

Cừu: Thật sự không cố ý!

Sói: Chuyện này không xong đâu...

Lưu Chấn Vân

**TÔI LÀ
LƯU NHẢY VỌT**

我叫刘跃进

Table of Contents

[Giới Thiệu](#)

[Chương 1 Thanh Diện Thú Dương Chí](#)

[Chương 2 Nhiệm Bảo Lương](#)

[Chương 3 Hàn Thăng Lợi](#)

[Chương 4 Lưu Bằng Cử](#)

[Chương 5 Nghiêm Khắc](#)

[Chương 6 Cù Lợi](#)

[Chương 7 Mã Man Lệ, Dương Ngọc Hoàn](#)

[Chương 8 Thanh Diện Thú Dương Chí](#)

[Chương 9 Lận, Bộ trưởng Giả](#)

[Chương 10 Hàn Thăng Lợi](#)

[Chương 11 Tào Vô Thương, Thôi Đầu trọc](#)

[Chương 12 Cù Lợi](#)

[Chương 13 Lưu Nhảy Vọt](#)

[Chương 14 Thanh Diện Thú Dương Chí](#)

[Chương 15 Thanh Diện Thú Dương Chí](#)

[Chương 16 Nghiêm Khắc](#)

[Chương 17 Lưu Bằng Cử, Mạch Đô Na](#)

[Chương 18 Triệu Tiểu Quân](#)

[Chương 19 Lão Hình](#)

[Chương 20 Lưu Nhảy Vọt](#)

[Chương 21 Thanh Diện Thú Dương Chí](#)

[Chương 22 Lão Hình](#)

[Chương 23 Thanh Diện Thú Dương Chí](#)

[Chương 24 Cù Lợi](#)

[Chương 25 Mã Man Lệ, Viên đầu to](#)

[Chương 26 Hàn Thăng Lợi](#)

[Chương 27 Lận](#)

[Chương 28 Lão Tề](#)

[Chương 29 Lưu Nhảy Vọt](#)
[Chương 30 Tiểu Mập](#)
[Chương 31 Phương Tuấn Đức](#)
[Chương 32 Lão Hình](#)
[Chương 33 Lưu Nhảy Vọt](#)
[Chương 34 Lão Hình](#)
[Chương 35 Lưu Nhảy Vọt](#)
[Chương 36 Mã Man Lệ](#)
[Chương 37 Tào đại ca](#)
[Chương 38 Nghiêm Khắc](#)
[Chương 39 Lận](#)
[Chương 40 Lưu Nhảy Vọt](#)
[Chương 41 Tào Đại ca, Sáo](#)
[Chương 42 Lão Hình](#)
[Chương 43 Tôn Ngộ Không](#)

Tôi Là Lưu Nhảy Vọt

Tác giả: Lưu Chấn Vân

Công ty phát hành: Chibooks

Nhà xuất bản: NXB Văn Hoá Sài Gòn

Dịch Giả: Trung Nghĩa

Ngày xuất bản: 2009

Số trang: 456

Loại bìa: Bìa mềm

Nguồn: downloadsach.com

Epub (02/2019): [@lamtam, tve-4u.org](https://lamtam.tve-4u.org)

Giới Thiệu

Mọi bi kịch đều không có chỗ cho sự lựa chọn. Trong bi luôn có hài.

"Tôi là Lưu Nhảy Vọt" là cuốn tiểu thuyết hài dí dỏm mang đậm phong cách của nhà văn Trung Quốc - Lưu Chấn Vân.

Lưu Nhảy Vọt là một đầu bếp. Gã mất một chiếc túi. Trong khi đi tìm, gã lại nhặt được một chiếc túi khác. Bí mật trong chiếc túi này liên quan đến tính mạng của một số nhân vật thuộc tầng lớp trên trong xã hội. Lưu Nhảy Vọt lập tức trở thành mục tiêu săn tìm của bọn họ. Gã giống như một chú cừu vô tình lạc vào giữa bầy sói. Sự xuất hiện của chú cừu làm thế giới trở nên không kiểm soát nổi.

Lưu Chấn Vân kể truyện cười này bằng một giọng bình thản lạ. Có thể, trong khi kể, ông đã làm bạn khóc. Nhưng chỉ cần chuyển dòng suy nghĩ, là bạn lại có thể cười khì ngay được. Sau nghĩ lại, lại cười. Nét hài hước độc đáo kiểu Lưu Chấn Vân ẩn sâu trong toàn bộ tác phẩm, trong cả từng chi tiết.

Tiểu thuyết xuất bản tại Trung Quốc tháng 11 - 2007, bán được 40.000 bản ngay trong 02 tháng đầu phát hành. Tác phẩm được chuyển thể thành phim truyện nhựa cùng tên do nữ đạo diễn Mã Lệ Văn thực hiện, bắt đầu công chiếu tại nước này từ ngày 18.1.2008, với sự tham gia của các ngôi sao: Tần Hải Lộ, Lí Dị Tường, Cao Quần Thư, Trần Đại Minh... Bộ phim nhanh chóng lập kỷ lục về doanh thu với hơn 10 triệu tệ chỉ sau 3 ngày đầu công chiếu.

Mời bạn đón đọc.

Chương 1

Thanh Diện Thú Dương Chí

Thanh Diện Thú Dương Chí gặp Trương Đoan Đoan tại “Hân Châu thực quán”. Hạng lão Cam bị tật. Giọng thều thào. Nói năng rất nhọc, nhưng vẫn hay chuyện. Thanh Diện Thú Dương Chí húp bát canh cừu, chén xong 5 cái bánh nướng, thì lão Cam đến thanh toán. Nhận tiền xong, lão ngồi phía đối diện, rỉ rả: Đường vành đai 5, đoạn gần đây. Chỗ cầu vượt Đại Hồng Môn ấy. Sớm tối qua. Có một tay nhảy từ trên cầu xuống. Muốn kết liễu đời, nhưng số không chết. Chỉ toi mất chiếc giò. Nhưng mà, trên đường vành đai 5, có tới 5 chiếc xe húc đít nhau “rầm rầm”. Một chiếc Mercedes quay ngang đường. Một chiếc xe chở than biển số Sơn Tây. Đang chạy ở làn bên cạnh. Lại tông tiếp, làm nó bay lên trời. Lúc rơi xuống, một đầu của chiếc Mercedes lại va vào thành cầu. Trên xe có một nam, một nữ. Người đàn ông bị vỡ xương chậu. Người đàn bà chết tại trận. Chuyện mới chỉ bắt đầu thôi nhé. Cái người đàn bà bị chết ấy, lại không phải là vợ của gã kia. Là người thứ 3. Chỗ này, sự cố còn chưa xử lý xong, thì chỗ kia, là nói ở bệnh viện ấy, đã rồi như canh hẹ lên rồi.

– Bác đừng có bảo đây là sơ ý nhé. Thật, chẳng ai ngờ. - Lão Cam nói.

Trong bụng Thanh Diện Thú Dương Chí đang mãi nghĩ chuyện khác, không để ý đến câu chuyện của lão Cam. Gã vợ lấy chiếc túi đang đặt trên bàn:

– Lão Cam này, bánh nướng hôm nay làm bằng bột gì đấy? Mùi như bị thiu.

– Bác rõ tinh mồm. Nhưng bác trách nhầm rồi. Không phải tại bột, mà là tại vừng rắc bánh. Cái lão Hồ bán vừng đem vừng cũ năm ngoái trộn với vừng mới năm nay. Chỉ bằng một hạt vừng, tôi cũng có thể nhìn thấu bụng dạ con người.

Lão Cam chột hỏi:

– Bạn trước, tôi nhờ bác tìm hộ người ấy. Bác đã tìm thấy chưa?

Thanh Diện Thú Dương Chí và lão Cam cùng quê Sơn Tây. Chính xác thì lão Cam là người Hân Châu, còn Thanh Diện Thú Dương Chí là người Tấn Thành. Mặc dù người phía nam, phía bắc tỉnh, nhưng tựu trung vẫn là đồng hương. Thanh Diện Thú Dương Chí thường đến “Hân Châu thực quán” ăn cơm. Nhưng tuyệt nhiên không phải vì tình đồng hương, mà là vì món canh cừu hầm. Lão Cam hầm canh cừu rất tuyệt. Xương cừu là loại mua ở chợ đầu mối. Cùng một thứ nguyên liệu, nhưng canh cừu hầm của lão Cam tươi hơn, đậm đà hơn, thơm hơn của người khác. Lão Cam cậy có món canh cừu độc chiêu, bày vẽ thêm món bánh nướng, vài ba món ăn nguội, ăn nóng. Nhưng Thanh Diện Thú Dương Chí lại không khoái. Gã nghe người ta nói, canh cừu của lão Cam sở dĩ ngon là vì lão ta cho bột thuốc phiện vào canh, ăn vào rất dễ nghiện. Đêm hôm 25 tháng trước, cả nhà lão Cam đang ngủ say, thì một tên trộm lén vào nhà. Sau xét ra, hãn ta chỉ là một tên trộm qua đường, chưa hề tăm tia trước địa bàn đánh quả, cũng chẳng hiểu đêch gì con người lão Cam. Mặt trước quán ăn là vài thứ bàn ghế linh kinh, chẳng có gì đáng để ăn trộm cả. Gian bếp phía sau để bát đĩa xoong chậu, cũng chẳng có gì đáng trộm. Khó khăn lắm mới cạy được cửa vào trong nhà, nên tên trộm vẫn muốn nhón ít tiền tiêu. Hãn ngỡ tiền để ở buồng ngủ - nơi cả nhà ngủ. Nhưng lão Cam là người cẩn thận. Lão cấm bao giờ để tiền ở phòng ngủ. Kiểm kê số tiền kiểm được trong ngày xong, lão đều gói ghém tiền vào một chiếc túi ni-lông, rồi cho vào trong một chiếc hũ đựng vừng đặt ở bếp. Bên trên hũ toàn là vừng, nhưng bên dưới giấu tiền. Lão Cam không cất tiền ở phòng ngủ, vì sợ vợ con lấy tiêu lung tung. Vốn chỉ để phòng vợ con, nào ngờ phòng được cả trộm. Tên trộm mò mẫm một lượt trong buồng ngủ, hết tủ đến hòm, lại đến quần áo già trẻ trai gái trong nhà đã thay ra, đến ngay cả chiếc gối lão Cam gối đầu, hãn cũng sờ soạng, nắn nắn, nhưng cũng chỉ mò được có ba tệ năm hào. Tên trộm nghĩ lung lắm mà vẫn chưa ngộ ra. Hãn thộn mặt, ngồi thu lu cạnh giường. Nào ngờ, lão Cam đã tỉnh giấc từ lâu, nhưng không lên tiếng. Đến khi thấy tên trộm ngẩn tò te, ngồi chồm hồm cạnh giường thì không chịu nổi nữa,

bật cười khùng khục. Giả thử lão Cam hô “có trộm”, tên trộm lại chẳng sợ, vì đây là chuyện xảy ra như cơm bữa. Đẳng này, bỗng dưng có người lại cười. Đã thế, hòng lão Cam bị tật, giọng cười thêu thào, làm tên trộm sợ sồn tóc gáy. Tự hăn hô “có trộm” rồi phóng vội ra cửa. Nhưng hăn không đi tay không. Khi chuồn qua nhà ăn phía trước nhà, hăn thuận tay nâng luôn chiếc áo jacket da lão Cam treo trên tường. Trong jacket không có tiền. Gọi là jacket da nhưng không phải da thật, mà là giả da. Cũng giống như quán ăn của lão Cam vậy, bé bằng nắm tay, nhưng vẫn mang cái tên “Hân Châu thực quán” đến hách. Nhưng, trong túi áo jacket da lại có một quyển vở toán dành cho học sinh tiểu học. Cạnh “Hân Châu thực quán” là một khu chợ đầu mối. Qua chợ là đến một công trường xây dựng. Người bán hàng ở chợ, công nhân làm việc ở công trường thường đến “Hân Châu thực quán” của lão Cam ăn cơm. Họ ăn cốt lấy no, chứ không cần ngon. Điều này tạo kẽ hở để lão Cam giở trò khôn vặt trong nấu nướng, chế biến món ăn. Những người này chẳng có bấy nhiêu tiền mang theo người. Cứ ăn, cứ uống, tiền không đủ thì nợ chủ quán. Đến ăn một mình, thường họ không nợ tiền. Một bữa ăn hết bao nhiêu tiền, họ đều đã tính trước. Nhưng khi có khoảng ba đến năm người đến ăn, một người trong bọn trả tiền, thì rất dễ bị nợ. Vì có người trả tiền hộ, nên cả bọn đều mở lòng, đánh chén tì tì. Đồ nhắm không đủ, rượu không đủ, thì kẻ chiêu đãi lại giả vờ hào hiệp, gọi thêm món, thêm rượu. Tiền mang theo không đủ, đành nợ. Lần sau ăn cơm trả. Từng khoản nợ như vậy đều được ghi chép cẩn thận trong quyển vở toán. Quyển vở toán lại được cất trong túi áo trong chiếc jacket da của lão Cam. Lúc đầu, lão Cam vốn không để quyển sổ ghi nợ trong túi áo jacket da, mà treo nó trên tường, ngang hàng với chiếc jacket. Nhưng rồi một hôm, lão Tháp – người Nội Mông, bán xương cừu ở chợ đầu mối – đến “Hân Châu thực quán” ăn cơm. Trong lúc chờ món ăn, nhàn rỗi chẳng có việc gì làm, Tháp bèn lấy quyển sổ xuống. Vừa xem, vừa đọc to tên của những người ghi nợ cùng số tiền họ nợ. Tháp đọc hứng lắm. Lão Cam thấy trong quán còn có những thực khách khác, sợ nếu để chuyện này lan ra ngoài, các con nợ sẽ phật ý, ảnh hưởng đến chuyện làm ăn của mình, bèn giằng lấy quyển sổ ghi nợ từ tay lão Tháp, rồi tiện tay nhét vào trong túi áo

jacket. Vốn chỉ là một cái nhét tình cờ. Nhưng sau thành quen. Cứ ghi nợ xong là lão Cam liền đút ngay quyển sổ vào trong túi áo jacket. Nào ngờ, cuốn sổ này lại bị kẻ trộm cuỗm mất. Từng khoản nợ thì vụn vặt, nhưng cộng cả vào, dễ cũng đến hơn nghìn bạc. Thực ra, ai nợ của “Hân Châu thực quán”, lão Cam đều nhớ rất rõ. Trong bụng lão cũng có một cuốn sổ nợ. Nhưng sổ nợ bị mất trộm, với dân làm ăn, đây rõ là xúi quẩy. Với lại, không có chứng từ sổ sách làm bằng, con nợ quyết như bõn. Thế nên lão Cam muốn tìm lại cuốn sổ nợ. Gã đồng hương Thanh Diện Thú Dương Chí thường đến “Hân Châu thực quán”. Nghe giọng điệu nói năng, có vẻ như gã rất thông thuộc bọn người hạng này. Dương Chí rốt cuộc làm nghề gì, lão Cam chưa từng hỏi, bản thân gã cũng chưa từng nói tới. Nhưng dựa vào hành vi cử chỉ thì cũng có thể đoán biết được đại khái. Lão Cam bèn nhờ Dương Chí tìm hộ tên trộm. Lão Cam thủ thỉ:

– Tôi cũng đếch cần cái jacket da. Chỉ cần nó đem trả tôi cuốn sổ, tôi cho nó thêm hai mươi tệ.

Thanh Diện Thú Dương Chí nghe xong, nhổ một bãi nước miếng xuống đất:

– Vừa muốn tôi tìm người, vừa muốn thu tiền cơm của tôi. Chỉ bằng một bữa cơm, tôi cũng có thể nhìn thấu bụng dạ con người đấy.

Lão Cam tay nắm chặt tiền, nhưng miệng giả lả:

– Bác cứ nói thế. Hay, để tôi trả lại tiền bác vậy.

Thanh Diện Thú Dương Chí không thèm để ý đến lão Cam, xách túi đi. Trước khi ra khỏi cửa, gã lấy một tờ giấy ăn trên bàn lau miệng. Bỗng để ý thấy một cô gái gầy gò ngồi ở chiếc bàn cạnh cửa. Trước mặt là bát mỳ cừu tạp pí lù. Nhưng cô ta không ăn, mà thơ thẩn nhìn người qua lại bên ngoài cửa sổ. Đèn đường trên phố đã sáng. Người đi lại có phần vội vã. Ra khỏi “Hân Châu thực quán”, đi độ nửa chặng xe buýt, Thanh Diện Thú Dương Chí sờ túi lấy thuốc lá, mới ớ ra là đã để quên thuốc ở “Hân Châu thực quán”. Muốn quay lại lấy, nhưng thấy chẳng đáng. Bèn tạt qua quầy thuốc

lá bên đường mua một bao, bóc vỏ, rút một điếu, châm lửa, rồi đi tiếp. Cô gái hồi nãy ăn mỳ trong quán đã bắt kịp Thanh Diệm Thú Dương Chí, hỏi:

– Này ông anh, vui vẻ tí không?

Thanh Diệm Thú Dương Chí lúc này mới biết, cô gái ăn mỳ khi nãy là “gà”. Để ý, thấy cô ta mặt nhỏ xương, độ 17-18 tuổi gì đó. Quan sát một chút, thấy cô gái không giống gà đứng đường. Gà đứng đường thường nhìn người ta với ánh mắt của mèo nhìn chuột, chẳng coi chuyện này là cái thá gì. Nhưng ánh mắt cô gái nhìn Thanh Diệm Thú Dương Chí lại giống như chuột nhìn mèo. Nói câu đó xong, mặt đỏ lựng lên. Không phải vì cô ta là “gà”, mà vì cái đỏ lựng ấy. Cũng chẳng phải vì cái đỏ lựng, mà vì cái sự xấu hổ của “gà” – ở vào thời buổi này thì rõ là của hiếm – làm Thanh Diệm Thú Dương Chí xao lòng. Vốn chẳng muốn cũng muốn. Thanh Diệm Thú Dương Chí gật đầu. Cô gái bèn dẫn gã đến nơi ở của cô ta. Thanh Diệm Thú Dương Chí vừa đi vừa hỏi:

– Cô em người ở đâu?

– Cam Túc.

– Làm bao lâu rồi?

Cô gái liếc Thanh Diệm Thú Dương Chí, rồi cúi đầu:

– Em nói hôm qua, ông anh cũng chẳng tin. Em đến Bắc Kinh tìm anh trai. Chẳng ngờ, anh ấy đã đổi chỗ. Gọi điện, thì anh ấy tắt máy di động. Em làm cái này chẳng vì cái gì, chỉ là để kiếm tiền tàu xe. Ông anh nghĩ sao thì tùy.

Thanh Diệm Thú Dương Chí bật cười khùng khục:

– Đời anh và cô em ấy mà, có khi chỉ gặp nhau lần này thôi. Cô em có làm một năm thì anh đây cũng chẳng thua lỗ gì. Còn nếu hôm qua cô em mới làm thì anh cũng chẳng lời lãi gì.

Hai người đi tiếp. Thanh Diệm Thú Dương Chí nói:

– Cô em bao nhiêu tuổi?

Cô gái ngược mặt lên:

– 23.

Thanh Diện Thú Dương Chí khá bất ngờ. Những cô làm nghề này thường nói ít tuổi đi. Cô gái này trông chỉ độ 17-18, nhưng lại bảo 23, rõ người thật thà. Thanh Diện Thú Dương Chí hỏi tiếp:

– Cô em tên gì?

– Em họ Trương. Ông anh cứ gọi em là Trương Đoan Đoan.

Thanh Diện Thú Dương Chí biết tổng “Trương Đoan Đoan” là tên giả. Nhưng chỉ cần giống tên, người ta trả lời, thế là tên thật. Một cái tên, thật hay giả, đẽch quan trọng. Mới vài ba câu bắt chuyện mà đã đi qua hai bến xe buýt. Hình như vẫn chưa đến nơi cần tới. Thanh Diện Thú Dương Chí dừng lại:

– Còn bao xa?

Trương Đoan Đoan chỉ về phía trước:

– Không xa lắm đâu. Ngay trước thôi.

Hai người lại đi. Nhưng cái “ngay trước” này cũng phải cuốc bộ thêm hơn một chặng xe buýt nữa. Cuối cùng rẽ vào một con hẻm. Con hẻm có phần bẩn thỉu. Ba nhà vệ sinh công cộng nằm sát nhau. Nước trong nhà vệ sinh tràn ra hẻm. Đèn đường bị hỏng. Phải căng mắt nhìn đường rồi mới dám đặt chân xuống. Đến kịch con hẻm, rẽ, lại là một con hẻm khác. Thanh Diện Thú Dương Chí liếc nhìn xung quanh:

– An toàn không?

– Để cho an toàn, em mới đưa ông anh đi xa thế.

Cuối cùng, cũng đến cuối hẻm. Cuối hẻm có một căn nhà. Cửa nhà mở ra hẻm. Vết rạn vôi trên tường chi chít như vân quả dưa Mỹ. Trông biết ngay, bức tường này trước đây không có cửa. Cửa nhà là sau này coi tạm. Cánh cửa là một tấm gỗ dán mỏng. Gió thổi nhẹ cũng lung lay. Khung cửa là mấy thanh gỗ được đóng dính với nhau. Đoan Đoan lấy chìa khóa trong túi quần, lom khom mở cửa, rồi vào phòng, bật đèn. Thanh Diện Thú Dương Chí nhìn quanh, thấy trong hẻm không một bóng người, mới yên tâm. Gã

bước nhanh vào phòng như chớp xẹt. Trương Đoan Đoan chốt cửa lại. Thanh Diện Thú Dương Chí ngó chiếc phòng, độ 7-8 mét vuông. Cạnh tường kê một chiếc giường. Nền nhà linh kinh bát đĩa xoong chậu. Trương Đoan Đoan cất tiếng:

– Ông anh muốn bật hay tắt đèn?

Thanh Diện Thú Dương Chí nghĩ giây lát:

– Tắt đèn đi. Như thế an toàn hơn.

Đèn tắt. Hai người bắt đầu cởi quần áo. Lúc trên giường, Thanh Diện Thú Dương Chí mới tin Trương Đoan Đoan đã 23 tuổi thật. Tay, miệng có những tác dụng gì, cô ta biết tuốt. Lúc đầu, Thanh Diện Thú Dương Chí còn chủ động. Nhưng đến khi chính thức nhập cuộc, thì Trương Đoan Đoan lại bắt đầu điều khiển Thanh Diện Thú Dương Chí. Trông cô ta gầy gò, Thanh Diện Thú Dương Chí không dám làm bạo quá. Ngờ đâu, chỉ mới vài hiệp, Thanh Diện Thú Dương Chí đã bị cô Trương Đoan Đoan mảnh khảnh nằm dưới nhào vằn như bi. Thanh Diện Thú Dương Chí lúc này mới ngộ ra, câu “trông mặt mà bắt hình dong” là sai bét. Thanh Diện Thú Dương Chí vốn chẳng hứng thú gì. Trong bụng mãi nghĩ đến việc khác. Nhưng sau một hồi bị Trương Đoan Đoan mơn trớn, giờ nổi cơn hăng. Đang phê, bỗng “Rầm”. Cửa bật mở. “Tách”. Đèn trên trần bật sáng. Rầm rập. Ba gã đàn ông lao vào. Mồm miệng phả ra mùi hôi. Trong mùi hôi lại phả ra mùi rượu. Quá bất ngờ. Thanh Diện Thú Dương Chí sợ toát mồ hôi hột. Lúc đầu tưởng công an, nhưng tên nào tên nấy da xù xì, cổ to bè, trông chả giống. Khi định thần, Thanh Diện Thú Dương Chí vội vợ quần áo. Nhưng quần áo của gã, và cả chiếc túi, đã bị một tên ôm gọn trong bụng từ khi nào. Một tên khác chẳng nói chẳng rằng, giáng vào mặt Thanh Diện Thú Dương Chí một cái tát rõ nặng tay:

– Mẹ mày chứ, dám cưỡng bức vợ tao à!

Thanh Diện Thú Dương Chí đang trần như nhộng, không dám giơ tay che mặt, chỉ khư khư che chắn “thằng em” phía dưới:

– Ông anh, ông anh nhầm rồi.

Rồi nhìn sang Trương Đoan Đoan. Trương Đoan Đoan lúc này đã biến thành một người khác. Ả bưng mặt, rưng rức:

– Em đang nấu cơm trong nhà, thì nó lén vào, cầm dao bức em.

Rồi chỉ lên bệ cửa sổ. Thì ra, trên bệ cửa sổ có một con dao. Tên thứ ba giằng lấy con dao, chỉ vào mặt Dương Chí:

– Muốn xử theo phép công hay xử kín?

Lúc này, Thanh Diện Thú Dương Chí mới hiểu. Gã đã gặp phải một băng trấn lột. Trương Đoan Đoan chính là con mồi bọn chúng thả bên ngoài. Thanh Diện Thú Dương Chí chỉ vì một chút sơ sẩy đã cắn câu. Đến lúc này, Thanh Diện Thú Dương Chí mới hiểu, “trông mặt mà bắt hình dong” là sai bét. Tên giữ quần áo bắt đầu lục lọi quần áo của Thanh Diện Thú Dương Chí, lấy ra chiếc điện thoại di động và ví, lôi ra tiền và thẻ ngân hàng. Lại vợ chiếc túi du lịch đeo hông lên ngó nghiêng. Dây túi trước đây bị đứt, sau buộc lại. Mở túi, lấy ra một sấp tiền. Rồi một tấm chứng minh thư. Gã xem chứng minh thư và đọc:

– Lưu Nhảy Vọt.

Liên ngược mặt lên hỏi:

– Mà là Lưu Nhảy Vọt?

Thanh Diện Thú Dương Chí biết mình xúi quẩy, chẳng thèm để ý đến gã. Nhưng điều đó chẳng khiến ai bận tâm. Tên cướp cúi thấp đầu xem tấm ảnh trên thẻ chứng minh thư, rồi nhìn kỹ Dương Chí đang trần như nhộng:

– Chả giống.

Lúc này, Thanh Diện Thú Dương Chí mới hiểu. Tai họa bắt đầu từ “Hân Châu thực quán” của lão Cam. Tất cả đều tại cái túi này. Lúc ở “Hân Châu thực quán”, Thanh Diện Thú Dương Chí đã mở túi lấy tiền. Và, Trương Đoan Đoan đã nhìn thấy.

Chương 2

Nhiệm Bảo Lương

Ở công trường, mọi người đều biết, Lưu Nhảy Vọt là một tên trộm. Trộm thường xoáy đồ ngoài đường, hoặc vào nhà khác khoảng đồ. Nhưng Lưu Nhảy Vọt không ra đường, cũng chẳng mò vào nhà dân. Gã ăn trộm ngay tại công trường. Ở công trường, gã cũng chẳng trộm thép cuộn, cáp điện, hay ống dàn giáo, mà trộm của bếp ăn công trường. Lưu Nhảy Vọt là một đầu bếp. Tiếng là trộm của bếp ăn nhưng không phải “gây án” ở bếp ăn, mà là ở chợ rau. Sáng nào, Lưu Nhảy Vọt cũng dậy sớm đi chợ mua thực phẩm. Ở chợ rau, gã cũng chẳng ăn trộm. Rau hẹ, củ cải, bắp cải, khoai tây, hành tây, thịt... đều ghi giá rõ ràng. Nhưng một công trường có đến hàng trăm con người. Hành tây, khoai tây mua nhiều, tất có thể mặc cả. Nửa cân rẻ được năm xu. Vài yến, cũng để ra được vài đồng. Chỉ mua cố định một quây, có sàng lọc hần hoi, chứ không đổi liên xoành xoạch. Lại còn thịt. Thịt nạc, thịt ba chỉ, hoặc chỉ mua mỗi loại thịt cố, giá cả khác biệt. Mọi người bảo, người của cả công trường này cố ai cũng bạnh ra, chắc do hàng ngày phải ngốn thịt cố của Lưu Nhảy Vọt. Nhưng trộm mà bị bắt quả tang mới gọi là trộm. Còn trộm như Lưu Nhảy Vọt thì chẳng khi nào bắt được quả tang, nên không thể gọi là trộm. Lúc này, cái làm mọi người tức giận không phải là có trộm, mà là không tài nào bắt được quả tang tên trộm. Cai thầu công trình là Nhiệm Bảo Lương nói:

– Vốn cứ tưởng trộm mà bị bắt quả tang mới gọi là trộm. Ngờ đâu, kẻ không bị bắt quả tang mới gọi là trộm.

Lưu Nhảy Vọt và cai thầu Nhiệm Bảo Lương là bạn của nhau đã mười mấy năm. Nhiệm Bảo Lương là người Thương Châu, tỉnh Hà Bắc. Lưu Nhảy Vọt là người Lạc Thủy, tỉnh Hà Nam. Mười sáu năm trước, Nhiệm Bảo Lương từng ngồi tù hơn hai năm ở Lạc Thủy. Lưu Nhảy Vọt có một ông cậu làm đầu bếp ở nhà tù Lạc Thủy. Ông cậu tên là Ngưu Được Cỏ, mắt to. Hồi trước 40 tuổi, mắt ông ta sáng như đèn pha. Nhưng vào năm 40

tuổi, mắt ông ta bị đục thủy tinh thể. Vạn vật trong trời đất, qua con mắt của ông ta, chỉ là một thứ lơ mờ. Trước khi mắt nhập nhèm, Ngưu Đực Cỏ nói năng từ tốn, chậm rãi. Nhưng sau khi nhập nhèm, ông ta bắt đầu cao giọng, hể thấy ai là nói:

– Đừng tưởng mắt tôi không nhìn thấy gì, chứ trong bụng, tôi biết tỏng ra đấy.

Hồi mắt Ngưu Đực Cỏ còn sáng, Lưu Nhảy Vọt thường theo mẹ về thăm bà ngoại. Ngưu Đực Cỏ chẳng mấy đoái hoài đến cháu. Lưu Nhảy Vọt có phần sợ. Ngưu Đực Cỏ tiếng chỉ là đầu bếp trong tù, nhưng cũng tinh tướng lắm. Tinh tướng không phải vì cái bếp, mà vì “nhà tù”. Đầu bếp ở quán ăn trong chợ ngày nào cũng phải nấu nướng thật ngon. Còn đầu bếp ở nhà tù hàng ngày phải nấu nướng cho thật tệ. Thật ra, cơm tù, muốn làm ngon, cũng chẳng có điều kiện. Một năm 365 ngày. Ba bữa trong ngày toàn là: cà là thầu, cháo, bánh hấp. Người đến quán ăn cơm, cơm canh chẳng ra gì là có quyền chửi đầu bếp. Tù nhân trong trại, cơm canh ngon hay dở đều không dám ho he. Trông thấy đầu bếp, thậm chí còn phải ăn nói nhỏ nhẹ. Cánh đầu bếp ở quán ăn đều xem thường Ngưu Đực Cỏ. Ngưu Đực Cỏ cũng chẳng coi những tay đầu bếp khác là cái đinh rí gì.

– Mẹ kiếp, khắp gầm trời này, chỉ thấy bọn nấu cơm phục vụ đám ăn cơm, chứ làm quái gì có bọn ăn cơm phục vụ lũ nấu cơm?

Sau khi Ngưu Đực Cỏ ăn nói cao giọng, người ta cậy gã không nhìn thấy nên giở trò trọc gheo. Đồng nghiệp, người quen, cứ gặp là y như rằng lấy tay làm động tác cắt cổ gã. “Soạt” “Phụt”, chém tay từ đầu xuống cổ, rồi quay người bỏ đi. Ngưu Đực Cỏ chịu, không biết ai. Mùa đông năm đó, Lưu Nhảy Vọt cùng mẹ đến nhà tù thăm cậu. Ông cậu đưa Lưu Nhảy Vọt ra chợ mua cà là thầu cho trại. Một người quen đi đến, làm bộ cắt cổ Ngưu Đực Cỏ. Ngưu Đực Cỏ đang quấy gánh, vốn bị bắt nạt nhiều lần thành quen. Nhưng thằng cháu 8 tuổi là Lưu Nhảy Vọt thấy vậy bèn sấn đến đá cho gã kia một phát. Miệng chửi:

– Mẹ mày chửi!

Gã kia bị chửi, cáu tiết, quay lại cho Lưu Nhảy Vọt một cái bạt tai. Lưu Nhảy Vọt khóc tướng lên, mọi người đổ xô lại xem. Ngưu Được Cỏ cũng mắng cháu:

– Người ta đùa ấy mà.

Thế nhưng, khi ra khỏi chợ, gã xoa đầu đứa cháu:

– Rõ là, một giọt máu đào hơn ao nước lã.

Nói xong, mắt ầng ậ nước. Kể từ đấy, hai cậu cháu thân nhau. Khi Nhiệm Bảo Lương bị giam ở Lạc Thủy, Lưu Nhảy Vọt đã cưới vợ. Hồi ấy, Nhiệm Bảo Lương chạy xe tải buôn đường dài, buôn than, buôn lương thực, buôn phân đạm, buôn bông. Buôn theo mùa. Hễ cái gì có lời là buôn. Hôm đó, Nhiệm Bảo Lương chở một xe cua sống từ Cao Bưu (tỉnh Giang Tô) đến Đồng Quan (tỉnh Thiểm Tây). Đến chốt Lạc Thủy thì bị cảnh sát bắt dừng xe kiểm tra. Xe quá khổ so với quy định. Nhiệm Bảo Lương lén nhét vào túi áo viên cảnh sát chặn xe hai trăm tệ. Viên cảnh sát không nói năng gì. Nhiệm Bảo Lương nổ máy, định đi, thì một viên cảnh sát khác từ chốt gác đi xuống, đòi kiểm tra giấy tờ, bảo giấy tờ của Nhiệm Bảo Lương không đầy đủ, đòi giữ xe. Nhiệm Bảo Lương xót ruột, không muốn dúi thêm tiền. Nhìn cua trên xe sùi bọt mép, mắt lấm lét, Nhiệm Bảo Lương xót cả ruột. Viên cảnh sát kiểm tra giấy tờ kiểm cố gây chuyện thì chẳng nói làm gì, nhưng tay cảnh sát đã nhận tiền lại chẳng hề nói đỡ câu nào, quay người đi thẳng. Cách hành xử của anh ta làm Nhiệm Bảo Lương tức giận. Y sẵn đến, túm lấy viên cảnh sát, đòi trả lại tiền. Viên cảnh sát phát hoảng, bảo nhận tiền hồi nào. Hai người liền to tiếng. Viên cảnh sát rút dùi cui đánh Nhiệm Bảo Lương. Nhiệm Bảo Lương bị đánh 3 cái, cáu tiết giằng lấy dùi cui và đánh lại viên cảnh sát một cái. Ba phát gậy của viên cảnh sát đánh vào vai, mạng sườn và lưng Nhiệm Bảo Lương. Còn phát gậy của Nhiệm Bảo Lương lại đánh vào đầu viên cảnh sát, máu tứa ra. Viên cảnh sát “Ồi” một tiếng, rồi gục xuống. Đánh vào đầu người khác là chuyện nhỏ, nhưng đánh vào đầu cảnh sát thì to chuyện rồi. Vốn chỉ là vết thương nhẹ, chẳng qua là rớm tí máu. Nhưng qua giám định của bệnh viện, lại thành thương nặng: Tổn thương não. Thêm vào tội cản trở người thi hành công

vụ, Nhiệm Bảo Lương bị phạt tù 2 năm 8 tháng. Hôm đó, Lưu Nhảy Vọt lên thị trấn mua lợn con. Gã có một cô bạn hồi trung học tên là Lý Ái Liên. Lý Ái Liên có một ông anh họ con bà bác tên là Phùng Bánh Tổ. Phùng Bánh Tổ can tội ăn trộm con bò nhà hàng xóm – bò cái, và dắt đi 2 con bê, bị phạt 8 tháng tù, cũng bị giam ở Lạc Thủy. Bố mẹ mất sớm, Lý Ái Liên được bà cô nuôi nấng từ nhỏ. Nhà tù quy định 1 tháng được vào thăm tù nhân một lần. Hôm ấy không phải là ngày thăm tù. Lý Ái Liên biết cậu của Lưu Nhảy Vọt làm đầu bếp trong tù, bèn nhờ bạn mang một con gà quay vào tù cho Phùng Bánh Tổ. Lưu Nhảy Vọt mua lợn con ngoài phố xong, đến nhà tù đưa con gà quay cho ông cậu. Ngưu Được Cỏ qua khu nhà giam gọi Phùng Bánh Tổ rồi dẫn gã xuống bếp, quăng cho con gà nướng, bảo ngồi vào góc tường mà gặm. Gặm được nửa con, trong khu nhà giam bỗng có người hô:

– Tôi là Phùng Bánh Tổ. Tôi là Phùng Bánh Tổ.

Té ra, tên tù ngồi gặm gà nướng trong xó bếp không phải là Phùng Bánh Tổ, mà là Nhiệm Bảo Lương quê Hà Bắc. Phùng Bánh Tổ hai hôm nay bị đi ngoài. Khi Ngưu Được Cỏ đến khu nhà giam réo tên Phùng Bánh Tổ, đúng lúc y đi nhà vệ sinh. Nhiệm Bảo Lương liền mạo danh Phùng Bánh Tổ để đánh chén gà nướng. Ngưu Được Cỏ bước tới, cho Nhiệm Bảo Lương một cái bạt tai:

– Mẹ kiếp, Hà Bắc quê mày không có gà nướng chắc?

Rồi bồi thêm một đá:

– Cậu tao không nhìn thấy, phỏng? Bên ngoài bắt nạt tao thì chớ, cái ngữ chúng mày cũng dám chọc tao à?

Rồi vợ lấy chiếc gậy cán mỳ, đập túi bụi vào người Nhiệm Bảo Lương. Lưu Nhảy Vọt thấy Nhiệm Bảo Lương ôm đầu chịu đánh, không dám ngo ngoe, cũng chẳng dám ho he, mồm thì vẫn nhai gà nướng, trông tội quá, liền tiến tới can Ngưu Được Cỏ:

– Cậu ơi, thôi. Ấu cũng chỉ con gà nướng. Cậu đánh nữa, anh ta cũng chẳng nôn ra được mà trả.

Nhiệm Bảo Lương lúc này mới khóc rống:

– Cũng chẳng phải vì tôi thèm miếng thịt gà. Hơn 2 năm nay, chẳng có ma nào đến thăm tôi cả.

2 năm 8 tháng rồi cũng hết. Nhiệm Bảo Lương ra tù. Việc đầu tiên gã làm sau khi ra tù là đến Lưu Gia Trang thăm Lưu Nhảy Vọt. Khi đi, còn mang cả chục con gà mổ sẵn. Sau 5 năm, Nhiệm Bảo Lương trở thành cai thầu một công trình xây dựng ở Bắc Kinh. Thời gian này, bọn họ không gặp nhau lần nào, nhưng vẫn thư từ qua lại. Tiếp 5 năm trôi qua, Lưu Nhảy Vọt đã bỏ vợ. Đang lúc buồn bực, bèn bỏ Lạc Thủy lên Bắc Kinh nương nhờ Nhiệm Bảo Lương, làm đầu bếp ở công trường. Khi không làm đầu bếp dưới quyền Nhiệm Bảo Lương, hai người vẫn là bạn. Nhưng bây giờ, ngôi thứ trên dưới rõ ràng, hai người không còn là bạn nữa. Hoặc giả Nhiệm Bảo Lương có thể nói Lưu Nhảy Vọt là bạn, nhưng Lưu Nhảy Vọt không thể coi Nhiệm Bảo Lương là bạn được. Hoặc giả, lúc chỉ có 2 người riêng với nhau thì là bạn, còn ở những chỗ đông người thì phải có trên dưới rõ ràng. Lưu Nhảy Vọt hiểu điều đó quá đi chứ. Lúc chẳng có ai thì gọi “Bảo Lương”, nhưng khi có người là sửa ngay thành “Giám đốc Lương”. Nhiệm Bảo Lương thấy Lưu Nhảy Vọt cũng biết điều, lại thêm cái ơn con gà nướng mười mấy năm về trước, mặc dù biết tông Lưu Nhảy Vọt xập xí xập ngẫu ở bếp ăn, nhưng vẫn lờ cho qua. Nhưng có một lần, Lưu Nhảy Vọt uống rượu quá chén. Mấy tay công nhân đang xì xào về Nhiệm Bảo Lương. Cái trò, kẻ làm thuê bàn luận về cai thầu thì khó có lời hay ý đẹp. Lưu Nhảy Vọt trước và sau khi uống rượu là hai người khác hẳn nhau. Trước khi uống rượu, nói năng còn suy nghĩ. Chứ đã trót nốc vào rồi, là quên bég ngay mình là ai, cũng vào hùa nói về Nhiệm Bảo Lương. Nói chuyện hiện tại thì chẳng sao. Khổ nỗi bon miệng, phun ra cả chuyện Nhiệm Bảo Lương ngồi tù mười mấy năm về trước, rằng ông ta đã bị ăn đòn ở xó bếp như thế nào chỉ vì một con gà nướng. Câu chuyện đến tai Nhiệm Bảo Lương. Nhưng Nhiệm Bảo Lương chẳng ngán chuyện mình đã ngồi tù, thậm chí, hơi tí còn nói lấy mẽ:

– Mẹ kiếp, bố mày cũng vào tù ra tội chán rồi. Lại sợ bọn chíp hôi chúng mày chắc?

Nhưng, mình nói thì được, chứ kẻ khác nói là nhất quyết không có được. Hoặc giả, đũa khác nói thì được, chứ tay Lưu Nhảy Vọt nói là dứt khoát không có được. Đến nước này thì hai bọn họ không còn một tí tình bằng hữu gì sất. Nhiệm Bảo Lương vốn muốn tống khứ Lưu Nhảy Vọt đi cho khuất mắt, nhưng lại ngại cạn tài ráo máng quá, người khác đánh giá mình hẹp hòi, nên không thể hiện thái độ ra mặt, vẫn để cho Lưu Nhảy Vọt làm đầu bếp, nhưng không cho gã ta đi mua thức ăn. Đợi đến khi tự bản thân Lưu Nhảy Vọt thấy chẳng có màu mè gì, khắc phải xin đi. Vừa may Nhiệm Bảo Lương có một cô cháu gái. Đã tốt nghiệp cấp 3, nhưng thi trượt đại học, cũng từ Thường Châu đến Bắc Kinh để mưu sinh, nương nhờ Nhiệm Bảo Lương. Nhiệm Bảo Lương bèn cho cháu vào làm ở bếp ăn công trường, chuyên đảm trách việc đi mua thực phẩm. Lưu Nhảy Vọt biết tai họa bắt đầu từ một câu nói. Họ do rượu gây ra. Cũng muốn chuồn đi cho xong chuyện, chứ nán lại nữa, hai bên đều khó xử. Nhưng ở Trung Quốc, những thứ khác thì ít, nhưng người lại quá nhiều. Công việc chỗ khác, nhất thời cũng không dễ kiếm. Việc đào cống, trèo giàn dáo ở công trường thì dễ tìm đấy. Nhưng để làm được đầu bếp ở công trường thì không đơn giản. Đành nhủ mình, thôi thì cứ nán lại thời gian nữa, đợi khi nào có dịp, hăng hay. Cháu gái Nhiệm Bảo Lương tên Diệp Tịnh Dĩnh. Nhiệm Bảo Lương thì gầy nhẳng, nhưng cô cháu thì béo tốt, mới 19 tuổi mà đã 105 kí lô. Thân hình phì nộn, nhưng ngực lại phẳng lì. Diệp Tịnh Dĩnh xăng xái nhận nhiệm vụ. Sáng sớm nào cũng cưỡi chiếc xe ba gác, mông vẹo bên này vẹo bên kia đến chợ đầu mối mua thực phẩm. Mua món nào, ghi sổ món ấy. Một năm hành, một củ tỏi, tất tậ đều ghi vào sổ. Sau một tháng, hai cuốn sổ bụi đã chi chít những chữ với số. Nhưng cô ta sao biết được mảnh khóe ở chợ? Sau một tháng, tiền Diệp Tịnh Dĩnh mua thực phẩm đội lên hơn hai nghìn tệ so với tháng trước. Trong khi đồ ăn của nhà bếp cũng chẳng ngon hơn tháng trước. Cuối tháng thanh toán, Diệp Tịnh Dĩnh đưa cho Nhiệm

Bảo Lương hai cuốn sổ ghi chép. “Soạt” “soạt”. Nhiệm Bảo Lương thẳng tay xé cuốn sổ và vứt toẹt xuống đất:

– Phải công nhận, mà là đứa thật thà, cháu ạ.

Rồi than:

– Dùng người thật thà, chẳng bằng dùng một tên trộm.

Rồi cho Diệp Tịnh Dĩnh nghĩ luôn việc mua bán thực phẩm, chỉ để cô ta nặn bánh màn thầu, nấu cơm. Việc mua bán đồ ăn lại giao lại cho Lưu Nhảy Vọt. Lưu Nhảy Vọt lúc này được thể lên mặt, nhấm nhăng:

– Dạ thưa giám đốc, tôi có tuổi rồi. Chuyện mua thức ăn, tôi e mặc cả không lại với cánh bán hàng.

Còn nói đỡ Diệp Tịnh Dĩnh:

– Thực sự là không thể trách cháu nó được.

Đến lượt Nhiệm Bảo Lương nổi cáu:

– Lưu Nhảy Vọt, anh đã chửi mẹ tôi, tôi cũng đã chửi mẹ anh. Đừng làm bộ, làm tịch nữa. Già néo đứt dây, tôi là tôi cho anh cuốn xéo thật đấy!

Lúc này, Lưu Nhảy Vọt mới nhảy lên xe ba gác, cười tí mắt đập xe ra chợ.

Chương 3

Hàn Thăng Lợi

Lưu Nhảy Vọt nợ Hàn Thăng Lợi ba nghìn sáu trăm tệ. Khoản nợ này cũng từ rượu mà ra. Trước 40 tuổi, Lưu Nhảy Vọt chẳng bao giờ tự lấm bầm một mình. Nhưng qua tuổi 40, lại hay độc thoại. Đương thái thức ăn trong bếp, hay đi trên đường, hay lúc cởi quần áo chuẩn bị đi ngủ sau một ngày bận rộn, Lưu Nhảy Vọt bất chợt lấm bầm một câu gì đó. Sau nghĩ lại, thấy toàn nhớ đến những chuyện dớ dẩn trước kia. Nói toàn những câu sấm hối về những chuyện dớ dẩn đó. Chứ những chuyện hay ho, tốt đẹp, lại chẳng bao giờ lấm bầm đến. Mấy tháng nay, câu Lưu Nhảy Vọt hay tự mình nói mình nghe là:

– Từ rày cách, không uống nữa.

Ba tháng trước, lão Hoàng bán cổ lợn ở chợ đầu mối làm đám cưới cho con gái. Ngoài cổ lợn, lão bán cả nội tạng lợn: tim, gan, tràng... Quầy bán thịt khác thường bán thịt, kèm theo cổ lợn và nội tạng. Lão Hoàng không bán thịt, chỉ bán cổ lợn và nội tạng. Thế nên, cổ lợn và nội tạng lão bán ra rẻ hơn người khác. Lưu Nhảy Vọt chuyên mua cổ lợn ở quầy lão Hoàng. Dần dà, hai người thành bạn bè. Sau này, Lưu Nhảy Vọt khi mua cổ lợn xong, thường tự ý xách luôn mấy đoạn tràng lợn để vào xe ba gác của mình. Lão Hoàng cũng chẳng chấp nhặt. Có lúc, mua cổ lợn, lấy tràng lợn xong rồi, Lưu Nhảy Vọt vẫn chưa đi, còn nán lại con cà con kê với lão Hoàng. Lão cũng chiều theo. Con gái lão Hoàng cưới, Lưu Nhảy Vọt đến mừng và ngồi vào bàn ăn cỗ. Ăn uống tùm lum. Nói đúng ra, ăn chẳng bao nhiêu, nhưng uống thì hăng lắm. Ngồi sát Lưu Nhảy Vọt là mẹ vợ của Ngô Lão Tam chuyên bán cổ gà ở chợ đầu mối. Ngày thường, Lưu Nhảy Vọt toàn mua cổ gà ở quầy Ngô Lão Tam. Ngô Lão Tam cũng giống lão Hoàng. Không bán thịt gà, chỉ chuyên bán cổ và khung xương gà. Khi mua cổ gà ở quầy Ngô Lão Tam, Lưu Nhảy Vọt hay đùa với mẹ vợ lão. Ngô Lão Tam

và vợ đều là người Đông Bắc. Thường thì con gái Đông Bắc ngực rất nở. Lưu Nhảy Vọt cột nhà:

– Trông kìa, lại phưỡn lên rồi, chén được rồi đấy.

– Thì gọi một tiếng mẹ đi. Gọi mẹ, rồi mẹ cho ăn. – Vợ Ngô Lão Tam đáp lại.

Ngô Lão Tam bán hàng ở cạnh, chỉ cười cười, cũng chẳng chêm vào. Bây giờ, Lưu Nhảy Vọt và vợ Ngô Lão Tam ngồi cạnh nhau, ăn ăn uống uống, hai người lại đùa nhau. Lúc đầu, Lưu Nhảy Vọt chỉ nói suông. Nhưng khi đã say sưa rồi, quên bémng mất trên cổ còn có cái đầu, miệng nói, tay làm, sờ luôn bộ ngực căng mẩy của vợ Ngô Lão Tam. Mụ ta chẳng hề phật ý, còn cười ngật cười nghẹo. Nhưng Ngô Lão Tam ngồi ở phía đối diện thì khác. Nếu không uống nhiều, Ngô Lão Tam chắc cũng chẳng bận tâm. Nhưng lúc này, Ngô Lão Tam cũng đã quá chén, liền nổi xung với Lưu Nhảy Vọt. Ngồi bên này, mà lão ta cầm cả đĩa thức ăn ụp vào mặt Lưu Nhảy Vọt. Lưu Nhảy Vọt nếu uống không nhiều, tự biết mình không phải, tất không dám trả miếng. Nhưng khổ nỗi, nốc rượu rõ lắm, quên phắt mình là ai. Phũn thức ăn trên mặt xong, gã bưng ngay âu canh cổ cánh gà trên bàn hắt vào đầu, vào người Ngô Lão Tam. Ngô Lão Tam cáu tiết, vợ lấy chiếc dao mổ lợn của lão Hoàng, nhảy qua bàn, chực xin Lưu Nhảy Vọt tí tiết, làm đối thủ sợ quá, tỉnh hẳn rượu. Mọi người xông vào can Ngô Lão Tam. Nào ngờ, càng can, Ngô Lão Tam càng máu chiến:

– Đừng có can. Đứa nào can, tao chém. Tao uất nó từ lâu rồi, không phải ngày một, ngày hai đâu!

Ầm ỉ mãi đến gần chiều. Cuối cùng, lão Hoàng đứng ra điều đình. Hai bên mặc cả với nhau. Lưu Nhảy Vọt phải bồi thường Ngô Lão Tam ba nghìn sáu trăm tệ, coi như “sờ soạn phí”. Tiền Lưu Nhảy Vọt mang theo người không đủ. Hàn Thăng Lợi, đồng hương với gã, ra ngân hàng, rút từ thẻ ngân hàng của mình ba nghìn ba trăm tệ, thỏa thuận tiền lãi, rồi cho Lưu Nhảy Vọt vay. Xoay đủ ba nghìn sáu trăm tệ đưa cho Ngô Lão Tam, bề mới yên, sóng mới lặng. Sờ ngực đàn bà có một cái, lại trong lúc say, chẳng có cảm giác quái gì, thế mà phải nôn ra những ba nghìn sáu trăm tệ. Nửa

đêm, khi đã hết hân hơi rượu, Lưu Nhảy Vọt mới ân hận. Sau ân hận là cơn tức nhắm vào Ngô Lão Tam:

– Ngủ với “gà” một đêm, cũng chỉ có tám mươi tệ. Sờ một tí cái chỗ chẳng chết người gì, mà đòi những ba nghìn sáu trăm tệ. Có thêm cả con em gái nhà mày, cũng chẳng đắt đến như thế?

Tiếp đến, lại tức cả lão Hoàng bán cổ và nội tạng lợn. Chính lão ta đã khơi mào cái chuyện ba nghìn sáu trăm tệ:

– Ra chúng mày thấy ông say, vào hùa với nhau ăn hôi à? Có còn đáng mặt người nữa không?

Kể từ đó, chuyển sang mua cổ lợn, cổ gà ở quầy khác. Giải quyết xong việc của Ngô Lão Tam và lão Hoàng, thì phiền phức giữa Lưu Nhảy Vọt và Hàn Thăng Lợi bắt đầu. Lúc vay tiền của Hàn Thăng Lợi, Lưu Nhảy Vọt đã thỏa thuận với y là ba ngày sau trả cả gốc lẫn lãi. Nhưng sau 3 tháng, Lưu Nhảy Vọt vẫn chưa trả lấy một xu nào. Nợ mà không trả, thì chỉ có hai lý do: một là không có tiền, hai là có tiền nhưng không trả. Lưu Nhảy Vọt bảo lý do thứ nhất, nhưng Hàn Thăng Lợi lại cứ khăng khăng bảo lý do thứ hai. Sau vài cuộc khẩu chiến, vài lần mặt đỏ tía tai, Hàn Thăng Lợi lắc đầu:

– Từ rày cấm được làm người tốt. Hễ làm người tốt là bạn bè hóa kẻ thù.

Đã là kẻ thù, thì việc quái gì phải khách sáo. Lúc đầu, Hàn Thăng Lợi cứ một tuần giục nợ một lần. Nhưng giờ, tối nào y cũng đến đòi nợ. Lưu Nhảy Vọt cũng thay đổi kế sách. Không nói không trả, cũng chẳng bảo không có tiền, chỉ dấm dăng:

– Tiền thì có. Nhưng ở chỗ Nhiệm Bảo Lương ấy. Lão ta nợ tiền lương chưa trả. Giờ mày bảo tao đi cướp chắc?

Hoặc:

– Mày đi tìm Nhiệm Bảo Lương ấy. Lão ấy trả tao tiền thì tao trả mày.

Làm Hàn Thăng Lợi khóc dở mếu dở:

– Ông chỉ nhăng quậy. Ông nợ tiền tôi, sao lại bảo tôi đi tìm Nhiệm Bảo Lương?

Hôm nay, Hàn Thăng Lợi lại đến. Nhưng không phải buổi tối, mà là buổi trưa. Thường ngày, Hàn Thăng Lợi hay mặc bộ vét, mua ở quầy chợ đêm cạnh công trường. Độ hai, ba chục tệ. Toàn hàng si-đa không rõ nguồn gốc. Nhưng hôm nay, y không mặc vét, chỉ vận một chiếc áo may ô trắng. Trên áo có vết máu. Ống quần cũng có vết máu. Đầu cuốn băng trắng. Lưu Nhảy Vọt đang bán cơm ở nhà ăn công trường. Mấy trăm công nhân chen chúc trong nhà ăn, đua nhau gõ hộp cơm. Hàn Thăng Lợi không lựa lời đòi nợ như mọi khi, mà chen qua những người mua cơm, đến ô cửa bán cơm hét toáng lên:

– Lưu Nhảy Vọt. Hôm nay, ông không trả tiền, tôi sẽ liều với ông một phen!

Lưu Nhảy Vọt thấy gã máu me đầy người, phát hoảng:

– Hôm nay mày diễn vở gì đấy? Còn hóa trang nữa.

Cháu gái của Nhiệm Bảo Lương là Diệp Tịnh Dĩnh đang xới cơm bên cạnh. Lưu Nhảy Vọt đưa muôi múc thức ăn cho Diệp Tịnh Dĩnh, rồi ra khỏi bếp, lựa lời lôi Hàn Thăng Lợi ra phía sau nhà ăn, ấn y ngồi trên đồng thép cuốn, rồi ngồi xuống bên cạnh. Lưu Nhảy Vọt dụ giọng:

– Có vài đồng ranh mà cũng làm toáng lên chỗ đông người. Mày không cần sĩ diện, nhưng tao cần.

Hàn Thăng Lợi túm lấy chiếc áo may ô nhuộm máu đang mặc trên người:

– Vì ông mà tôi bị đánh đấy.

– Đứa nào?

– Ai, ông không cần biết. Tôi cũng nợ tiền người ta đấy.

Rồi trợn mắt nhìn Lưu Nhảy Vọt:

– Tôi phải học theo chúng nó. Tôi chỉ đòi tiền là tiền. Chứ chúng nó, đòi tiền là đòi mạng đấy.

Lưu Nhảy Vọt biết Hàn Thăng Lợi thường ăn cắp vặt ngoài đường. Đoán y lại gây chuyện, nên bị đánh. Hàn Thăng Lợi chỉ miếng băng trên đầu:

– Đến bệnh viện khâu mắt tám mũi. Một trăm bảy mươi tệ. Ông phải chịu đấy.

Lưu Nhảy Vọt châm điều thuốc, rồi đổi giọng:

– Thằng Lợi này, sống ở trên đời, đừng có cạn tài ráo máng quá. Mà nghĩ mà xem. Tám năm trước, ở quê, mà bị dì ghẻ tống ra khỏi nhà. Trời đang tuyết, gió rét như cắt da cắt thịt. Ai đã dẫn mà về nhà, còn đái mà hăn một tô mì nóng hôi hổi?

– Nhắc đến chuyện này, lẽ ra tôi phải gọi ông bằng chú. Nhưng chuyện này ông nhắc đi nhắc lại hàng trăm lần rồi, quá nhàm rồi. Ông chú này, ta dẹp quách mấy cái câu dông dài ấy đi. Tôi cũng bị người ta ép ghê quá. Trả tiền.

– Không có thật. Hăng thư thư cho tao vài ngày nữa.

Lúc này, Hàn Thăng Lợi mắt trước mắt sau, vỗ vào chỗ thép cuốn kê dưới mông:

– Thép cuốn và cáp điện, trong công trường, có mà ối. Buổi đêm, ông kiểm lấy một ít ra ngoài. Chuyện giữa tôi và ông coi như xong.

Lưu Nhảy Vọt xem ra không hiểu ý nghĩa sâu xa của bộ dạng bê bết máu của Hàn Thăng Lợi, vọt đứng dậy:

– Thằng Lợi, cả ngày mà làm những gì, tao không quan tâm. Nhưng bây giờ tao vẫn chưa muốn làm thằng ăn trộm.

Thấy Hàn Thăng Lợi toan nổi cáu, Lưu Nhảy Vọt liền hăng máu trước:

– Nói cho mà biết. Mà mà làm tao điên tiết thì không còn là chuyện trộm cắp nữa đâu. Tao là tao xiên đấy!

Hàn Thăng Lợi to tiếng:

– Tiền thì không trả. Trộm thì không chịu. Tóm lại ông muốn gì?

Lúc này, một đám công nhân đã ăn cơm xong đi từ góc tường đến. Lưu Nhảy Vọt nắm chặt tay Hàn Thăng Lợi, thấp giọng:

– Ba ngày. Cho tao thêm ba ngày.

Chương 4

Lưu Bằng Cử

Qua tuổi 40, Lưu Nhảy Vọt ngoài việc bắt đầu hay lăm bắm với chính mình, còn ngộ ra một chân lý. Thế giới có hai loại người. Loại ăn nói đầu ra đấy và loại ăn không nên đọi, nói không nên lời. Loại “nói không nên lời” nói ra những điều không nên nói. Lưu Nhảy Vọt tự cho mình thuộc loại này. Lời do người nói ra. Nhưng chỉ một câu nói cũng có thể đẩy người ta vào chỗ chết. Như Lưu Nhảy Vọt đây, có những việc nói năng đầu ra đấy. Chẳng hạn, trưa nay bếp ăn công trường ăn gì, củ cải hầm rau cải, hay rau cải hầm củ cải, thêm thịt cổ lợn hay không, thêm bao nhiêu, đều tự mình quyết. Cũng giống như nhà tù Lạc Thủy năm xưa, buổi trưa, phạm nhân ăn gì, đều do ông cậu Ngưu Được Cỏ quyết hết. Nhưng ra khỏi bếp ăn công trường, thì Lưu Nhảy Vọt cũng giống như ông cậu ra khỏi nhà tù, nói năng chẳng đâu vào với đâu. Nói mà như không. Thế cũng chẳng sao. Nhưng nói quá đà, sau lại phải gánh chịu hậu quả, thì to chuyện rồi. Gánh được thì không sao, nhưng nếu không gánh được, rồi lại cái sảy nảy cái ung, sự thế còn nghiêm trọng nữa. Nhưng, chết cái, lời quá đà đều là những lời đã mồm, phải khi xúc động lăm người ta mới nói ra.

Lưu Nhảy Vọt có thằng con trai tên Lưu Bằng Cử, đang học cấp 3 ở quê. Vì nó, Lưu Nhảy Vọt đã trót nói một câu quá đà. Khi ấy, nói thấy đã quá. Sau, câu nói ấy lại biến thành một quả núi, bắt Lưu Nhảy Vọt phải công mất sáu năm lặn, đến oằn cả lưng. Nếu không vì thằng con trai, con người của Lưu Nhảy Vọt cũng chẳng đến nỗi bản thế, rõ ràng có tiền, nhưng cố tình dây dưa không trả Hàn Thăng Lợi. Trước 40 tuổi, Lưu Nhảy Vọt là người phóng khoáng. Sau 40 tuổi, có một câu nữa mà Lưu Nhảy Vọt thường hay tự lăm bắm một mình:

– Sao mình ra nông nổi này cơ chứ?

Sáu năm trước, Lưu Nhảy Vọt ly dị vợ. Vợ gã là Hoàng Hiếu Khánh. Trước khi bỏ vợ, Lưu Nhảy Vọt làm đầu bếp ở nhà hàng Tường Ký trên thị

trấn. Làm được một năm, gã nhằm dịp tỉ tê với ông chủ, để ông chủ đồng ý nhận vợ vào làm bưng bê, lau dọn bàn ghế. Lưu Nhảy Vọt làm đầu bếp, lương tháng được bảy trăm tệ. Vợ làm bưng bê, tạp dịch, tháng được ba trăm tệ. Ở mé tây thị trấn Lạc Thủy có một nhà máy rượu, ông chủ là Lý Canh Sinh, bạn học thời tiểu học với Lưu Nhảy Vọt. Hồi ấy, lớp có 50-60 đứa, nhưng Lý Canh Sinh hèn hơn cả. Hai thằng trong lớp đánh nhau. Đứa bị thua thế nào cũng tìm Lý Canh Sinh đá cho nó hai phát để xả giận. Lý Canh Sinh bị cả bọn trong lớp đá. Đương nhiên, cũng từng bị Lưu Nhảy Vọt đá. Lý Canh Sinh dáng cao to, có biệt hiệu “voi đần”. Không ngờ, 30 năm sau, “voi đần” làm tới chức tổng giám đốc Công ty rượu Thái Bình Dương. Mặc dù chỉ là một nhà máy nhỏ ở một thị trấn của Hà Nam, nhưng ngoài rượu Tiểu Kê Bàng, còn sản xuất cả rượu Mao Đài. Tiểu Kê Bàng hai tệ rưỡi một chai, Mao Đài ba trăm tám mươi tệ một chai. Thằng hèn khi xưa, sau 30 năm, gan mật đã to lên ồi. Hôm ấy, Lý Canh Sinh cùng cánh bạn đến Trường Ký đánh chén. Nghe nói, nhân viên bưng bê là vợ của Lưu Nhảy Vọt, Lưu Nhảy Vọt đang làm đầu bếp ở đây, bèn lôi Lưu Nhảy Vọt từ dưới bếp lên, ăn nhậu cùng cả bọn. Lúc ăn uống nói chuyện phiếm, bạn của Lý Canh Sinh hỏi Lưu Nhảy Vọt, chị nhà anh làm ở đây, một tháng lương bao nhiêu? Lưu Nhảy Vọt bảo ba trăm tệ. Lý Canh Sinh liền nói, đến nhà máy em chặt rượu Mao Đài, một tháng sáu trăm tệ. Tự dưng có bánh nhân từ trên trời rơi xuống. Lưu Nhảy Vọt và vợ mừng rơn. Lý Canh Sinh chỉ vào Lưu Nhảy Vọt:

– Chẳng vì cái gì, vì cái đá dít của ông anh hồi nhỏ.

Cả bọn phá lên cười. Ngày hôm sau, Hoàng Hiếu Khánh rời Trường Ký đến Công ty rượu Thái Bình Dương chặt rượu. Mùa xuân năm sau, ả không chặt rượu nữa mà được chuyển sang bộ phận tiêu thụ, thường xuyên đi các nơi chào hàng cùng Lý Canh Sinh. Bán được hàng thì có phần trăm hoa hồng. Một tháng, Hoàng Hiếu Khánh kiếm được một nghìn rưỡi tệ, hơn ồi lần lương đầu bếp của chồng. Lưu Nhảy Vọt đình ninh ấy là nhờ sự ưu ái của “Voi đần” với bạn học cũ. Khi gặp nhau, Lưu Nhảy Vọt còn kéo tay Lý Canh Sinh, nói:

– Chú mày tốt với anh quá. Anh biết ơn chú mày.

Nhưng, cả thị trấn đều kháo nhau rằng, Lý Canh Sinh và Hoàng Hiếu Khánh tặng tịu với nhau. Người cả thị trấn này đều biết, mỗi Lưu Nhảy Vọt là mù tịt. Công ty rượu Thái Bình Dương có một tay bảo vệ là Trương Tiểu Dân. Vì là cháu con bà chị họ của Lý Canh Sinh, nên mới được gác cổng. Đêm đông chí năm ấy, Lý Canh Sinh uống rượu ở bên ngoài. Uống từ tối đến đêm, say khướt, rồi lái xe về nhà máy. Trương Tiểu Dân hôm ấy tụ tập đánh chén với đám bạn học, cũng làm 100 ml rượu, ngủ quay cu đơ trong phòng bảo vệ. Lý Canh Sinh gọi cửa, bên trong không có ai trả lời. Ngoài trời, tuyết lay phây. Rượu quá chén, nên chỉ cần một cơn gió thổi qua, là người Lý Canh Sinh run cầm cập. Hẳn lại gọi cửa, vẫn không ai trả lời. Hẳn cạy cửa nhảy vào, đập tung cửa phòng bảo vệ, vớ ngay chiếc gậy gỗ trên bàn. Chiếc gậy này, khi trực ban, Trương Tiểu Dân thường đeo ở thắt lưng, trông như chiếc dùi cui. Đang cơn hăng của rượu, Lý Canh Sinh lấy gậy nện cho Trương Tiểu Dân – khi ấy đang nằm quay cu đơ trên giường – một trận. “Voi đần” ngày xưa giờ đã quen tay đánh người. Lúc vung gậy, còn đập vỡ cả chiếc gương đầu giường. Thủy tinh bắn tung tóe. Một mảnh văng vào mặt Trương Tiểu Dân thành một vết dài. Thấy Trương Tiểu Dân tứa máu, nhưng Lý Canh Sinh vẫn không buông tha, nhổ bãi nước miếng vào bộ mặt máu me của thằng cháu họ:

– Mẹ kiếp! Nuôi mày, chẳng bằng nuôi một con chó!

Rồi vứt toẹt chiếc gậy, bỏ đi. Đánh, chửi, Trương Tiểu Dân đều có thể nhẫn nhịn. Nửa tháng sau, vết thương trên mặt đã lành, nhưng để lại sẹo. Ở chính giữa nửa mặt bên trái. Vì nó, mà Trương Tiểu Dân bị người yêu đá. Y nổi đóa. Trưa hôm ấy, Lưu Nhảy Vọt đang lúi cúi nấu nướng trong bếp nhà hàng Tường Ký, thì Trương Tiểu Dân chạy vào, ghé tai Lưu Nhảy Vọt thăm thì to nhỏ. Lưu Nhảy Vọt quăng đồ nghề, cùng Trương Tiểu Dân hùng hù hỏ hỏ chạy đến Công ty rượu Thái Bình Dương, xông vào đập tung cửa văn phòng của Lý Canh Sinh. Lý Canh Sinh và Hoàng Hiếu Khánh bị bắt quả tang đang trần truồng trên giường. Lưu Nhảy Vọt sẵn tới đánh luôn. Bị tấn hai cái, Lý Canh Sinh không phản ứng gì. Nhưng sau đau

quá, hần cái tiết, chồm đến đánh nhau với Lưu Nhảy Vọt. Trương Tiểu Dân thấy đánh nhau, chuồn thẳng. Hoàng Hiếu Khánh chẳng can gián gì, lẳng lẳng mặc quần áo rồi phẫn. Sau một hồi xấp lá cà, Lưu Nhảy Vọt áo quần hần hoi bị thúc thủ trước Lý Canh Sinh trên người không một mảnh vải. Lý Canh Sinh bây giờ quả thật không còn là “voi đần” năm xưa nữa. Hần nện cho Lưu Nhảy Vọt một trận, rồi điềm nhiên phệt cái mông trần lên ghế, hút thuốc:

– Sự thể là thế đấy. Ông thích thì đi kiện đi!

Vợ bị kẻ khác làm thịt. Đi bắt đưa gian dân, lại bị nó tấn cho. Chuyện vốn uất ức là thế, bỗng trở thành trò cười. Ngay trong ngày hôm ấy, câu chuyện tiểu lâm này đã lan truyền khắp thị trấn. Giống như Lý Canh Sinh là thằng hèn ở trường năm xưa, Lưu Nhảy Vọt giờ đây cũng lại là thằng hèn. Hèn hồi tiểu học, chẳng ai người ta cười. Nhưng vợ bị kẻ khác nâng mất, đấy mới thật sự là hèn. Sáng sớm hôm sau, Lưu Nhảy Vọt dẫn một đám anh em họ hàng đến Công ty rượu Thái Bình Dương tìm Lý Canh Sinh. Nhưng Lý Canh Sinh đã đưa Hoàng Hiếu Khánh đi Hải Nam chào hàng tự bao giờ. Không tìm thấy đương sự, Lưu Nhảy Vọt dẫn cả bọn xông vào xưởng rượu, đập tan tành tất cả số chai trong xưởng. Rượu Mao Đài chảy lênh láng. Đập phá xong, Lưu Nhảy Vọt vẫn không thấy hả giận, đầu óc gã tự dưng rỗng tuếch rỗng toác. Đêm, nằm trên giường, điều làm gã cảm thấy khó hiểu không phải là chuyện vợ mình theo trai suốt một năm trời, mình chẳng biết cái mẹ gì, mà là cứ làm sao hai đứa chúng nó lại cặp với nhau được. Con vợ cặp Lý Canh Sinh, điều này Lưu Nhảy Vọt có thể hiểu được, vì nó chê nghèo hám giàu. Nhưng Lý Canh Sinh cặp Hoàng Hiếu Khánh, thì rốt cuộc là để được cái lợi lộc gì? Con vợ mình chẳng hề xinh xẻo, mắt ti hí, mặt gầy đét, cánh mũi lỗ chỗ tàn nhang, tuổi tác thì hơn băm. Lưu Nhảy Vọt chẳng thấy ả có gì hay ho. Không lẽ Lý Canh Sinh không tìm được con đàn bà nào hơn, nên cứ phải cặp với ả mới được? Hay chỉ thuần túy vì muốn làm nhục Lưu Nhảy Vọt? Chỉ vì hồi tiểu học Lưu Nhảy Vọt đã đá đít hần vài cái? Hồi ấy, đám bạn học đá đít hần có mà ối, bây giờ cũng đều có vợ rồi. Trả thù từng đứa, có sức không? Để xảy ra

nông nổi này, thật, Lưu Nháy Vọt uất quá. Không lý giải cho ngọn ngành chuyện này, Lưu Nháy Vọt chắc chết vì tức mất. Tự mình nghĩ không ra, Lưu Nháy Vọt bèn đi hỏi những người bạn gã tin cậy. Trong số bạn bè, người gã tin cậy nhất phải kể đến lão Tề bán bánh nướng cạnh nhà hàng Tường Ký. Nghe ông bạn hỏi, lão Tề vừa lật bánh trên lò, vừa lấy tay chớp chớp mỡ gãi đầu:

– Tớ cũng đang rối ruột đây này.

Hỏi những người khác mà Lưu Nháy Vọt thấy tin cậy được, cũng chẳng có ai lý giải được chuyện này. Không những thế, họ còn cảm thấy Lưu Nháy Vọt có gì đó khác thường, thậm chí, cách kẻ thần kinh không bình thường chỉ có một gang tay. Nhưng trong thâm tâm, Lưu Nháy Vọt biết rõ, gã hoàn toàn bình thường, hơn cả lúc trước khi xảy ra chuyện. Cuối cùng, Lưu Nháy Vọt quyết định chẳng hỏi ai cả, gọi điện thẳng cho Lý Canh Sinh. Lý Canh Sinh đưa Hoàng Hiếu Khánh rong ruổi suốt từ đảo Hải Nam đến Quảng Châu, rồi lại từ Quảng Châu lên Thượng Hải, từ Thượng Hải sang Tây An. Lý Canh Sinh trả lời điện thoại của Lưu Nháy Vọt khi đang ở Tây An. Lúc đầu, Lý Canh Sinh mặc kệ, sau mới chịu nghe. Ngỡ Lưu Nháy Vọt sẽ nói chuyện khác. Thành ra, khi nghe câu hỏi của Lưu Nháy Vọt, Lý Canh Sinh hơi bất ngờ. Nhưng hăn cũng chẳng úp mở, nói luôn:

– Tôi chẳng thích cái gì khác ở Hoàng Hiếu Khánh. Khoái mỗi vòng eo của cô ta. Chỉ một tay là có thể vợ trọn.

Như có một quả bom nổ đánh “rầm” trong đầu Lưu Nháy Vọt. Vợ chồng sống với nhau mười ba năm, thế mà mình chẳng hề phát hiện ra cái eo của vợ khác với những cái eo khác. Giờ đây, cái eo, thậm chí, còn làm Lưu Nháy Vọt thấy chối hơn cả khi vợ bị kẻ khác nâng mất. Vì cái eo này, Lưu Nháy Vọt bỗng nhiên trở thành kẻ sai, còn Lý Canh Sinh và mẹ vợ Hoàng Hiếu Khánh lại là người đúng. Đặt máy điện thoại xuống. Lưu Nháy Vọt cảm thấy mọi ngày trong bốn mươi hai năm mình có mặt trên đời bỗng chốc đều đổi màu. Nhưng câu chuyện này không thể giải bày với lão Tề bán bánh nướng, cũng chẳng thể kể cho đám bạn khác. Bởi nếu nói ra, nó sẽ lại trở thành một câu chuyện tiểu lâm nữa.

Lưu Nhảy Vọt bắt đầu uống rượu kể từ đây. Hễ uống là say. Trước và sau lúc say, gã là hai con người khác hẳn. Say, cũng chẳng sao. Say vui quá đi chứ, quên tất tần tật mọi thứ. Nhưng sáng hôm sau tỉnh lại, tự dưng thấy đau đớn cả cõi lòng. Muốn khóc, mà chẳng được. Ngồi bần thần, nghĩ. Nghĩ mãi, nghĩ mãi, bỗng muốn tự sát. Tự sát chẳng phải vì đã xảy ra chuyện, cũng chẳng phải vì cái lý ấy, mà vì cái lý ấy nó đã siết vụn Lưu Nhảy Vọt ghê gớm quá, chẳng thể nào trở lại được với hình hài ban đầu. Trước đây, nghe bảo người khác tự sát, thấy ghê sợ quá. Giờ, bản thân muốn tự sát, lại thấy đây là một sự giải thoát. Có nhiều cách tự sát, hoặc uống thuốc trừ sâu, hoặc lấy dao cắt đứt mạch máu, hoặc nhảy xuống sông, hoặc sờ vào điện, nhưng Lưu Nhảy Vọt chỉ muốn mỗi treo cổ. Cứ nghĩ đến treo cổ là cả cái cổ lại ngứa ngáy. Nghĩ đến cảnh sợi dây thừng chạm vào cổ, cổ cứ thấy ngọt lịm. Có đêm đang ngủ, Lưu Nhảy Vọt hét toáng trong mơ:

– Có ai không, cho tôi sợi dây thừng.

Tự sát kể cũng hay thật, nhưng Lưu Nhảy Vọt cuối cùng vẫn không tự sát. Không tự sát không phải vì Lưu Nhảy Vọt có gan nghĩ, nhưng không có gan làm, mà vì gã có một thằng con trai. Xì-căng-đan của mẹ vợ cũng liên lụy đến thằng con. Năm đó, nó mười hai tuổi. Cái hiện tại sờ sờ của Hoàng Hiếu Khánh khiến người ta bắt đầu hoài nghi về cái quá khứ của mẹ. Mọi người đều bảo, thằng con chắc đêch gì đã là của Lưu Nhảy Vọt. Lưu Nhảy Vọt lôi con trai vào bệnh viện huyện. Hai bố con làm xét nghiệm DNA. Kết quả, hai người là quan hệ bố con máu mủ. Ba tháng sau, Lưu Nhảy Vọt ly dị vợ. Lúc ly dị, Hoàng Hiếu Khánh muốn con ở với mình, nhưng Lưu Nhảy Vọt cứ một mực, thà lấy gậy đập chết thằng con, còn hơn là để nó theo mẹ nó. Hoàng Hiếu Khánh biết mình có lỗi, nên cũng không năn nì, chỉ bảo:

– Anh nuôi cũng được. Hàng tháng, tôi sẽ gửi anh tiền nuôi dưỡng.

Cơn tức đang lên tới đỉnh đầu, Lưu Nhảy Vọt buột miệng nói luôn:

– Người đi, thì tiền cũng đi. Kể cả có phải chống gậy đi ăn mày, bố con tao cũng không thèm đồng tiền đi điếm.

Khi ấy nói, thấy đã lắm. Lão Hồ viết giấy ly hôn ở xã còn giơ ngón tay cái về phía Lưu Nhảy Vọt ra chiều tán thưởng. Nhưng, nói thế là quá đà. Sáu năm nay, Lưu Nhảy Vọt biết mình đã bị hố nặng. Vì câu nói đó, Lưu Nhảy Vọt đã buộc thẳng con vào mình, công đến oằn lưng. Đồng thời, cũng cảm thấy mình tiền hậu bất nhất. Đã biết tiền của chúng nó là đi điếm, nhưng trước khi ly dị, kết thúc chuyện này với Lý Canh Sinh, Lưu Nhảy Vọt lại đòi hẳn bồi thường sáu vạn tệ. Tiền chi là tiền, làm đếch có chuyện đi với không đi. Với tiền, Lưu Nhảy Vọt đã nói câu quá đà.

Chương 5

Nghiêm Khắc

Nghiêm Khắc là Tổng giám đốc Tổng Công ty phát triển nhà đất Đại Đông Á. Quê ở Lễ Lãng, tỉnh Hồ Nam. Trước 30 tuổi, Nghiêm Khắc gầy nhẳng. Sau 30 tuổi, bụng bè xung quanh đều phát tướng, bụng gã nào cũng phưỡn ra, nhưng Nghiêm Khắc vẫn gầy. Trước 32 tuổi, Nghiêm Khắc nghèo. Bố mẹ gã đều là nông dân vùng làm nông Lễ Lãng. Nghiêm Khắc lên Bắc Kinh học đại học. Người ta một ngày ăn 3 bữa, nhưng hồi đại học, Nghiêm Khắc ngày chỉ ăn hai bữa. Mà cũng chẳng phải hai bữa. Buổi trưa mua một món, ăn một nửa. Buổi tối, mua xuất cơm, ăn tiếp thức ăn còn thừa từ lúc trưa. Tốt nghiệp đại học xong, làm quần quật mười năm vẫn chưa nên cơm cháo gì. Mười năm chuyển mười bảy công ty. Năm 32 tuổi, Nghiêm Khắc gặp quý nhân. Khi người ta gặp vận đen đui, đêm tối đường như không có điểm tận cùng. Nhưng khi đã đổi vận, thì phát lên chẳng cần mấy tí. Nghĩ lại cái sự phát tích của mình, Nghiêm Khắc thường liên tưởng đến nhân vật Cao Cầu đời nhà Tống. Đương nhiên, cũng không phải giống Cao Cầu hoàn toàn. Kể từ khi gặp quý nhân đến nay, cũng chỉ độ mười năm hơn, vậy mà Nghiêm Khắc đã từ kẻ không một xu dính túi trở thành người giàu bạc tỷ. Chuyên ngành của Nghiêm Khắc hồi học đại học không phải nhà đất, không phải xây dựng, không phải kinh tế, cũng chẳng phải tài chính-tiền tệ, mà là luân lý học. Nói luân lý không mang lại lợi lộc gì. Thế nên, Nghiêm Khắc chẳng bao giờ nói chuyện luân lý, chỉ xây nhà trên qua đất của nhân loại, việc mà ngay từ hồi còn bé tí gã đã nhìn thấy ở quê. Nhờ việc này mà gã thoát cái trở thành người thuộc tầng lớp trên của xã hội. Ảnh gã chễm chệ trên tấm biển quảng cáo bên đường vành đai bốn. Trong ảnh, mắt gã như lồi ra để nhìn ngắm cơ man nhà và đất của chính gã. Thế giới này làm quái có cái định luận nào. Hồi còn khổ sở, Nghiêm Khắc không bao giờ kể chuyện ngày xưa, ngày xưa. Thế nhưng bây giờ, những

lúc gã vô tình nhắc lại chuyện ăn thức ăn thừa hồi đại học, mọi người đều phá lên cười, bảo, Nghiêm Khắc rõ là người hài hước.

Sau khi phát lên, Nghiêm Khắc cũng có nhiều phiền toái. Cái sự phiền toái này chẳng liên quan gì đến chuyện giàu nghèo, mà liên quan đến những người xung quanh gã. Sau 40 tuổi, Nghiêm Khắc phát hiện Trung Quốc có hai sự thay đổi lớn. Một là, người ta ngày càng béo phì. Hai là, bụng dạ con người ngày càng hẹp hòi. Những tưởng, cơ thể đã phình ra, thì bụng dạ cũng phải to rộng ra mới phải. Nhưng không. Sau khi cơ thể phình ra, bụng dạ người ta lại chật hẹp hơn. Bụng dạ hẹp hòi cũng chẳng sao, chẳng này, còn cố chấp, càng ngày càng cứng nhắc. Đối tượng gã phục vụ là một lũ cứng nhắc. Người khác cứng nhắc thì không sao, bạn bè xung quanh cứng nhắc cũng không sao, nhưng vợ gã cũng ngày càng phát phì, bụng dạ ngày càng hẹp hòi, tư duy ngày càng cứng nhắc. Đây chính là điều làm gã đau đầu. Vợ Nghiêm Khắc là Cù Lợi. Trước 30 tuổi, cô ta mảnh khảnh, đáng trí thức. Qua tuổi 30, bỗng trở thành một bà béo, để ý vụn vặt, từng li từng tí. Đường đường là vợ của một CEO1, gia tài bạc tỷ, ấy vậy mà đi cãi nhau với tất cả những hiệu chăm sóc sắc đẹp xung quanh, chỉ vì mỗi chuyện đầu tóc. Từ chuyện của vợ, Nghiêm Khắc cảm khái mà rằng: Người Trung Quốc sao lại không biết hài hước đến mức ấy cơ chứ? Trước đây cứ nghĩ hài hước là chuyện ăn nói, sau này mới biết là chuyện giống người. Người hài hước và không hài hước là hai loại động vật. Trái khoáy ở chỗ, người thì không hài hước, nhưng việc họ làm lại hài hước. Cứ từ nhà ra phố mà xem, bọn họ làm cả thế giới biến dạng hết cả. Hàng tắm hơi thì gọi là “Quảng trường tắm”, quán ăn thì gọi là “Thành phố ẩm thực”, hiệu cắt tóc thì gọi là “Trung tâm chăm sóc sắc đẹp”. Đến ngay “gà” trong hộp đêm, lúc đầu được gọi là “tiểu thư”, sau cũng chuyển sang là “công chúa”. Đi ngoài phố, Nghiêm Khắc cảm tưởng mình thuộc nhóm thiểu số. Vốn không hài hước, giờ cũng đã học được cái hài hước. Người ta giới thiệu về gã rằng:

– Ông Nghiêm Khắc - Tổng giám đốc Tổng Công ty phát triển nhà đất Đại Đông Á.

Nghiêm Khắc vội ngăn lại:

– Ấy chớ, chỉ xây nhà thôi.

Người ta bảo gã gầy, muốn giữ eo. Gã bảo:

– Cũng muốn béo lắm. Nhưng phải có cái mà tống vào mồm chứ.

Người ta bảo gã làm ăn lớn. Có đến nửa số nhà ở Bắc Kinh đều do gã xây. Gã lắc đầu:

– Chỉ là khuân vác gạch vữa, lao động nặng nhọc, mong các vị đừng chê cười.

Người ta bảo gã hài hước. Nhưng dần dần, gã không còn hài hước nữa. Không hài hước không có nghĩa là hài hước không tốt, mà là, hài hước làm Nghiêm Khắc không ít phen bị hố. Xung quanh rặt một lũ béo phì lòng dạ hẹp hòi. Cho dù là trong cuộc sống hay trong làm ăn, bọn họ đều thô bạo. Nước lã ra phải đến 100 độ mới sôi, nhưng bọn họ chỉ cần 50 độ là đã sôi sùng sục. Nước xuống 0 độ mới đóng băng, nhưng bọn họ chỉ 50 độ là đã đóng băng cứng rồi. Điểm sôi và điểm đóng băng của bọn họ là một. Vốn chỉ là một câu nói đùa. Nhưng sau khi bạn bè trở mặt, hoặc giả, chưa trở mặt, mà chỉ vì lợi ích bản thân, sẽ coi câu nói đùa trước đây là chuyện nghiêm túc để xét nét. Khi thời gian thay đổi, địa điểm thay đổi, thái độ con người thay đổi, đặt cùng một câu nói vào một hoàn cảnh và không khí khác nhau, câu nói ấy sẽ ngay lập tức thay đổi ý nghĩa, đặt ngay Nghiêm Khắc vào tình thế khó xử, không thể nào trở về với trước kia bằng con đường cũ. Ý nghĩa câu nói bị làm cho thay đổi, còn đáng sợ hơn cả chuyện bạn bè trở mặt. Sự trái khoáy từ đó mà ra, còn ghê gớm hơn cả chuyện người nghèo phải số hẩm. Nghiêm Khắc lắc đầu:

– Không cho hài hước, thì ta đếch cần hài hước nữa.

Sau 40 tuổi, Nghiêm Khắc phát hiện, sự thay đổi lớn nhất của mình là, trước 40 tuổi thích nói chuyện hài hước. Qua tuổi 40, bắt đầu không nói cười tùy tiện. Lâu dần, thấy phản cảm với những câu chuyện cười. Nếu là cấp dưới nói đùa với gã, gã sẽ cau mày:

– Không nói chuyện nghiêm túc được à?

Nếu là bạn bè, gã sẽ không vào hùa với câu chuyện. Mà nói lại câu chuyện vừa xong bằng một giọng nghiêm túc. Hoặc giả, sau 40 tuổi, ngoại trừ cái cơ thể gầy nhẳng ra, những cái khác của Nghiêm Khắc cũng đều thay đổi rữa rữa mọi người. Không thích nói chuyện với lũ người này, nhưng hàng ngày vẫn cứ phải nói. Càng nói càng thấy khô khan, cũng giống như cuộc sống, càng ngày càng chối. Giống như vợ cả ngày ca thán đau khắp mình mẩy, mắt khô lười rớt. Giống như chiếc động cơ thiếu dầu máy, phải chạy khan, sớm muộn cũng sẽ bốc cháy. Dầu máy ời, mày đâu rồi?

Tổng Công ty phát triển nhà đất Đại Đông Á có mười mấy công trường xây dựng trực thuộc. Mười mấy công trường xây dựng tất phải có mười mấy tay cai thầu. Nhiệm Bảo Lương là một trong số đó. Ngoài quan hệ xã giao, làm ăn với bọn người béo phì kia, Nghiêm Khắc thường đến công trường xây dựng. Công nhân ở công trường xây dựng chẳng có ai béo. Công nhân có người quê Hà Bắc, Sơn Tây, có người quê Thiểm Tây, An Huy, cũng có người quê Hà Nam. Nói chuyện với đám béo phì, chuyện càng nói càng khô. Nhưng khi đến công trường xây dựng, hễ nghe công nhân khắp nơi trên cả nước mở miệng là Nghiêm Khắc lại thấy vui. Món ăn ngày qua ngày của họ chỉ là củ cải hầm rau cải, rau cải hầm củ cải, nhưng khi họ đã nói, thì câu nào cũng hóm hỉnh, hài hước. Hoặc giả, câu nói của những công nhân này đã kích hoạt một dóm tế bào hài hước còn sót lại trong đầu Nghiêm Khắc. Mọi cai thầu, hễ thấy Tổng giám đốc Nghiêm Khắc đến, đều tưởng ông ta đến kiểm tra công trình. Đương nhiên, có kiểm tra công trình, nhưng quan trọng hơn là đến để nghe đám công nhân nói chuyện, để thay đổi không khí. Nếp xưa có từ dân già, trí tuệ có từ dân gian. Những câu chuyện và lời nói hay ho đều đã bị đám người béo phì kia nhắm sạch cùng với bào ngư, vây cá cả rồi. Chỉ còn chút nước sái vẫn vương lại giữa củ cải và rau cải. Chính nô lệ là những người tạo nên lịch sử. Câu nói của Mao Chủ tịch thật chí lí.

Trong số mười mấy cai thầu, duy chỉ có Nhiệm Bảo Lương quê Thương Châu, Hà Bắc là được Nghiêm Khắc yêu mến. Kiểu nói của Nhiệm Bảo

Lương ngồ ngồ, mà bồ bã. Đám công nhân khi nói chuyện với Nhiệm Bảo Lương, thấy gã nói năng rất khôn ngoan. Nhưng Nghiêm Khắc lại thấy gã nói năng có phần ngờ nghệch. Hoặc giả, không thể nói là ngờ nghệch, mà là thô. Cũng chẳng hẳn là thô, mà là sỗ. Có điều, nói thì sỗ, nhưng cái lý sự thì không hề sỗ. Câu nào câu nấy đều đại thật. Thoạt đầu nghe, thấy có vẻ buồn cười, nhưng sau nghĩ lại, mới thấy đó là lời nói thật. Té ra, lời nói thật mới là lời hài hước nhất. Một buổi chiều, Nghiêm Khắc đến công trường của Nhiệm Bảo Lương. Khung tòa nhà CBD2 đã xây được hơn 50 tầng. Hai người đi thang máy lên đến tầng thượng. Trong bóng chiều tà, cả thành phố Bắc Kinh ôm trọn trong tầm mắt. Nghiêm Khắc cảm khái:

– Cảnh đẹp quá.

Nhiệm Bảo Lương chỉ xuống những con phố phía dưới. Trên phố, người đi lại lúc nhúc như đàn kiến:

– Giờ này, “gà” bắt đầu xuất trận rồi.

Rồi nhổ một bãi nước miếng, chửi:

– Đĩ điếm thì cứ gọi là đĩ điếm, còn bày đặt “tiểu thư”!

Lại bảo:

– Sếp ạ, mình đừng xây nhà lâu nữa, xây nhà thổ đi. Kiếm tiền ngon ơ, chẳng phải nhọc sức như thế này.

Rõ vớ vẩn! Nhưng, lúc đầu nghe thấy rất sỗ, sau ngẫm lại, thấy buồn cười. Lúc đến, Nghiêm Khắc đang có chuyện buồn bực. Nhưng giờ, gã ôm bụng cười ngặt nghẽo, quên hết mọi phiền muộn. Vốn dĩ, tối hôm đó phải dự một bữa tiệc, nhưng Nghiêm Khắc vẫn nán lại công trường hơn một tiếng đồng hồ. Lúc này, đèn điện trên quảng trường Thiên An Môn bừng sáng. Chưa bao giờ cảnh đẹp như thế. Dần dần, trung bình cứ một tuần, Nghiêm Khắc lại đến công trường của Nhiệm Bảo Lương một chuyến. Trong đó, có một nguyên nhân là đến để nghe công nhân và Nhiệm Bảo Lương nói chuyện. Đến giờ ăn cơm, cũng đến nhà bếp công trường ăn cùng công nhân. Cánh công nhân ăn món củ cải hầm rau cải của Lưu Nháy Vọt đến phát ngấy lên rồi. Bưng bát lên là thấy buồn nôn. Nhưng Nghiêm Khắc

ăn rất ngon lành, sạch cả nước lẫn cái, chén liền một lúc hai bát, vĩa mồ hôi. Nhiệm Bảo Lương thấy sếp ăn đã quá, than thở:

– Phải làm cách mạng thôi. Chỉ cần làm cách mạng, ngày nào sếp cũng được ăn món này.

Nghiêm Khắc lại cười.

Trưa hôm ấy, Nghiêm Khắc lại đến công trường của Nhiệm Bảo Lương. Mọi người đang ăn trưa. Nhiệm Bảo Lương đã phát ngấy với bếp ăn công trường, nên ra ngoài mua một suất cơm hộp, đang ngồi xồm đánh chén trên bậc thềm trong chiếc sân xinh xắn của mình. Chiếc sân xinh xắn của Nhiệm Bảo Lương không thể gọi là sân. Nó cách nhà tạm của công trường độ 3 thước, núp bóng một cây táo, hình vòng tròn, được quây lại bằng những tấm ván bỏ đi. Một khoảnh con bằng cái bàn tay trước nhà. Nhưng không thể nói nó không phải là một cái sân. Nhiệm Bảo Lương đang ăn món gà xào hạt dẻ. Thấy Nghiêm Khắc đến, tưởng gã lại đến ăn cơm trưa, vừa nhai gà, vừa nói:

– Sếp đợi tí, để tôi bảo người đi mua cơm.

Nhưng, hôm nay Nghiêm Khắc đến công trường, không phải để ăn cơm, cũng chẳng phải để nghe công nhân và Nhiệm Bảo Lương nói chuyện, mà là để tìm một người. Tìm người này không phải vì bản thân họ, mà là để người đó đóng giả thành một người khác. Sau khi nghe sếp nói một thôi một hồi, Nhiệm Bảo Lương vẫn thấy mông lung khó hiểu:

– Sếp muốn diễn kịch à?

– Không phải diễn kịch, mà là diễn cuộc sống.

Nhiệm Bảo Lương thờ người, rồi bật cười:

– Sao phải diễn cuộc sống? Ngoài đường có mà đây.

– Cuộc sống trước đây dở quá, thì phải diễn lại chứ!

Nói rồi, Nghiêm Khắc kể tường tận cho Nhiệm Bảo Lương nghe đầu đuôi cái cuộc sống dở của mình. Khi gặp rắc rối, Nghiêm Khắc giấu người khác, giấu lũ béo phì kia, giấu mẹ vợ, nhưng không giấu người như Nhiệm

Bảo Lương. Thì ra, Nghiêm Khắc có quan hệ tình cảm với một nữ ngôi sao ca nhạc đang lên. Cô ca sĩ này suốt ngày hát những bài ca ngợi tổ quốc, ca ngợi người mẹ. Ca tụng nhiều quá, bản thân tổ quốc và người mẹ chưa thấy nhàm chán, nhưng bản thân cô ta lại mắc bệnh chán ăn. Kỳ thực, mắc bệnh chán ăn cũng là giả. Ca ngợi tổ quốc, ca ngợi người mẹ nhiều quá, người hát không còn tình cảm của mình trong đó nữa, hát chỉ để hát, thành ra, thính giả và khán giả thấy chán tổ quốc, người mẹ và chán cả cô ta. Cô ta mượn luôn phương thức này để chuyển hướng dư luận, rồi thay đổi con đường của mình. Cô ta chán luôn tổ quốc, người mẹ. Nói cách khác, tất cả những điều này thuần túy chỉ để lăng-xê. Hôm ấy, Nghiêm Khắc đến nhà thăm cô ta, không phải vì tổ quốc và người mẹ, mà chỉ vì hai người bạn họ. Khi đã làm xong việc cần làm, Nghiêm Khắc ra về. Cô ta đeo một cặp kính râm tiền Nghiêm Khắc xuống dưới nhà. Dưới nhà có một con phố. Cảnh tượng khá nhộn nhịp. Người sửa giày, người nướng thịt cừu, người sửa xe đạp, người nổ bóng ngô, người bán ngô luộc, người bán khoai lang nướng. Trước khi chia tay, cô ca sĩ đến hàng nướng khoai lang, mua một củ khoai nướng. Vừa vặn, phóng viên của một tờ báo lá cải - đang ăn vặt ở quầy hàng đối diện - trông thấy cô ca sĩ. Anh ta rất đỗi ngạc nhiên, rồi thuận tay chụp một pô ảnh. Bức ảnh này người khác chụp thì không sao, nhưng khi người chụp là phóng viên, thì chỉ ngày hôm sau, nó đã xuất hiện trên mặt báo, chiếm hẳn nửa khổ. Có 2 bức ảnh được đăng. Một bức chụp toàn cảnh con phố. Nhộn nhịp người qua lại và hàng quán. Góc trên bên phải của bức ảnh toàn cảnh là một bức chụp đặc tả. Trước hàng khoai nướng, cô ca sĩ đang cầm một củ khoai lang nhét vào mồm. Dưới ảnh là lời bình: Bệnh chán ăn là để lăng-xê? Chuyện này đăng báo chẳng sao, bảo là lăng-xê cũng không hề gì. Bản thân sự việc chính là lăng-xê, lăng-xê kiểu tích cực hay tiêu cực thì cũng thế cả. Vấn đề ở chỗ, bên vai phải của cô ca sĩ xuất hiện cái đầu của Nghiêm Khắc. Nghiêm Khắc trong ảnh trông gầy gò, giống y kẻ mắc bệnh chán ăn. Nghiêm Khắc không hề bận tâm chuyện mình lên báo. Gã chẳng phải đã trưng ảnh mình trên tấm biển quảng cáo ở đường vành đai 4 suốt ngày đấy thôi. Khổ nỗi, trên báo không phải chỉ có một mình gã, mà bên cạnh còn có một ngôi sao ca nhạc. Thế là to chuyện

rồi. Cho dù gã trương ảnh mình cạnh đường vành đai 4, thì trên đời này cũng chẳng có mấy ai nhận ra gã. Chết cái, Cù Lợi - vợ Nghiêm Khắc- lại quá rõ mặt gã. Từ lâu, cô ta đã nghi ngờ gã có bồ bịch bên ngoài. Bây giờ, bức ảnh đăng chèn ền trên báo, nổi hoài nghi của cô ta chẳng phải đã ứng với hiện thực rồi sao? Tuần trước, Cù Lợi đi Thượng Hải thăm mẹ đẻ, buổi chiều sẽ về đến Bắc Kinh. Xuống máy bay, tất sẽ nhìn thấy tờ báo này. Chỉ vì mỗi chuyện tóc tai không như ý mà cô ta sẵn sàng cãi nhau với hiệu làm đầu. Bây giờ, thấy Nghiêm Khắc bên cạnh một cô gái khác, lại đăng lên báo, e cô ta dám cầm dao giết người lắm. Cù Lợi có một thói quen. Trước khi vung dao, phải điều tra cho rõ. Mà quá trình điều tra còn đáng sợ hơn cả chuyện giết người. Dựa vào lô-gíc này mà suy đoán, Cù Lợi sau khi xem báo, tất sẽ đến hiện trường để điều tra. Để qua mặt mẹ vợ, Nghiêm Khắc muốn bố trí lại toàn bộ hiện trường, diễn lại cuộc sống ngày hôm qua. Đợi khi Cù Lợi đến điều tra, mọi người đều bảo Nghiêm Khắc và cô ca sĩ kia không phải đến cùng một lúc, biến chuyện tất yếu thành chuyện tình cờ, biến hai người có quan hệ thân mật với nhau thành hai kẻ xa lạ, biết đâu sẽ lật lại được vụ án, tránh được kiếp nạn này. Tại hiện trường con phố có mười mấy hàng quán. Với những người nướng khoai, nướng xiên cừu, khâu giày, nổ bóng ngô..., Nghiêm Khắc đều đã dặn dò, thỏa thuận xong. Duy có tay bán ngô luộc, người An Huy, hễ mở mồm ra là run lấy bầy, sợ làm lộ chuyện. Phải tìm một người đóng thế hăn ta. Mà phải đóng cho thật giống. Người giống hăn ta, trong công trường có mà ối. Bèn tìm đến Nhiệm Bảo Lương. Nói xong câu chuyện, Nghiêm Khắc thấm mệt. Nhiệm Bảo Lương cũng đã vỡ vạc. Nhưng gã vẫn hoài nghi:

– Nhờ bà chị không đọc tờ báo này thì sao? Thế thì chúng mình công toi à?

Nghiêm Khắc:

– Mẹ ta không đọc, thì người khác cũng sẽ mách mẹ ta. Xung quanh mẹ ta, toàn bọn béo.

Bọn béo thì chẳng có đứa nào tử tế cả. Nghiêm Khắc đã từng nói với Nhiệm Bảo Lương rồi. Nhiệm Bảo Lương cũng hiểu. Nhưng gã lại ca cẩm:

– Phức tạp quá. Nếu là tôi, bỏ quách vợ đi. Thế là xong tất tậ mọi chuyện.

Nghiêm Khắc trợn mắt nhìn Nhiệm Bảo Lương:

– Sự việc đâu có đơn giản như ông nghĩ. Nếu bỏ được, tôi đã bỏ từ lâu rồi.

Lại bảo:

– Trên ti-vi, ngày nào người ta chẳng diễn kịch? Một người đi kiểm tra thị sát, xung quanh toàn bố trí hiện trường giả. Cũng giống như tôi đối phó với mụ vợ. Mỗi người đều có cái khó riêng của mình.

Nhiệm Bảo Lương hiểu, màn kịch này không diễn không được. Nhưng gã lại gãi đầu:

– Nhưng nếu để đóng kịch, thì sắp tìm nhầm chỗ rồi. Công trường có hàng trăm con người thật đấy. Nhưng từ lúc bỏ ra khỏi bụng mẹ, họ đều phải quần quật mưu sinh, hơi rỗi đâu mà đi đóng kịch.

Điện thoại di động của Nghiêm Khắc đổ chuông. Nhưng gã chỉ nhìn màn hình, chứ không nghe máy. Ngắm nghía Nhiệm Bảo Lương một hồi, gã bảo:

– Tôi thấy ông được đấy.

Nhiệm Bảo Lương nhảy dựng lên, cứ như oan ức lắm:

– Sao sắp lại đánh giá tôi thế? Lột da ra, tôi là đứa thật thà nhất quả đất!

Rồi tìm cách lái câu chuyện:

– Sếp ạ. Ta bàn chuyện nghiêm túc đi. Tiền công trình chậm hơn nửa năm nay rồi. Phải phát thôi. Tiền nguyên vật liệu còn đỡ, chứ còn lương của công nhân, nửa năm không trả, hay xảy ra chuyện lắm.

Rồi lấy tay làm điệu bộ:

– Trong vòng chưa đầy một tháng, xe tôi bị chọc thủng lốp tới năm lần.

Nhiệm Bảo Lương có một con xe San-ta-na second-hand. Nghiêm Khắc ngăn gã lại:

– Việc tôi nói cũng là chuyện nghiêm túc. Nói gở, nếu tôi bị mẹ vợ chém chết, ông đến đâu đòi tiền?

Nhiệm Bảo Lương ngẩn tò te, đang định nói điều gì đó, bỗng “rầm” một tiếng, cửa sân bị đập toang. Lưu Nhảy Vọt tiến vào. Gã không nhìn ngó, cũng chẳng nói chẳng rằng, cứ đi thẳng đến gốc cây táo, rút ra một sợi dây thừng, buộc nó lên cành táo. Nhiệm Bảo Lương và Nghiêm Khắc đều ngạc nhiên. Nhiệm Bảo Lương quát:

– Lưu Nhảy Vọt, ông làm cái quái gì đấy?

Lưu Nhảy Vọt thò cổ vào trong thòng lọng:

– Quần quật nửa năm mà tiền lương chẳng thấy đâu. Để đến nỗi vợ con ly tán. Chán sống!

Thì ra, Lưu Nhảy Vọt vừa tổng tiến Hàn Thăng Lợi xong. Chuyến này, Hàn Thăng Lợi không về tay không. Lưu Nhảy Vọt nặn ra hai trăm tệ từ tiền mua thức ăn của nhà bếp đưa cho y. Chỗ khuyết hai trăm tệ này, Lưu Nhảy Vọt đợi khi ra chợ mua thức ăn sẽ tìm cách bù lại. Tiếng là tiền mua thức ăn, kỳ thực, hai trăm tệ này đã bị Lưu Nhảy Vọt ăn dôi ra từ những lần đi chợ trước. Chỉ có điều không muốn trả nợ, nên cố tình nói với Hàn Thăng Lợi như thế cho ra vẻ hoàn cảnh. Nhưng Hàn Thăng Lợi không giống những bận trước. Trước khi đi, y dặn, còn lại ba nghìn bốn trăm tệ cả vốn lẫn lãi, tôi chỉ cho ông 2 ngày. Hai ngày nữa mà không trả, là dùng dao nói chuyện. Xem sắc mặt gã, không giống nói đùa. Của đáng tội, hiện Lưu Nhảy Vọt cũng có trên ba nghìn tệ. Nhưng, số tiền này là để phòng khi có chuyện đột xuất, bình thường không dám động tới. Trong tay mà không có sẵn năm nghìn tệ, Lưu Nhảy Vọt sẽ cảm thấy không yên tâm. Sau khi Hàn Thăng Lợi đi khỏi, chưa hết buồn bực, thì thằng con Lưu Bằng Cử lại gọi điện từ quê Hà Nam lên, bảo hai nghìn bảy trăm sáu mươi tệ năm hào ba xu tiền học phí không thể trì hoãn được nữa. Hai ngày nữa (cũng lại hai ngày) mà không nộp, nó sẽ bị nhà trường đuổi học. Nợ tiền người, con giục tiền, Nhiệm Bảo Lương lại chưa trả lương. Bị dồn từ ba phía, Lưu Nhảy Vọt đành đi tìm Nhiệm Bảo Lương đòi tiền. Cú điện thoại của thằng con hóa ra lại là cái cớ hay ho. Gã biết rõ, bản thân Nhiệm Bảo Lương cũng bí tiền.

Nếu muốn Nhiệm Bảo Lương trả lương, thì không thể dùng biện pháp thông thường được. Tháng trước, lão Trương người An Huy, nhà có việc, phải bỏ về giữa chừng. Nhiệm Bảo Lương không chịu trả lương. Lão Trương liền trèo lên cần cầu, đòi nhảy xuống tự vẫn. Hàng trăm người đổ xô đến xem. Đội cứu hỏa đến, công an cũng đến. Nhiệm Bảo Lương đứng dưới hét tướng lên:

– Ông Trương, xuống đi. Tôi chịu nhà ông rồi.

Lão Trương xuống, Nhiệm Bảo Lương liền trả lương lão ta. Lưu Nhảy Vọt cũng muốn bắt chước lão Trương để đòi lương. Lưu Nhảy Vọt vốn không định làm như vậy. Dù sao, cũng là bạn bè mười mấy năm với Nhiệm Bảo Lương. Nhưng, tình cảm bạn bè đã bị sút mẻ nghiêm trọng vì chuyện mua thức ăn cho bếp ăn công trường. Đã thế, lại đang bị tình thế bức bách, Lưu Nhảy Vọt chẳng hơi sức đâu mà nghĩ ngợi nên hay không nên. Nhiệm Bảo Lương không thể ngờ Lưu Nhảy Vọt dám chơi khó mình kiểu này. Gã nổi đóa:

– Lưu Nhảy Vọt, ông nói nhăng nói cuội gì đấy? Vợ con ông ly tán là do tôi chắc? Vợ ông theo trai là chuyện có từ sáu năm về trước rồi.

Rồi chỉ vào Nghiêm Khắc:

– Có biết đây là ai không? Tổng giám đốc Nghiêm Khắc. Một nửa số nhà ở Bắc Kinh này đều là của ông ấy xây đấy. Ông làm thuê cho tôi. Còn tôi làm thuê cho ông ấy.

Lại giơ tay phân bua với Nghiêm Khắc:

– Sếp trông thấy cả rồi đấy. Không phát lương nhanh, liệu có ổn không? Ngày nào cũng như thế này cả.

Nghiêm Khắc từ nãy tới giờ chẳng nói năng gì, chỉ xem hai bọn họ đấu khẩu. Giờ mới vỗ tay:

– Diễn quá hay!

Rồi hỏi Nhiệm Bảo Lương:

– Ông bố trí phải không? Thế mà dám bảo không biết diễn kịch. Làm đạo diễn được rồi đấy, bố ạ.

Nhiệm Bảo Lương tức quá, vứt toẹt hộp cơm xuống đất, món gà xào hạt dẻ văng vung vãi:

– Sếp mà nói thế, tôi cũng treo cổ đấy!

Rồi chỉ tay về phía khung tòa nhà đã xây được hơn 60 tầng đằng xa, sẵn đến đá Lưu Nhảy Vọt:

– Muốn chết, thì lên đấy mà nhảy xuống, nhá!

Nghiêm Khắc ngăn Nhiệm Bảo Lương lại, chỉ vào Lưu Nhảy Vọt, quả quyết:

– Không cần tìm diễn viên nữa. Chính ông ta đấy!

Chương 6

Cù Lợi

Chiều hôm đó, Lưu Nhảy Vọt mặc quần áo của một người khác, đóng giả thành một người khác, ngồi bán ngô luộc ở ngã tư. Lưu Nhảy Vọt không biết mặt người kia, nhưng nghe Nghiêm Khắc bảo, hẳn ta là người An Huy, độ cao thấp, béo gầy và khuôn mặt đen đúa gần giống với Lưu Nhảy Vọt. Thực ra, hình dáng có khác một chút cũng chẳng sao. Mọi sự đóng giả đều chỉ để qua mặt một người, để đối phó với một tấm ảnh, chứ chẳng ai có thể phân biệt được rõ ràng những chi tiết nhỏ của kẻ bán ngô luộc trong ảnh với một kẻ bán ngô luộc khác ngoài đời. Trong ảnh, hình của người bán ngô chỉ bé như hạt đậu, nên chỉ cần giống đại khái là được. Huống hồ, trong vở kịch này, người bán ngô không phải là nhân vật chính. Nhân vật chính là người bán khoai lang và người bán thịt cừu nướng ngay bên cạnh. Nếu Cù Lợi – vợ của Nghiêm Khắc – tới hiện trường điều tra, họ sẽ là những đối tượng có khả năng bị cô ta hỏi han nhiều nhất. Còn người bán ngô chỉ là trông mèo vẽ hổ, phòng xa mà thôi. Bình sinh, đây là lần đầu tiên Lưu Nhảy Vọt đóng vai một người khác. Nghiêm Khắc trả cho Lưu Nhảy Vọt năm trăm tệ “tiền cát-xê”. Lưu Nhảy Vọt nhận tiền rồi vào vai luôn. Gã hỏi Nghiêm Khắc:

– Ông bảo hẳn ta là người An Huy, nhưng tôi là người Hà Nam. Lúc nói chuyện, giọng tôi bị lộ tẩy thì làm sao?

Nghiêm Khắc chột dạ, thấy Lưu Nhảy Vọt nói có lý. Điều này, quả là gã chưa tính đến. Nhưng sau nghĩ lại, thấy Lưu Nhảy Vọt nói vô lý đùng đùng. Trong ảnh, người có nói đâu. Hẳn kia là người An Huy, nhưng chỉ có mỗi mình Nghiêm Khắc biết. Cho đến khi kịch mở màn, Cù Lợi không thể biết được lai lịch người này. Nghiêm Khắc thở phào, nói với Lưu Nhảy Vọt:

– Ông người Hà Nam thì cứ nói tiếng Hà Nam. Quan trọng là không được căng thẳng, hồi hộp quá.

Rồi dặn:

– Ông không phải nhân vật chính, nhưng cũng không được chủ quan. Mụ vợ tôi giống như loài chồn sóc. Có lúc, chén cả vệt ố. Nếu không, tôi đã chẳng nhờ ông đóng thế cái tay An Huy kia.

Lưu Nhảy Vọt gật gù, gạt tay An Huy kia sang một bên, rồi lại hỏi câu khác. Gã chỉ vào tấm ảnh trên báo, rồi gõ gõ mặt sau tờ báo, nói:

– Gây cho người ta bao phiền toái thế này, cái tay chụp ảnh nó mưu toan gì nhỉ? Tiền chẳng?

Nghiêm Khắc than:

– Đằng sau tiền, còn ẩn một chữ: Hận. Hận người khác sống sướng hơn mình.

Lưu Nhảy Vọt lại gật gù, hiểu rồi. Trong tấm ảnh, góc xa xa có một trung tâm thương mại tổng hợp mới xây. Nghiêm Khắc chỉ lên mái nhà trung tâm thương mại:

– Nên ém một tay bản tĩa ở đây. “Pằng” một phát, tên kia ngoẻo luôn.

Lưu Nhảy Vọt còn một câu hỏi nữa. Câu hỏi này cũng giống với câu hỏi của Nhiệm Bảo Lương, một ông chủ bự như Nghiêm Khắc, khi để xảy ra chuyện như thế, có gan làm sao không có gan chịu? Quan hệ với gái thì cũng đã quan hệ rồi. Vợ biết thì cũng đã biết rồi. Ra tòa bỏ quách vợ, rồi kết hôn với cô ca sĩ kia, thế có phải xong chuyện không? Sau này, chẳng việc gì phải lén lén lút lút nữa. Việc đếch gì phải nhọc công tốn sức diễn lại cuộc sống để gạt mụ vợ? Về điểm này, Nghiêm Khắc thật không bằng cái tay Lý Canh Sinh chuyên làm rượu rơm của Công ty rượu Thái Bình Dương ở Lạc Thủy, Hà Nam. Đành rằng Lý Canh Sinh cướp vợ của Lưu Nhảy Vọt, nhưng hắn ta còn dám làm dám chịu. Nghĩ thế, nhưng Lưu Nhảy Vọt không dám hỏi thẳng Nghiêm Khắc, chỉ tự nhủ, con người ta ai cũng có cái khó của mình. Một ông chủ hách như thế, té ra, cũng gặp phiền toái vì vợ. Từ đó, Lưu Nhảy Vọt có chút cảm thông với Nghiêm Khắc. Hoặc giả, hai người có phần đồng bệnh tương liên. Bảo đồng bệnh cũng chẳng đúng. Nhưng hai người đều giống nhau ở chỗ: sợ vạch rõ chân tướng của thế giới.

Nghiêm Khắc dặn dò Lưu Nhảy Vọt đừng căng thẳng, nhưng sau khi đóng bộ quần áo của gã An Huy kia rồi, Lưu Nhảy Vọt chẳng hề thấy căng thẳng một tí nào, chỉ thấy không thoải mái. Không thoải mái không phải vì phải đóng giả thành một người khác, mà vì quần áo của gã An Huy có mùi. Chỉ trông là biết ngay, bộ quần áo này là hàng si-đa bày bán ở vỉa hè chợ đêm. Chẳng biết đã qua mấy đời chủ. Chua lòm. Thêm cả mùi hôi nách. Không hiểu là vết tích sót lại của tay chủ nào. Quần áo thì bốc mùi, nhưng món ngô luộc của tay An Huy này, được cái, ngon ra trò. Một chiếc nồi gang to đặt trên bếp than tổ ong. Lưu Nhảy Vọt vừa dọn hàng ra đã có khách đến mua. Trông biết ngay, toàn khách quen. Thì ra, bán bắp ngô cũng có thể làm cho người ta nổi tiếng. Lưu Nhảy Vọt lại thấy phục tay người An Huy. Nghe Nghiêm Khắc bảo, hấn ta nhát gan lám, hể mở miệng là run lẩy bẩy. Nhưng Lưu Nhảy Vọt lại thấy, cái gã yếu bóng vía này rất được việc. Lưu Nhảy Vọt nghĩ thầm, đợi khi nào mình và Nhiệm Bảo Lương trở mặt với nhau, cũng sẽ đi bán ngô. Khi Lưu Nhảy Vọt tiếp quản hàng ngô luộc, Nghiêm Khắc dặn dò rất cẩn thận:

– Cái tay An Huy bán thế nào, thì ông cứ bán như thế, mọi thứ đều không được thay đổi.

Nhưng sau khi tiếp quản, Lưu Nhảy Vọt lập tức tạo ra sự thay đổi. Những thứ khác vẫn nguyên xi, chỉ thay đổi giá bán ngô. Ngô ngọt luộc bán theo bắp. Trước đây, gã An Huy bán một bắp một tệ. Nhưng đến Lưu Nhảy Vọt, giá lập tức tăng lên thành một tệ một hào. Kinh nghiệm mua thức ăn ở chợ đã được Lưu Nhảy Vọt áp dụng vào bán ngô. Một bắp ăn đôi ra một hào. 100 bắp là kiếm được mười tệ. Không thể làm không công cho cái gã An Huy kia được. Có khách hàng vừa móc tiền, vừa thắc mắc:

– Vẫn một tệ cơ mà? Sao hôm nay lại một tệ một?

Lưu Nhảy Vọt trả lời ngay:

– Hôm qua, Hoài Nhu bị mưa đá, ngoài đồng ngô hỏng hết cả. Bán một tệ một là phải rồi.

Người kia ngó Lưu Nhảy Vọt:

– Đồi người à?

– Cậu em tôi tối qua uống say quá. Tôi là anh họ nó.

Lưu Nhảy Vọt cặm cùi bán ngô đã ba tiếng đồng hồ, mà Cù Lợi vẫn chưa lộ diện, vẫn chưa đến điều tra. Xem sắc trời, hôm nay, chắc cô ta không đến nữa. Đến hay không, Lưu Nhảy Vọt cóc cần quan tâm. Đã có trong tay năm trăm tệ tiền cát-xê đóng kịch, ngô bán được một nửa, cũng có cơ kiếm được năm-sáu tệ. Nếu mai phải diễn tiếp, sẽ lại thu tiền cát-xê, lại có thêm tiền chênh lệch từ bán ngô. Kể ngày nào cũng diễn như thế, Lưu Nhảy Vọt chẳng mấy mà phát. Nhưng giấc mơ của Lưu Nhảy Vọt ngay lập tức bị dập tắt. Khi Lưu Nhảy Vọt đang mãi mơ mộng hão huyền, thì một chiếc Mercedes từ từ đi tới, đỗ bên lề đường. Từ trong xe, một bà béo bước xuống. Phía bên kia, Nghiêm Khắc cũng ra khỏi xe. Lưu Nhảy Vọt hiểu, chiêm trống đã nổi, kịch đã mở màn. Vợ Nghiêm Khắc béo thì béo thật, nhưng trông là biết ngay, hồi trẻ cô ta không hề béo. Bây giờ, dáng người, khuôn mặt đã thay đổi, nhưng vẫn còn mặn mà lắm. Tay trái cô ta dắt một con chó, tay phải cầm một tờ báo. Chính tờ báo đăng ảnh nữ ngôi sao ca nhạc và Nghiêm Khắc mà Lưu Nhảy Vọt đã nhìn thấy. Lưu Nhảy Vọt lên giây cót tinh thần: chuẩn bị lên sân khấu.

Cù Lợi bay từ Thượng Hải về Bắc Kinh lúc bốn giờ chiều. Lẽ ra về lúc hai giờ, nhưng vì Thượng Hải có mưa rào kèm theo sấm chớp, nên chuyến bay bị lùi lại hai tiếng đồng hồ. Cù Lợi đến Thượng Hải thăm mẹ đẻ. Vốn dĩ, quan hệ giữa cô và nhà mẹ đẻ không được thuận hòa cho lắm. Hồi nhỏ, Cù Lợi hợp với bố, chứ mẹ thì không. Bà ta tính khí cục cằn, hơi một tí là đánh Cù Lợi. Cù Lợi có một đứa em gái, nhưng bà mẹ với cô ta lại khác hẳn. Có mắng chửi, nhưng chưa bao giờ ra roi. Thế mới biết, tức khí cũng tùy với từng người. Trong nhà chia làm hai phe: phe bố và phe mẹ. Nhưng phe bố yếu thế. Trong nhà, phe mẹ mặc sức thao túng. Người Thượng Hải thường rất quyến luyến gia đình. Thế nhưng, khi thi đại học, Cù Lợi quyết định thi tận Bắc Kinh, chính là vì muốn thoát khỏi sự kìm kẹp của bà mẹ. Cù Lợi và Nghiêm Khắc lấy nhau được hai năm thì bố Cù Lợi mất. Kể từ đó, Cù Lợi không trở lại Thượng Hải nữa. Có về, cũng không rẽ qua nhà

mẹ đẻ. Nhưng gần một năm trở lại đây, Cù Lợi bắt đầu năng về thăm mẹ, có khi một tháng một lần. Ngay cả Nghiêm Khắc cũng không hiểu sự thay đổi này bắt nguồn từ đâu. Do Cù Lợi đã thay đổi, hay mẹ cô ta đã thay đổi. Nhưng cho dù là ai, Nghiêm Khắc cũng không phản đối sự thay đổi này. Chỉ cần Cù Lợi đi khỏi, là cả Bắc Kinh trở thành côi riêng của Nghiêm Khắc. Gã có thể yên tâm hẹn hò với cô ca sĩ sao và những cô gái khác. Nhưng Nghiêm Khắc không biết rằng, Cù Lợi về Thượng Hải không phải là để thăm mẹ, mà là để khám bác sĩ tâm lý. Cù Lợi cho rằng, mình mắc bệnh trầm cảm nặng, nhưng giấu không nói với Nghiêm Khắc. Cù Lợi và Nghiêm Khắc lấy nhau đã 12 năm. Năm năm đầu, cuộc sống nghèo khó, hai vợ chồng thường xuyên khục khặc nhau. Hồi ấy, Cù Lợi còn dụi dàng. Chuyện khục khặc vợ chồng của những người dụi dàng đều diễn ra dưới hình thức chiến tranh lạnh. Năm năm sau, cuộc sống giàu lên, Cù Lợi bắt đầu phốp pháp, thì mỗi khi khục khặc, hai vợ chồng lại bắt đầu lớn tiếng cãi cọ. Ồm tỏi năm năm, lại thôi. Quay về với chiến tranh lạnh. Trong thời gian chiến tranh lạnh, Cù Lợi đột nhiên phát hiện mình có bệnh. Bệnh không ở cơ thể, mà ở tâm, lúc nào cũng như bồn chồn, lo lắng một điều gì đó. Vừa lo Nghiêm Khắc thay lòng đổi dạ. Hôm nào, trước khi đi ngủ, Cù Lợi cũng lén vào nhà vệ sinh kiểm tra quần lót của đức ông chồng. Vừa lo cho bản thân. Lại như không phải lo lắng cho hai người, mà lo lắng cho cả thế giới. Xung quanh hễ có sự thay đổi, cho dù là chuyện tay đóng giày trước cửa nhà thôi không làm nữa, hay lãnh đạo nhà nước thay đổi nhân sự, toàn những chuyện chẳng hề liên can tới mình, nhưng cô ta vẫn cứ cảm thấy như thế giới này loạn rồi, tất tạt mọi thứ đều bất ổn. Rõ là bệnh trầm cảm. Người khác khi bị trầm cảm, thường không ngủ được, cơ thể tiêu tụy, gầy gò, ốm yếu, nhưng Cù Lợi thì ngược lại. Ngày nào cũng cảm thấy thiếu ngủ, càng ăn, càng béo. Hễ có chuyện buồn bực là ăn bánh hamburger. Ăn đến đầy bụng, phát mệt. Khi ấy, tự khắc lặn ra ngủ. Thế là cô ta đi khám bác sĩ tâm lý. Bắc Kinh cũng có bác sĩ tâm lý. Nhưng người Thượng Hải tính nhỏ mọn, nhiều người bị trầm cảm hơn, nên bác sĩ tâm lý ở Thượng Hải giỏi hơn Bắc Kinh. Cù Lợi còn nghĩ, bệnh trầm cảm bây giờ mới bị, nhưng biết đâu cũng có liên quan đến thời thơ ấu, đến mẹ. Chữa bệnh ở

Thượng Hải, còn có thêm yếu tố “địa lợi”. Thế là, cô ta đều đặn một tháng một lần bay xuống Thượng Hải khám bác sĩ tâm lý. Những người khác sau khi khám bác sĩ đều giải tỏa được tâm lý. Nhưng Cù Lợi càng khám, càng thấy tâm lý nặng nề hơn. Bác sĩ tâm lý khám cho Cù Lợi là đàn ông, người Phụng Hóa, Chiết Giang, cùng quê với Tưởng Giới Thạch. Hơn 30 tuổi, cũng nói tiếng quan thoại Chiết Giang. Nhưng anh ta không có râu, kiểu tóc và sự chuyển động của ngón tay trông như người đồng tính. Nhưng khả năng đoán biết tâm lý của người khác thì thật đáng nể. Từng vụ việc, sự kiện, từ ngoài vào trong, từ nông đến sâu, thông qua hiện tượng để nhận biết bản chất, nói năng cứ gọi là đầu ra đũa. Nhưng ban đầu, anh ta cũng không nói trúng ngay, chỉ vòng vo tam quốc. Cho đến nửa năm sau, khi hỏi ra Cù Lợi và Nghiêm Khắc lấy nhau đã 12 năm, 3 lần sảy thai, không giữ được người con nào, thì mọi thứ mới sáng tỏ. Gã đồng hương với Tưởng Giới Thạch lấy ngón tay cái và ngón giữa chụm vào nhau hành hình chữ O giờ lên, đầu gật gù, miệng nói giọng quan thoại Chiết Giang. Thế thì đúng rồi. Mọi căn nguyên đều từ chuyện sảy thai mà ra, chứ không hề liên quan đến tuổi thơ và người mẹ của Cù Lợi. Điều mà Cù Lợi lo lắng không phải là Nghiêm Khắc, cũng không phải bản thân, cũng chẳng phải cả thế giới, mà là con cái. Kiểm tra quần lót của Nghiêm Khắc vì sợ chồng có con với người đàn bà khác. Rồi lại bắt đầu chiến tranh lạnh. Chỉ vì mỗi chuyện đầu tóc mà cãi nhau loạn lên với các hiệu làm đầu xung quanh, ấy là để xả cơn phiền muộn ra ngoài. Càng ăn càng béo là vì tâm lý đã đập bát thì đập cho tan luôn. Rồi tiến tới, căn nguyên của bệnh cũng chẳng phải ở chuyện con cái nữa, mà là sợ mình không có con, sau này, tài sản sẽ rơi vào tay ai. Nói cách khác, là tiền. Đã tìm ra nguyên nhân, tay bác sĩ cảm thấy nhẹ nhõm, khoan khoái hẳn. Bản thân Cù Lợi, lẽ ra, cũng nên thấy nhẹ nhõm mới phải, nhưng không, cô ta càng trầm cảm, u uất hơn. Bởi cô ta không có cách nào giải quyết căn nguyên này. Vốn không đến mức lo lắng cho thế giới như thế, nhưng giờ đây, Cù Lợi lại càng lo lắng hơn. Vốn dĩ điều làm cô ta lo lắng là cả thế giới, nhưng sau khi nghe lời mách bảo của bác sĩ, dần dần, nỗi lo lắng của Cù Lợi tập trung cả vào một mình Nghiêm Khắc. Hơn lúc nào hết, cô ta để ý đến nhất cử nhất động, mỗi lời nói, việc làm của

Nghiêm Khắc ở bên ngoài. Cô ta cũng biết, sự lo lắng và kiểu để ý thái quá như vậy rất dễ phản tác dụng. Cũng có thể, điều mà cô ta cần chính là sự phản tác dụng. Muốn dùng sự phản tác dụng, dùng sự bùng nổ, dùng kết quả tồi tệ nhất, dùng sự giết người, dùng sự máu chảy thành sông để chứng minh cái sai không phải ở mình, đồng thời, đổ hết trách nhiệm cho đối phương và thế giới. Ngày trước, cô ta lo Nghiêm Khắc có người đàn bà nào đó ở bên ngoài. Bây giờ, Nghiêm Khắc chẳng có người đàn bà nào ở bên ngoài cả, điều ấy lại làm cô ta thấy không yên tâm. Có khi, Nghiêm Khắc vụng trộm ở ngoài càng nhiều lại càng tốt. Càng nhiều, càng làm cho mong ước của cô ta sớm thành hiện thực. Chuyển đi Thượng Hải lần này vốn không phải để khám bệnh, mà là một thói quen. Hôm qua, một bạn ruột của Cù Lợi gọi điện thoại mách chuyện báo đăng ảnh Nghiêm Khắc chụp với cô ca sĩ sao. Bạn ruột của Cù Lợi cũng là vợ của một gã nhà giàu, to béo phức phịch. Đương lúc cảm khái, giọng bà bạn có phần hưng phấn. Điều ấy lại giúp Cù Lợi nhận rõ bộ mặt thật của bà bạn ruột. Cũng thuộc dạng người lúc nào cũng mong bạn mình gặp xúi quẩy. Loại tâm lý có vấn đề. Nhưng bà bạn ruột không hề biết rằng, khi biết tin này, Cù Lợi không hề buồn bã, mà trái lại, cũng hưng phấn như bà bạn ruột. Giống như ngựa chiến khi ngửi thấy mùi sa trường và máu, là máu trong huyết quản lập tức sôi sục. Nhưng trong điện thoại, Cù Lợi lại làm ra vẻ khổ tâm, cũng có ý để cho bà bạn mắc lừa. Thực sự, cô ta đã sẵn sàng cho sự kìm nén. Cô ta muốn nuốt trọn quả mật đắng và liều thuốc độc này. Núi lửa tích tụ càng lâu, thì lửa phun ra càng dữ dội. Máy bay chở Cù Lợi đáp xuống sân bay thủ đô Bắc Kinh. Nghiêm Khắc tất tưởi ra đón vợ, trong tay cầm một tờ báo. Cù Lợi biết, Nghiêm Khắc cố làm ra vẻ thật thà để che giấu sự thật, chiếm lấy tiên cơ. Sau khi lên ô tô, Cù Lợi ngồi ôm con chó cưng, còn Nghiêm Khắc thì giở tờ báo ra, chỉ cho vợ xem bức ảnh, rồi giải thích:

– Mình có tin hay không thì tùy. Nhưng lúc ấy tôi đang mua khoai lang, không để ý cô ta là ai.

Ý đồ quá lộ liễu của chồng chợt làm Cù Lợi sôi giận. Vốn không muốn mắc bẫy của bà bạn ruột, nhưng giờ đây Cù Lợi lại sập bẫy. Cơn giận đã

định kìm nén, bỗng chốc bùng lên. Cù Lợi nói:

– Mình việc gì phải căng thẳng thế? Để tôi đến hiện trường hỏi han là ra hai năm rõ mười ngay ấy mà.

– Chuyện từ hôm qua, ai người ta nhớ?

Cù Lợi mặc kệ, bảo lái xe đi thẳng đến đoạn phố trong ảnh. Nhưng mục làm như vậy lại vừa vặn mắt lừa Nghiêm Khắc. Nghiêm Khắc không phải muốn che giấu quanh co, mà muốn khuất phục đối phương một cách mềm mỏng. Điều gã ta mong đợi chính là để Cù Lợi đến hiện trường. Trước đây, Cù Lợi từng đến những hiện trường khác, làm gã cứ nơm nớp. Nhưng lần này thì khác. Mọi việc đều đã được cắt đặt kỹ lưỡng. Đến mức, gã lo mình đã mất công đạo diễn một vở kịch như thế. Gã không phải muốn nhân dịp này để phủ định việc mình đã làm, mà là để phủ định cả con người Cù Lợi. Nghiêm Khắc cũng vào vai, làm ra vẻ bất đắc dĩ:

– Mình thích thế nào thì tùy.

Rồi cùng Cù Lợi đến con phố hôm qua.

Lưu Nhảy Vọt vốn rất tự tin, nhưng khi trông thấy Cù Lợi và Nghiêm Khắc xuống xe, vở kịch bắt đầu mở màn, gã bỗng thấy có chút căng thẳng. Dù sao, trước đây, gã cũng chưa từng bao giờ diễn kịch, càng chưa từng diễn cuộc sống. Diễn cuộc sống, té ra, còn khó hơn cả diễn kịch. Còn một lý do nữa khiến Lưu Nhảy Vọt căng thẳng, bồn chồn. Đó là cả ngày gã sống với đám công nhân ở công trường, mọi người đều thuộc tầng lớp dưới trong xã hội, nói những điều giống nhau, làm những việc giống nhau, chưa bao giờ tiếp xúc với đám người có tiền như Nghiêm Khắc, Cù Lợi. Không biết thường ngày bọn họ hay làm những việc gì, nói những chuyện gì, vở kịch này nên diễn thế nào. Cù Lợi tay dắt chó, không hề sốt ruột đi điều tra ngay, mà để mặc cho con chó dẫn đường, đi lại thong dong trước các hàng quán ở góc phố. Nghiêm Khắc có vẻ sốt ruột, giục:

– Không tin, mình đi hỏi người bán khoai nướng kia kìa.

Cù Lợi không hỏi người bán khoai nướng, tiếp tục đi dạo qua các hàng quán khác. Nhưng như thế, mục ta lại càng trúng kế của Nghiêm Khắc. Cù

Lợi vòng lại trước chiếc nồi gang của Lưu Nhảy Vọt. Giống như gã An Huy kia, Lưu Nhảy Vọt bắt đầu thấy toàn thân run lên. Cù Lợi thấy vậy, bèn dừng lại trước hàng ngô luộc, mở tờ báo ra hỏi Lưu Nhảy Vọt:

– Này anh, hôm qua, anh có trông thấy cô ca sĩ này không?

Lưu Nhảy Vọt nói không ra lời, run rẩy gật đầu. Cù Lợi có vẻ rất đặc ý:

– Cô ấy đi mấy người?

Lưu Nhảy Vọt lắp bắp:

– Hai ạ.

Nghiêm Khắc đứng sau Cù Lợi, mặt xanh ngắt vì sợ. Cù Lợi hỏi:

– Thế người kia là ai?

– Mẹ cô ta.

Cù Lợi ngăn người:

– Sao anh biết đó là mẹ cô ta?

– Tôi nghe cô ấy nói: “Mẹ, mẹ ăn ngô nhé, con đi mua khoai nướng.”

Cù Lợi thở phào. Phía sau cô ta, Nghiêm Khắc cũng thở phào, còn lén giơ ngón tay cái về phía Lưu Nhảy Vọt ra chiều khen ngợi. Trông chân chất thật thà như công nhân công trường, ấy thế mà đóng kịch tài ra phết. Cù Lợi hỏi Lưu Nhảy Vọt xong, không hỏi ai nữa. Kể cả hỏi người khác, nhưng đã có phần mở đầu êm xuôi thế này, Nghiêm Khắc cũng cóc sợ. Cù Lợi dắt chó, quay trở lại xe. Nghiêm Khắc cũng đi theo, làm ra vẻ oan uổng lắm. Gã trèo lên xe trước, mạnh tay đóng cửa đánh “rầm” một cái. Lúc này, Cù Lợi nói với lái xe:

– Đợi chút, tôi muốn mua một bắp ngô luộc.

Rồi dắt chó, quay lại chỗ Lưu Nhảy Vọt, hỏi:

– Ngô bán thế nào đấy?

Lúc này, Lưu Nhảy Vọt không còn căng thẳng nữa, thậm chí còn cảm thấy ngượng vì cái sự căng thẳng của mình khi nãy. Té ra, diễn kịch quá dễ.

Lưu Nhảy Vọt giờ đã lấy lại bình tĩnh, trở thành một người bán ngô thực thụ:

– Một tẻ một một bắp.

Cù Lợi vừa chọn ngô, vừa hỏi như tình cờ:

– Cái cô ca sĩ hôm qua đến đây buổi sáng hay buổi chiều, hả anh?

Lưu Nhảy Vọt thấy mặt cả người. Không có gợi ý kịch bản trước, đành phải tùy cơ ứng biến. Lưu Nhảy Vọt buột miệng:

– Buổi sáng. Lúc ấy, tôi vừa dọn hàng ra.

Cù Lợi gật đầu, mỉm cười. Lưu Nhảy Vọt ngỡ mình lại diễn đúng bài, cũng nhoẻn miệng cười. Cù Lợi chọn lấy một bắp ngô, móc ra hai tẻ đưa cho Lưu Nhảy Vọt:

– Khởi cần trả lại.

Rồi lại dắt chó đi về xe. Lưu Nhảy Vọt định ninh vở kịch đã thành công mỹ mãn. Ở trên xe, Nghiêm Khắc cũng định ninh vở kịch đã thành công rực rỡ. Chiếc Mercedes vút đi trên đường phố. Cù Lợi chỉ mãi gặm ngô. Đã chắc mẫm phần thắng, nên Nghiêm Khắc cố ý làm già:

– Báo người ta nói là nói chuyện ăn hay không ăn, mình lại cứ đi liên tưởng đến chuyện nam nữ linh tinh. Toàn nghĩ vớ nghĩ vẩn!

Lại bồi thêm:

– Nói thật. Lần sau, mà mình còn nghi ngờ lung tung kiểu này, là không xong với tôi đâu.

Nào ngờ, Cù Lợi ngẩng phắt đầu lên, ném toẹt chiếc bắp ngô đang gặm dở vào mặt Nghiêm Khắc, làm rơi cả kính của đức ông chồng. Con chó nằm dưới chân cũng giật mình, nghếch cổ lên sủa ăng ăng. Nghiêm Khắc nổi đóa:

– Làm cái trò gì đấy? Thích vô cớ gây chuyện phỏng?

Cù Lợi mắt ầng ậng nước, chỉ vào tờ báo:

– Nghiêm Khắc, lần sau, muốn lừa tôi, anh phải tính toán cho cẩn thận vào. Tay bán ngô nói là buổi sáng, nhưng thử nhìn vào chiếc đồng hồ sau

lưng các người xem!

Nghiêm Khắc sờ soạn nhật chiếc kính dưới chân, đeo nó lên, rồi nhìn vào tờ báo. Thì ra, trong bức ảnh chụp toàn cảnh, góc mái của nóc tòa Trung tâm thương mại tổng hợp gắn một chiếc đồng hồ điện tử. Mặc dù hơi mờ, nhưng vẫn có thể trông rõ con số: 17:03:56. Mặt Nghiêm Khắc ngây như phỗng.

Chương 7

Mã Man Lệ, Dương Ngọc Hoàn

Mã Man Lệ là bà chủ Hiệu tóc Man Lệ. Hiệu tóc cách công trường xây dựng của Lưu Nhảy Vọt một con hẻm. Ở góc rẽ vào hẻm có đèn báo rẽ. Hiệu tóc rộng độ 15 mét vuông, chia làm gian trong, gian ngoài. Mã Man Lệ kiêm luôn thợ cắt tóc. Cô ta thuê một nhân viên tên là Dương Ngọc Hoàn, quê Vận Thành, Sơn Tây. Công việc của ả là gội đầu, làm mấy thứ lật vặt, và đảm nhận luôn việc mát-xa cho khách ở buồng trong. Cửa hiệu nhỏ, thiết bị thô sơ. Khách đến Hiệu tóc Man Lệ cắt tóc, mát-xa toàn là cánh công nhân ở công trường gần đó và dân buôn ở chợ rau. Cửa hiệu nhỏ, nên giá rẻ. Hiệu tóc ở chỗ khác, cắt tóc hết hai mươi tệ, gội khô hết hai mươi tệ. Nhưng ở đây, mỗi thứ mất có năm tệ. Mát-xa cũng chỉ hai mươi tám tệ. Trong khi mát-xa mà muốn có thêm dịch vụ khác, kịch kim, chẳng đến một trăm tệ. Nhưng chỉ Dương Ngọc Hoàn làm thêm thứ dịch vụ khác, chứ Mã Man Lệ thì không. Tiền kiếm được, Mã Man Lệ hưởng 30%, còn lại 70% của Dương Ngọc Hoàn. Tiếng là làm thuê, nhưng nhiều khi, thu nhập trong ngày của Dương Ngọc Hoàn còn cao hơn bà chủ Mã Man Lệ. Tiền kiếm nhiều hơn cũng chẳng sao. Khổ nỗi, Dương Ngọc Hoàn tưởng như chính mình mới là người vực đỡ cái hiệu tóc này, nên trong lời ăn tiếng nói, chẳng hề coi Mã Man Lệ vào đâu. Như thế, Dương Ngọc Hoàn mới là bà chủ, còn Mã Man Lệ là người làm thuê. Có trưa, Dương Ngọc Hoàn rõ là nhàn tênh, tí tách cắn hạt dưa, nhưng vẫn chẳng thềm rửa rau nấu cơm. Đợi khi Mã Man Lệ cắt tóc cho khách xong, lại phải nấu cơm cho ả ta. Bà chủ và nhân viên thường đấu khẩu nhau vì những chuyện như vậy. Khẩu chiến mãi, chẳng kết quả gì, ngoại trừ việc làm cho hiệu tóc thêm phần náo nhiệt.

Mã Man Lệ năm nay 32 tuổi, quê ở đảo Hồ Lô, Liêu Ninh. Con gái Đông Bắc thường ngực nở, nhưng Mã Man Lệ là ngoại lệ. Ngực cô hơi lép. Nhưng, chỉ có vài người biết được chân tướng của cái sự lép này. Bởi

thường ngày, Mã Man Lệ đeo nịt ngực có độn bên trong, trông đầy đặn, nở nang như thường. Trong số những người biết bí mật này, có chồng cũ của cô ta là Triệu Tiểu Quân. Khi hai người ly hôn, Triệu Tiểu Quân nói:

– Cô mà là đàn bà? Rõ đồ trai giả gái.

Còn một người nữa là cô con gái sáu tuổi của Mã Man Lệ. Khi đến Bắc Kinh, Mã Man Lệ để con ở quê, nhờ mẹ đẻ nuôi dưỡng. Thuở bé, con gái bú sữa mẹ, nhưng sữa không đủ, khóc ngặt nghẽo. Còn một người nữa biết. Đó là Lưu Nhảy Vọt. Hôm ấy, độ một giờ sáng, hiệu tóc đã dọn hàng. Dương Ngọc Hoàn được bạn trai đến đón đi chơi bằng xe máy. Trong hiệu chỉ còn lại mỗi mình Mã Man Lệ. Mã Man Lệ hôm ấy đúng thời kỳ nhạy cảm của phụ nữ. Cô ta vào buồng trong thay băng vệ sinh, nhân tiện thay quần áo, mặc bộ đồ ngủ. Do chỉ còn mỗi mình, lại đóng cửa hàng đến nơi, nên không đeo nịt ngực có độn. Lúc đi từ buồng trong ra, Lưu Nhảy Vọt bỗng lù lù xuất hiện. Thấy Mã Man Lệ hình hài khác hẳn ngày thường, Lưu Nhảy Vọt sững sốt. Mã Man Lệ cũng sững sốt. Giọng tức giận:

– Rình mò gì, xem trộm mẹ nhà anh à?

Những lúc nhàn rỗi, Lưu Nhảy Vọt toàn lui tới Hiệu tóc Man Lệ. Từ công trường đến hiệu tóc, đi qua một con hẻm, chỉ độ 7-8 phút là tới. Lưu Nhảy Vọt đến Hiệu tóc Man Lệ không phải để cắt tóc, cũng chẳng phải để mát-xa. Gã ngồi chễm trệ trên chiếc ghế trong hiệu tóc, đung đưa chân giải sầu. Cũng chẳng để giải sầu, mà đơn thuần là đến chơi. Cũng chẳng hẳn đến chơi, mà là để nghe giọng đàn bà. Máy trăm con người ở công trường toàn đám đực rựa. Duy có Diệp Tịnh Dĩnh - cô cháu của Nhiệm Bảo Lương - là nữ. Nhưng một á có thể trọng tới 100 kí-lô thì chả cần nghe, nhìn đã là quá đủ. Kể ra, thiếu gì chỗ có thể nghe được tiếng đàn bà. Ngoài đường, trong cửa hàng, hoặc ga tàu điện ngầm. Trước khi quen biết Mã Man Lệ, những lúc nhàn rỗi, Lưu Nhảy Vọt thích ngồi ở cửa ga tàu điện ngầm. Ở đây, mùa hè thì mát, mùa đông thì ấm. Nhưng chẳng vì cái mát, cái ấm, mà là để trông thấy người. Không phải để trông thấy người, mà là để nghe tiếng người. Sau một ngày bận rộn, được nghe giọng đàn bà, thấy lòng yên ổn, tĩnh lặng biết bao. Nhưng giọng nói của Mã Man Lệ khác với những

phụ nữ khác. Mã Man Lệ ngực phẳng, giọng khàn, mới nghe qua, rõ giống đàn ông. Nhưng đây không phải là khàn vẹt đực, mà là một thứ khàn nghe rất hấp dẫn. Mê hoặc lòng người còn hơn cả giọng con gái bình thường. Ngoài để nghe giọng nói đàn bà, Lưu Nhảy Vọt đến đây còn vì một nguyên nhân. Sáu năm trước, vợ gã là Hoàng Hiếu Khánh bị tay Lý Canh Sinh bán rượu róm ở quê cướp mất. Lúc đầu, Lưu Nhảy Vọt không hiểu vì cớ gì mà Lý Canh Sinh lại thích vợ mình. Cuối cùng hỏi ra mới vỡ lẽ, hẳn thích mỗi cái eo của cụ ta, cái eo thon nhỏ đến độ chỉ cần một tay là có thể vờ tròn. Giờ đây, eo của Mã Man Lệ cũng thon nhỏ, cũng một tay là có thể vờ tròn. Người ngực phẳng thường eo thô. Nhưng Mã Man Lệ thì khác. Ngực phẳng, nhưng eo thắt đáy lưng ong. Té ra, Lưu Nhảy Vọt đến Hiếu tóc Man Lệ cũng vì cái eo đàn bà. Lúc này, gã lại thở vắn than dài, rõ là: mất ngựa mới tiếc ngựa khôn, mất vợ mới biết vợ ngoan nhất làng. Gắn bó mười ba năm trời, mà không nhận ra giá trị của vợ. Để đến khi bị kẻ khác cướp mất, sáu năm sau, vẫn nhớ cái eo của cô ta. Mã Man Lệ còn một điểm rất giống với vợ cũ của Lưu Nhảy Vọt: mắt ti hí. Nhưng cũng có điểm khác: mặt Hoàng Hiếu Khánh vàng, mặt Mã Man Lệ trắng. Hoàng Hiếu Khánh thường ngày ít nói, còn Mã Man Lệ thì nỏ mồm đánh đá. Dần dần, cứ vài ngày mà không gặp Mã Man Lệ là Lưu Nhảy Vọt thấy như thiếu một cái gì đó. Một lần, Lưu Nhảy Vọt bảo Mã Man Lệ:

– Em bảo, đây có phải là yêu không nhỉ?

Mã Man Lệ lườm gã, rồi nhổ một bãi nước miếng xuống đất:

– Nhà anh cũng từng nhớ mẹ, thế cũng gọi là yêu chắc?

Lưu Nhảy Vọt than thở:

– Vò vò một thân một mình sáu năm trời. Chẳng có lấy được một cô bồ.

Mã Man Lệ chỉ vào góc tường:

– Kia kìa, ra chỗ đấy mà tự giải quyết.

Lưu Nhảy Vọt đành cười trừ. Kể từ khi bỏ vợ đến nay, quả thật, sáu năm rồi Lưu Nhảy Vọt chưa hề đụng đến da thịt đàn bà. Có lúc, cũng muốn tìm một con “gà”, nhưng lại xót tiền. Đúng như lời Mã Man Lệ, chuyện ấy, gã

toàn phải tự mình giải quyết cả. Nhưng, càng như thế, càng thèm nghe giọng nói đàn bà. Những hôm mua thịt cho bếp ăn công trường, khi đến Hiệu tóc Man Lệ, Lưu Nhảy Vọt đều lấy túi ni-lông gói ghém hai lạng rưỡi thịt cổ lợn, giặt bên hông, mang sang cho Mã Man Lệ. Có lúc lại mang cho cổ gà. Những khi Mã Man Lệ bận bịu, thấy Lưu Nhảy Vọt ngồi vung vẩy chân bên cạnh, cô ta cũng đem lời sai khiến:

– Đừng ngồi sưng thế. Phải để mắt một tí chứ!

Lưu Nhảy Vọt bèn đứng lên, cầm chổi và gầu hót, con cón quét dọn những mẩu tóc vụn trên sàn. Cứ dăm hôm ba bữa Lưu Nhảy Vọt lại đến. Mã Man Lệ thấy bình thường, nhưng ả giúp việc Dương Ngọc Hoàn rất khó chịu. Cũng phải thôi. Trong hiệu tóc lúc nào cũng lù lù một gã đàn ông như thế, chuyện làm ăn mát-xa của ả phát thế đếch nào được. Có lúc, khách đã thò đầu vào trong định mát-xa, nhưng thấy một gã đực rựa đang ngồi chực bên trong, bèn quay lưng đi thẳng. Lưu Nhảy Vọt cũng tự nhận thấy mình có phần chướng mắt, nhưng lại không thể không đến. Thế nên, khi có khách thò đầu vào trong, Lưu Nhảy Vọt liền chủ động:

– Không sao đâu. Hàng xóm ấy mà.

Lưu Nhảy Vọt bảo “không sao”, nhưng khách vẫn cứ quay đầu mất dạng. Bởi vậy, cứ thấy Lưu Nhảy Vọt bước vào, là Dương Ngọc Hoàn bắt đầu đá thúng đựng nia, mặt xưng mày xia. Hồi ở quê, tên của Dương Ngọc Hoàn là Dương Hãn Ni. Sau lên Bắc Kinh, đổi mấy lần tên: Dương Băng Băng, Dương Tĩnh Văn, Dương Vũ Xuân. Cuối cùng, ả chê những cái tên này nghe hèn quá, bèn đổi thành Dương Ngọc Hoàn¹. Hồi mới đến Bắc Kinh, Dương Ngọc Hoàn gầy nhăng. Sau một năm, đã biến thành tấm phản thịt. Nhưng do xương nhỏ, nên trông cũng không đến nỗi phát phì như cô cháu của Nhiệm Bảo Lương ở công trường. Có điều, thớ thịt trên người như nứt ra. Dương Ngọc Hoàn muốn giảm béo. Nhưng, thói thường, ăn để béo thì dễ, béo rồi lại muốn giảm cân, thì khó. Mọi người đều bảo ả béo. Cũng chính vì béo, mà việc làm ăn mát-xa của ả bị sa sút. Lưu Nhảy Vọt biết ả muốn giảm béo, nên lần nào gặp, cũng bảo:

– Ngọc Hoàn, trông em dạo này gầy đi rồi đấy.

Vì một chữ “gây”, Dương Ngọc Hoàn mới dung thứ cho cái sự mò đến Hiệu tóc Man Lệ của Lưu Nhảy Vọt.

Mã Man Lệ và chồng cũ là Triệu Tiểu Quân ly dị cách đây ba năm. Triệu Tiểu Quân làm nghề gì, Lưu Nhảy Vọt không biết. Đã hỏi Mã Man Lệ, nhưng cô ta không nói. Lưu Nhảy Vọt chạm trán y vài lần ở hiệu tóc. Lần nào, Triệu Tiểu Quân cũng mờ hôi mờ kê nhể nhại, mặc một bộ vét, trông có vẻ là dân buôn bán cò con. Lần nào đến hiệu tóc, y cũng chẳng có việc gì khác ngoài đòi nợ. Nghe họ cãi cọ nhau, Lưu Nhảy vọt đoán: mặc dù đã ly dị, nhưng hai người vẫn còn mắc mớ khoản tiền ba vạn tệ. Số tiền này không phải là Mã Man Lệ nợ, mà là em trai cô ta vay của Triệu Tiểu Quân. Chẳng biết em cô ta đã biến vào xó xỉnh nào, Triệu Tiểu Quân tìm không được, bèn mò đến Mã Man Lệ. Mã Man Lệ không công nhận khoản nợ này, thế là hai bên cãi nhau. Một lần, khi Lưu Nhảy Vọt đến Hiệu tóc Man Lệ thì thấy Triệu Tiểu Quân đã có mặt ở đó. Lần này, hai người bọn họ không cãi nhau, mà xô xát. Chiếc gương trước bàn cắt tóc vỡ tung tóe. Mã Man Lệ bị đánh chảy máu mũi, máu tứa ra đầy mặt. Lưu Nhảy Vọt vội nhảy vào can. Triệu Tiểu Quân buông Mã Man Lệ, rồi xông thẳng đến Lưu Nhảy Vọt:

– Tình cảm quá nhỉ? Mà trả tiền cho nó nhé?

– Người ta chảy máu rồi. Chuyện đâu có đó. Đừng thượng cẳng chân hạ cẳng tay như thế. – Lưu Nhảy Vọt khuyên can.

– Tao hôm nay đến không phải để kỳ kèo mấy đồng tiền còm. Tao là tao xiên thật đấy!

Dứt lời, Triệu Tiểu Quân lại xông đến đánh Mã Man Lệ. Thấy Mã Man Lệ mặt mũi be bét máu, Lưu Nhảy Vọt nhất thời xúc động, lôi từ trong túi ra một nghìn tệ, trả hộ Mã Man Lệ số lẻ của khoản nợ. Triệu Tiểu Quân cầm tiền, chửi vung vít, rồi đi. Đợi y đi rồi, Lưu Nhảy Vọt mới nói:

– Đã bỏ người ta rồi, còn đến gây chuyện, chẳng hiểu giống người gì?

Nhưng sang ngày hôm sau, Lưu Nhảy Vọt bắt đầu thấy hối hận. Hối hận không phải vì chuyện can ngăn Triệu Tiểu Quân, mà vì chuyện tự dưng rồi

hơi móc tiền túi trả hộ người đứng. Suy cho cùng, gã với Mã Man Lệ chả là cái đích gì của nhau cả. Còn người ta trước đây là vợ chồng. Chuyện cãi cọ như thế, âu cũng có thể coi là chuyện gia đình. Mình không đứng dính vào làm quái gì? Giả như, đã “chân trong chân ngoài” với Mã Man Lệ rồi, thì số tiền này cũng đáng. Đẳng này, cho đến tận bây giờ, cái hôn đầu môi còn chẳng có, còn giả đóng vai nghĩa hiệp làm khi gì? Đây nào phải đóng vai nghĩa hiệp, mà rõ là đóng vai oan khiên. Buổi tối hôm sau, Lưu Nháy Vọt lại đến Hiệu tóc Man Lệ. Nói bóng nói gió, có ý giục Mã Man Lệ trả nợ. Mã Man Lệ không chịu:

– Đây là nhà anh có tiền, tự nhà anh đưa cho nó. Muốn đòi tiền, nhà anh đi mà tìm nó, tìm quái gì tôi.

Trả nợ hộ, còn không được đoái hoài đến, Lưu Nháy Vọt càng thấy oan ức. May mà tiền không nhiều. Nói thế, nhưng mỗi lần nghĩ lại, vẫn thấy xót ruột. Vì số tiền này, Lưu Nháy Vọt lại đến hiệu tóc. Đầy hăng hái, tự tin.

Ngày thứ hai sau khi vào vai gã An Huy, Lưu Nháy Vọt lại đến Hiệu tóc Man Lệ. Lần này, gã không mặc bộ quần áo thường ngày, mà vận bộ vét màu ghi mua ở quầy vỉa hè chợ đêm, còn thắt cả cà vạt. Hông đeo một chiếc túi du lịch. Khi có chuyện vui, Lưu Nháy Vọt thường đóng bộ vét. Lưu Nháy Vọt vốn không định đến Hiệu tóc Man Lệ, mà muốn ra bưu điện gửi tiền cho con trai. Tối bưu điện phải xuyên qua con hẻm, vừa vắn ngang qua Hiệu tóc Man Lệ, thấy còn sớm, Lưu Nháy Vọt thuận chân vào hiệu tóc ngồi chơi. Vốn chỉ định ngồi chơi một lát, nhưng nghĩ đến chuyện gửi tiền cho con, bèn muốn đem thằng con ra làm cái cố ép Mã Man Lệ trả tiền. Khi Lưu Nháy Vọt bước vào, Dương Ngọc Hoàn đang tựa cửa tô son. Vừa tô, vừa nhìn ngó người qua lại. Thấy Lưu Nháy Vọt vào, nhưng giả tảng không trông thấy gì, cái chân đặt trên bệ cửa cũng chẳng chịu nhấc qua một bên. Lưu Nháy Vọt cảm thấy con ranh Sơn Tây này rõ con nhà không gia giáo. Vốn định nói tiếp câu “trông gầy hơn rồi đấy”, nhưng bực quá, lại thôi. Ở trong hiệu tóc, Mã Man Lệ vừa gội đầu cho khách xong, đang lôi vị khách tóc tai ướt sũng đến trước gương để sấy tóc. Thấy cô ta đang bận, lại trông thấy một quả đào to vật ở trên bàn, Lưu Nháy Vọt bỗng nổi cơn thèm,

nhón luôn quả đào cho vào mồm. Chén xong, lại thấy lông mũi có vẻ dài, liền với chiếc kéo để trên bàn cắt tóc, soi gương cắt lông mũi. Đợi vị khách kia sấy tóc xong, trả tiền đi rồi, Lưu Nhảy Vọt mới lên tiếng:

– Đến để nói lời tạm biệt em.

Mã Man Lệ ngạc nhiên:

– Nhà anh muốn đi khỏi Bắc Kinh à?

Lưu Nhảy Vọt lắc đầu:

– Không phải đi khỏi Bắc Kinh, mà là đi khỏi thế giới này.

Mã Man Lệ đi hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Lưu Nhảy Vọt tiếp lời:

– Hôm qua, con anh đã ra tối hậu thư, bảo nốt hôm nay mà không gửi tiền học phí về, nó sẽ bỏ anh đi tìm mẹ nó. Sáu năm trước, để có được nó, anh đã phải tốn bao công sức. Giờ, nó bảo đi là đi. Sáu năm qua, anh đã phải gồng mình vất vả thế nào? Bây giờ nó bỏ về với mẹ nó, thì khác gì nó bỏ về với kẻ đã cướp vợ bố nó? Anh thì không sao, nhưng mọi người sẽ đánh giá thế nào? Bị đồn đến nước này, anh chẳng thiết sống nữa.

Đoạn sử đau thương này, Lưu Nhảy Vọt từng kể cho Mã Man Lệ nghe, Mã Man Lệ cũng biết. Nhìn Lưu Nhảy Vọt đầy bi phẫn, nhưng Mã Man Lệ vẫn chưa tin lắm. Lưu Nhảy Vọt chẳng cần biết cô ta có tin hay không, tiếp tục diễn kịch, nói với mình trong gương, mà như đang nói với thằng con trai:

– Thằng khốn, mà có còn biết phân biệt phải trái nữa không, hả? Mẹ mà là đứa như thế nào? Bảy năm trước, nó là một đứa lãng loạn. Mẹ mà đi theo đứa nào? Một thằng chuyên bán rượu rôm. Lẽ ra phải bị ra tòa từ lâu rồi!

Rồi tự than thân trách phận:

– Trên đời này không còn chỗ cho người thật thà rồi sao? Kẻ to mặt thì chết no, đứa gan bé thì chết đói. Đừng có đồn tôi đến đường cùng. Cùng

đường, tôi sẽ không tự sát, mà xách dao đi tìm hai đứa chúng nó, để cho lũ chó má ấy nếm mùi tanh của máu!

Chả là, hôm qua vừa diễn một vở kịch lớn, coi như đã có trải nghiệm. Nên vở diễn hôm nay, Lưu Nhảy Vọt vào vai nhanh hơn hôm qua. Lúc bị phần quá, bản thân tự dưng cũng mặt mũi phùng phùng, cổ bạnh ra, trông giống đáo để. Gã nói tiếp:

– Anh đến đánh tiếng với em, rồi ra bến tàu.

Mã Man Lệ mặc mưu Lưu Nhảy Vọt, cũng vào vai theo:

– Mỗi chuyện con con như vậy, việc gì phải dùng đến dao rợ.

Lưu Nhảy Vọt làu bàu với cô ta:

– Học phí những hơn ba nghìn tệ, một chốc một lát kiếm đâu ra ngàn ấy. Em bảo anh nên làm sao?

Cái sự làu bàu của Lưu Nhảy Vọt làm Mã Man Lệ biết tổng gã đang đóng kịch. Ra là một kiểu đòi nợ biến tướng. Mã Man Lệ chanh chua:

– Cái nhà anh này ghê gớm thật đấy. Có mấy đồng ranh mà bày đặt to chuyện quá!

Rồi, cũng có thể vì không muốn dây dưa với Lưu Nhảy Vọt, cũng có thể vì thấy không nên nợ gã quá lâu, hoặc giả, thấy cái tay Lưu Nhảy Vọt này nhỏ mọn quá, Mã Man Lệ bèn lấy ra từ trong ngăn kéo một mớ tiền lẻ, toàn loại mệnh giá năm tệ, mười tệ, quẳng cho Lưu Nhảy Vọt:

– Bạn sau, đừng có vác mặt đến nữa nhé!

Lưu Nhảy Vọt lụi cụi nhặt tiền trên sàn, kiểm tra, tất cả là hai trăm một tệ. Lúc này, gã nói giọng nghiêm túc:

– Ai bày đặt? Nói thật đấy.

Chương 8

Thanh Diện Thú Dương Chí

Lưu Nhảy Vọt hai hôm nay trúng quả đậm. Hôm qua, diễn kịch ở góc phố, được năm trăm tệ. Tiền không quan trọng. Cái chính là thông qua màn diễn này, gã làm quen được với Nghiêm Khắc. Nghiêm Khắc là ông chủ của Nhiệm Bảo Lương. Từ rày trở đi, Nhiệm Bảo Lương nói chuyện với gã, chắc cũng phải đổi khẩu khí. Hôm nay, lại diễn một vở kịch ở Hiệu tóc Man Lệ, buộc Mã Man Lệ phải nôn ra hai trăm một tệ. Hai trăm một cũng đếch quan trọng, cái chính là Mã Man Lệ đã mở đầu cho cái sự trả nợ. Có mở đầu tức là đã công nhận khoản nợ. Cộng thêm số tiền tích góp từ trước, Lưu Nhảy Vọt nghiêm nhiên có trong tay tổng cộng bốn nghìn một tệ. Trên đường đến bưu điện, Lưu Nhảy Vọt rảo bước đầy phấn chấn. Trên đường ngập ngụa mùi khí thải ô tô, nhưng Lưu Nhảy Vọt vẫn thấy không khí ở đây trong lành quá, tinh thần sáng khoái lạ. Thằng con bảo trong điện thoại, học phí là hai nghìn bảy trăm sáu mươi tệ năm hào hai xu. Nhưng Lưu Nhảy Vọt không định gửi cho nó nhiều như thế, chỉ gửi độ một nghìn rưỡi thôi. Chẳng phải vì gã muốn giắt tí vốn phòng thân, mà vì lo thằng con trai nói dối. Thằng ranh này không phải tay vừa. Với thứ nó, phải đi một bước, dòm một bước.

Cạnh bưu điện có một quầy báo bày bán hàng chục loại báo, tạp chí. Tờ báo đăng ảnh cô ca sĩ và Nghiêm Khắc hôm qua vẫn treo ở chỗ bắt mắt. Nhiều người không mua báo hôm nay, mà vẫn mua tờ báo ấy. Khi ngang qua quầy báo, thấy mọi người đang chăm chú đọc, Lưu Nhảy Vọt bất giác cười thầm. Bởi bọn họ chỉ biết có một mà không biết hai. Mọi người đều tưởng chuyện nói trên báo là thật. Nhưng hôm qua Lưu Nhảy Vọt đã lại diễn nó thành giả. Hoặc giả, vở kịch hôm qua là giả, nhưng Lưu Nhảy Vọt lại diễn nó thành thật. Thấy mọi người chăm chú đọc báo, Lưu Nhảy Vọt có cảm giác như cả thế giới này đều say lơ mơ hết cả, duy có gã là tỉnh táo.

Bước lên bậc thang ngoài cửa bưu điện, Lưu Nhảy Vọt đột nhiên dừng lại. Bởi gã nghe thấy giọng quê. Trước thềm thư ở góc rẽ vào bưu điện, một lão hát rong độ ngoài 50 tuổi đang vừa kéo nhị, vừa hát. Dưới đất đặt một chiếc bát sứ. Trong bát chông chơ vài đồng xu. Hát rong là chuyện bình thường, nhưng người đàn ông hát rong lại là người Hà Nam. Ông ta hát bài “Dâng hiến tình yêu” đang thịnh hành bằng giọng Hà Nam đặc sệt. Cây nhị lạc điệu, giọng của ông ta cũng lạc điệu, ý a ý éo, nghe cứ như lợn bị chọc tiết, Lưu Nhảy Vọt thấy chối cả màng nhĩ. Nếu ngày thường mà gặp chuyện này, có lẽ Lưu Nhảy Vọt cũng chẳng hơi sức đâu mà để tâm. Nhưng hôm qua và hôm nay, liên tiếp hai vở diễn lớn đều thành công mỹ mãn, lòng đang phơi phơi, tự dưng, thấy việc này mình không nhúng tay vào không xong. Theo cách nghĩ của Lưu Nhảy Vọt, xử lý việc không đâu kiểu này cũng chia làm hai loại: nói có uy và nói không có uy. Gặp người trên cơ mình, cái việc không đâu này không dám xía mũi vào. Gặp người dưới cơ mình, mới dám hiên ngang đứng ra giải quyết. Lưu Nhảy Vọt mặc dù chỉ là một tay đầu bếp ở công trường, nhưng tự gã cảm thấy, thân phận gã cao hơn lão hát rong đến nửa cái đầu. Thêm nữa, lão hát rong là người Hà Nam. Có câu “Sợ người lạ, bắt vạ người quen”. Lưu Nhảy Vọt bèn quay lại, bước xuống bậc, đến trước thềm thư bưu điện. Lão hát rong vẫn đương nhắm mắt hát say sưa. Lưu Nhảy Vọt giật giọng:

– Dừng! Dừng! Tôi bảo nhà ông đấy!

Hát đương phê, lão hát rong bỗng giật bắn người. Lão tưởng gặp phải nhân viên quản lý đô thị, vội buông chiếc nhị xuống, mở to mắt ra nhìn người đối diện. Thấy Lưu Nhảy Vọt không mặc đồng phục của cánh quản lý đô thị, nghĩ chắc chẳng liên quan gì đến mình, ngay lập tức có phần bực bội:

– Sao thế?

Lưu Nhảy vọt:

– Ông đang hát bài gì đấy?

Lão hát rong ngạc nhiên:

– “Dâng hiến tình yêu” chứ bài nào.

– Người Hà Nam phỏng?

Lão hát rong gân cổ lên:

– Người Hà Nam thì động chạm đến ai?

– Có đấy. Ông thử nghe mà xem. Có câu dâng hiến nào của ông mà không sai nhạc không? Mất mặt ông, chuyện nhỏ. Nhưng để mất mặt người Hà Nam, là to chuyện rồi đấy.

Lão hát rong vẫn không phục:

– Ông là ai? Việc đếch gì đến ông?

Lưu Nhảy Vọt chỉ về công trường xây dựng đằng xa:

– Trông thấy chưa? Tòa nhà kia kìa, của tôi xây đấy.

Lưu Nhảy Vọt nói nghe thì to tát, nhưng lập lờ. Đằng xa có tới mấy tòa nhà CBD đang xây dở. Trong đó có một tòa, mặc dù không thể nói là của Lưu Nhảy Vọt xây, nhưng là của đội xây dựng chỗ Lưu Nhảy Vọt xây. Chính vì lập lờ, nên người nghe có thể hiểu Lưu Nhảy Vọt là ông chủ công trường, cũng có thể hiểu Lưu Nhảy Vọt là một công nhân xây dựng. Nhưng cả hai trường hợp này đều không phải, bởi Lưu Nhảy Vọt chỉ là một anh đầu bếp của công trường. Thế nhưng, một anh đầu bếp cũng hoàn toàn có thể nói lập lờ nước đôi như vậy. Khẩu khí của Lưu Nhảy Vọt đã bắt nọn được lão hát rong. Lão thấy Lưu Nhảy Vọt mặc vét, thắt cà vạt, ngỡ Lưu Nhảy Vọt là ông chủ của công trường. Coi như gặp cao thủ. Lão hát rong có phần nản:

– Ở quê, tôi vẫn thường hát trụy1.

– Thế thì cứ trụy mà hát.

Lão hát rong về tủi thân:

– Tôi hát rồi, nhưng chẳng ai nghe cả.

Lưu Nhảy Vọt rút từ trong túi ra một đồng xu, quẳng vào chiếc bát sứ:

– Tôi nghe.

Lão hát rong nhìn đồng xu quay tít thò lò trong bát sứ, rồi lại nhìn Lưu Nháy Vọt. Lão chỉnh dây, bắt đầu hát trụy. Lần này, lão hát bài “Chị Hai Vương nhớ chồng”. Khi này, hát “Dâng hiến tình yêu” bị sai nhạc, nhưng đến bài “Chị Hai Vương nhớ chồng”, lão hát rong hát rất thành thực, nhả chữ rõ, âm tròn vạnh. Khi hát “Dâng hiến tình yêu”, chẳng ma nào thèm nghe, nhưng giờ hát “Chị Hai Vương nhớ chồng”, mọi người cứ xúm đông xúm đò. Mọi người xúm đến không phải để nghe hát trụy, mà vì thấy hai gã người Hà Nam đấu khẩu với nhau nghe hay hay. Lão hát rong thấy nhiều người xúm quanh, tưởng bọn họ đến để nghe mình hát, càng phấn khích, mắt lim dim, cổ rướn lên, gào rống nỗi niềm tâm sự của chị Hai Vương, đến độ bao nhiêu gân xanh trên cổ đều nổi hết cả lên. Lưu Nháy Vọt thấy mình vừa chỉnh nắn lại một sai lầm của thế giới, đặc ý lăm, đưa mắt nhìn đám đông xung quanh. Trong đám người lơ nhố trước quầy báo, có một gã từ này đến giờ vẫn đứng đọc báo. Thấy bên này huyên náo, cũng ngẩng mặt lên nhìn sang. Vừa vặn, bắt gặp ánh mắt của Lưu Nháy Vọt. Gã đó cảm thấy chuyện này cũng thú vị, nên mỉm cười với Lưu Nháy Vọt. Lưu Nháy Vọt cũng hiểu ý, mỉm cười đáp lại. Gã đó bỏ lại tờ báo, cùng mọi người xúm đến nghe hát trụy. Gã lần đến đứng sau lưng Lưu Nháy Vọt. Chị Hai Vương tâm sự toàn bằng tiếng phương ngữ Hà Nam, nên mọi người chẳng hiểu lão hát rong đang hát gì. Ngày xưa, hồi ở quê, Lưu Nháy Vọt đã từng nghe bài này. Giờ nghe lại, thấy vào quá. Gã cũng lim dim mắt, ngúc ngoắc đầu theo điệu hát. Bỗng, Lưu Nháy Vọt thấy nhột bên hông. Lúc đầu, gã chẳng để ý. Nhưng sau, linh cảm thấy có gì đó không ổn, liền mở mắt, tay chạm vào bên hông. Thôi chết, chiếc túi du lịch đeo bên hông đã bị gã đứng đằng sau khi này cắt đứt dây giật mất. Nhớ nhác tìm. Nhưng gã kia đã len ra khỏi đám đông, chạy vọt đi như tên bắn. Do sự việc xảy ra quá nhanh, phản ứng đầu tiên của Lưu Nháy Vọt là tri hô:

– Có trộm!

Lúc trấn tĩnh lại, mới nhớ ra mình còn có chân, liền vội vàng đuổi theo. Tay kia rõ là trộm chuyên nghiệp. Hắn không chạy men theo phố lớn, mà lủi qua phía sau bưu điện, chạy vào một khu chợ bán buôn quần áo. Tọa lạc

trong một con ngõ nhỏ, nhưng khu chợ này bán toàn hàng hiệu. Có điều, chẳng có lấy một chiếc là hàng thật, giá cực mềm. Thế nên chợ luôn ồn ào, nhộn nhịp. Nhiều khách Nga đến đây mua hàng, xách túi to túi nhỏ. Lưu Nhảy Vọt đuổi theo đến khu chợ, thấy quầy bán quần áo san sát, người đi chợ chen vai thích cánh. Tên trộm đã kịp lẩn vào đám đông mất dạng.

Do sự việc xảy ra quá nhanh, Lưu Nhảy Vọt quên mất bộ dạng của tên trộm, chỉ nhớ nửa mặt bên trái hẳn có một vệt chàm xanh, giống hình bông hoa hạnh.

Chương 9

Lận, Bộ trưởng Giả

Nghiêm Khắc không chỉ gầy, mà còn thích ăn chay. Đây cũng là một trong những nguyên nhân dẫn đến sự gầy của gã. Nghiêm Khắc sinh ra và lớn lên ở vùng nông thôn Hồ Nam. Thuở nhỏ, nhà không có tiền mua thức ăn, liền xào một nồi ớt, ăn với cơm. Cả nhà ăn liền tù tì ngày ba bữa, lấy cay là chính. Hoặc giả, khi ớt cũng chẳng có mà xào, thì ăn cơm với tương hoặc dưa muối, lấy mặn là chính. Từ khi tốt nghiệp đại học cho đến lúc cưới, Nghiêm Khắc đổi nơi làm việc xoành xoạch, nhưng cũng chẳng kiếm được bao nhiêu tiền. Đã thế, còn phải tiếp tế cho bố mẹ, anh em ở quê, nên cuộc sống chẳng thể dư dả. Khi ấy, thức ăn chủ đạo là củ cải, rau cải. Sau giàu lên, Nghiêm Khắc ra sức ăn thịt, rồi hải sản. Có dạo, gã mê món vây cá mập sốt đến độ trưa ăn, tối ăn, lúc chiêu đãi khách ăn, khi không có ai, chỉ mỗi mình, cũng đến nhà hàng ăn. Ăn liền 3 năm, cuối cùng phát ngấy. Lúc ấy mới biết, những chiếc vây cá mập đã qua dạ dày của gã, đa phần là đồ giả. Ở biển, lấy đâu ra lắm cá mập thế. Lại quay lại với củ cải, rau cải. Được một thời gian, lại chuyển về thực đơn cũ. Có dạo béo, sau lại gầy. Những lần đến công trường của Nhiệm Bảo Lương, Nghiêm Khắc thích ăn món củ cải hầm rau cải của Lưu Nháy Vọt là vì nó vừa không giống với món củ cải, rau cải Nghiêm Khắc ăn lúc nghèo, cũng chẳng giống món hầm củ cải, rau cải mà đầu bếp nhà Nghiêm Khắc bây giờ vẫn làm. Hồi nghèo, ngày nào cũng phải ăn củ cải, rau cải, không cảm nhận được hương vị của nó. Bây giờ, món củ cải, rau cải ở nhà lại được chế biến quá cầu kỳ. Phía trên nồi có một cái móc để treo, phía dưới châm lửa đun, cứ như đồ trang trí. Chỉ duy nhất món củ cải hầm rau cải ở bếp ăn công trường được hầm bằng nồi gang to, củ cải, rau cải đầy ú ụ, chen chúc nhau, nên nóng bỏng hơn, như hơn chỗ khác, còn có thêm mùi vị ô hợp, nhộn nhạo đặc trưng của bếp ăn công trường. Món củ cải hầm rau cải chỉ cần thêm 2 cái màn thầu nóng hôi hổi, hoặc chan ăn với cơm, không những đã cái dạ dày, mà còn

sướng cả tâm can. Nhưng gã họ Lận, chánh văn phòng của Bộ trưởng Giả, vẫn là loài động vật ăn thịt, không ăn củ cải, rau cải, chỉ ăn thịt, cua, tôm hùm, hải sâm, bào ngư, vây cá mập. Lần nào mời cơm y, Nghiêm Khắc cũng phải đến những chỗ có thịt hoặc hải sản. Xem ra, Lận vẫn chưa trải qua giai đoạn chán thịt thèm rau. Hôm nay, hai người lại hẹn nhau đi ăn, nhưng không ăn hải sản. Lận bảo, buổi trưa vừa ăn xong. Hai người bèn chuyển sang ăn lẩu. Lúc ăn, Lận toàn gấp thịt, còn Nghiêm Khắc toàn gấp rau.

Nghiêm Khắc quen biết Lận đã sáu năm. Lận năm nay 38 tuổi. Bảy năm trước, làm thư ký sau đó lên chánh văn phòng của Bộ trưởng Giả. Lận là người Giao Đông. Đàn ông Sơn Đông thường cao to, nhưng Lận là ngoại lệ. Xương nhỏ, người thấp. Trông là biết, hồi nhỏ cũng thuộc con nhà nghèo, gầy nhẳng, bây giờ toàn ăn thịt, nên người cứ tròn xoe. Nhưng y chỉ béo người, không béo mặt. Mặt vẫn nhỏ, hình lưỡi cày. Xương lại nhỏ, nên trông không béo. Người Sơn Đông thường ăn to nói lớn, nhưng Lận lại là ngoại lệ. Nói năng lí nhí, nếu không để ý, nghe lọt câu, lọt chữ như chơi. May mà y nói chậm rãi, nói một câu nghĩ đến hàng tiếng đồng hồ. Thế, người nghe mới có thời gian để mà suy luận. Lận bị cận, đeo cặp kính trắng dày như đít chai. Lần nào gặp Lận, Nghiêm Khắc cũng liên tưởng đến Trương Xuân Kiêu¹ - một vị lãnh đạo Trung Quốc mà Nghiêm Khắc thường trông thấy qua báo chí, phim ảnh hồi nhỏ. Trương Xuân Kiêu cũng là người Giao Đông, chức trọng quyền cao, nói năng cẩn trọng. Đọc những bài viết của ông ta, có thể thấy ông ta cũng là một người có lý tưởng, nhưng sau đó chết trong nhà tù. Do Nghiêm Khắc và Bộ trưởng Giả là chỗ quen biết từ trước, Lận là mãi sau này mới quen, nên Lận có phần khách sáo với Nghiêm Khắc. Nhưng Nghiêm Khắc đã được chứng kiến sự lợi hại của Lận. Một lần, hai người đang ăn cơm sốt vây cá mập, hoặc giả chỉ mình Lận ăn, còn Nghiêm Khắc ăn rau. Đang vui vẻ, Lận nhận một cú điện thoại của một vị cục trưởng dưới quyền Bộ trưởng Giả. Chẳng biết tay cục trưởng nói năng những gì. Chỉ biết, mới được vài câu, Lận đột nhiên đổi giọng, nói như bắn súng liên thanh, giọng sang sảng, đến nỗi cửa kính trong

phòng rung bần bật, làm Nghiêm Khắc cũng phát hoảng. Sự việc hôm ấy giúp Nghiêm Khắc biết thêm một bộ mặt khác của Lận. Té ra, y không phải là Trương Xuân Kiêu.

Nghiêm Khắc biết Bộ trưởng Giả từ 15 năm trước. Khi ấy, ông ta vẫn chưa phải là Bộ trưởng, mà chỉ là một anh trưởng phòng trong cơ quan nhà nước. Còn Nghiêm Khắc đang là Giám đốc bộ phận của một công ty. Hai người vốn không quen biết, chỉ tình cờ gặp nhau tại bữa tiệc của một người bạn. Tham dự bữa tiệc có mười mấy người. Người đông, nên ăn là ăn, chứ không bàn chính sự. Rượu được ba tuần, cả bọn bắt đầu kể chuyện tiểu lâm, toàn chuyện tục tĩu. Cứ kể xong, là cười. Mọi người đều cười nói vui vẻ, duy chỉ có trưởng phòng Giả ngồi yên một chỗ, chẳng nói chẳng rằng. Mọi người hỏi nguyên cớ làm sao, anh ta than thở: Thấy ngưỡng mộ chủ doanh nghiệp các ông quá. Làm cơ quan nhà nước, chỉ có vài đồng lương còm, nghèo rớt mồng tơi. Mọi người thấy lời than này không gọi là chân lý, mà chỉ là thường thức, nên chẳng ai để tâm, tiếp tục ăn uống cười nói. Nghiêm Khắc lại cảm thấy tay trưởng phòng này có tâm sự khác. Nhân tiện hai người ngồi cạnh nhau, Nghiêm Khắc liền lựa lời gặng hỏi. Lúc ấy, Giả mới chịu nói, mẹ anh ta bị ung thư gan, phải phẫu thuật, thiếu mất tám vạn tệ, không tài nào xoay nổi, nên rầu rĩ. Hôm nay, vốn chẳng có tâm trạng đâu mà uống rượu, nhưng vì cũng muốn nhân cơ hội này vay tiền của đám bạn có tiền, mới miễn cưỡng đến. Nhưng thấy mọi người đang vui vẻ, ngại chưa dám đặt vấn đề, nên buột lời ca thán. Đã trót hỏi, nên Nghiêm Khắc lúc này thấy có phần hối hận, không biết tiếp theo nên trả lời thế nào. đành rằng, người ta không hỏi vay tiền Nghiêm Khắc, nhưng cũng đã nói ra tâm tư của mình. Đó là muốn vay tiền. Hồi ấy, Nghiêm Khắc cũng chỉ là anh làm thuê trong công ty, chỉ có lương, nên chẳng dư dật gì. Thêm nữa, chỉ là lần đầu gặp nhau, không quen thân gì cả. Nghiêm Khắc thấy khó xử quá, đành bỏ lửng câu chuyện. Tiệc tan, Nghiêm Khắc cũng quên phắt chuyện này. Cho đến hôm sau, lúc sắp xếp danh thiếp, Nghiêm Khắc bỗng giật mình khi nhìn lại danh thiếp của Giả. Hôm qua, chỉ biết anh ta là trưởng phòng của một cơ quan nhà nước, không để ý đến đơn vị công tác, hôm nay

nhìn kỹ mới biết, mặc dù anh ta chỉ là trưởng phòng, nhưng lại làm việc ở cơ quan đầu não của ngành kinh tế Trung Quốc. Nghiêm Khắc bỗng thấy chột dạ, dường như đã linh cảm thấy điều gì đó. Gã vội bỏ tấm danh thiếp xuống, rồi bắt xe đi đến huyện Thông. Qua huyện Thông lại rẽ về phía đông để tới Tam Hà (tỉnh Hà Bắc). Nghiêm Khắc có người bạn thời đại học là Đới Anh Tuấn quê Tam Hà. Hồi đại học, hai người ở cùng ký túc xá. Năm thứ hai đại học, Đới Anh Tuấn thất tình, mấy lần tự sát nhưng không thành. Bố cậu ta liền đưa con trai về quê, bỏ dở việc học hành. Nào ngờ, trong cái rủi có cái may. Đới Anh Tuấn và bố cậu ta mở một nhà máy giấy, không sản xuất giấy thông thường mà sản xuất giấy vệ sinh, chỉ vài năm đã phát tài. Sau khi Nghiêm Khắc tốt nghiệp đại học, hai người cũng có gặp nhau đôi ba lần. Đới Anh Tuấn giờ béo tốt, tai to mặt lớn, mắt híp lại trông như hạt đậu xanh. Hễ mở miệng là văng tục. Nghiêm Khắc biết, Đới Anh Tuấn của bây giờ không còn là Đới Anh Tuấn muốn tự tử vì tình thời đại học nữa. Thấy Nghiêm Khắc đến chơi, lúc đầu Đới Anh Tuấn rất vui, sau nghe Nghiêm Khắc bảo muốn vay tiền, mặt liền xịu xuống:

– Mẹ kiếp, sao nhiều đứa đến tìm tôi vay tiền thế? Tiền của tôi có phải là gió bỗng dừng thổi đến đ. đâu. Từng cuộn giấy vệ sinh bán ra, cũng đều nhuộm mồ hôi xương máu của tôi cả đấy. Vất vả bỏ mẹ.

– Bình thường, tớ cũng không phiền cậu làm gì. Nhưng vì bố tớ đang nằm viện.

Thấy bảo bố bạn nằm viện, Đới Anh Tuấn mới không còn cố thoái thác. Gã chửi vung vít, rồi gọi kế toán đến đưa cho Nghiêm Khắc tám vạn tệ. Nghiêm Khắc cầm tiền, ngược trở lại Bắc Kinh, đến thẳng chỗ làm việc của Giả. Đến cổng cơ quan, Nghiêm Khắc điện thoại cho Giả, bảo hôm nay đi qua đây, nhân tiện ghé thăm. Giả ra cổng đón Nghiêm Khắc vào trong. Nghiêm Khắc bảo còn một việc nữa, rồi lấy tám vạn tệ gói trong giấy báo đưa cho Giả. Giả sừng sốt:

– Hôm qua, tôi cũng chỉ buột miệng nói ra, vậy mà cậu vẫn để bụng à.

Nghiêm Khắc nói:

– Số tiền này để chỗ em cũng chẳng dùng đến.

Lại tiếp:

– Nếu việc khác thì cũng chưa vội. Nhưng chuyện của cụ thì không thể sơ suất được.

Giả rất đổi cảm động, mắt ngấn nước:

– Số tiền này, tôi vay.

Rồi bóp mạnh vai Nghiêm Khắc:

– Người anh em, sau này còn nhiều dịp.

Mẹ Giả làm phẫu thuật, nhưng vẫn không qua khỏi. Nửa năm sau, tế bào ung thư lại lan rộng, bà qua đời. Nhưng kể từ ấy, Giả luôn nhớ đến Nghiêm Khắc. Khi Nghiêm Khắc biết Giả, Giả đã 46 tuổi, con đường công danh xem ra chẳng còn hy vọng. Nào ngờ, sau đấy, Giả liên tục được đề bạt. Sau một năm là Phó Cục trưởng. Sau hai năm là Cục trưởng. Sau nữa, lại lên Thứ trưởng, rồi Bộ trưởng. Khi quen biết Nghiêm Khắc, Giả đương là cán bộ quèn. Hai người coi như bằng hữu lúc hoạn nạn. Khi chức vụ của Giả đi từ thấp lên cao, thì quan hệ bằng hữu giữa Nghiêm Khắc và ông ta cũng được nâng cấp theo. Kết bạn, phải từ khi người ta còn đang ở cấp thấp. Chứ đợi đến khi người ta lên cao rồi, chẳng thiếu bạn, hoặc giả chẳng còn coi trọng tình bạn, muốn tái giao cũng đã muộn. Sau khi Giả làm bộ trưởng, một bận, hai người ăn cơm với nhau. Giả lấy đĩa chó vào Nghiêm Khắc:

– Cậu biết nhìn xa trông rộng đấy!

Do uống đã nhiều, nên nói tiếp:

– Những đứa khác, vứt toẹt chúng nó đi. Vì tám vạn tệ năm xưa, tớ làm bạn với cậu cả đời.

Nghiêm Khắc vội vàng xua tay:

– Ấy chết. Chuyện nhỏ ấy mà. Em quên từ lâu rồi. Bộ trưởng còn nhắc lại làm gì.

Cơ quan của Giả phụ trách việc xét duyệt cấp phép cho hoạt động kinh doanh bất động sản và đất xây dựng. Sau khi đường quan lộ của Giả phát

lên, như một lẽ tự nhiên, Nghiêm Khắc liền bỏ công ty vi tính trước đây, tự mình thành lập Công ty phát triển nhà đất. Sau 12 năm, Nghiêm Khắc đã có trong tay gia tài bạc tỷ. Bộ trưởng Giả chính là quý nhân của Nghiêm Khắc. Nhưng quý nhân không phải tự dưng tươi cười đi đến trước mặt anh. Trên đời này, không có chuyện ôm cây đợi thỏ. Quý nhân là để giành cho những người đã có sự chuẩn bị nghênh đón quý nhân từ trước.

Nhưng, Nghiêm Khắc nhận ra, trong mười mấy năm ấy, quan hệ giữa gã và Bộ trưởng Giả cũng có sự thay đổi. Sự thay đổi không phải từ phía Nghiêm Khắc, mà là từ phía Giả. Trong mọi sự thay đổi, Giả nắm quyền chủ động, còn Nghiêm Khắc chỉ là kẻ bị động. Phải thay đổi theo sự thay đổi của Giả. Không muốn thay đổi cũng chẳng được. Hai người tiếng là bạn, nhưng vì địa vị khác nhau, nên nói cho nghiêm túc, thì không thể gọi là bạn. Bộ trưởng Giả có thể coi Nghiêm Khắc là bạn, nhưng Nghiêm Khắc thì không thể coi Bộ trưởng Giả là bạn. Hoặc giả, khi Giả chỉ là một anh trưởng phòng, hai người là bạn. Nhưng khi Giả đã là Bộ trưởng, thì hai người không thể là bạn. Hoặc giả, lúc riêng tư là bạn, nhưng khi ở chỗ đông người, phải có sự phân biệt trên dưới rõ ràng. Nghiêm Khắc là người rất thông tỏ lý lẽ này. Không chỉ cung kính với Giả ở những chỗ đông người, mà ngay cả lúc chỉ hai người với nhau, Nghiêm Khắc cũng rất cẩn thận trong câu chữ. Đương nhiên, Nghiêm Khắc có tiền, đồng nghĩa với việc Giả cũng có tiền. Không có Giả thì lấy đâu ra số tiền này. Với Giả, Nghiêm Khắc không bao giờ xót tiền. Muốn biếu tiền Giả, cũng phải có kiểu. Giả không bao giờ để người khác chuyển tiền vào tài khoản, hay nạp tiền vào thẻ tín dụng của mình. Ông ta chỉ muốn tiền mặt. Chuyện giao dịch tiền bạc, cứ mặt đối mặt là an toàn nhất, vì như thế, sẽ không để lại bất cứ dấu vết gì. Còn chuyện ăn chơi gái gú, càng đừng bao giờ bàn đến. 12 năm làm bạn với Giả, Nghiêm Khắc ngộ ra một điều rất sâu sắc rằng: Trước tiền và quyền, đến người cũng chẳng là cái thá gì, chứ đừng nói đến “sex”. Không phải người đang tìm “sex”, mà là “sex” có tụt quần ra thì cũng chẳng tìm được người. Từ một anh trưởng phòng trở thành ông bộ trưởng, Giả ôn hòa hơn rất nhiều. Khi bắt tay, tay ông ta mềm nhũn, lòng bàn tay ươn ướt. Lúc

cười, mặt ông ta trông như quả dưa hấu. Trước đây, Giả còn nói thẳng. Bây giờ, câu nào cũng vòng vo, thích ví von, hay nói “một là”, “hai là”, “ba là”, kể cả khi đang nói chuyện vui. Chẳng hạn, khi nói về ngoại hình lý tưởng của phụ nữ, ông ta bảo, cô ta phải giống như một con hươu: Một là đầu nhỏ. Hai là cổ dài. Ba là ngực to. Bốn là chân mảnh. Kiểu ví von rất đổi sinh động. Mọi người nghe cái hiểu ngay. Nhưng nói xong, Giả lại thêm câu:

– Quần hùng đuổi hươu mất thôi.

Câu nói như ẩn chứa sự khinh miệt và sát khí bên trong, khiến người ta không thể đoán biết được ý tứ thực sự của ông. Không hiểu ông đang nói về đàn bà, hay muốn ám chỉ chuyện khác. Khi ấy, Nghiêm Khắc hiểu, Giả của bây giờ không còn là Giả hồi trưởng phòng khi xưa nữa. Một dịp cuối tuần, Nghiêm Khắc đưa cả nhà Giả tới Bắc Đới Hà ngắm biển. Buổi tối, hai người đi dạo trên bãi biển. Gió biển lồng lộng. Giả đột nhiên lẩm bẫm:

– Không làm quan, không biết chức quan của mình nhỏ.

Không hiểu ý tứ Giả, nên Nghiêm Khắc không dám tiếp lời. Giả lại than:

– Tường giữa bầy sói, hóa ra chỉ là đám giun dế.

Giờ thì Nghiêm Khắc hiểu ra, ông Giả than làm quan cũng lẩm vất vả. Đột nhiên, ông Giả buông một câu:

– Kề, chết vài đứa thì hay.

Nghiêm Khắc nghe xong lạnh toát sống lưng. Không hiểu Giả nói thế là ám chỉ ai. Tại sao muốn “chết vài đứa”? Họ chết, sao lại “hay”? Nghiêm Khắc vẫn không dám tiếp lời. Nếu như khi xưa, Nghiêm Khắc linh cảm được rằng trưởng phòng Giả rất quan trọng với mình, thì giờ đây, gã cũng linh cảm được rằng, rồi sẽ có ngày Bộ trưởng Giả bỏ rơi mình. Hai người không thể kết bạn cả đời. Mỗi quan hệ giữa gã và Giả không thể duy trì lâu bền chỉ dựa vào tiền và gái. Sẽ có ngày, Giả nói trở mặt là trở mặt luôn. Đến lúc ấy, Nghiêm Khắc chỉ có thể chấp nhận sự trở mặt của Giả, chứ không thể nào chống đỡ.

Ngày ấy cuối cùng đã đến. Kể từ năm ngoái, hai người cùng gặp một trắc trở. Cuối tháng 4 năm ngoái, Giả tới Trung Nam Hải tham dự một cuộc họp. Tối hôm ấy, Giả hẹn Nghiêm Khắc đi ăn, hỏi Nghiêm Khắc trong tay có bao nhiêu vốn có thể huy động được. Nghiêm Khắc nghĩ ngợi một lát, rồi trả lời:

– Dạ, độ hơn một tỷ.

Giả nói, qua dịp nghỉ lễ mừng 1 tháng 5, chính sách tài chính của Trung Quốc sẽ có một số sự điều chỉnh. Giả khuyên Nghiêm Khắc đầu tư vào thị trường tài chính, ví như một loại hàng hóa kỳ hạn hay cổ phiếu nào đó chẳng hạn. Giả vừa lắc ly rượu vang, vừa bảo:

– Suốt ngày xây với dựng, kiếm tiền thế vất vả quá. Muốn kiếm nhiều tiền, thì đừng có lượn đường vòng, phải làm cho tiền trực tiếp đẻ ra tiền.

Nghiêm Khắc đương nhiên muốn kiếm nhiều tiền. Nhưng cũng lại không muốn. Bao nhiêu tiền thì gọi là nhiều? Bây giờ, xây ngôi nhà nào được tiền ngôi nhà đó. Như thế, gã cảm thấy yên ổn. Huống hồ, hẳn chẳng hiểu gì về tài chính, không biết đoạn đường vòng này có qua được hay không. Nghiêm Khắc tâm sự lo lắng của mình với Giả. Giả động viên:

– Không biết thì học. Trước đây, cậu cũng có xây nhà xây cửa gì đâu?

Nghiêm Khắc thấy Giả nói có lý. Kể cả không có lý, Nghiêm Khắc cũng phải nghe theo. Bởi vị trí của hai người khác nhau, nên độ nông sâu khi nhìn nhận vấn đề, sự việc đương nhiên cũng sẽ khác nhau. Gì thì gì, Giả cũng vừa họp ở Trung Nam Hải về. Nghiêm Khắc bèn đầu tư toàn bộ số tiền kiếm được từ bất động sản vào thị trường hàng hóa kỳ hạn và cổ phiếu. Lúc đầu, quả nhiên thắng lớn. Nhưng nửa năm sau, bắt đầu thua lỗ. Nguyên nhân không phải do Nghiêm Khắc không hiểu về tài chính. Mà do sau dịp nghỉ lễ quốc khánh Trung Quốc mừng 1 tháng 10, chính phủ lại có đợt điều chỉnh chính sách tài chính, làm Nghiêm Khắc bị một vố rỗ đau. Lượn qua đường vòng còn được, chứ lượn qua nhà nước thế quái nào được? Lúc đầu, Nghiêm Khắc còn muốn gắng gượng. Nhưng sau một năm, không những toàn bộ một tỷ tư tiền túi đổ vào thị trường tài chính đều tan thành bong

bóng xà phòng, mà còn nợ ngân hàng tới bốn trăm triệu tệ. Thất bại trên thị trường tài chính cũng ảnh hưởng đến lĩnh vực kinh doanh bất động sản. Ngày trước, xây nhà còn có tiền. Bây giờ, tiền nguyên vật liệu, lương công nhân của cả mười mấy công trường nợ nửa năm vẫn chưa trả. Chỉ trong vùn vụt hơn một năm, Nghiêm Khắc bây giờ đã không còn là Nghiêm Khắc của ngày xưa. Từ một phú hào trở thành một gã nợ như chúa chổm. Quay lại lĩnh vực bất động sản để vớt vát tình hình, điều này không phải là không thể. Vấn đề ở chỗ, vớt vát tình hình cũng cần phải có tiền. Nghiêm Khắc đã nợ ngân hàng hơn bốn trăm triệu tệ, tiền lãi khất lần nửa năm chưa trả. Ngân hàng không kiện ra tòa đã là may, làm gì có chuyện cho vay tiếp? Nghiêm Khắc đành phải cầu cứu Giả nói đỡ vài câu với bên ngân hàng. Nhưng lần này, Giả không can thiệp. Ông ta viện cớ thoái thác, rằng ngân hàng không phải lĩnh vực do ông ta quản lý. Nhưng trước đây, ông ta cũng đâu có quản lý ngành ngân hàng, vậy mà vẫn nói giúp Nghiêm Khắc đấy thôi. Bây giờ, công việc làm ăn của Nghiêm Khắc lụn bại, sao ông ta không nói đỡ cho một câu? Cái sự gập ghềnh, trắc trở này vốn là của hai người, nhưng bây giờ nó chỉ là của riêng Nghiêm Khắc. Hồi trước, nếu không phải Giả xui nhảy vào lĩnh vực tài chính, thì Nghiêm Khắc vẫn cứ chăm chỉ xây nhà kiếm tiền, chẳng đến nỗi khổ sở như bây giờ. Kể từ khi xảy ra chuyện, đã hai tháng rồi Nghiêm Khắc không gặp được Giả. Trước đây, cứ gọi điện là Giả nghe máy. Bây giờ, một là ông ta không nghe, hai là chuyển máy sang bàn thư ký. Gọi điện cho Lận – chánh văn phòng của Giả, Lận vẫn tỏ ra ôn hòa, khách sáo lắm, bảo sẽ chuyển lời đến Bộ trưởng ngay, nhưng rồi vẫn không có hồi âm. Nghiêm Khắc có cảm tưởng, cuối cùng Giả cũng đã bỏ rơi gã. Nếu bỏ rơi lúc bình thường, Nghiêm Khắc chẳng oán thán gì. Nhưng bỏ rơi đúng lúc sinh tử thế này, Nghiêm Khắc thấy Giả có phần thất đức. Không nói chuyện tình cảnh bi đát bây giờ là từ Giả mà ra. Cũng chẳng nói chuyện 15 năm trước Nghiêm Khắc đã giúp Giả cứu mẹ mình qua cơn nguy kịch. Chỉ nói ngay chuyện kinh doanh bất động sản 12 năm trở lại đây thôi. Giả duyệt đất cho Nghiêm Khắc, thì Nghiêm Khắc cũng chẳng để cho Giả bị thiệt. Tính sơ sơ, một cán bộ nhà nước mà nhận từng ấy tiền của người khác, tội cũng đủ lớn để mấy lần rơi đầu. Nhưng Nghiêm

Khắc không muốn làm căng với Giả, bởi như thế sẽ chẳng có lợi gì cho bản thân gã. Nhưng chỉ một ngày sau khi báo đăng tấm ảnh Nghiêm Khắc với cô ca sĩ sao, chánh văn phòng của Giả là Lận lại chủ động gọi điện cho Nghiêm Khắc, bảo muốn gặp trực tiếp. Hai người liền có mặt ở quán lẩu.

Mặc dù lúc bình thường, Lận cư xử rất ôn hòa với Nghiêm Khắc, Nghiêm Khắc cũng rất khách sáo với Lận, nhưng trong thâm tâm, Nghiêm Khắc không hề có ấn tượng tốt về Lận. Tay Giao Đông này nói năng cẩn trọng, tính toán mưu mô. Người tính toán mưu mô thường hay do dự, nhưng Lận thì ngược lại. Từ nghĩ đến làm đều rất quyết đoán. Chẳng hạn, với tiền. Nghiêm Khắc biểu tiền Giả không bao giờ thông qua Lận. Đây chỉ là việc riêng giữa Nghiêm Khắc và Giả. Lận cũng giả tảng không biết gì, nhưng thi thoảng lại mở mồm vay tiền Nghiêm Khắc. Mặc dù Nghiêm Khắc là bạn cũ của Giả, Lận chẳng qua chỉ là một tay cấp dưới của Giả, nhưng Lận suốt ngày cặp kè bên cạnh Giả. Được núp bóng quan lớn, quan bé vẫn có quyền sinh quyền sát như thường. Biết thế, nên Nghiêm Khắc không dám làm gì khiến Lận phật ý. Sau ba lần “cho vay”, Nghiêm Khắc chẳng cần đợi Lận mở miệng, mà chủ động biểu xén y. Mặc dù tiền biểu Giả là tiền to, tiền biểu Lận là tiền nhỏ, cùng là biểu, nhưng vì một đằng là chủ động biểu, một đằng thực ra là vôi vĩnh, nên cảm giác của Nghiêm Khắc cũng khác nhau. Nếu nói Giả là Phật, ngồi đợi con nhang đệ tử đến thắp hương, thì Lận là loài chó, loài sói, hơi một tí là cắn người. Khi nhận tiền, Giả còn được câu “Tớ cảm ơn”, “Lần sau đừng thế nữa”. Nhưng Lận khi nhận tiền, đến câu “cảm ơn” cũng chẳng có, làm như đó là chuyện đương nhiên phải thế. Không những thế, ăn xong miếng này, còn nhắm nhe miếng sau. Giả đã 60 tuổi, sắp về hưu đến nơi, nếu bảo là nhận hối lộ, thì chuyện ấy cũng có thể thông cảm. Còn Lận. Chưa đến 40 tuổi, ngày còn rộng, tháng còn dài, nhưng đã chủ động vôi vĩnh kiếm thêm, vì một lý do rất đơn giản, biết bao giờ mới lên sếp to? Nghiêm Khắc không hiểu sau khi thế hệ người như Lận lên thế chân Bộ trưởng Giả thì xã hội sẽ như thế nào. Lận còn rất máu gãi. Mỗi khi Nghiêm Khắc kiếm cho Giả một cô chân dài nào đó, khi là gái Nga, lúc là gái Hàn Quốc, Lận còn dám “xơi” trước cả

Bộ trưởng ngay tại khách sạn. “Chén xong”, gã còn thở hắt ra đầy khoan khoái. Qua đấy, Nghiêm Khắc biết, sự khúm núm thường ngày của Lận với Giả là hoàn toàn giả dối. Nhưng vì Lận là người thân cận của Giả, nên Nghiêm Khắc không dám nói lại với Giả về những việc Lận làm sau lưng. Khi gặp Giả, Lận vẫn khúm núm như thường. Nhưng Lận càng như thế, Nghiêm Khắc càng sợ y. Thậm chí, sợ y còn hơn cả sợ Bộ trưởng Giả. Nghiêm Khắc mấy hôm nay đúng là họa vô đơn chí. Chuyện làm ăn đang đứng bên bờ vực thẳm, xoay xở mãi chưa xong. Lại thêm chuyện báo đăng ảnh chụp chung với cô ca sĩ, làm náy thêm mớ bòng bong mới. Nghiêm Khắc đã phải sắp đặt lại cuộc sống, những tưởng qua mặt được vợ Cù Lợi. Đã tính sạch nước cản, nhưng lại quên béc cái đồng hồ và thời gian, làm cho mớ bòng bong càng rối rắm, phức tạp hơn. Trên xe, Cù Lợi đã làm rùm beng cả lên. Về nhà, vợ ta lại đòi ly hôn. Ly hôn kể cũng là chuyện nên làm. Bỗng, dùng một cái, vợ ta biến mất. Con vợ rõ hiểm. Mặc dù vợ ta chẳng nói ra, nhưng mọi người đều biết là vợ ta bị bệnh. Bây giờ, vợ ta bỏ nhà ra đi, nghe cứ như bị Nghiêm Khắc ép bức không bằng. Bệnh nhân bỏ đi, người nhà tất không thể không đi tìm. Hai hôm nay, Nghiêm Khắc phải tạm gác lại chuyện công ty rồi như canh hẹ của mình đi tìm Cù Lợi. Nhưng vợ tắt máy di động, không biết vợ bỏ đi đâu mà tìm. Vợ ta vẫn ở Bắc Kinh, hay đã đi Thượng Hải, hay đi nơi khác. Nghiêm Khắc đã hỏi tất tần tật đám bạn bè thân thiết của Cù Lợi, họ đều không biết. Đang lúc nước sôi lửa bỏng, Lận gọi điện thoại tới bảo muốn gặp. Cuộc gặp chắc chắn liên quan đến chuyện làm ăn, Nghiêm Khắc không thể không tới. Gã tạm gác vợ Cù Lợi sang một bên để đi gặp Lận. Tại bàn ăn, Lận chẳng nói chẳng rằng, cứ cặm cụi nhúng thịt vào nồi nước lẩu. Nghiêm Khắc không rõ ý tứ của Lận ra sao, nhưng ngại hỏi. Nghiêm Khắc cố nén lòng, đợi đến khi Lận chén xong hai đĩa thịt, mặt mày nhể nhại mồ hôi, buông đũa, hút điếu thuốc nghỉ giải lao, mới hỏi dò:

– Đạo này anh bận không?

Lận không đáp, lấy ra từ ca-táp một tờ báo, rồi đặt lên bàn. Chính là tờ báo đăng ảnh Nghiêm Khắc và cô ca sĩ sao. Lận “ợ” một tiếng vì no, rồi

chỗ đưa vào bức ảnh:

– Anh ghê thật đấy. Nghe nói, hôm qua, anh còn diễn lại cuộc sống tươi đẹp của mình.

Ra là thế, Nghiêm Khắc thấy nhẹ cả người. Gã lắc đầu than vãn:

– Không qua mặt được mẹ vợ nhà tôi, thành ra lại có thêm phiền phức mới.

Rồi kể với Lận chuyện mẹ vợ bỏ nhà ra đi, Nghiêm Khắc tìm khắp nơi vẫn không thấy. Lận vừa nghe vừa mỉm cười. Xong, đột nhiên đổi sắc mặt:

– Bản copy là để lừa vợ anh. Còn bản gốc, anh để làm gì? Anh cho tay chụp ảnh bao nhiêu tiền? Bộ trưởng xem xong, rất không vui.

Nghe Lận nói vậy, biết không thể giấu được nữa, Nghiêm Khắc liền kể hết đầu đuôi nguyên do sự việc cho Lận. Thì ra, Nghiêm Khắc diễn lại cuộc sống là để đánh lừa Cù Lợi. Cũng chẳng thuận tụy là để đánh lừa Cù Lợi, mà là sợ sau khi châm gói thuốc nổ là Cù Lợi, nó sẽ dẫn nổ một gói thuốc nổ khác. Tấm ảnh gốc không phải do gã phóng viên chụp trộm, mà do Nghiêm Khắc cố ý sắp đặt. Mục đích không nhằm cái gì khác, mà nhằm vào Bộ trưởng Giả. Việc làm ăn đã đến hồi sinh tử mà Giả không ra tay cứu giúp. Điều này khiến Nghiêm Khắc oán hận Giả. Oán hận không quan trọng. Cái chính là hy vọng Giả nghĩ lại. Nghiêm Khắc bèn đi nước cờ hiểm, muốn nắn gân ông ta tí chút. Ba năm trước, cô ca sĩ kia toàn phải dựa vào Nghiêm Khắc. Sở dĩ có được tiếng tăm, được ca ngợi tổ quốc và người mẹ, tất cả đều do Nghiêm Khắc bỏ tiền ra mua. Mùa xuân năm ngoái, Nghiêm Khắc đưa cô ta đi ăn cùng Giả. Ăn xong, mặt mũi Giả hồng hào. Trong bàn tiệc, mọi người nói chuyện phiếm. Giả lại ví von, lại “một là”, “hai là”, “ba là”, nói khúc chiết, sâu sắc hơn lúc nào hết, làm cô ca sĩ gật đầu liên tục. Nghiêm Khắc biết ngay Giả có tình ý với cô ta. Trước quyền và tiền, “sex” là cái thá gì. Nghiêm Khắc âm thầm đẩy cô ca sĩ sang cho Giả. Sau này, cô ca sĩ và Giả cũng “chân trong, chân ngoài” với nhau. Nhưng thời gian hai người đi lại không lâu, do Giả chủ động ngừng ra. Rốt cuộc, đã là người lăn lộn trên chốn quan trường, phạm việc gì, cũng phải

biết điểm dừng. Nhưng, thời gian ngắn không có nghĩa là không có chuyện gì. Đã hai tháng không gặp được Giả, Nghiêm Khắc bèn lừa cô ca sĩ ra khỏi nhà. Trước đó, gã đã thuê sẵn một người chụp trộm. Vốn chỉ định gửi ảnh cho Giả để nhắc nhở ông ta. Nào ngờ, tay chụp ảnh trở mặt, bán ảnh cho báo. Kể ra, anh ta trở mặt không phải là nhằm vào Nghiêm Khắc. Trước khi chụp, anh ta không hề biết người bị chụp là ai, sau mới biết là cô ca sĩ nổi tiếng, một kẻ chán ăn lại đang nhồm nhoàm ăn khoai nướng. Anh ta nghĩ, bán ảnh cho báo kiếm được nhiều hơn, bèn bán luôn cho báo. Làm Nghiêm Khắc trở tay không kịp, rồi lại xảy ra chuyện của Cù Lợi. Nhưng trong họa có phúc, không ngờ Bộ trưởng Giả xem báo xong, lại bảo Lận hẹn gặp Nghiêm Khắc. Nghe Lận bảo Giả rất giận, Nghiêm Khắc trong bụng không những không sợ, trái lại còn sướng. Bõ công thuê chụp ảnh trộm. Có câu: Gõ trống không cần mạnh dùi. Lận đã ngứa bài, Nghiêm Khắc cũng không muốn úp mở mãi, bèn giải thích với Lận:

– Thật ra, việc ảnh lên báo là sự cố ngoài mong muốn.

Rồi đem chuyện tay chụp ảnh trở mặt giải thích một thôi một hồi. Xong, nói:

– Kỳ thực, chuyện rất đơn giản. Tôi muốn Bộ trưởng nói giúp tôi với ngân hàng để họ cho tôi vay thêm hai trăm triệu. Được thế, tôi coi như người chết sống lại.

Lận cười lạnh:

– Anh vẫn còn viễn vông à? Anh tưởng, chỉ cần một hai trăm triệu là cứu được cái đồng đồ nát của anh chắc?

Kính của Lận bị hơi nóng nồi lẩu phả vào làm mờ đi. Y gỡ kính xuống lau, rồi ca thán:

– Không phải Bộ trưởng không cứu anh. Kỳ thực, ba tháng nay, Bộ trưởng có chuyện không vui. Có kẻ chơi xấu Bộ trưởng từ phía sau.

Nghiêm Khắc ngạc nhiên, không biết Lận nói thật hay nói dối. Nhưng dựa vào những gì Nghiêm Khắc biết về Giả và Lận, có thể đoán chắc tám chín phần đây chỉ là cái cớ. Nghiêm Khắc nổi nóng:

– Thuyền chìm, sao chỉ mỗi mình tôi bị quẳng xuống sông? Nếu ngân hàng kiện, tôi sẽ đến nơi cần phải đến.

Nói rồi lấy tay chạm vào cổ:

– Không biết chừng, cái này cũng không giữ được đâu.

Xong, lại chỉ vào tờ báo:

– Nếu các người không cứu, thì tôi cũng sẽ không khách sáo nữa. Tôi có thể làm cho một kẻ chán ăn ra ngoài phố ăn khoai nướng được, thì tôi cũng có thể bảo cô ta kể với bàn dân thiên hạ chuyện cô ta với ông Bộ trưởng được.

Nhưng Lận không sợ:

– Trò này dọa được ai. Cứ để cô ta kể đi. Cùng lắm là chuyện tình ái lá cải.

Thấy ngọt nhạt mà Lận không nghe, Nghiêm Khắc bắt đầu tức giận. Nhưng, sự tức giận của gã cũng chỉ là giả. Tức giận là để tiếp tục ngửa bài. Nghiêm Khắc giăng lấy tờ báo. “Soạt” “soạt”. Xé tan tành:

– Đây chỉ là cảnh cáo thôi. Nếu các người không nghe theo tôi, tôi đành phải một sống một còn với các người.

Nói rồi rút từ trong túi áo ra một chiếc USB, đặt lên bàn:

– Nội dung trong này đều đã được phân loại, biên tập xong hết rồi.

Lận ngạc nhiên:

– Cái gì trong đó?

Nghiêm Khắc rành rọt:

– Có vài đoạn băng ghi âm. Những năm qua, chúng ta nói những chuyện gì, anh đều biết rồi đấy. Còn cả vài đoạn băng video ghi rõ ngày tháng, toàn cảnh phục vụ Bộ trưởng và anh cả. Ghi lại cả chuyện Bộ trưởng thân mật với mấy cô chân dài người Nga, người Hàn Quốc ở khách sạn. Theo như thời gian trên cuốn băng, thì anh còn “xơi” trước cả Bộ trưởng đấy.

Đây là điều Lận không ngờ tới. Mồ hôi trên mặt, trên cổ y lại vã ra. Y nhìn Nghiêm Khắc:

– Anh giỏi lắm, còn chơi trò này nữa.

Nghiêm Khắc châm một điếu thuốc:

– Cũng chẳng phải tôi làm. Mà là một tay phó của tôi quay trộm. Hai tháng trước, hấn ta bị tai nạn xe. Tôi phát hiện những thứ này trong máy tính của hấn. Hấn ta vốn định dùng nó để uy hiếp tôi, nào ngờ cuối cùng lại giúp tôi.

Đến lượt Lận không biết Nghiêm Khắc đang nói thật hay nói dối. Nghiêm Khắc tiếp tục than thở:

– Rõ là vực sâu có đáy, lòng người khó dò. Lúc hấn ta còn sống, tôi đối xử rất tử tế. Chuyện gì cũng nói với hấn. Những việc quan trọng đều giao cho hấn. Nào ngờ, người thường ngày tôi vẫn tin cậy nhất lại chính là quả bom hẹn giờ kè kè bên người.

Lại tiếp:

– Nhưng bây giờ, những thứ hấn ta để lại cũng đem ra dùng được. Coi như hấn ta chết cũng có ích.

Lận cầm chiếc USB lên, ngắm nghía. Nghiêm Khắc nói:

– Tặng anh đấy. Mang về cho cả ông Bộ trưởng của anh xem nữa. Chỗ tôi vẫn còn bản copy.

Kẻ ra cũng thô bạo. Nghiêm Khắc vốn không phải là người như vậy. Gã coi thường những kẻ thô bạo. Những kẻ thô bạo đều là bọn béo. Ngờ đâu, việc đã đến nước này, Nghiêm Khắc đành phải biến thành người thô bạo. Điều Nghiêm Khắc không ngờ đến là, Lận không nghe lời gã. Y bất ngờ quăng chiếc USB vào nồi nước lẩu. Chiếc USB dính nhăng thịt thà, đập dềnh trong nồi lẩu đang sôi ùng ục.

Chương 10

Hàn Thăng Lợi

Mất túi, Lưu Nhảy Vọt suýt nữa tự sát. Lần này không phải diễn kịch, mà là thật. Trong túi có những bốn nghìn một tệ. Là tính mạng của gã. Nhưng lý do để gã tự sát không hẳn vì số tiền này, mà vì những thứ khác có trong túi. Thẻ chứng minh thư, số điện thoại, một tờ giấy ghi chép tình hình chi tiêu tháng này của bếp ăn công trường. Mặt trước ghi tiền mua thịt rau mắm muối, mặt sau ghi những khoản chênh lệch từ việc kì kèo mặc cả ở chợ. Những thứ vật vãnh ấy cũng chẳng đáng nói. Cái chính là trong túi còn có giấy chứng nhận ly hôn. Chia tay vợ cũ đã sáu năm, nhưng Lưu Nhảy Vọt vẫn giữ khư khư bên mình giấy chứng nhận ly hôn. Giấy chứng nhận ly hôn màu vàng, sau sáu năm, đã phai thành màu đất. Chiếc túi với Lưu Nhảy Vọt như hình với bóng. Quanh năm suốt tháng Lưu Nhảy Vọt làm việc trong bếp, nên chiếc túi cũng nhớp nháp dầu mỡ. Giấy chứng nhận ly hôn cũng bị khói mỡ hun đen. Không những đen, mà còn nặng hơn. Thật ra, đã ly dị rồi thì giữ số ly hôn cũng chẳng để làm quái gì. Ngược lại, chỉ làm đương sự đau lòng thêm mỗi khi nhìn thấy nó. Nhưng chính vì cái sự đau lòng ấy, nên Lưu Nhảy Vọt mới giữ nó khư khư như thế. Có hôm, nửa đêm tỉnh dậy, Lưu Nhảy Vọt còn lấy nó ra xem, rồi lăm bắm một mình:

– Được. Được lắm!

Hoặc:

– Thù này, biết khi nào mới trả được.

Cũng giống như địa chủ thời cải cách ruộng đất, đêm nào cũng lật giở cuốn sổ nợ chính trị¹. Nhưng kể cả đánh mất sổ nợ chính trị, thì Lưu Nhảy Vọt cũng chẳng vì thế mà tự sát. Gã biết. Thù này, cả đời gã không thể nào trả được. Vấn đề là, trong giấy chứng nhận ly hôn còn kẹp một tờ giấy ghi nợ. Trên tờ ghi nợ này là khoản tiền sáu vạn tệ. Sáu năm trước, khi vợ gã là Hoàng Hiếu Khánh đòi ly hôn, Lưu Nhảy Vọt đã đòi người tình của ả là Lý

Canh Sinh phải trả cho mình sáu vạn tệ, coi như phí bồi thường tinh thần. Lý Canh Sinh tỏ ra rất hào phóng:

– Chỉ cần chịu ly hôn, là tôi cho tiền.

Lưu Nhảy Vọt biết, cái sự hào phóng của Lý Canh Sinh không phải nhằm vào mình, mà là nhằm vào Hoàng Hiểu Khánh, nhằm vào cái eo của mẹ ta. Nhưng Lý Canh Sinh lại bảo, đồng ý sáu vạn, nhưng không đưa bây giờ, sau sáu năm mới đưa. Trong sáu năm ấy, nếu Lưu Nhảy Vọt không gây chuyện thì tiền mới là của gã. Bằng không, hãy quên số tiền ấy đi. Gây chuyện coi như Lưu Nhảy Vọt tự gây chuyện với chính mình. Còn bảo:

– Đồng ý thì chơi. Còn không thì là con c.

Vì sáu vạn tệ này, Lưu Nhảy Vọt đành phải đồng ý. Lý Canh Sinh bèn viết cho Lưu Nhảy Vọt một tờ giấy nợ. Trên đó viết rõ điều khoản trong sáu năm không được gây chuyện. Sau, Lưu Nhảy Vọt mới hiểu ra, tự mình đã mắc một sai lầm lớn về con số. Lúc ly hôn, Lưu Nhảy Vọt giành được phần nuôi con về mình. Hoàng Hiểu Khánh chủ động bảo, hàng tháng sẽ gửi cho gã bốn trăm tệ tiền nuôi con. Đang tức khí, Lưu Nhảy Vọt từ chối luôn số tiền này. Hồi ấy, thấy Lý Canh Sinh và con trai là hai chuyện khác nhau, nên Lưu Nhảy Vọt mới cầm tờ giấy nợ. Mấy năm sau mới biết, tiền chỉ là tiền, còn tiền từ đâu ra không quan trọng. Huống hồ, một đồng là giấy nợ, một đồng là tiền tươi thóc thật. Bốn trăm tệ mà nhân với 24 tháng của 6 năm, chí ít cũng phải ba vạn tệ. Càng nghĩ thế, Lưu Nhảy Vọt càng thấy số tiền sáu vạn tệ này quan trọng. Từ giờ đến hạn thanh toán giấy nợ chỉ còn một tháng. Nhưng đương khi nghe hát ngoài phố, chẳng hề động chạm, gây sự với ai, tự dưng “soạt” một tiếng, túi bị cướp. Túi mất là giấy chứng nhận ly hôn mất. Giấy chứng nhận ly hôn mất là tờ ghi nợ mất. Tờ ghi nợ mất thì có đến tìm Lý Canh Sinh đòi tiền, cũng đừng hòng thằng cha bán rượu rơm này chịu trả. Năm xưa, khi bắt quả tang trai trên gái dưới, Lưu Nhảy Vọt mạnh về lý. Vậy mà Lý Canh Sinh còn nện cho Lưu Nhảy Vọt một trận. Không những thế, hấn ta còn để nguyên móng trần ngòi xồm trên ghế hút thuốc. Bây giờ, tờ giấy ghi nợ mất rồi, Lưu Nhảy Vọt có thể tưởng tượng

được phản ứng của gã Lý Canh Sinh như thế nào. Không trả tiền còn là chuyện nhỏ. Rồi gã sẽ nói:

– Mất rồi à? Vốn đếch có gì!

Hoặc:

– Nghèo quá hóa khùng à? Định tống tiền à?

Lúc viết tờ giấy nợ, vợ cũ của Lưu Nhảy Vọt là Hoàng Hiếu Khánh cũng biết. Bây giờ, giấy nợ mất rồi, Hoàng Hiếu Khánh cũng có thể làm chứng. Nhưng Hoàng Hiếu Khánh đã không còn là vợ mình, mà là vợ người. Đối với Hoàng Hiếu Khánh, Lưu Nhảy Vọt giờ đã là người dưng. Liệu mục ta có đứng về phía người dưng không? Sáu năm qua, Lưu Nhảy Vọt chỉ chạm mặt Hoàng Hiếu Khánh đúng một lần. Mùa hè năm ngoái, Lưu Nhảy Vọt từ Bắc Kinh về Hà Nam gặt lúa mỳ. Gặt xong lại về Bắc Kinh làm anh đầu bếp ở công trường. Đến ga Lạc Dương, mua vé xong, ngồi chồm hổm ở khoảng sân rộng trước cửa ga chờ đến giờ tàu chạy. Trời nóng, khát, nhưng tiếc tiền mua nước khoáng. Gã rảo bước đến khu nhà trọ cạnh sân ga. Trước nhà trọ, có một hàng rửa xe. Lưu Nhảy Vọt ngồi thụp xuống ghé miệng vào vòi nước cao su, uống no nước. Lúc này, một chiếc xe Audi lướt tới rồi xịch đỗ ngay cạnh. Hai người trên xe bước xuống. Một người là Lý Canh Sinh, người kia là Hoàng Hiếu Khánh. Không biết hai đứa bọn họ đi bán rượu rôm ở đâu mà cũng đi tàu hỏa. Lý Canh Sinh không trông thấy Lưu Nhảy Vọt. Hoàng Hiếu Khánh xuống xe xong, còn dặn dò tài xế ở nhà nhớ hằng ngày cho chó ăn. Lúc ngoảnh mặt lại, thấy Lưu Nhảy Vọt đang cầm vòi nước cao su. Lưu Nhảy Vọt bất giác đứng phắt dậy. Nhưng Hoàng Hiếu Khánh chỉ nhìn Lưu Nhảy Vọt, chứ không bắt chuyện với gã. Á cùng Lý Canh Sinh đi vào nhà ga. Mọi người đều đã là người xa lạ. Lưu Nhảy Vọt đánh mất tờ giấy ghi nợ, liệu ả có sẵn sàng giúp người dưng không? Nếu không có ai giúp đỡ, Lưu Nhảy Vọt coi như đánh mất tiền. Số tiền sáu vạn tệ này đối với Lý Canh Sinh chẳng là gì. Nhưng khi đặt nó vào tay Lưu Nhảy Vọt, thì nó đã lấy đi mạng sống của gã. Gã đang có biết bao dự định xung quanh sáu vạn tệ này. Mặc dù không thể nói ra lời nguồn gốc số tiền này từ đâu mà ra, nhưng có tờ ghi nợ trong tay, Lưu Nhảy Vọt thấy sống

vững tâm hần. Cuộc sống coi như vẫn còn có hy vọng. Sáu năm rồi, sáu vạn tệ này sắp đến tay rồi. Có lúc, nó còn là vũ khí nữa. Ở đầu dây bên kia, thằng con Lưu Bằng Cử lo lắng hỏi bố:

– Sao bố vẫn chưa gửi tiền? Hay bố không có tiền?

Khi ấy, Lưu Nhảy Vọt nói đầy tự tin:

– Sao lại không có tiền? Nhiều thì bố không dám nói, nhưng sáu vạn tệ thì chắc cú mèo.

Thằng con:

– Thế thì bố còn đợi gì nữa? Gửi cho con đi.

– Còn gửi tiết kiệm. Chưa đến hạn rút.

Sáu vạn tệ. Nó không chỉ là liều thuốc kích thích giúp Lưu Nhảy Vọt thêm vững dạ, mà còn là chỗ để gã dựa dẫm. Nay bỗng dưng bị mất. Cái bị mất không chỉ là tiền, mà còn là sự vững dạ. Cũng giống như tấm ván sàn bỗng dưng bị bục, “rầm” một tiếng, Lưu Nhảy Vọt bị rơi từ trên tầng xuống đất. Túi bị trộm cuỗm mất. Đuổi chán đuổi chê, vẫn không bắt được thủ phạm. Lúc từ chợ quần áo đi ra, Lưu Nhảy Vọt ngồi thụp xuống đường, đầu óc trống rỗng trống toác. Cũng giống như sáu năm về trước, khi vợ bị kẻ khác cuỗm mất. Giờ đây, gã lại cảm thấy không còn đường sống. Lưu Nhảy Vọt không hiểu hôm ấy làm thế nào mà gã mò về được đến công trường. Về công trường, Lưu Nhảy Vọt không kể với bất kỳ ai chuyện mất túi. Có kể cũng chẳng tích sự gì. Cho dù muốn kể, cũng chẳng thể được. Có thể kể chuyện mất bốn nghìn một tệ trong túi, nhưng làm sao kể được chuyện chiếc giấy chứng nhận ly hôn và tờ ghi nợ? Vợ bị kẻ khác cuỗm mất, rồi để lại tờ ghi nợ. Bây giờ tờ ghi nợ mất rồi, coi như vợ mình bị nó cuỗm không. Bản thân chuyện mất túi đã là hèn. Nếu kể ra, tất sẽ biến thành trò cười. Đành kìm nén trong lòng. Lúc này, Lưu Nhảy Vọt chẳng trách ai, chỉ trách mình rồi hơi để tâm những chuyện không đâu. Lúc đầu chỉ là ra bưu điện gửi tiền. Nhưng sau nghe lão hát rong hát bài “Dâng hiến tình yêu”, liền quay lại lên lớp người ta, rồi còn bảo người ta hát bài trụy “Chị Hai Vương nhớ chồng”. Nếu khi ấy chỉ để tâm vào chuyện gửi tiền, thì cũng chẳng xảy

ra nông nổi. Bài hát của lão hát rong bị đổi, còn túi của mình thì bị mất. Kẻ khác là trộm tay chân, còn mình là trộm màng nhĩ. Mất túi cũng là đáng đời. Cứ thế, nghĩ vẩn vơ cho đến tối, bỗng Lưu Nhảy Vọt muốn tự sát. Một lần nữa, cái cổ của gã như cảm thấy vị ngọt của sợi dây thừng. Treo cổ ở công trường là chuyện quá dễ dàng. Ở đây, bốn bề là giàn giáo, chẳng lo không có chỗ buộc dây thừng. Nhưng việc quái gì phải ra công trường. Treo cổ ngay trong nhà ăn này này. Xà gồ trên mái nhà ăn thừa sức chịu được trọng lượng cơ thể của gã. Nhưng Lưu Nhảy Vọt vẫn không tự sát. Không tự sát, không phải vì có gan nghĩ, không có gan làm. Mà vì chợt nhớ ra, tên kia sau khi giật được chiếc túi của Lưu Nhảy Vọt, liền lao đi như một mũi tên. Hắn ta còn quay lại, nhếch mép cười với khổ chủ, rồi mới chạy tiếp. Không! Lưu Nhảy Vọt phải tìm bằng được tên trộm, treo cổ nó lên. Gã làm thế không phải vì tiền, chẳng phải vì tờ giấy ghi nợ, chỉ vì cái nhếch mép của tên trộm. Đợi nó chết xong, gã treo cổ tự sát vẫn chưa muộn. Hoặc giả, nếu tìm thấy tên trộm, gã việc đêch gì phải treo cổ tự vẫn.

Nhưng mò kim đáy bể. Nếu chỉ dựa vào một mình Lưu Nhảy Vọt, làm sao tìm được tên trộm? Lúc này, Lưu Nhảy Vọt mới nghĩ đến công an, liền vội vàng chạy đến đồn công an khai báo. Viên công an trực ban là một gã béo. Trời không nóng mà mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Lưu Nhảy Vọt kể lại đầu đuôi câu chuyện, còn anh ta thì ngồi sau bàn ghi chép. Đồ trong túi không nhiều, nhưng chuyện về chúng thì sao mà rối rắm. Kể mãi, kể mãi, Lưu Nhảy Vọt cứ chuyện nọ xọ chuyện kia, khiến viên công an càng nghe, càng không hiểu. Anh ta ngừng bút, chả ghi chép gì nữa, cứ để mặc Lưu Nhảy Vọt tha hồ trình bày, kể lể. Thậm chí, có vẻ không tin những điều Lưu Nhảy Vọt nói. Không phải không tin chuyện Lưu Nhảy Vọt mất túi, mà là không tin đoạn Lưu Nhảy Vọt kể về giấy chứng nhận ly hôn và tờ giấy ghi nợ. Anh ta ngáp uể oải. Lưu Nhảy Vọt còn muốn giải thích, kể lể nữa, nhưng viên công an đã khép miệng, ngăn gã lại:

– Hiểu rồi. Anh cứ về nhà đợi nhé.

Viên công an đợi được, nhưng Lưu Nhảy Vọt sao có thể đợi được? Lưu Nhảy Vọt lo lắng:

– Không đợi được đâu, anh ơi. Nó mà vứt cái tờ giấy nợ ấy đi thì coi như tôi hết đường sống.

Thấy bộ dạng lo lắng của Lưu Nhảy Vọt, viên công an lúc này lại tin là gã nói thật. Nhưng anh ta bảo:

– Hiện chúng tôi đang phải điều tra ba vụ án mạng. Theo anh, vụ nào quan trọng?

Lưu Nhảy Vọt há hốc mồm, chẳng biết nói gì. Rời khỏi đồn công an, Lưu Nhảy Vọt biết công an chẳng giúp ích gì cho gã cả. Lúc này, lại nhớ đến Hàn Thăng Lợi. Ngày thường, Hàn Thăng Lợi cũng hay chôm chia, chắc có quan hệ với bọn đầu trộm đuôi cướp. Không biết chừng, nhờ vả Hàn Thăng Lợi, có khi tìm thấy tên trộm và chiếc túi còn nhanh hơn nhờ công an. Nghĩ thế, Lưu Nhảy Vọt bèn đi tìm Hàn Thăng Lợi. Hàn Thăng Lợi thấy Lưu Nhảy Vọt chủ động đến tìm, tưởng gã đến trả tiền, chắc mồm chuyện lần trước y đến công trường với chiếc đầu băng bó để dọa Lưu Nhảy Vọt đã phát huy tác dụng. Nhưng đến khi Lưu Nhảy Vọt bảo gã bị mất chiếc túi, muốn nhờ Hàn Thăng Lợi tìm hộ, thì Hàn Thăng Lợi thất vọng tràn trề. Nghe Lưu Nhảy Vọt bảo trong túi có bốn nghìn một tệ, Hàn Thăng Lợi cáu tiết:

– Lưu Nhảy Vọt, ra đây là tư cách của ông, phỏng? Có tiền, thà để bị mất trộm, chứ không chịu trả tôi, khiến tôi ngày nào cũng phải chui lủi, ăn dật, cứ như thằng ăn trộm.

Lúc kể tiếp chuyện chiếc giấy ly hôn và tờ giấy nợ, Lưu Nhảy Vọt ngỡ Hàn Thăng Lợi sẽ cười. Nào ngờ, Hàn Thăng Lợi không cười, mà cũng không hề tỏ ra thông cảm. Y dẫn mạnh chân xuống đất, sừng sờ nhìn Lưu Nhảy Vọt:

– Lưu Nhảy Vọt, ông rốt cuộc là hạng người nào, hả?

Rồi tiếp:

– Một kẻ thủ đoạn như ông, sao lại đi làm đầu bếp?

Lại than thở:

– Tôi biết, tôi đâu không lại ông. Ông mưu mô, thủ đoạn hơn tôi nhiều.

Lưu Nhảy Vọt thấy Hàn Thăng Lợi chuyện nợ xọ chuyện kia, vội vàng cải chính:

– Thăng Lợi, chú trước đây quả là có chỗ không phải với mày. Nhưng chuyện chú cháu mình, đâu còn có đó. Việc cấp bách nhất bây giờ là mày giúp chú tìm lại chiếc túi.

Đã đến nước này, Hàn Thăng Lợi cũng chẳng thêm cái giận nữa. Y lên giọng:

- Tìm túi, được thôi. Nhưng tìm về rồi thì sao?
- Tìm được túi. Chú trả nợ mày ngay.

Hàn Thăng Lợi có vẻ khinh khi:

- Đã đến nước này, còn nói chuyện trả nợ?

Lưu Nhảy Vọt thấy Hàn Thăng Lợi muốn đục nước béo cò, có phần cáu. Nhưng đã đến nước này, có việc phải cầu cạnh người ta, thì không thể không nhún nhường, nên không dám thể hiện cái cáu ra mặt. Lưu Nhảy Vọt nghĩ ngợi một lát rồi nói:

- Nếu tìm được, chú sẽ cho mày 5% số tiền ghi trên giấy nợ.

Hàn Thăng Lợi giơ ngón tay cái và tay trở bên tay phải lên tạo thành chữ “bát”². Lưu Nhảy Vọt thấy Hàn Thăng Lợi được đăng chân lân đăng đầu, lại cáu tiết. Nhưng cáu xong, lại chẳng có cách nào khác, đành gật đầu:

- Cho mày 6%. Mày phải tìm giúp chú cho tử tế.

Hàn Thăng Lợi:

- Lời nói gió bay.

Lưu Nhảy Vọt đành phải viết một tờ giấy nợ cho Hàn Thăng Lợi, y như khi Lý Canh Sinh viết giấy nợ cho gã hồi xưa. Trong giấy nợ, Lưu Nhảy Vọt viết rõ rằng, nếu tìm được túi, sẽ trích lại cho Hàn Thăng Lợi 6%, vân vân. 6% của sáu vạn tệ cũng đã là ba nghìn sáu trăm còn gì. Lưu Nhảy Vọt lại một phen xót xa. Hàn Thăng Lợi cầm lấy tờ giấy nợ, hỏi:

- Ông mất túi ở đâu?
- Ở Từ Vân Tự, phía trước bưu điện.

Hàn Thăng Lợi xuýt xoa:

– Thôi chết, ông mất nhâm chỗ rồi.

– Sao thế?

– Chỗ đấy không phải địa bàn của tôi. Hai hôm trước, tôi còn bị nện một trận vì can tội hành nghề xuyên địa bàn. Ấy là chưa kể, tôi còn bị chúng nó phạt hai vạn tệ. Luật lệ nơi ấy còn răn hơn cả luật pháp nhà nước.

Lại một phen mừng hụt, Lưu Nhảy Vọt phát hoảng:

– Thế thì làm thế nào?

Hàn Thăng Lợi trợn mắt nhìn gã:

– Còn biết làm thế nào? Tôi chỉ có thể giúp ông tìm một người.

Chương 11

Tào Vô Thương, Thôi Đầu trọc

Tào đại ca tên thật là Tào Vô Thương, quê Đường Sơn (tỉnh Hà Bắc), mặt dài thuôn, năm nay 42 tuổi. Tào Vô Thương lên Bắc Kinh đã 5 năm, chuyên mổ vịt ở chợ đầu mối ngoại ô phía đông Bắc Kinh. Lò vịt của Tào Vô Thương không phải nhỏ, cỡ hơn 40 mét vuông, trước đây là hàng rửa xe ô tô. Sau chuyển sang lò vịt, tận dụng luôn hệ thống ống nước đã có sẵn. Đường Sơn nuôi rất nhiều vịt. Bắc Dương Điện (tỉnh Hà Bắc) cũng nuôi nhiều vịt. Các huyện Hoài Nhu, Mật Vân (Bắc Kinh) cũng là những cơ sở nuôi vịt quy mô lớn. Lúc đầu, Tào Vô Thương chỉ mổ vịt Bắc Dương Điện, sau mổ vịt Đường Sơn. Rồi thì vịt Hoài Nhu, vịt Mật Vân, gã mổ tuốt. Nhưng tấm biển treo ngoài cửa vẫn luôn đề là “Vịt cỏ Bạch Dương Điện”. Tào Vô Thương bị bệnh mắt hột, thanh manh, sau lại bị đục thủy tinh thể, nhìn không rõ người và vật cách xa ngoài mười bước. Đại để, giống với căn bệnh của ông cậu Lưu Nhảy Vọt là Ngưu Được Cỏ ở nhà tù Hà Nam. Thế, nên lần đầu gặp Tào Vô Thương, Lưu Nhảy Vọt đã cảm thấy như thân thiết, gần gũi lắm. Nếu như Tào Vô Thương chỉ mổ vịt, bán vịt mổ sẵn, thì y vĩnh viễn là Tào Vô Thương. Nhưng vên vện chỉ trong 5 năm, y đã trở thành thủ lĩnh của đám trộm cắp ở ngoại ô phía đông Bắc Kinh. Lúc ấy, y không còn là Tào Vô Thương, mà là Tào đại ca. Dân chôm chia đều biết Tào đại ca, nhưng không hề biết tới Tào Vô Thương. Từ thuở bé đến giờ, Tào Vô Thương chưa một lần ăn cắp. Kể cả bây giờ, muốn ăn cắp cũng đã quá muộn. Thì đấy! Mắt mũi lèm nhèm, đến hình người to lù lù trông còn chả rõ, “tăm” đồ thể quái nào được. Ấy vậy, nhưng một gã mắt mờ vẫn có thể cai quản cả một lũ sáng mắt, chân tay nhanh như chảo chớp. Lò vịt của Tào Vô Thương trở thành trại huấn luyện và đại bản doanh của đám trộm cắp. Thế nhưng, ngày ngày, Tào đại ca vẫn điềm nhiên mổ vịt. Dường như, với y, cai quản bọn trộm cắp chỉ là việc nhân tiện thì làm. Năm năm trước, lúc lên Bắc Kinh, Tào đại ca không hề dính dáng đến bọn trộm cắp. Nhưng,

trộm Đường Sơn vốn nổi tiếng thiên hạ. Mấy tay đồng hương, lúc rỗi việc, thường qua lò vịt của Tào chơi. Dân trộm cắp thường xảy ra các cuộc thanh toán, sát phạt nhau liên quan đến chuyện làm ăn và địa bàn hoạt động. Tào nhiều lần phải đứng ra hòa giải. Có mấy bận sắp xảy ra đổ máu đến nơi, nhưng nhờ có Tào khuyên giải, can qua lại chuyển thái bình. Dân trộm cắp đều rất phục Tào. Về sau, mỗi khi xảy ra chuyện đổ máu, bọn chúng đều tìm đến Tào nhờ can thiệp. Tào trở thành thủ lĩnh của bọn trộm cắp lúc nào không hay. Địa bàn hoạt động dần dần mở rộng. Bọn trộm cắp các địa phương khác bắt đầu tranh giành lợi ích với đám trộm Đường Sơn Hà Bắc. Nhưng, bọn trộm nơi khác đều là đơn thương độc mã hoặc đánh đấm vu vơ, lại không có sự trợ giúp của một cao thủ như Tào đại ca. Trong khi, Tào đại ca có biệt tài của một vị tướng “ngồi trong màn trướng, quyết thắng ngoài nghìn dặm”. Sau vài lần thanh toán, thôn tính, địa bàn của bọn trộm Đường Sơn ngày càng rộng. Bọn trộm nơi khác hoặc như răn mất đầu, hoặc chia đàn xẻ nghé, hoặc gia nhập băng nhóm của Tào đại ca. Thế lực của Tào đại ca ngày càng mạnh. Lúc này, Tào đại ca mới lộ rõ chân tướng. Té ra, hồi ở Đường Sơn, y không phải là anh mổ vịt, mà là sinh viên tốt nghiệp cao đẳng, một phần tử trí thức hăn hoi. Tào vốn dạy học ở một trường trung học ngoại ô Đường Sơn. Nhưng sau vì mắc bệnh đau mắt hột, thanh manh, rồi lại bị đục thủy tinh thể, không nhìn thấy bảng, thấy học sinh, đành phải bỏ trường, làm anh bán cá ở chợ đầu mối Đường Sơn. Tào bán cá mè, cá trắm, cá trôi, cá rô. Y nuôi một con sáo, suốt ngày dạy nó nói. Tào nói giọng Đường Sơn, con sáo cũng nói giọng Đường Sơn. Ở nhà, Tào dạy sáo toàn lời hay ý đẹp, chẳng hạn: “Bác đến chơi ạ?”, “Bác ăn chưa?”, “Chúc mừng phát tài”.... Nhưng sau này, Tào đưa nó đến chợ đầu mối. Ở đây, người đông lời tạp, con sáo lại biết nói thêm những câu tục tũ: “Đ. mẹ mày”, “Thích ăn đòn à?”, “Chết mẹ mày đi”.... Con sáo rất quấn Tào. Tào không sợ sáo bỏ đi, nên không nhốt nó trong lồng, mà để nó tự do bay nhảy quanh hàng cá. Hôm ấy, Tào ra ngoại thành nhập cá. Vợ Tào và con sáo bán cá ở chợ. Chợ đầu mối có tay Trương bán hàng rang. Vợ Trương đến mua cá. Vì chuyện cân tươi, cân mát, vợ Trương và vợ Tào cãi nhau òm tòi. Sáo thấy có người cãi nhau với người nhà mình, liền vung vít tịt mịt:

- Đ. mẹ mày!
- Thích ăn đòn à?
- Chết mẹ mày đi.

Vợ Trương thấy con sáo hỗn, dám chửi mình, liền chồm tới đánh. Nhưng con sáo bay mất, vợ Trương bị trượt chân, ngã oạch mông xuống vũng nước trước bể cá. Á cái tiết, lồm cồm bò dậy, vợ lấy chiếc thớt Tào vẫn dùng để mổ cá, đập tan bể cá thủy tinh nhà Tào. Bao nhiêu cá mè, cá trắm, cá trôi, cá rô giãy đành đạch dưới đất. Vợ Tào tức quá, lao vào, vật vợ Trương ngã quay đơ xuống đất rồi cưỡi lên ả, giáng tiếp cho ả mấy cái bạt tai rõ kêu. Đúng lúc ấy, Trương xuất hiện. Gã túm tóc vợ Tào, tát mấy cái trả nợ cho vợ. Chưa hết, gã còn dùng vợt cá bắt được con sáo, rồi vặn gãy cổ nó. Vừa lúc Tào đi nhập cá về. Kẻ khác đập vỡ bể cá, y không tức. Kẻ khác đánh vợ mình, y cũng không tức. Nhưng kẻ khác dám bẻ cổ con sáo, thì y cáu tiết quá. Tào vợ luôn chai rượu phang vào Trương. Vốn chỉ là để trút giận, không muốn đánh người bị thương. Nhưng vì mắt mũi lèm nhèm, không nhìn thấy gì, nên chiếc chai cứ thiên nhiên đập trúng đầu Trương. Trương rú lên một tiếng rồi ngã vật xuống đất. Máu trên đầu tuôn ra “phì phì”. Tào tưởng mình đã gây ra án mạng, nhân lúc mọi người nhốn nháo, dắt vợ con chuồn khỏi chợ đầu mối, đi suốt đêm đến Bắc Kinh lánh nạn, rồi mở một lò vịt ở chợ đầu mối ngoại ô phía đông Bắc Kinh. Một tháng sau, nghe tin gã Trương bán hàng rang ở Đường Sơn không chết, chỉ mất một bát máu. Vợ con Tào nặng lên đòi về Đường Sơn. Nhưng sau một tháng ở Bắc Kinh, Tào thấy ở đây còn khoái hơn cả Đường Sơn, liền đuổi vợ con về, một mình y ở lại Bắc Kinh tiếp tục giết mổ vịt. Vốn chỉ định giết mổ mấy con vịt ranh, nào ngờ, vô tình trở thành thủ lĩnh của đám trộm cắp. Hồi không làm thủ lĩnh, Tào chỉ nghĩ đến chuyện giết mổ vịt. Nhưng sau làm thủ lĩnh, dần dà, Tào như tìm thấy một cảm giác khác. Trước khi hồng mắt, Tào rất chăm chỉ đèn sách. Đọc nhiều, nên cũng mang hoài bão lớn. Đọc “Sử ký”, y thấy mình giống Trương Lương. Đọc “Tam quốc”, thấy mình giống Khổng Minh. Đọc “Thủy Hử”, thấy mình giống Ngô Dụng. Ngô Dụng vốn cũng là một anh giáo làng. Học nhiều, đọc nhiều, lại ngao ngán

than thở, rằng mình sinh không hợp thời. Tốt nghiệp cao đẳng xong, chỉ được làm một anh giáo gõ đầu bọn nhóc bướng bỉnh. Lúc anh giảng bài, đám học sinh cơ hồ như đã hiểu rồi, nhưng sau đó lại cơ hồ như không hiểu. Sau, đi bán cá ở chợ đầu mối, chẳng có ai nói chuyện, nên mới nuôi một con sáo làm bạn. Cũng may, nhờ choảng nhau với người đời, Tào mới có dịp đến Bắc Kinh, giết mổ vịt, nhập băng trộm cắp, khiến bậc anh hùng cuối cùng cũng có đất dụng võ. Không sinh vào thời loạn lạc, thì chẳng thể nào làm nên nghiệp lớn. Đành cùng đám trộm vặt đi chiếm lấy cho mình một vùng trời riêng. Động cơ của bọn trộm là tiền. Nhưng việc Tào lên lãnh đạo chúng lại không hẳn vì tiền. Cùng là mắt kém, nhưng sự khác nhau giữa Tào và ông cậu Ngưu Được Cỏ của Lưu Nhảy Vọt ở chỗ: Năm xưa, khi Ngưu Được Cỏ đi ngoài đường, người quen dám xông đến làm động tác cắt cổ ông ta. Nhưng khi Tào đi ngoài đường, không đến mức tiền hô hậu ủng, nhưng chí ít cũng phải có vài đàn em dẫn đường. Hàng ngày, bán vịt xong, Tào lại cùng đám đàn em chơi mạt chược. Do mắt nhìn không rõ, nên khi sờ lấy một quân mạt chược, Tào phải gi nó sát mắt, nhìn rõ lâu. Nếu là người khác ở chỗ khác, thế nào 3 người cùng chơi cũng phát cáu. Thế nhưng, đám đàn em của Tào không những không sốt ruột, còn tranh nhau nói:

– Đại ca cứ bình tĩnh.

Hoặc:

– Đại ca, em đang thiếu con 3. Đừng có đánh con 3 đấy nhé!

Tào đại ca có được như ngày hôm nay, suy cho cùng, cũng là nhờ con sáo. Đợi mọi việc sắp đặt xong xuôi đâu vào đấy, Tào đại ca lại nuôi một con sáo. Không muốn để sáo học điều bậy bạ, lần này, sau khi dạy sáo nói, Tào liền dùng sáp bịt tai sáo lại, rồi nhốt nó vào lồng. Bởi vậy, con sáo chỉ nói, chứ không nghe được. Gặp người đến chơi, sáo vĩnh viễn chỉ nói 3 câu: “Rồi đâu khắc có đó”, “Dĩ hòa vi quý”, “Vất vả quá”.

Ngày trước, Tào viết bút lông rất đẹp. Gã viết một đôi câu đối, dán lên hai bên bờ tường lò vịt:

Ngọn đèn nhỏ thắp sáng nghìn năm tăm tối

Bầu trí tuệ xóa sạch ngu muội vạn năm

Đám đàn em xem xong, mù tịt. Chẳng đứa nào khen, cũng chẳng đứa nào chê. Câu đối cứ treo mãi ở đó.

Hàn Thăng Lợi dẫn Lưu Nhảy Vọt đi xuyên qua khu chợ đầu mỗi đến lò vịt của Tào. Tào đang ngồi trên ghế Thái sư, gương kính lúp đọc báo. Được vài dòng, lại lấy giấy vệ sinh lau nước mắt lèm nhèm do bệnh mắt hột. Một tên mập còn ít tuổi đang mổ vịt ở góc tường. Nhìn biết ngay là lính mới, vừa đến lò vịt. Khi chọc tiết vịt, nó quay mặt ra đằng sau. Lưỡi dao vừa đâm vào, cổ vịt tóe phụt máu. Con vịt giãy dụa, làm máu không phun vào chiếc chậu nhựa đặt dưới đất, mà vọt thành hình cầu vồng, bắn lên tường. Tên Tiểu Mập hoảng quá, vội ấn đầu con vịt xuống. Nào ngờ, tia máu đối hướng, phụt thẳng vào tờ báo của Tào, vấy cả lên tay Tào. Trong lò vịt có một tên đầu trọc đang xem ti vi. Ti vi đang chiếu cảnh các cô người mẫu khoe cặp chân trần rõ dài. Tên đầu trọc tạm gác các cô người mẫu sang một bên, sẵn tới đá Tiểu Mập:

– Mẹ kiếp, lần này thì mày sáng mắt ra rồi chứ? Giết vịt không nên hồn, còn đòi ra phố?

Tào không hề tỏ ra bực tức. Y quẳng tờ báo xuống, lấy giấy vệ sinh vẫn dùng để lau nước mắt lèm nhèm do bệnh đau mắt hột lau vết máu trên tay, thùng thảng:

– Muốn sớm ra phố, kể cũng tốt.

Rồi từ tốn hỏi tên Tiểu Mập:

– Hồng Lượng, trên phố toàn những gì?

Tiểu Mập tên thật là Hồng Lượng. Nó ngẩn tò te, nghĩ ngợi giây lát rồi trả lời:

– Người ạ.

Tào than:

– Đây là mẹ chú dạy thế. Còn anh nói cho chú biết, trên phố toàn sói thôi.

Tên đầu trọc nhổ một bãi nước miếng vào Tiểu Mập:

– Mày ra ngoài, nó xơi tái mày ngay!

Tiểu Mập không dám nói năng gì, lại ra lồng bắt vịt. Vịt trong lồng hoảng hốt kêu “quạc quạc”. Hàn Thăng Lợi không dám vào trong ngay, gọi với từ ngoài cửa:

– Đại ca đang bận à.

Tào trông không rõ ngoài cửa. Nhưng có vẻ như y không quen biết lắm với Hàn Thăng Lợi, vì không nhận ra giọng của hắn. Tào ngoái đầu ra cửa:

– Ai đấy?

– Em, Thăng Lợi đây. Thăng Lợi Hà Nam.

Tào dường như đã nhớ ra:

– Chú đến chơi đấy à.

– Đại ca, em có việc muốn trình với đại ca. Một người bà con của em bị rơi một chiếc túi ở Từ Vân Tự. Em nghĩ, chỗ đó đều là người của đại ca.

Tào có vẻ không vui, nhú mày:

– Không phải người của anh, nhưng là đồng hương, biết nhau cả.

Rồi cầm một tờ báo khác lên, lấy kính lúp xem tiếp, không để ý đến khách. Hàn Thăng Lợi và Lưu Nhảy Vọt có phần lúng túng. Mấy con vịt vừa bị giết khi này vẫn đang giãy dụa trên sân. Tên đầu trọc túm lấy chúng, thẳng tay quăng vào máy vặt lông. Nước nóng trong máy vặt lông bốc khói nghi ngút. Tên đầu trọc đẩy cầu dao điện, chiếc máy vặt lông quay tít. Lúc này, tên đầu trọc mới phủi tay, đến bên cửa:

– Trong túi có bao nhiêu tiền?

Hàn Thăng Lợi:

– Dạ, bốn nghìn một.

Lưu Nhảy Vọt đang đứng sau Hàn Thăng Lợi nói với theo:

– Tôi tìm túi không phải vì tiền, mà vì một tín vật trong đó.

Rồi vội tiếp lời:

– Đứa ăn trộm của tôi, trên mặt nó có một vết chàm màu xanh.

Tên đầu trọc họ Thôi chẳng thèm để ý đến mấy lời huyền thuyên của Lưu Nhảy Vọt:

– Đặt cọc một nghìn tệ!

Hàn Thắng Lợi đưa mắt nhìn Lưu Nhảy Vọt. Lưu Nhảy Vọt đứng ngây như phỗng. Gã không ngờ, mình mất túi, muốn tìm, lại phải nộp tiền. Nhưng nghĩ lại, đoán đây chắc là luật lệ trong nghề, nên không dám hỏi thêm, vội vàng lôi tiền từ trong túi ra. Nhưng, lấy đâu ra tiền chẵn, chỉ còn toàn tiền lẻ loại năm tệ, mười tệ. Gom hết vẫn chưa đủ một trăm tệ. Thôi Đầu trọc chau mày:

– Muốn tìm thật hay tìm giả vờ?

Lưu Nhảy Vọt cuống quýt:

– Anh ạ, trên người tôi có đúng ngàn này. Bây giờ, tôi sẽ về vay tiền để nộp lại anh.

Lúc này, Tào ngẩng mặt khỏi tờ báo, nhìn ra cửa định nói điều gì đó. Con sáo trong lồng treo phía trên đầu gã vừa nãy còn ngủ. Bây giờ đã tỉnh, véo von:

– Vất vả quá!

Tào nhìn con sáo, gật đầu:

– Chính thế.

Thôi Đầu trọc nhận tiền, rồi lại đi xem tivi. Lưu Nhảy Vọt vội hướng vào trong lò vẹt, dường như để nói với con sáo, mà cũng như để nói với Tào:

– Xin đa tạ, đa tạ.

Chương 12

Cù Lợi

Nghiêm Khắc đã tìm thấy Cù Lợi. Cô ta bỏ nhà, nhưng không đi Thượng Hải hay một nơi nào khác, mà vẫn ở Bắc Kinh. Chuyện này, kỳ thực, Nghiêm Khắc đều biết cả. Nếu thực sự muốn tìm Cù Lợi, Nghiêm Khắc chắc chắn tìm thấy ngay, nhưng gã giả đồ không tìm thấy. Vì không tìm thấy nên vẫn giả đồ đi tìm. Tìm được Cù Lợi không phải vì Nghiêm Khắc nắm được nhiều đầu mối của Cù Lợi, mà vì lái xe riêng cho Cù Lợi đã bị lái xe riêng của Nghiêm Khắc mua chuộc. Cũng không thể nói là mua chuộc, mà là khống chế. Tài xế của Cù Lợi thực ra là tay trong của Nghiêm Khắc.

Tài xế của Cù Lợi là lão Ôn. Kể ra, lão Ôn còn là sư phụ của Tiểu Bạch – lái xe của Nghiêm Khắc. Hồi Ôn lái xe tải cho nhà máy công cụ Bắc Kinh, Tiểu Bạch còn phụ việc cho lão ta. Tiểu Bạch sở dĩ được lái xe cho Nghiêm Khắc cũng là nhờ lão ta giới thiệu. Nghiêm Khắc có một trại ngựa ở ngoại ô phía nam Bắc Kinh. Hồi Tiểu Bạch mới đến, công việc của y không phải là lái xe cho Nghiêm Khắc, mà là cho ngựa ăn ở trại ngựa. Khi ấy, nhà máy công cụ Bắc Kinh bị đổ bể. Chăn ngựa cho Nghiêm Khắc thu nhập còn cao hơn lương ở nhà máy công cụ. Tiểu Bạch rất khoái chí. Dịp Tết Đoan ngọ 3 năm về trước. Đánh chén xong, Nghiêm Khắc dẫn một đám bạn đến trại ngựa cưỡi ngựa. Nghiêm Khắc nuôi một ả ngựa đua Hà Lan tên là Stephen. Stephen tính tình hiền lành, hiểu ý người, nên Nghiêm Khắc rất thích cưỡi nó. Stephen tỏ ra rất ngoan ngoãn. Chạy nhanh hay chậm đều tuân theo sự điều khiển của Nghiêm Khắc. Miệng Nghiêm Khắc bảo sao, chân Stephen làm vậy. “Bộ đôi” ăn ý đến mức gọi Nghiêm Khắc nhớ lại những lúc mây mưa cùng mấy cô chân dài. Nhưng thực ra, rất hiếm có được cặp người ngựa như thế. Hôm ấy, Nghiêm Khắc đã uống tí rượu. Gã cưỡi Stephen đi lòng vòng trong trại ngựa. Đám bạn của Nghiêm Khắc cũng cưỡi ngựa đi dạo. Vừa đi, vừa nói chuyện gẫu. Ngoại ô phía nam Bắc Kinh có một sân

bay quân sự. Máy bay chiến đấu thường bay lượn trên bầu trời. Hôm ấy cũng có vài chiếc máy bay cất cánh, tập nhào lộn trên không, mọi người không mấy để ý. Nhưng đột nhiên, một chiếc máy bay tập lao bổ nhào, bay sát sạt trại ngựa. Đuôi máy bay còn kéo theo một dải khói màu đỏ. Cỏ đổ rạp trên mặt đất. Mọi người giật mình. Những con ngựa khác không hề gì. Chỉ duy nhất con Stephen hoảng sợ. Không phải nó sợ chiếc máy bay, mà sợ dải khói đỏ phụt ra từ đuôi máy bay. Cũng vì Nghiêm Khắc sợ ý. Những con ngựa khác đều đeo băng mắt. Nghiêm Khắc nghĩ con Stephen vốn hiền lành, nên lần này không đeo băng mắt. Nào ngờ, xảy ra chuyện. Lúc đầu, Stephen hoảng sợ, sau đó nó phát khùng, chạy lồng tứ tung trong trại ngựa. Đám bạn của Nghiêm Khắc hoặc chết trên một chỗ, hoặc vội vàng nhảy xuống ngựa, chạy tọt vào chuồng ngựa ầm náu. Máy người dạy ngựa cũng chưa từng chứng kiến một cảnh tượng như vậy. So sự việc xảy ra quá đột ngột, bọn họ không kịp phản ứng gì, cứ đứng ngây như phỗng. Chỉ có nhân viên mới đến là Tiểu Bạch đang xắt cỏ trong chuồng ngựa sốt sắng lao ra ngoài, giữ chặt dây cương con Stephen. Stephen cứ thế phăng phăng lôi Tiểu Bạch đi. Tiểu Bạch bị ngã, nhưng vẫn không chịu buông tay, bị con Stephen kéo lê trên mặt đất. Cho đến khi “rầm” một tiếng. Tiểu Bạch bị va vào một thân cây lớn, gãy 4 xương sườn, Stephen mới chịu dừng lại. Tiểu Bạch phải nằm viện mất 3 tháng. Ra viện, y không còn làm nhân viên cho ngựa ăn, mà làm tài xế cho Nghiêm Khắc.

Lão Ôn năm nay 48 tuổi, quê Hồ Bắc, từng đi lính, sau chuyển ngành đến Bắc Kinh sinh sống. Lão Ôn là người trượng nghĩa, không tham tiền tài. Nhưng lại mắc tật háo sắc. Cái tật này không phải bây giờ mới có, mà có từ hồi trẻ. Khi làm việc ở nhà máy công cụ Bắc Kinh, lão Ôn từng can tội lòng thông với một cô kế toán trong cơ quan, bị chồng cô ta đánh rách môi. Bây giờ, làm lái xe cho nhà Nghiêm Khắc, lại lén lút quan hệ với ả giúp việc người An Huy. Mùa xuân năm ngoái, ả giúp việc ăn trộm một số nhẫn, dây chuyền, khuyên tai... của Cù Lợi. Không phải lấy trộm trong một ngày, mà giãn ra trong khoảng một tháng. Những thứ này không phải đồ trang sức bình thường. Toàn những nhẫn nạm đá sa-phia, dây chuyền

đính ngọc phi thúy. Ngay như cái khuyên tai cũng lủng lảng một chiếc nhẫn kim cương. Cộng cả lại, giá cũng phải mười mấy vạn tệ. Nhưng, ả giúp việc lại ở ngay trong nhà Nghiêm Khắc. Chôm đồ xong, không có chỗ giấu, bèn đưa cho lão Ôn. Lão Ôn không đồng tình với việc làm của ả, sợ sẽ xảy ra chuyện. Nhưng ả giúp việc không chịu, bảo đồ trang sức của Cù Lợi đếm không xuể, có trộm một vài cái, mục ta cũng chẳng phát hiện ra. Lão Ôn bất đắc dĩ mang số trang sức này về nhà, giấu vào trong ví chần lò sưởi. Một tháng sau, Cù Lợi bỗng phát hiện đồ trang sức bị mất, nghi người giúp việc là thủ phạm. Nhưng trong nhà có tới 3 người giúp việc, không biết ai đã ăn trộm. Liên lục lợi kiểm tra phòng ngủ của ba người giúp việc, vẫn không thấy. Dần dà cũng quên. Năm ấy, hôm trước quốc khánh Trung Quốc một ngày, vợ lão Ôn khi dọn dẹp vệ sinh trong nhà, bất ngờ phát hiện mấy món trang sức trong ví chần lò sưởi. Thấy đồ trang sức, lẽ ra phải vui, nhưng vợ lão Ôn không phân biệt được đồ thật giả, tưởng toàn đồ mỹ ký mua ở quầy bán vỉa hè. Đồ trang sức thật giả không quan trọng. Cái chính là những món đồ này là dành cho phụ nữ. Vợ lão Ôn bèn nhận định, chồng mình đang lòng thông với một con đàn bà khác. Mấy đồ trang sức giả này là của lão ta mua tặng cho con mèo mả gà đồng kia. Bảo lòng thông với phường mèo mả gà đồng, thật cũng chẳng oan cho lão Ôn. Chỉ có điều vụ lòng thông này khác với vụ lòng thông kia. Buổi tối, lão Ôn vừa về đến nhà, bà vợ đã bù lu bù loa. Lão ta nhất thời không biết phải giải thích thế nào. Đang cáu tiết, bà vợ thẳng tay ném văng chỗ đồ trang sức xuống đất. Chưa hết, bà ta còn đập cả tivi. Hằng năm, trước ngày quốc khánh một ngày, Tiểu Bạch đều đến thăm sư phụ. Thói quen này có từ hồi còn làm ở nhà máy công cụ. Hôm ấy, Tiểu Bạch cũng vác một thùng nước ngọt và một lẵng hoa quả đến thăm sư phụ, vừa vặn bắt gặp cảnh tượng này. Nhìn số trang sức vung vãi dưới đất, Tiểu Bạch hiểu ngay nguyên do vì sao. Nhưng y giả tảng không biết, chỉ lựa lời khuyên giải sư phụ-sư mẫu rồi ra về. Nhưng ngày hôm sau, khi lái xe chở Nghiêm Khắc ra ngoài, Tiểu Bạch đã kể lại việc này cho ông chủ. Nói xấu sau lưng người khác không phải là bản ý của Tiểu Bạch, huống hồ lão Ôn còn là thầy của y. Thế nhưng, giữa ông chủ và sư phụ, ai có lợi cho mình hơn, thì Tiểu Bạch biết rất rõ. Với lại, Tiểu Bạch

sợ ngộ nhờ vợ lão Ôn làm to chuyện, Cù Lợi và Nghiêm Khắc mà biết được, thế nào cũng liên lụy đến y. Bởi dù sao, y cũng là người do lão Ôn tiến cử. Nếu nói trước sự thế, sẽ giành được thế chủ động. Kể xong, Tiểu Bạch những tưởng Nghiêm Khắc sẽ nổi cáu, rồi tổng cổ lão Ôn ra khỏi nhà. Nào ngờ, nghe xong, Nghiêm Khắc lại dận dò Tiểu Bạch không được để lộ chuyện, cứ coi như việc này chưa từng xảy ra. Thấy vậy, Tiểu Bạch tưởng Nghiêm Khắc là người nhân hậu. Chắc tại lão Ôn làm ở nhà Nghiêm Khắc đã lâu năm, nên Nghiêm Khắc không nỡ cạy tâu ráo máng, muốn cho sự phụ một cơ hội sửa sai. Thực ra, không phải vậy. Nghiêm Khắc muốn Tiểu Bạch nhân cơ hội này vô hiệu hóa lão Ôn, dùng hai chữ “biết rồi” để mua chuộc, tiến tới khống chế lão Ôn. Lão Ôn đang lái xe cho Cù Lợi. Nghiêm Khắc muốn từ giờ trở đi, lão Ôn sẽ làm “tay trong” cho mình. Kể từ bận ấy, qua lão Ôn rồi Tiểu Bạch, Nghiêm Khắc nắm rất rõ nhất cử nhất động của Cù Lợi. Mục đích ban đầu của Nghiêm Khắc chỉ là muốn biết rõ mọi hành tung của Cù Lợi để tạo không gian an toàn cho gã khi đi lại với đám chân dài. Không ngờ, tác dụng của nó không chỉ dừng lại ở đó. Trong những tình huống khác, nó còn giúp Nghiêm Khắc có thêm chỗ để tiến thoái. Lúc này, Nghiêm Khắc cảm khái:

– Người xưa nói thật chí lý: Dễ người dễ ta.

Rồi tiếp:

– Thảo nào, Mạnh Thường Quân khi xưa hay kết giao với bọn chó gà Tề khách¹.

Câu nói của Nghiêm Khắc khiến Tiểu Bạch lòng bùng lỗ nhĩ, tưởng hiểu, hóa ra chưa hiểu. Nhưng với y, điều này đếch quan trọng. Chỉ cần ông chủ vui là vị trí của y sẽ vững như bàn thạch. Cù Lợi bỏ nhà, những tưởng ngoài mình ra, chỉ có tài xế riêng biết mình đi đâu. Cô ta đã dặn đi dặn lại lão Ôn là không được nói với bất kỳ ai. Nhưng cô ta không biết rằng, nhất cử nhất động của mình đều bị lão Ôn gọi điện thoại báo cho Tiểu Bạch. Tiểu Bạch ngay lập tức mách lại Nghiêm Khắc. Chỉ có điều, Nghiêm Khắc giả vờ không biết, cứ tiếp tục kiểm tìm. Nghiêm Khắc làm như thế vì hai mục đích. Một là để Cù Lợi tiếp tục đi, để xem rốt cuộc mục ta định làm gì.

Đồng thời, cũng là để cho gã có thêm thời gian. Lần này, thời gian không phải để quan hệ nhăng nhít với các cô chân dài, mà là để xử lý công việc giữa gã với Bộ trưởng Giả và Lận. Theo như lời lão Ôn báo cáo với Tiểu Bạch và Tiểu Bạch báo cáo lại với Nghiêm Khắc, thì 3 ngày nay, Cù Lợi đã lần lượt đi đến 8 nơi, lúc thì ban ngày, lúc thì buổi tối. Nơi đến có khi là khách sạn, có khi là nhà một người bạn, cũng có khi là vùng ngoại ô hay hiệu spa. Nghiêm Khắc hỏi:

– Đã gặp những ai?

Tiểu Bạch:

– Dạ. Lúc bà chủ vào trong, đều bảo lão Ôn đợi bên ngoài, nên lão Ôn cũng không biết bà chủ đã gặp những ai ạ.

Nghiêm Khắc chợt cảm thấy nghi ngại. Nghi ngại không phải vì Cù Lợi bỏ nhà ra đi, gặp người này người kia tứ tung, mà vì mục đích xa xa của mục ta. Dường như, không liên quan gì đến chuyện Nghiêm Khắc và cô ca sĩ sao. Lúc mục ta bỏ đi là vì chuyện này, nhưng sau khi bỏ đi lại không hề vướng víu chuyện này nữa, mà dường như có một mưu đồ khác. Nghĩ thế, Nghiêm Khắc chợt thấy bồn chồn không yên. Gã không đoán ra mưu đồ thực sự của mục vợ rất cuộc là gì.

Trong khi chuyện theo dõi Cù Lợi không có kết quả, thì chuyện giữa Nghiêm Khắc với Bộ trưởng Giả và Lận cũng vẫn lửng lơ con cá vàng. Kể từ hôm ăn lẩu với Lận và lấy chiếc USB ra, chơi bài ngựa với Lận, chỗ Bộ trưởng Giả đến nay vẫn chưa có một chút hồi âm gì. Nghiêm Khắc biết, sau khi gặp gã, Lận thế nào cũng báo cáo ngay với Giả về kết quả cuộc gặp. Mặc dù khi ấy Lận quẳng chiếc USB vào nồi lẩu, ra vẻ không thèm bận tâm, nhưng Nghiêm Khắc biết, đấy chỉ là động tác giả. Gớm! Mới chỉ trông thấy ảnh Nghiêm Khắc và cô ca sĩ trên báo, mà Giả đã cuống cào kê như thế. Bây giờ biết có một chiếc USB đang nằm trong tay người khác, Giả chắc hẳn phải sửng sốt lắm. Nào ngờ, sau khi tung chiếc USB ra, Giả lại im lặng. Nghiêm Khắc biết, nếu không phải là sự bùng nổ trong im lặng, thì là sự diệt vong trong im lặng. Nhưng gã cũng biết rằng, sự việc không đơn giản như thế. Chuyện lôi chiếc USB và lôi cô ca sĩ ra là hai chuyện có tính chất

hoàn toàn khác nhau. Lôi cô ca sĩ ra chỉ có thể làm tổn thương da thịt Bộ trưởng Giả, giống như Lận nói, cùng lắm là chuyện tình ái lá cải, chứ không thể làm tổn thương gân cốt ông ta. Nhưng khi đã lôi chiếc USB ra thì có thể lấy cả mạng của Giả. Giả sẽ không thể cứ ngồi chờ chết, mặc cho sự việc trôi tuột xuống vực thẳm một cách dễ dàng như vậy. Trước đây, Nghiêm Khắc thường mời Giả đi chơi gôn. Một lần mãi đánh, Giả mắc tiểu. Nghiêm Khắc định lái xe điện đưa Giả đến nhà vệ sinh, nhưng Giả bảo:

– Thôi khỏi.

Rồi bước vài bước, quay người lại, cởi phéc-mơ-tuya, lôi “của quý” ra, xả thẳng xuống thảm cỏ. Nghiêm Khắc cũng đành móc “của quý” ra, đi tiểu cùng Giả cho phải phép. Đây là lần đầu tiên Nghiêm Khắc tháp tùng Bộ trưởng Giả đi tiểu. Không đi thì thôi, chứ đi rồi mới thấy hãi. Cũng có thể do nhịn lâu quá, nên tia nước tiểu của ông Bộ trưởng rõ hoành tráng, cỏ bị xối tấp đến thảm hại. Mùi khai và độ đục của nước tiểu cho thấy chủ nhân của nó là một ông già. Nhưng nước tiểu của Bộ trưởng giả không giống với của những ông già khác, nó mới uy lực và ngang tàng làm sao. Khiến Nghiêm Khắc có cảm tưởng, đằng sau sự ôn hòa, nhã nhặn của Giả, không những ẩn chứa sát khí, mà dường như còn có cả một thứ sức mạnh thứ ba. Chỉ một bãi nước tiểu cũng đủ để Nghiêm Khắc hiểu rằng, mình hãy còn non lắm, không phải là đối thủ của Giả. Nhưng một khi đã đá bóng sang cho Giả, Nghiêm Khắc chỉ có thể chờ đợi quả bóng được Giả đá lại. Trước khi Giả đá lại, Nghiêm Khắc cũng đành phải bó tay. Gã không muốn đẩy mọi người đến chỗ cùng bị hủy diệt. Lôi ra chuyện cô ca sĩ và chiếc USB cũng chỉ là để cứu vãn mối quan hệ trước đây. Cái sự lừng lơ của câu chuyện với Giả làm Nghiêm Khắc lo lắng hơn nhiều so với sự lừng lơ của câu chuyện giữa gã với Cù Lợi. Những lúc lo lắng, Nghiêm Khắc thường chén rau chân vịt thật lực. Cũng giống Cù Lợi những khi buồn bực thường chén hamburger thật lực. Ăn cho đến khi bụng căng tròn, căng thẳng mới được giải tỏa, lúc ấy mới khoan khoái thở hắt ra. Chỉ có điều hamburger làm người ta béo phì, còn rau chân vịt thì không. Hôm ấy, Nghiêm Khắc

đang ăn rau chân vịt. Ăn đã với nửa chỗ rau vẫn chưa thấy thoải mái tí nào. Chợt, Tiểu Bạch gọi điện thoại, bảo lái xe của Cù Lợi là lão Ôn vừa gọi điện cho y, mách Cù Lợi bây giờ đang ở ngân hàng. Vừa nghe Cù Lợi đến ngân hàng, Nghiêm Khắc đang ngồi trên sô-pha bật phắt dậy. Ngân hàng đi liền với tiền. Cù Lợi đến ngân hàng khác với việc đến chỗ bạn bè. Cuối cùng, Nghiêm Khắc đã hiểu ra ý đồ của Cù Lợi. Gã không thể tiếp tục tìm giả vờ được nữa, vội bảo Tiểu Bạch lái xe đi thẳng tới ngân hàng. Nghiêm Khắc chặn Cù Lợi ở cửa ngân hàng. Mới ba ngày mà Cù Lợi dường như đã thay đổi. Trước đây, mụ là người cáu bẳn, nóng tính, chỉ vì mỗi chuyện đầu tóc mà cãi nhau òm tỏi với các hiệu tóc xung quanh. Nhưng bây giờ, gặp phải chuyện lớn lao như thế, mụ lại ghìm được cơn nóng giận. Mụ không vì việc này mà thô bạo hơn, trái lại, trở nên ôn hòa hơn, hoặc giả có phần dịu dàng. Mới ba ngày mà Cù Lợi dường như gãy hẳn. So với thái độ của mụ, sự thay đổi hình thể của mụ còn khiến Nghiêm Khắc cảm thấy khó hiểu hơn. Gặp Nghiêm Khắc, Cù Lợi không hề cảm thấy bất ngờ, cũng chẳng tức giận. Nghiêm Khắc nói:

– Tôi muốn nói chuyện với mình.

Cù Lợi chẳng nói chẳng rằng, ngón tay nhẹ nhàng chỉ vào quán cà phê bên cạnh. Hai người vào trong quán. Nghiêm Khắc muốn nói trở lại câu chuyện. Nói trở lại câu chuyện không thể nói như lúc bình thường, không thể nói tiếp những lời giả dối, mà phải có một tí nước đường hoặc ngoại tệ mạnh làm chất xúc tác. Nghĩ thế, Nghiêm Khắc vừa xoa tay, vừa thật thà kể lại cho Cù Lợi mối quan hệ với cô ca sĩ sao kia. Nói xong, còn bổ sung:

– Tôi chỉ văn nghệ tí chút thôi, chứ tuyệt nhiên không có tình cảm.

Lại tiếp:

– Cũng chỉ thi thoảng. Kiểu đánh nhanh, thắng nhanh. Xong là về, chứ không ở lại qua đêm.

Nghiêm Khắc ngỡ Cù Lợi nghe xong sẽ nổi giận. Nếu thế, Nghiêm Khắc đã đạt được mục đích. Hai người sẽ men theo con đường là cô ca sĩ, cộng thêm sự trợ giúp của đôi cánh mang tên phần nộ, để nhanh chóng “lối cũ ta

về”. Nhưng Cù Lợi không mắc lừa Nghiêm Khắc. Mụ không tức giận, và dường như cũng chẳng quan tâm đến câu chuyện. Cứ như đang nghe chuyện trăng gió của người khác vậy. Xem ra, Cù Lợi đã đi quá xa. Nếu chỉ có thể, biết đâu, sự việc vẫn có thể vẫn hồi. Nào ngờ, Cù Lợi cương quyết xé toang màn kịch giữa hai người. Cù Lợi lấy chiếc thìa bạc khoảng cà phê trong tách, cúi đầu nói:

– Nghiêm Khắc, anh đừng lồi tiếp chuyện nam nữ ra đây nữa. Chuyện hai chúng ta còn lớn hơn chuyện nam nữ.

Mắt Cù Lợi rơm rớm. Có thể vì nước mắt giúp vơi đi phiền muộn, nên khi nói xong những câu này, Cù Lợi thở dài, dường như nhẹ nhõm hẳn. Một món đồ đã bị vứt bỏ. Một bát nước đã bị hắt đi. Khi sự việc hoặc con người đã lộ hết chân tướng và cây át chủ bài, thì không gì có thể vẫn hồi được nữa. Thấy Cù Lợi ngả bài, Nghiêm Khắc cũng đành phải đổi đề tài để ngả bài, giống như từng làm với Lận và Giả. Nghiêm Khắc chỉ về phía ngân hàng bên ngoài cửa sổ:

– Cô đã chuẩn bị đường lùi rồi, đúng không?

Cù Lợi cũng nhìn ra ngoài cửa sổ:

– Vợ chồng vốn như đôi chim trong một cánh rừng. Khi gặp nạn, con nào bay hướng nấy.

Nghiêm Khắc ngồi ngây như phỗng. Thậm chí, gã nghi ngờ, căn bệnh trầm cảm bao năm nay của Cù Lợi cũng là giả.

Chương 13

Lưu Nhảy Vọt

Lưu Nhảy Vọt bị đánh vỡ đầu. Phải băng bó. Cũng giống như bộ dạng Hàn Thăng Lợi mấy hôm trước đến công trường tìm gã đòi nợ. Nếu là ngày thường bị đánh, Lưu Nhảy Vọt sẽ không đến nỗi suy sụp như thế. Nếu là kẻ khác đánh, Lưu Nhảy Vọt cũng không đến nỗi suy sụp như thế. Đằng này, kẻ đánh vỡ đầu gã lại là người ở lò vịt của Tào đại ca. Nhưng hai việc này cũng đẽch quan trọng. Quan trọng là gã phải nhanh chóng tìm cho ra cái túi, chẳng hơi đâu đi đòi co với kẻ đã đánh gã.

Hôm ấy, Hàn Thăng Lợi đưa gã đến lò vịt, nhờ Tào đại ca tìm giúp chiếc túi. Rời khỏi lò vịt, Hàn Thăng Lợi và gã hẹn nhau buổi tối hôm sau cùng đến lò vịt ngóng tin. Nhưng đến chiều hôm sau, Lưu Nhảy Vọt chợt nảy ra ý, muốn qua mặt Hàn Thăng Lợi tự mình đến lò vịt nghe ngóng tình hình. Đã chứng kiến cái uy của Tào đại ca, nên Lưu Nhảy Vọt biết, một khi Tào đại ca đã ra tay thì chắc chắn tìm lại được chiếc túi. Giữa Lưu Nhảy Vọt và Tào đại ca, Hàn Thăng Lợi chẳng qua chỉ là một anh dặt mối vợ vãn. Bây giờ, mối đã chấp xong, thì Hàn Thăng Lợi chẳng còn tích sự gì. Hướng hồ, Tào đại ca cũng bị đục thủy tinh thể y như ông cậu của Lưu Nhảy Vọt. Mắt mũi y cũng lèm nhèm, nhìn không rõ người và vật cách mười bước chân. Lưu Nhảy Vọt gặp y chẳng khác gì gặp ông cậu ruột. Hôm ở lò vịt, Hàn Thăng Lợi nói lờ lời, làm Tào đại ca giận. Lúc đưa tiền đặt cọc, Lưu Nhảy Vọt mang không đủ tiền, Thôi Đầu trọc lẽ ra không nhận, nhưng Tào đại ca đã nói đỡ cho Lưu Nhảy Vọt. Nếu Tào đại ca đã tìm thấy túi, mà có Hàn Thăng Lợi ở đó, thì chẳng thắng ra, Lưu Nhảy Vọt phải trả số tiền đã vay của Hàn Thăng Lợi, cộng thêm số phần trăm của khoản sáu vạn tệ. Nhưng Lưu Nhảy Vọt còn muốn dùng số tiền trong túi vào việc khác. Thăng con Lưu Bằng Cử lại điện thoại lên, bảo hết hạn 3 ngày mà vẫn không có tiền đóng học, nên nó đã bị nhà trường tống cổ. Chẳng biết nó nói thật hay nói dối, nhưng nghe khẩu khí của nó, thì rõ là nó đang giận lắm. Số tiền ấy

không thể lần nữa thêm được nữa. Lại còn tiền đặt cọc công tìm túi nữa chứ. Thôi Đầu trọc đòi một nghìn, nhưng Tào đại ca khi ấy đã ngăn lại. Bây giờ, tiền tìm thấy rồi, không biết liệu cái tên Thôi Đầu trọc có giữ quẻ không? Khi mất túi, Lưu Nhảy Vọt thấy trả cho Hàn Thăng Lợi tiền công tìm túi là phải. Nhưng khi tìm thấy túi rồi, gã lại thấy trả tiền công cho Hàn Thăng Lợi như thế, thì oan uổng quá. Chẳng phải nợ tiền không trả, mà là số tiền này có thể thư thư thêm một thời gian nữa. Tính toán xong xuôi, Lưu Nhảy Vọt không đợi đến buổi tối hôm sau, mà ngay buổi chiều hôm đó đã vội mò đến lò vịt một mình.

Lúc gã đến, đám người ở lò vịt không mổ vịt, mà đang chơi mạt chược với Tào. Tên Tiểu Mập cúi cúi xách ấm trà phục vụ các con bạc. Tính Tào vốn dĩ làm việc gì cũng cẩn thận. Chơi mạt chược cũng vậy. Nên bọn đàn em đành phải cẩn thận theo. Bốc bài xong, Tào dí con mạt chược sát tận mắt để xem. Ra bài chậm nên cả bọn đều chơi chậm. Chậm cũng có nghĩa là cẩn thận. Chiếu bạc không có chỗ cho những lời nhảm nhí. Trên bàn, tiền nong để vung vãi. Lưu Nhảy Vọt thấy cả bọn đang bận, lại có vẻ chăm chú, nên không dám vào trong quấy rầy, chỉ đứng đợi ngoài cửa. Đợi hết ván, bàn mạt chược rộn ràng tiếng tráo bài, Lưu Nhảy Vọt mới dám gọi với vào trong:

– Anh Tào ơi!

Tào ngẩng mặt khỏi bàn mạt chược hướng ra phía cửa. Nhìn không rõ ai. Giọng của Lưu Nhảy Vọt càng không quen. Bèn hỏi:

– Ai đấy?

– Tôi là người mất túi. Hôm qua đến cùng Hàn Thăng Lợi.

Lưu Nhảy Vọt nói, rồi dợm bước vào trong. Tào chợt nhớ ra:

– À, ra chuyện đấy chứ gì. Xin lỗi ông anh. Vẫn chưa tìm ra thủ phạm.

Trên đường đến lò vịt, Lưu Nhảy Vọt lạc quan tin tưởng bao nhiêu, thì giờ đây thất vọng ê chề bấy nhiêu. May mà tay gã vịn vào khung cửa, nên mới không bị ngã. Chưa tìm thấy túi, điều ấy chẳng là cái gì đối với bọn Tào. Nhưng với Lưu Nhảy Vọt, nó như tiếng sấm giữa trời quang, làm đầu

óc gã choáng váng. Trong lúc choáng váng, gã vẫn còn suy nghĩ mông lung. Trong lúc mông lung, lại quên phắt mình đang ở đâu, cứ buột miệng nói theo cảm tính:

– Rõ là người của anh, sao lại không tìm thấy?

Câu nói của Lưu Nhảy Vọt khiến Tào hơi phật ý. Cũng giống như hôm qua Hàn Thăng Lợi bảo bọn trộm ngoài phố đều là người của Tào, khiến y không vui. Nhưng Tào không nói gì, chỉ cau mày. Thôi Đầu trọc thấy vậy, liền nạt nộ với Lưu Nhảy Vọt:

– Ông có bị thần kinh không đấy. Tên trộm nó còn có chân. Một chốc một lát, tìm thế đích nào được.

Đầu óc Lưu Nhảy Vọt trống tếch trống toác. Gã vẫn nói một cách cảm tính:

– Thế thì tiền đặt cọc của tôi hôm qua, coi như mất không à?

Chợt nghĩ ra điều gì, gã liền nói với vào trong lò vẹt:

– Hay là tìm thấy rồi, nhưng các người giấu đi?

Lại bảo:

– Giấu tiền, chuyện vặt. Nhưng những thứ trong túi, phải trả lại tôi.

Tào thấy Lưu Nhảy Vọt không biết điều như thế, thở dài. Y không đáp lại Lưu Nhảy Vọt, chỉ nói với đám đàn em:

– Anh lại phạm một sai lầm.

Đám đàn em thấy đại ca nói vậy, có phần không hiểu, lại cũng có phần căng thẳng. Tào nói tiếp:

– Khổng Tử từng dạy, duy có bọn tiểu nhân và đàn bà là khó nuôi vậy.

Bọn đàn em vẫn chưa vỡ hăn, cứ ngẩn tò te. Tào nói:

– Từ rày, anh không giúp người nữa. Giúp người thành ra lại đắc tội với người.

Câu này thì cả bọn hiểu. Mà hiểu hay không hiểu cũng đích quan trọng. Cái quan trọng là, Tào đại ca bắt đầu tự kiểm điểm mình, điều ấy chứng tỏ,

đại ca tức giận lắm rồi. Mỗi khi tức giận điều gì, Tào không bao giờ trách ai, chỉ tự kiểm điểm mình. Đây chính là điểm khác nhau giữa Tào với người khác. Thôi Đầu trọc nhảy ra khỏi bàn, xông thẳng đến cửa, đá cho Lưu Nhảy Vọt một phát:

– Đ. mẹ mày chứ, nói thế mà cũng nói được à?

Cú đá trúng giữa ngực Lưu Nhảy Vọt. Bị bất ngờ, Lưu Nhảy Vọt bật ngã ngửa ra đằng sau, làm đổ cả mấy chiếc lồng đựng lông vịt đặt cạnh cửa. Lông vịt bay tứ tung khắp lò vịt. Ngày thường, nếu bị đá như thế, Lưu Nhảy Vọt cũng chẳng dám đôi co với hạng người như Thôi Đầu trọc. Đẳng nào, bị đá thì cũng bị rồi. Nhưng bây giờ, túi, tiền và giấy ghi nợ trong túi, tất cả đều vô vọng. Lưu Nhảy Vọt mất hết lí trí. Gã vốn chẳng phải kẻ to gan lớn mật gì, nhưng bây giờ, gã chấp tất. Lồm cồm bò dậy từ đống lông vịt, Lưu Nhảy Vọt vớ luôn con dao trên bàn mổ vịt, nhảy một bước về phía trước, huơ huơ con dao trước đám đông:

– Tao đã khuynh gia bại sản rồi, chúng mày biết không?

Bọn người quanh bàn mổ chực đều sững sốt. Sững sốt không phải vì con dao trong tay Lưu Nhảy Vọt. Bởi bọn chúng suốt ngày chỉ biết có giết vịt và thanh toán lẫn nhau, đâm chém không biết ghê tay. Mà sững sốt vì phản ứng và thái độ của Lưu Nhảy Vọt. Tào đại ca chau mày, gạt tung đống mổ chực, bỏ ra ngoài. Thôi Đầu trọc thấy Lưu Nhảy Vọt đã làm hỏng cuộc chơi và tâm trạng của Tào đại ca, toan xông đến đá cho Lưu Nhảy Vọt phát nữa. Nhưng, y chưa kịp ra đòn, thì một tên mập khác đã xông đến đá bay con dao trong tay Lưu Nhảy Vọt, rồi bồi thêm một cước nữa vào bụng dưới Lưu Nhảy Vọt. Trông hẵn ta phục phịch, nhưng động tác nhanh nhẹn lắm, chơi ngay một cú liên hoàn cước. Bị liên tiếp hai cước, thân hình Lưu Nhảy Vọt bị hất bổng lên không trung rồi rơi phịch xuống trước bàn mổ vịt. Đầu gã va vào góc bàn, máu tứa ra. Đầu vừa chảy máu là Lưu Nhảy Vọt tỉnh táo ngay. Gã nằm co rúm dưới đất, không dám ho he gì. Sau nghĩ, thấy tủi quá, bưng mặt khóc rưng rức.

Từ lò vịt của Tào, Lưu Nhảy Vọt đi về bếp ăn công trường, lấy băng băng bó đầu. May mà vết rách không lớn, cuốn băng xong là cầm máu. Lưu

Nhảy Vọt nằm trên giường, trần trọc cả đêm không ngủ. Mất túi đã là đen đủi lắm rồi, nào ngờ lại bị một trận đòn. Đã bị đánh thì phải báo thù. Nhưng chiếc túi bị mất còn quan trọng hơn cả việc bị đánh. Càng lần lữa, chiếc túi càng khó tìm. Tạm gác chuyện báo thù lại, phải đi tìm chiếc túi trước đã. Nhưng biết tìm thế nào bây giờ. Lưu Nhảy Vọt lại sầu não. Công an chẳng trông cậy được, đám bọn Tào cũng chẳng nhờ cậy được. Hạng người như thằng Hàn Thắng Lợi coi như cũng vô tích sự. Cửa nào cũng tắc cả. Bất chợt, Lưu Nhảy Vọt đi đến một quyết định: Trông cậy người khác không xong, thì đành phải trông cậy vào chính mình. Người khác không giúp mình tìm trộm, thì đành phải tự mình đi tìm trộm.

Sáng sớm hôm sau, Lưu Nhảy Vọt đến gặp cai thầu Nhiệm Bảo Lương xin nghỉ phép 3 ngày. Nhưng gã không nói chuyện mình bị mất túi. Trước hết, vì sợ Nhiệm Bảo Lương sẽ chê cười. Sau nữa, vì chuyện này không thể giải bày chỉ bằng vài ba câu được. Nghĩ thế, nên Lưu Nhảy Vọt chỉ nói với Nhiệm Bảo Lương là ra phố bị người ta đánh, phải đi bệnh viện khám xem thế nào. Lúc đầu, Nhiệm Bảo Lương không tin, nhưng thấy mảnh băng đầu của Lưu Nhảy Vọt thấm máu, mở miệng định nói điều gì đó, nhưng lại thôi. Lưu Nhảy Vọt đội mũ lưỡi trai, đạp xe ra phố. Nơi đầu tiên cần đi chính là cửa bưu điện nơi gã bị mất túi. Trước thùng thư góc rẽ vào bưu điện, lão hát rong người Hà Nam vẫn kéo nhị hát ở đó. Có điều, không hát điệu trụy Hà Nam nữa, mà hát nhạc thịnh hành. Không hát “Chị Hai Vương nhớ chồng” nữa, mà quay lại hát bài “Dâng hiến tình yêu”. Nhưng Lưu Nhảy Vọt chẳng tâm trạng đâu mà đôi co với lão ta. Kể từ hôm mất túi, Lưu Nhảy Vọt chỉ trông ngóng tên trộm túi quay lại cửa bưu điện. Thế nên ngày nào Lưu Nhảy Vọt cũng cho lão hát rong hai tệ để lão để mắt hộ đến tên trộm. Cũng vì hôm qua vừa bị ăn đòn, nay lại thấy lão hát rong mắt lim dim, ra sức rống bài “Dâng hiến tình yêu”, cứ như người rồi việc, Lưu Nhảy Vọt giận lắm. Gã tiến tới chỗ lão hát rong, giật giọng:

– Dừng! Dừng!

Lão hát rong mở mắt, thấy Lưu Nhảy Vọt, liền thôi hát, bảo:

– Người mà ông bảo chưa hề xuất hiện.

Lưu Nhảy Vọt bực mình:

– Ông cứ nhắm tịt mắt mà hát như thế. Nó có đến, ông cũng chẳng biết. Tôi trả tiền hàng ngày cho ông là để ông làm gì?

Lão hát rong thấy Lưu Nhảy Vọt nói thế, cũng bực mình:

– Có hai tẻ bọ mà cũng tinh tướng. Thích, tôi trả lại tiền đây!

Rồi làu bàu:

– Chẳng biết đưa nào dở hơi đâu. Ông tưởng trộm nó ngu chắc? Ăn cắp xong còn đòi quay lại?

Lưu Nhảy Vọt ngẩn người, thấy lão hát rong nói cũng có lý. Nhưng Lưu Nhảy Vọt chẳng thèm lý sự với lão. Có lý sự nữa cũng vô ích, bèn quay người đạp xe đi chỗ khác tìm tên trộm.

Lưu Nhảy Vọt đi lòng vòng tìm mất một ngày. Vốn tưởng đi tìm trộm chỉ đơn giản là tìm. Nhưng khi ra phố rồi mới biết, đi đâu tìm cũng là một vấn đề. Lưu Nhảy Vọt biết, bọn trộm đều có địa bàn hoạt động riêng. Kể cả tên trộm không quay lại chỗ cửa bưu điện thì cũng chỉ có thể quanh quẩn ở khu vực gần bưu điện, chứ không thể đi xa được. Phàm là những chỗ đông người quanh bưu điện như chợ đầu mối, chợ quần áo, bến xe buýt, cửa ga tàu điện ngầm, Lưu Nhảy Vọt đều đã đi hết lượt. Những nơi đông người chính là những nơi bọn trộm dễ xuất hiện. Nhưng đã qua một ngày, gặp không biết bao người, mà vẫn chưa tìm thấy tên trộm. Của đáng tội, cũng tìm được vài người, trông phía sau giống quá, đã mừng. Nhưng khi vòng lên trước mặt, lại không phải, thất vọng tràn trề. Hoặc, phía trước thì giống, nhưng bên mặt trái lại không có vết chàm xanh. Đợi đến khi đèn đường bật sáng, mới nhớ ra, suốt ngày nay chỉ mãi tìm tên trộm, quên cả ăn. Nhịn cả ngày, mà bụng cũng không hề đói. Đã định đi về, mai tìm tiếp. Nhưng lại nghĩ, buổi tối cũng là lúc bọn trộm hoạt động mạnh, bèn mua một chiếc bánh nướng bên đường. Ăn xong lại đạp xe đi tìm. Lúc rẽ vào ngã tư ở Bát Vương Phần, trong ga tàu điện ngầm túa ra rất nhiều người. Lưu Nhảy Vọt bèn dựng xe đạp, ngồi thụp bên đường, quan sát thật kỹ đám đông. Tên trộm không có trong đó. Lưu Nhảy Vọt đứng dậy, lại đạp xe đi tiếp. Gã chỉ

mái nhìn người đi bộ hai bên đường, không để ý phía trước có một chiếc ô tô đang từ từ dừng lại bên lề đường. Người lái xe mở cánh cửa trước của xe. Lưu Nhảy Vọt mái nhìn hai bên, không để ý đằng trước, nên “rầm” một cái, va vào cánh cửa xe vừa được mở ra. Bị bất ngờ, Lưu Nhảy Vọt ngã quay cu đơ xuống vệ đường. Bánh trước của xe đập bị bẻ cong như chiếc bánh cuộn thùng, nhưng vẫn đang cố quay tròn trên không. Xe ô tô là một chiếc Lexus. Người lái xe là một gã trung niên béo tốt. Nghe tiếng “rầm”, gã ta giật bản mình. Sau khi hiểu ra sự thế, gã vội xuống xe. Chẳng ngó ngang gì đến Lưu Nhảy Vọt, mà sốt sắng đi kiểm tra chiếc xe. Cửa trước của xe bị lõm một vết, cửa sau bị pê-đan xe đập quệt xước một vết sơn dài. Gã béo điên tiết, sấn sổ đến Lưu Nhảy Vọt:

– Muốn chết à?

Lưu Nhảy Vọt bị ngã xuống vệ đường, tay chân may không bị gãy, nhưng phần sau hông bị đập vào rìa đường, đau tưởng ngắt đi được. Gã muốn bò dậy mà không được. Sau một hồi loay hoay, nhăn nhó, mới ngồi dậy được. Nhưng lại thấy bắp đùi đau nhói. vén ống quần lên xem, một vết thâm tím hiện ra trên đùi. Gã béo chẳng thèm quan tâm, cứ rống lên:

– Có biết cái xe này của tôi bao nhiêu tiền không?

Ngoài cái đau, Lưu Nhảy Vọt còn cảm thấy sao mấy hôm nay số mình đen đui quá thế. Mất túi, vẫn chưa tìm được, thì lại va vào xe của người ta. Đúng là họa vô đơn chí. Toàn những việc chẳng thể ngờ đến thì lại cứ nối nhau xảy ra. Phản ứng đầu tiên của Lưu Nhảy Vọt là:

– Tôi không có tiền.

Gã béo nghe giọng của Lưu Nhảy Vọt, rồi trông cách ăn mặc của gã, biết gã là một anh nông dân ra phố làm thuê, liền hươ năm dăm, dọa:

– Ông phải đền. Kể cả bán nhà cũng phải đền.

Lưu Nhảy Vọt xoa đùi:

– Nhà tôi ở Hà Nam, chẳng ma nào mua.

Gã béo còn định nói điều gì đó, thì một viên cảnh sát giao thông đi xe mô tô nháy đèn đi qua. Thấy có chuyện, liền đỗ xe lại bên lề đường. Lẽ

đường có mấy chiếc xe ô tô đường dài đi Đường Sơn và Thừa Đức đang đỗ. Đây toàn là xe tư nhân không có giấy phép hành nghề, nhân lúc tối đến đón khách. Có người còn bắc loa mời mọc khách. Thấy cảnh sát giao thông, đám chủ xe vội đánh bài chuẩn. Viên cảnh sát không để ý tới chúng, tắt máy mô tô và đèn nhấp nháy, ngó nghĩa hiện trường sự cố. Chiếc máy bộ đàm trên vai anh ta thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng nói từ nơi khác đến, câu được câu chăng. Gã béo đi theo sau viên cảnh sát, giọng phần nộ:

– Bắt nó đèn, cho nó nhớ đời.

Viên cảnh sát gỡ chiếc mũ bảo hiểm xuống, để lộ ra khuôn mặt chữ điền. Anh ta độ ngoài 20 tuổi, rõ lính mới. Hôm qua, anh ta vừa xử lý một sự cố giao thông ở đường vành đai 4. Do chưa có kinh nghiệm, nên bị hai bên đương sự lừa, khiến cho việc xử lý sự cố có phần rối rắm. Đổ một phần trách nhiệm của bên A cho bên B. Rồi lại đổ một phần trách nhiệm của bên B cho bên A. Làm cả hai bên đều bất bình. Hôm nay, họ kiện lên đội cảnh sát giao thông. Vừa nãy, đội trưởng gọi anh ta vào phòng làm việc, xạc cho một trận. Nên đến giờ, trong lòng vẫn có phần bực bội. Nếu như gã béo nói năng tử tốn, anh ta còn xem kỹ hiện trường sự cố. Nhưng thấy gã ta nói như ra lệnh, anh ta liền cau mày. Chưa hết, khi nói câu đó, gã ta ghé sát mặt anh, mùi chua và hôi của bữa ăn tối chưa tiêu hóa hết từ miệng gã phả thẳng vào mặt anh. Đám có tiền này, mồm miệng toàn mùi chua và hôi cả. Bọn họ thoải mái ngồi trong ô tô bật điều hòa, mưa không đến mặt, nắng không đến đầu. Trong khi làm cảnh sát giao thông như anh, suốt ngày phải rong ruổi trên mô tô, dãi dầu mưa nắng, lại còn phải hít cả bụi bặm và khí thải ô tô. Vốn đang có chuyện không vui, nên giờ càng thấy bực mình. Anh cảnh sát cầm mũ bảo hiểm đẩy gã béo ra xa, rồi cũng chẳng buồn kiểm tra hiện trường sự cố, nói thông thả:

– Cho ai nhớ đời? Tôi thấy anh sai thì có.

Gã béo ngạc nhiên, rồi bực mình với viên cảnh sát:

– Anh trông cho rõ nhé. Xe tôi đứng yên. Còn ông ta va vào tôi.

Viên cảnh sát trẻ nhìn gã béo:

– Đây là đường dành cho người đi bộ, chứ có phải chỗ đỗ xe của anh đâu?

Lúc này, gã béo mới nhớ ra, mình đỗ xe sai quy định. Khi này gã còn hùng hùng hổ hổ, bây giờ ỉu xìu như bánh đa ngâm nước. Gã ấp úng:

– Thì tôi cũng chỉ dừng mua bao thuốc thôi.

Rồi đột nhiên nói:

– Tôi có quen biết với đội trưởng các anh đấy

Không nhắc đến đội trưởng còn đỡ. Chứ đã nhắc đến đội trưởng, thì viên cảnh sát trẻ càng không thèm để ý đến gã béo. Anh ta đi lại chỗ Lưu Nhảy Vọt xem xét tình hình. Lúc này, Lưu Nhảy Vọt lại ngã vật ra vệ đường, miệng sùi bọt mép, cơ hồ đã bị ngất xỉu. Thấy đầu Lưu Nhảy Vọt cuốn băng, viên cảnh sát ngỡ gã bị thương nặng, liền ngoái đầu lại nói với gã béo:

– Mau đưa người ta đến bệnh viện đi.

Gã béo hoảng hốt, tưởng mình đã làm người ta bị thương thật. Mà cũng có thể lão ta giở trò ăn vạ để vòi tiền. Tóm lại, chẳng hơi đâu mà dây dưa, quay người định phóng xe chuẩn. Nhưng viên cảnh sát đã gọi giật lại:

– Đi đâu đấy?

Gã béo không dám ngo ngoe. Lúc này, Lưu Nhảy Vọt thấy mình đang thẳng thế, liền lồm cồm bò dậy. Té ra, gã chỉ giả vờ sùi bọt mép. Lưu Nhảy Vọt nói với cảnh sát:

– Tôi không đi bệnh viện đâu. Anh bảo hẵn đèn cho tôi chiếc xe đạp là được.

Viên cảnh sát nhìn gã béo. Gã béo nhìn Lưu Nhảy Vọt, rồi nhìn viên cảnh sát, lại nhìn đồng hồ đeo tay, rồi rút từ túi ra hai trăm tệ, quẳng xuống đất:

– Chuyện quái quỷ gì thế này.

Rồi trợn mắt nhìn viên cảnh sát, bước lên chiếc xe bị thương của mình rồi đi mất. Lưu Nhảy Vọt lúc này mới giải thích với viên cảnh sát:

– Không phải tôi không muốn đi bệnh viện, mà vì tôi còn đang có việc, không có thời gian.

Lúc này, viên cảnh sát cũng bực mình với Lưu Nhảy Vọt:

– Ông đừng tưởng ông không có lỗi. Ông đi xe đạp mà không nhìn đường, đầu óc để đi đâu vậy?

Vì viên cảnh sát đã giúp Lưu Nhảy Vọt, nên Lưu Nhảy Vọt bèn coi viên cảnh sát là người đàng mình. Cũng vì mấy hôm nay chẳng có ai nói chuyện. Vừa rồi lại bị va chạm xe cộ, có phần tủi, bèn coi viên cảnh sát như người thân, kể tất tần tật với anh ta chuyện mình mất túi thế nào, trong túi có những gì, đi đến đồn công an trình báo ra sao, đã tìm những ai giúp đỡ, đã tự mình ra phố tìm tên trộm như thế nào. Những gì không kể với Nhiệm Bảo Lương, nay đem ra kể hết với một người lạ. Nhưng, càng kể, chuyện càng rối, viên cảnh sát nghe không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao. Chỉ có điều, khi nghe Lưu Nhảy Vọt bảo mất sáu vạn tệ, thì anh ta có vẻ không tin, ghé sát mặt Lưu Nhảy Vọt nhìn kỹ:

– Người Hà Nam hả? Dối như cuội.

Rồi cười lên mô tô, bật đèn nhấp nháy đi mất. Lưu Nhảy Vọt đứng ngẩn tò te.

Chương 14

Thanh Diện Thú Dương Chí

Mấy hôm nay, Thanh Diện Thú Dương Chí thấy buồn bực trong người. Bốn hôm trước, hắn trộm một chiếc túi trước cửa bưu điện Từ Vân Tự. Vốn không định ăn trộm, vì hôm ấy đúng ngày nghỉ. Một tuần, Thanh Diện Thú Dương Chí hành nghề 5 ngày, nghỉ 2 ngày. Đây chính là sự khác biệt giữa hắn với những tên trộm khác. Chế độ làm việc, nghỉ ngơi của hắn cũng giống như nhân viên đi làm ở các công ty hay cơ quan nhà nước vậy. Nhưng hắn thường nghỉ vào thứ Tư, thứ Năm hàng tuần. Thứ Bảy và Chủ nhật làm việc bình thường. Đây lại là sự khác biệt giữa hắn với cánh làm công ăn lương. Lần trộm túi trước cửa bưu điện Từ Vân Tự coi như làm thêm. Hơn nữa, khu vực Từ Vân Tự không phải địa bàn làm ăn của hắn. Ăn trộm ở đó, coi như tác nghiệp xuyên địa bàn. Mà đã tác nghiệp xuyên địa bàn, tức là vi phạm đạo đức nghề nghiệp trong giới chôm chia. Thường thì Thanh Diện Thú Dương Chí không dám liều như thế. Cũng giống như cánh làm ăn buôn bán, kiếm tiền chẳng bao giờ có điểm tận cùng, nhưng phải biết dừng đúng lúc. Hôm ấy, lẽ ra Thanh Diện Thú Dương Chí nghỉ làm, nhưng sau lại không nghỉ, mà làm thêm để giật lấy chiếc túi. Cũng tại cái tay bị trộm, hôm ấy, trông đáng ghét quá. Gã ta mặc bộ vét, cầm chiếc túi, hợm hĩnh nạt nộ một ông lão hát rong. Mặc dù Thanh Diện Thú Dương Chí là một tên trộm, nhưng hắn chúa ghét bọn ỷ mạnh hiếp yếu. Lại thấy gã đó khua chân múa tay, chỉ chỏ về phía những tòa nhà CBD đằng xa và bảo đó là của gã xây. Nếu gã đó không phải là chủ đầu tư, thì chí ít cũng phải là một tay cai thầu. Chiếc túi của gã dày cộm, bên trong chắc đựng không ít tiền. Dương Chí rất反感 với bọn ức hiếp người khác chỗ đông người, khoe của chỗ đông người. Lúc ấy, hắn mới quyết định phải làm thêm một chuyến. Sau khi giật được chiếc túi, thoát được sự truy đuổi của cái gã đáng ghét ấy, Dương Chí lẩn vào một nhà vệ sinh, mở túi ra xem, nhưng hắn thất vọng tràn trề. Những tưởng trong túi có ít nhất phải vài vạn tệ, nào ngờ chỉ

vén vén vài nghìn tệ. Không phải vài nghìn tệ không đáng để ăn cắp, mà vì nó có độ dung sai quá lớn so với trí tưởng tượng ban đầu của hăn. Chỗ còn lại toàn mấy thứ bát nháo. Thanh Diện Thú Dương Chí cũng chẳng buồn giở ra xem. Lúc ấy, mới biết mình đã bị lừa bởi vẻ bề ngoài của gã kia. Một ngày nghỉ vốn ngon lành là thế, bỗng dưng bị gã ta hủy hoại. Từ nhà vệ sinh đi ra, Thanh Diện Thú Dương Chí cũng quên bém luôn chuyện này.

Nhưng, điều Thanh Diện Thú Dương Chí không thể ngờ là, chỉ hơn 3 tiếng đồng hồ sau, chiếc túi còn chưa kịp ủ ấm trên người hăn, đã bị kẻ khác cướp mất. Thật ra, hôm ấy, Dương Chí đang mải nghĩ một chuyện, chẳng quan tâm đến những thứ khác. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến hăn không có dự định chôm đồ vào hôm đó. Từ nhà vệ sinh đi ra, hăn đến hiệu tắm nóng lạnh tắm tấp, rồi mới đến “Hân Châu thực quán” của gã đồng hương là lão Cam ăn cơm. Trong lúc ăn cơm, hăn gặp một cô gái người Cam Túc là Trương Đoan Đoan. Nếu Trương Đoan Đoan trông giống “gà”, thì đã chẳng có câu chuyện sau này. Nhưng chính vì “gà” mà chẳng giống “gà”, nên mới khiến Thanh Diện Thú Dương Chí động lòng trắc ẩn, muốn làm vợ chồng một đêm với cô ta. Nào ngờ, đây chính là cái bẫy, khi đôi “vợ chồng hờ” đang làm chuyện ấy thì “rầm” một tiếng, cánh cửa bật toang. Ba gã đàn ông to lớn xông vào, cướp đi tiền trên người Thanh Diện Thú Dương Chí và cả chiếc túi kia. Trương Đoan Đoan hiện nguyên hình là một tên trộm. Nếu chỉ bị mất tiền và túi, Thanh Diện Thú Dương Chí cũng đành phải chấp nhận vận xui, coi như bên ta đánh nhằm bên mình. Vấn đề ở chỗ, tiền bị cướp không sao, túi bị cướp cũng chẳng hề gì. Nhưng khi ấy, đúng lúc hăn đang làm hăng với Trương Đoan Đoan, thì đánh “rầm” một tiếng, cửa bật toang, làm hăn hãi quá. Thế cũng chẳng sao. Mật hăn dù có teo lại thì cũng không hề gì. Dần dà vẫn có thể nở ra như thường. Chết cái, “thằng em” thân thương của hăn ở phía dưới cũng sợ quá hóa đờ. Lúc ấy, hăn đang mải hoảng hốt, mải vợ quần áo che đậy cơ thể, nhưng cũng chả vợ được, nên chẳng mấy để ý. Đợi đến khi bị cướp sạch trơn, rồi lại bị bọn cướp đá cho mấy phát, tên tò trở về nơi cư trú, hăn mới bất ngờ phát hiện ra “thằng em” bị đờ tự bao giờ. Thanh Diện Thú Dương

Chí vã mồ hôi hột. Chuyện này không phải nhỏ rồi. Vốn dĩ chỉ là chuyện nhỏ, nhưng bây giờ lại thành chuyện đại sự. Bị cướp vốn là chuyện đại sự, nhưng bây giờ lại thành chuyện nhỏ. Thanh Diện Thú Dương Chí không cam tâm. Hắn nằm lên giường cố lay vật “thằng em”, nhưng càng lay vật, nó càng bất tỉnh. Dương Chí bắt đầu hoảng. Hắn giắt tiền, lại ra phố tìm “gà”. Tìm được rồi, lên giường, “thằng em” vẫn bất tỉnh. Lại thay con “gà” khác, to béo hơn, ngực đồ sộ hơn, lúc lên giường, “thằng em” vẫn bất tỉnh, thậm chí triệu chứng còn có vẻ nặng hơn. Con “gà” béo này còn không bằng con gầy khi nãy. Vẫn không cam tâm, lại tìm một con “gà” không béo không gầy. Lúc đi trên đường, “thằng em” có vẻ nhột nhạt, nhưng khi lên giường, nó lại mềm đuồn như sợi bún. Dương Chí mồ hôi vã ra như tắm, cố gắng đẩy “thằng em” len lỏi vào chỗ đó. Con “gà” nằm dưới lúc đầu còn mặc kệ. Sau nửa tiếng, thì ả bực mình, bật dậy:

– Cái nhà anh này củ chuối thế?

Lại tiếp:

– Hồng rồi, còn cố đấm ăn xôi!

Thanh Diện Thú Dương Chí cáu quá. “Bộp”. Giáng cho con “gà” một cái bạt tai. Con “gà” sợ quá, lại nằm xuống, không dám ngo ngoe, để mặc cho Dương Chí làm gì thì làm. Nhưng lúc này, Dương Chí chẳng làm gì cả. Hắn biết, phen này thì hồng hẳn rồi. Mình cướp của người khác, chỉ là cái túi. Còn bọn ba nam một nữ này, cái chúng nó cướp không chỉ là túi, mà còn là mạng người. Lúc này, hắn không căm thù 3 gã đàn ông cướp túi, mà chỉ căm thù ả Trương Đoan Đoan người Cam Túc. Chuyện trên giường là chuyện trên giường, sao lại có thể lấy chuyện này ra để hù dọa người ta? Bắt đầu từ hôm sau, Thanh Diện Thú Dương Chí quay sang tìm bọn ba nam một nữ kia. Tới “Hân Châu thực quán” của lão Cam. Tới cả căn nhà hiện trường vụ cướp. Phàm là những đoạn phố và những nơi có “gà”, hắn đều mò đến. Nhưng vẫn không tìm thấy Trương Đoan Đoan và ba gã đàn ông kia. Càng tìm, càng không thấy, Dương Chí càng sốt ruột. Ba hôm nay, Dương Chí không chôm đồ, chỉ mãi tìm người. Chừng nào chưa tìm thấy bọn ba nam một nữ này, thì Dương Chí sẽ không làm một cái gì khác. Đi

tìm bọn họ, không vì cái gì khác, không vì ba gã kia, chỉ vì Trương Đoan Đoan. Ắ phải chịu trách nhiệm về những gì đã gây ra cho hắn. Tìm thấy, Thanh Diện Thú Dương Chí sẽ giết ả để rửa hận. Chỉ có như vậy, mới mong diệt được cái sợ trong lòng. Biết đâu, “thằng em” cũng nhờ thế mà khôi phục bình thường trở lại. Suy cho cùng, tất cả cơ sự này cũng chỉ từ chiếc túi mà ra. Thanh Diện Thú Dương Chí lửa giận ngàn ngút, chỉ nhớ chuyện chiếc túi của hắn đã bị kẻ các cướp mất. Rồi từ chiếc túi này lại nảy sinh ra những phiền toái khác. Bây giờ, phải giết người báo thù. Nhưng hắn lại quên mất rằng: chiếc túi này cũng là do hắn cướp của người khác. Hắn không biết rằng, trên đời này còn có một người tên là Lưu Nhảy Vọt, không phải là ông chủ của công trường, chỉ là một anh đầu bếp của công trường, cũng đang lật tung cả thế giới này lên để tìm hắn. Chiếc túi lấy đi tính mạng của Thanh Diện Thú Dương Chí, và cũng lấy luôn cả tính mạng của Lưu Nhảy Vọt.

Ven sông Thông Huệ có một dãy phố ẩm thực. Thời Dân quốc, con sông này nước trong vắt, thuyền bè tấp nập, giờ biến thành con mương bốc mùi thum thum. Nhưng phía tả ngạn con mương thum thum này sừng sững những tòa nhà CBD. Bên hữu ngạn, dọc theo con mương, buổi tối là cơ man những hàng quán bán đồ ăn dân giã. Ban ngày, ở đây rất yên tĩnh, nhưng tạp nham, bẩn thỉu. Buổi tối, đèn điện sáng trưng. Cảnh tạp nham, bẩn thỉu ban ngày được màn đêm trùm bọc, che chở. Vốn chỉ là một con mương đục ngầu, thum thum. Nhưng lúc này, được phản chiếu bởi vô số đèn điện từ những tòa nhà cao tầng phía tả ngạn, con mương lại giống như dòng sông lấp lánh sao sa. Rõ cảnh phồn hoa nơi phố thị. Dọc phía hữu ngạn con mương, mù mịt khói bếp của vô số những hàng quán bán thịt cừu nướng, canh tạp pí lù, bánh nướng, xiên cay tê, tôm hùm cay tê, mỳ nguội Triều Tiên, thịt nướng Thổ Nhĩ Kỳ. Thực khách nhộn nhịp, chen vai thích cánh. Trong số đó, có rất nhiều người nước ngoài. Dọc hàng lan can trên kè mương, lỗ nhố các ả chuyên làm việc về đêm. Thanh Diện Thú Dương Chí tìm kiếm đám ba nam một nữ đã ba ngày mà vẫn không có kết quả. Sau mới nhớ ra, Trương Đoan Đoan là người Cam Túc. Ba gã đàn ông kia cũng

nói giọng Tây Bắc. Hỏi dò dân trong nghề, biết có một băng trộm Cam Túc thường hoạt động tại phố ẩm thực ven sông Thông Huệ. Khu vực này vốn không thuộc địa bàn của bất cứ bang hội nào, nên đám ăn trộm vặt vùng sâu vùng xa thường mò tới đây kiếm ăn. Thanh Diện Thú Dương Chí bèn thay đổi chiến thuật từ tìm kiếm sang mai phục. Buổi tối ngày thứ ba, hắn đến phố ẩm thực, rình đám người Tây Bắc. Hắn không ngồi đợi suông, mà lọ mọ hỏi dò các hàng quán xung quanh. Chủ một quầy bán xiên cay tê cho biết, thường có ba người đàn ông Cam Túc đi cùng một cô gái Cam Túc đến đây ăn đêm. Thanh Diện Thú Dương Chí nhận định, đây chính là bọn Trương Đoan Đoan, bèn ngồi lại quầy xiên cay tê, đợi đám người Cam Túc kia tự chui đầu vào rọ. Đợi từ 6 giờ tối đến 2 giờ sáng, bọn họ vẫn chưa đến. Chủ quầy xiên cay tê là người Thiểm Tây, tưởng Thanh Diện Thú Dương Chí quen biết với đám người kia, cũng thắc mắc:

– Quái, mọi hôm đều đến, hôm nay thế nào lại không đến?

Thanh Diện Thú Dương Chí không trả lời, cũng không sốt ruột. Tối hôm sau, hắn lại đến. Đợi mãi, đợi mãi, bọn ba nam một nữ Cam Túc vẫn chưa lộ diện, thì Lưu Nhảy Vọt xuất hiện. Lưu Nhảy Vọt sờ dĩ tìm được Thanh Diện Thú Dương Chí, biết hắn ở phố ẩm thực, là phải cảm ơn tên Tiểu Mập ở lò vịt của Tào. Hôm ấy, Lưu Nhảy Vọt tìm tên trộm rông rã một ngày vẫn không thấy. Định tối tìm tiếp, nhưng vì ban sáng dính nước mưa, người ngầy ngấy sốt, nên nghỉ sớm, về bếp ăn công trường. Chỗ ở của Lưu Nhảy Vọt là một túp nhà dựng tạm bằng gạch vỡ cạnh tường hồi nhà ăn công trường. Lưu Nhảy Vọt ở đây, tiện thể trông nom nhà ăn lúc đêm hôm. Mượn ánh sáng hắt vào từ công trường, Lưu Nhảy Vọt lom khom mở cửa, bỗng có người vỗ vai từ đằng sau, làm gã giật bản mình. Ngoái đầu lại, thì ra là tên Tiểu Mập ở lò vịt của Tào. Vừa trông thấy người của lò vịt, lửa giận trong người Lưu Nhảy Vọt lại sôi lên. Gã gằn giọng:

– Thích đánh nhau à?

Tiểu Mập biết Lưu Nhảy Vọt hiểu lầm, nên vừa giải thích:

– Hôm ông bị đánh ở lò vịt, tôi không hề tham gia.

Vừa nói toạc móng heo:

– Tôi muốn bàn với ông một phi vụ làm ăn.

Lưu Nhảy Vọt vẫn chưa nguôi giận:

– Tao không có thời gian huyền thuyên với mày.

Tiểu Mập:

– Đưa tôi một nghìn tệ, tôi sẽ nói cho ông biết kẻ trộm túi của ông đang ở đâu.

Lưu Nhảy Vọt ngẩn người. Lúc đầu, gã có phần xúc động, sau lại bán tín bán nghi. Đến như Tào đại ca còn không tìm được, thì một thằng đến mổ con vịt còn chẳng xong làm sao tìm được tung tích tên trộm? Tưởng tên mập đến để lừa tiền của mình, Lưu Nhảy Vọt gắt gỏng:

– Chúng mày còn chưa trả lại tao số tiền đặt cọc lần trước đấy!

Rồi xông đến đá Tiểu Mập:

– Mày mà dám trọc giận tao, tao không tha đâu!

Tiểu Mập bị một đá, nhưng không hề chổng cựa, mà lộ vẻ cam chịu. Trông nó rất thành thật, Lưu Nhảy Vọt lại có phần nghi hoặc. Thôi thì đang nóng lòng tìm tên trộm, cứ tạm tin nó một lần. Nếu nó nói dối, tính sổ với nó sau cũng chưa muộn. Thế là rút ra một trăm tệ. Số tiền gã lái xe Lexus bồi thường trong vụ va chạm hôm qua ở Bát Vương Phần. Gã ta đưa hai trăm tệ, nhưng Lưu Nhảy Vọt chỉ rút ra một trăm tệ:

– Chỉ có ngần này thôi, đổi bằng tính mạng đấy.

Tiểu Mập nhận tiền xong, lại giơ tay ra tỏ ý đòi thêm. Lần này thì Lưu Nhảy Vọt thêm phần tin nó, nhưng gã lại giơ cánh tay lên:

– Không tin, mày kiểm tra người tao. Tao đang sốt. Đến chai nước còn không nở bỏ tiền ra mua đây này.

Tiểu Mập thu tay lại, búng búng tờ một trăm tệ:

– Chẳng vì mấy đồng bọ. Mà vì tên trộm túi của ông đã từng đánh tôi.

Lại tiếp:

– Lẽ ra, tôi phải báo cáo với Tào đại ca. Nhưng bọn Thôi Đầu trọc cũng từng đánh tôi, nên tôi chẳng thèm nói với cái bọn khốn kiếp chúng nó.

Lại thêm:

– Tối nay, tôi lén ra phố, đến phố ẩm thực sông Thông Huệ. Không kiểm soát gì cả, nhưng lại thấy cái tay ông cần tìm đang ăn xiên cay tê ở đó.

Lưu Nhảy Vọt gạt Tiểu Mập sang một bên, nhảy lên xe đạp, phi như bay ra bờ sông Thông Huệ. Hôm va quệt cánh cửa ô tô, vành trước xe đạp bị hỏng, Lưu Nhảy Vọt phải thay một cái vành cũ, mất ba mươi tệ. Tầm tám, chín giờ tối là lúc phố ẩm thực đang nhộn nhịp. Lưu Nhảy Vọt khóa xe đạp, lần vào trong đám đông. Tiểu Mập bảo tên trộm đang ăn xiên cay tê, nên Lưu Nhảy Vọt chỉ tìm quầy bán xiên cay tê. Nhưng quầy bán xiên cay tê không chỉ có một. Lưu Nhảy Vọt phải đi hết quầy này đến quầy khác. Cuối cùng, bắt gặp Thanh Diện Thú Dương Chí đang ngồi trước quầy xiên cay tê cạnh chiếc cầu sắt bắc qua sông Thông Huệ. Trông thấy kẻ thù, lửa giận trong người Lưu Nhảy Vọt sôi lên. Tìm rông rã mấy hôm không thấy, ai ngờ tên trộm lại ở đây. Thật ra, đêm hôm kia, Lưu Nhảy Vọt cũng đã đảo qua chỗ này, nhưng không mấy để ý. Rõ là “Long đong đáy bể mò kim. Bỗng đâu có lúc chợt tìm thấy ngay”. Mất bao công lặn lội vẫn không tìm thấy. Cuối cùng, lại tìm thấy dễ dàng chỉ nhờ một câu chỉ chỗ của thằng Tiểu Mập. Lưu Nhảy Vọt vốn đang hâm hấp sốt. Bây giờ, bất ngờ tìm thấy tên trộm, phấn chấn quá, hết cả sốt. Tìm được tên trộm, tức là tìm thấy túi. Mà tìm thấy túi, tức là tìm thấy tiền. Những thứ ấy cũng đẽch quan trọng. Quan trọng là tìm được túi, thì sẽ tìm thấy tờ giấy ghi nợ. Lưu Nhảy Vọt thấy quá ư là sung sướng và khoan khoái, giống như, cái hản tìm được không phải là chiếc túi của mình, mà là cả thế giới đã bị đánh mất. Thói thường, vẫn món đồ ấy, nhưng người ta thấy trân trọng, nâng niu hơn, khi nó quay trở lại với mình sau một thời gian mất tích. Lưu Nhảy Vọt hít thở thật sâu, trấn tĩnh tinh thần, định lao ra bắt tên trộm. Nhưng nhìn ngó xung quanh, thấy thực khách nườm nượp, chen chúc nhau. Sợ lúc đánh nhau, tên mặt chàm lén vào đám đông chuồn mất thì hỏng hết bánh kẹo. Quan sát tên trộm, thấy hản ta có vẻ nhớn nhác, không giống như đang ăn, mà như đang

tìm kiếm ai đó. Thấy vậy, Lưu Nhảy Vọt không dám sơ suất, kéo vành mũ lưỡi trai xuống thấp rồi ngồi xuống quầy văn thẩn cạnh quầy xiên cay tê. Lưu Nhảy Vọt gọi một bát văn thẩn, vừa ăn vừa để mắt đến tên mặt chàm. Đợi phổ ẩm thực văn người, khi ấy ra tay cũng chưa muộn. Đã tìm được thì không thể để cho nó thoát. Cách hay hơn cả, không phải là đánh giáp lá cà, mà là theo dõi. Nó ở đây, ta theo dõi. Nó bỏ đi, ta bám theo. Bám cho đến tận nơi nó ở. Đợi nó ngủ say, ta về công trường gọi thêm vài người nữa, vây chặt nhà nó lại. Như thế gọi là bắt cá trong chậu. Tên trộm có mọc cánh cũng chẳng thoát được. Tính toán thế, Lưu Nhảy Vọt mới thôi sốt ruột. Không có đánh nhau, sẽ chỉ có theo dõi. Lưu Nhảy Vọt thấy tự tin hơn. Lúc này, mới cảm thấy đói. Lại thêm một ngày chưa có cái gì vào bụng. Lưu Nhảy Vọt bấy giờ mới yên tâm ăn văn thẩn. Nhưng lại lo chiếc đầu cuốn băng dễ gây sự chú ý. Bèn cúi đầu cời mũ lưỡi trai, tháo băng đầu rồi lại đội mũ. May mà từ hôm bị đánh ở lò vẹt đến nay đã hai ngày, vết thương trên đầu đã se lại, không có trở ngại gì lớn. Lúc đội lại chiếc mũ lên đầu, chợt thấy chiếc mũ có vẻ thùng thình. Lưu Nhảy Vọt ăn xong bát văn thẩn, nhưng tên mặt chàm vẫn ngồi trước quầy xiên cay tê, chưa có ý bỏ đi. Đợi đến tận mười một giờ đêm, tên mặt chàm không có vẻ gì là sốt ruột, Lưu Nhảy Vọt cũng không sốt ruột, nhưng gã bán xiên cay tê người Sơn Tây thấy tên mặt chàm ngồi lù lù trước quầy cả buổi tối, chiếm hẳn một chỗ, ảnh hưởng đến việc làm ăn của mình, thì có vẻ bực. Mặt gã sa sầm nói với tên mặt chàm:

– Muộn rồi. Đừng đợi nữa. Bây giờ mà cánh ấy vẫn chưa đến thì sẽ không đến đâu.

Tên mặt chàm ngó quanh, rồi đứng dậy, đi về phía cây cầu sắt. Lưu Nhảy Vọt cũng vội vàng trả tiền văn thẩn, đi lấy xe đạp rồi dắt xe bám theo. Qua cây cầu, đi xuyên qua một con hẻm, rồi ra đến đường phố rộng rãi. Tên mặt chàm lên xe buýt. Thấy vậy, Lưu Nhảy Vọt vội nhảy lên xe, đạp đuổi theo. Xe buýt cứ đến bến lại dừng. Một vài người xuống xe. Một vài người khác lên xe. May là buổi tối, người đi xe buýt không nhiều, chứ nếu là ban ngày, người lên xuống chen chúc nhau, thế nào cũng mất dấu tên mặt chàm. Tên

mặt chàm đi qua 5 bến. Xuống xe, rồi lại lên một chiếc xe buýt khác chạy ra ngoại ô. Lưu Nhảy Vọt lại bám theo. Đi tiếp 6 bến nữa, tên mặt chàm xuống xe, đi vào một con hẻm nhỏ. Lưu Nhảy Vọt thở phào. Cuối cùng đã tìm đến chỗ ở của hắn. Lưu Nhảy Vọt khóa xe đạp vào gốc hòe đầu hẻm, âm thầm bám theo tên mặt chàm. Trong hẻm có phần bẩn thỉu. Ba nhà vệ sinh công cộng nằm sát nhau. Nước trong nhà vệ sinh tràn ra hẻm. Đền đường bị hỏng. Phải căng mắt nhìn đường rồi mới dám đặt chân xuống. Đến kích con hẻm, rẽ, lại là một con hẻm khác. Tên mặt chàm lại đi vào con hẻm này. Cuối cùng, cũng đến cuối hẻm. Cuối hẻm có một căn nhà. Cửa nhà mở ra hẻm. Vết rạn vôi trên tường chi chít như vân quả dưa Mỹ. Trông biết ngay, bức tường này trước đây không có cửa. Cửa nhà là sau này coi tạm. Cánh cửa là một tấm gỗ dán mỏng. Gió thổi nhẹ cũng lung lay. Khung cửa là mấy thanh gỗ được đóng đinh với nhau. Ngoài cửa bị khóa. Lưu Nhảy Vọt biết đã đến nơi. Chỗ này cũng giống với chỗ ở của một tên trộm. Nhưng, điều làm Lưu Nhảy Vọt bất ngờ là, khi đến trước cửa ngôi nhà, tên mặt chàm không khom lưng mở khóa, mà lấy tay bấu cửa sổ nhìn vào trong nhà, dường như đây không phải là nơi ở của hắn. Nhìn xong, lại lấy tay giật ổ khóa. Ổ khóa vẫn im lìm. Bất chợt, tên mặt chàm nổi khùng. Hắn ta co chân đạp một phát vào cửa. Cú đạp đầu tiên làm cánh cửa rung bần bật. Cú đạp thứ hai làm cánh cửa rúm ró. Cú đạp thứ ba thì “rầm” một tiếng, cánh cửa đổ ập xuống. Tên mặt chàm lúc này nhổ một bãi nước miếng. Lưu Nhảy Vọt đang nấp ở góc tường cứ ngẩn tò te, không hiểu ra làm sao. Phá cửa xong, tên mặt chàm có vẻ chán chường, men theo lối lúc này đi ra ngoài hẻm. Chỗ này không phải là nơi ở của hắn. Lưu Nhảy Vọt đành phải bám theo tiếp. Thấy tên mặt chàm chán chường, lơ là cảnh giác, Lưu Nhảy Vọt lại định nhân cơ hội lao đến quật ngã nó. Giải quyết sớm cho đỡ rách việc. Chứ cứ đeo bám mãi thế này, biết đâu mới là điểm dừng. Giả như tên trộm muốn lang thang cả đêm nay, không về chỗ ở thì sao? Đợi đến sáng mai, người ngoài đường đông đúc, tên trộm dễ bề tẩu thoát hơn. Từ con hẻm này rẽ sang con hẻm khác, Lưu Nhảy Vọt âm thầm tiếp cận tên mặt chàm. Đang lúc định ra đòn quyết định, bỗng từ ngõ hẻm vọt ra hai

bóng người đứng chặn tên mặt chàm, làm Lưu Nhảy Vọt giật bản mình, vội vàng nấp vào nhà vệ sinh ở gần đó, bấu vào góc tường nhìn ra ngoài.

Hai tên chặn đường tên mặt chàm, một tên là Thôi Đầu trọc ở lò vịt của Tào, tên kia mặc bộ đồ nhà hàng, đầu rẽ ngôi, trông dáng vẻ thư sinh. Bọn Tào tìm Thanh Diện Thú Dương Chí cũng đã bốn, năm ngày nay. Tìm hăn không phải để tìm lại túi cho Lưu Nhảy Vọt, mà vì một hiềm khích với Thanh Diện Thú Dương Chí. Cùng là tìm một người, nhưng mục đích tìm lại khác nhau. Vốn mục đích tìm có thể có một phần nào đó trùng lặp, nhưng kể từ hôm Lưu Nhảy Vọt đại náo lò vịt thì nó chẳng còn một tí trùng lặp nào cả. Hăng nói về mối hiềm khích giữa bọn Tào với Thanh Diện Thú Dương Chí trước đã. Thanh Diện Thú Dương Chí là người Sơn Tây, còn bọn Tào lại là người Đường Sơn. Hành nghề trong cùng một thành phố, ai có địa bàn người ấy. Bọn trộm cả Bắc Kinh này đều biết, đám Đường Sơn không phải tay vừa. Một khi đã đụng vào đám Đường Sơn thì một là chẳng còn gì, hai là phải đầu quân cho bọn chúng. Kỳ thực, mọi chuyện rất đơn giản. Không đến địa bàn của đám Đường Sơn để tác nghiệp xuyên địa bàn, không xâm phạm lợi ích của nhau, thì tất cả đều bình an vô sự. Nửa năm trước, Thanh Diện Thú Dương Chí chân ướt chân ráo tới Bắc Kinh, phần vì không thông thuộc địa bàn, phần vì không biết bản lĩnh của đối thủ. Thêm nữa, trong thập bát ban võ nghệ trộm cắp, thì món sở trường nhất của Thanh Diện Thú Dương Chí là cạy cửa. Tỉ như, một tên trộm nào đó cạy cửa nhà dân bị bắt, thì hôm sau Thanh Diện Thú Dương Chí lại mò đến, vẫn có thể trúng quả đậm. Cũng vì ỷ tài cao mật lớn, không coi đám Đường Sơn vào đâu. Trong vòng một tháng, hăn có tới bốn lần tới địa bàn của đám Đường Sơn để tác nghiệp xuyên địa bàn. Ba lần đầu bình yên vô sự. Nhưng lần thứ tư, hăn không bị nhà chủ bắt, mà bị người của Tào bắt. Bọn Tào tịch thu chiến lợi phẩm của Thanh Diện Thú Dương Chí thì không nói làm gì. Đẳng này, còn đưa hăn về lò vịt, treo lên, rồi dùng dây thắt lưng da vọt. Tào đại ca trách móc:

– Anh đã nhường chú mày ba lần rồi.

Lại tiếp:

– Một người thông minh như chú mày, sao lại không biết câu “quá tam ba bận” nhỉ?

Lúc ấy, Dương Chí mới biết lợi hại của Tào. Vốn định giống như bọn trộm các nơi khác, hoặc là rút lui, không bao giờ bén mảng đến địa bàn của đám Đường Sơn nữa. Hoặc là gia nhập đám Đường Sơn. Có phi vụ gì, cả bọn cùng làm. Địa bàn của đám Đường Sơn toàn là khu nhà giàu và khu thương mại sầm uất. Những nơi đám người giàu ở và hay lui tới thì mới có thứ để mà xoáy. Chứ những nơi người nghèo ở thì có vị gì mà trộm với chả cắp? Thế nhưng, đã nhập gia thì phải tùy tục. Gia nhập băng Đường Sơn, lại sợ bị bọn Đường Sơn bắt chẹt thái quá, nên nhất thời chưa quyết theo phương án nào. Nhưng, trước lạ sau quen. Một tuần, Thanh Diện Thú Dương Chí tác nghiệp 5 ngày. Hai ngày còn lại, thi thoảng đến lò vịt chơi. Cả bọn cùng chơi mạt chược. Thanh Diện Thú Dương Chí cạy cửa thì siêu đẳng, nhưng chơi mạt chược thì kém cỏi. Mới chỉ vài tuần mà đã nợ đám Tào, Thôi bốn vạn tệ. Càng thua, càng cay cú. Càng cay cú, càng thua. Đến cuối tháng trước, số nợ đã lên đến hơn hai mươi vạn tệ. Lúc ấy, chợt hiểu ra: Có thể, thua bạc là chuyện nhỏ, còn bản thân chuyện đánh bạc, biết đâu, lại là một cái bẫy. Khi hiểu ra thì đã muộn. Nhưng việc này không thể nói toạc ra. Kể từ đó, Thanh Diện Thú Dương Chí ăn trộm không phải vì bản thân hần, mà vì Tào. Trộm được tiền, phải nhanh chóng trả nợ. Trộm tiền phục vụ bọn Đường Sơn, nhưng lại không được bén mảng tới địa bàn của bọn Đường Sơn, chỉ có thể đến chỗ người nghèo đánh quả cò con. Cứ thế, biết đến bao giờ mới trả xong số nợ này? Lúc ấy, càng cảm hận sự thâm hiểm của bọn Tào. Trộm là gì? Trộm ăn trộm của dân lành không gọi là trộm. Trộm của trộm mới gọi là trộm. Dân lành bị trộm có thể đi báo công an. Còn Thanh Diện Thú Dương Chí bị đám bọn Tào trộm, thì chỉ có thể cắn gậy răng rồi nuốt nó vào bụng. Nếu không cướp ngân hàng thì không thể một chốc một lát trả hết khoản nợ hơn hai mươi vạn tệ. Để trốn nợ, Thanh Diện Thú Dương Chí không dám tới lò vịt của Tào. Đám người ở lò vịt bắt đầu tìm hần. Đây chính là tâm sự chôn chặt trong lòng khiến Thanh Diện Thú Dương Chí thiếu ngủ mấy ngày qua. Thanh Diện Thú Dương Chí

tưởng bọn Tào tìm hẩn là để bắt hẩn trả tiền. Nhưng kỳ thực, đám Tào tìm hẩn là vì việc khác. Chính bởi vì có việc, nên mới phải tìm gấp gáp như vậy. Chứ còn không có việc, hoặc việc đã qua rồi, thì hǎng cứ thong thả. Hoặc gấp gáp, hoặc thong thả. Nhưng cái sự gấp gáp hay thong thả này chỉ Tào đại ca biết, còn Thanh Diện Thú Dương Chí thì chịu. Nửa đầu tháng này không có việc gì, nên thong thả được. Nhưng mấy hôm nay có việc, thì phải gấp gáp. Vốn đã tìm mấy ngày nhưng không thấy Thanh Diện Thú Dương Chí. Qua 2 ngày nữa, đợi việc qua rồi, thì lại thong thả. Cũng vì tên Tiểu Mập tối nay lén ra phố. Lén ra phố coi như vi phạm kỷ luật, lúc trở về bị Thôi Đầu trọc bắt quả tang, cho mấy cái bạt tai. Thôi Đầu trọc đánh nó chỉ vì tội nó ra phố, nhưng Tiểu Mập có tật giật mình, tưởng Thôi Đầu trọc đã biết hết những việc nó làm. Thôi Đầu trọc vừa đánh, vừa hỏi:

– Mà ra phố gặp ai?

Chỉ là buột miệng hỏi thế, nhưng Tiểu Mập sợ quá, có bao nhiêu khai hết, kể cả hành tung của Thanh Diện Thú Dương Chí. Có điều, nó không khai chuyện đã kể việc này cho Lưu Nhảy Vọt. Vì Lưu Nhảy Vọt đã đưa cho nó một trăm tệ, sợ nếu khai ra, số tiền này sẽ bị tịch thu. Bởi vậy, khi Thôi Đầu trọc rời khỏi phố ẩm thực, hẩn không biết Lưu Nhảy Vọt theo sát đằng sau. Lưu Nhảy Vọt theo sát Thanh Diện Thú Dương Chí, nhưng cũng không biết cùng lúc ấy còn có cả Thôi Đầu trọc và một đồng bọn của hẩn bám đuôi Thanh Diện Thú Dương Chí. Chỉ có điều, Lưu Nhảy Vọt đạp xe, còn bọn Thôi Đầu trọc thì lái chiếc xe Santana second-hand. Bên này đi đường dành cho người đi bộ, bên kia đi làn xe dành cho xe chạy tốc độ nhanh, nên không để ý đến nhau. Khi Thôi Đầu trọc chặn Thanh Diện Thú Dương Chí ở ngõ hẻm, không những Thanh Diện Thú Dương Chí giật mình, mà Lưu Nhảy Vọt cũng giật mình. Thanh Diện Thú Dương Chí thấy người của Tào đại ca chặn mình thì biết đã xảy ra chuyện, bèn giải thích với Thôi Đầu trọc:

– Anh Thôi, chuyện anh em mình đâu còn có đó. Em đang bận tìm người, cần kíp hơn cả chuyện ấy.

Rồi rút từ sau lưng ra một con dao. Dưới ánh đèn đường, con dao phả ra ánh sáng lạnh buốt. Thôi Đầu trọc chẳng thèm bận tâm, hấn giăng lấy con dao của Thanh Diện Thú Dương Chí, tay miết vào lưỡi dao. Lưu Nháy Vọt đang nấp ở góc tường nhà vệ sinh giật mình đánh thót. May có bọn Thôi Đầu trọc chọc gậy bánh xe, nếu không, lúc này mình xông lên bắt tên mặt chàm, nó lại mang theo dao thế kia, không biết hậu quả sẽ thế nào. Thôi Đầu trọc vừa miết lưỡi dao, vừa hỏi Thanh Diện Thú Dương Chí:

– Tìm ai vậy?

Thanh Diện Thú Dương Chí vốn định kể cho Thôi Đầu trọc chuyện mình trộm túi người rồi lại bị người cướp. Bị cướp chuyện nhỏ. Chết cái, “thằng em” bên dưới hoảng quá hóa đờ. Nhưng chuyện này nói ra không tiện. Thêm nữa, có nói cũng bằng thừa, chẳng giải quyết được vấn đề gì. Chốt lại, nếu nói “thằng em” bị đờ, thì e một chuyện vốn đau lòng lại trở thành truyện tiếu lâm. Nghĩ thế, Thanh Diện Thú Dương Chí không nói nữa. Hấn bảo Thôi Đầu trọc:

– Anh đừng xen vào, em tìm đứa nào thì đứa ấy đen đủi.

Thôi Đầu trọc chỉ tay vào Thanh Diện Thú Dương Chí:

– Tạm gác chuyện của chú mày lại, nói chuyện bọn ta trước đã. Chú mày nợ tiền bọn anh đã quá hạn lâu rồi đấy.

Nghe Thôi Đầu trọc nói vậy, Thanh Diện Thú Dương Chí có phần sợ, vội giải thích:

– Anh Thôi, giết người đền mạng, nợ tiền phải trả. Điều ấy em rất biết. Em không hề có ý trốn nợ đâu.

Thôi Đầu trọc ngăn hấn lại:

– Đại ca nói rồi, tiền là chuyện nhỏ, làm người mới là chuyện lớn.

Thanh Diện Thú Dương Chí:

– Em biết điều này quá đi chứ.

Thôi Đầu trọc định nói điều gì đó, nhưng gã mặc bộ đồ nhà hàng trông đáng dấp thư sinh ngăn hấn lại:

– Anh Thôi, Dương Chí đã biết điều như thế, mình cũng đừng nhiều lời nữa. Mau bàn chuyện chính đi.

Rồi rút từ trong túi ra một tờ giấy:

– Dương Chí, tối nay, phiền anh vất vả một chuyến.

Rồi giở tờ giấy ra. Trên đó vẽ một tấm bản đồ. Hắn chỉ vào bản đồ:

– Chính chỗ này. Biệt thự Bethoven. Ngôi nhà này. Đêm nào cũng đánh mặt chược, gọi cơm giao tận nơi.

Thôi Đầu trọc cũng chỉ vào tờ giấy:

– Ý Đại ca là muốn để chú mày lập công chuộc tội. Tác nghiệp trong nhà âu cũng là sở trường của chú mày.

Rồi rút ra một điều thuốc, châm lửa:

– Không hề coi chú mày là người ngoài đâu. Ở đây cũng đều là địa bàn của Đại ca cả.

Lại tiếp:

– Cũng là vì chú mày. Nhà đó có tiền. Chú mày thành thói làm một chuyến. Số tiền chú mày nợ bọn anh, coi như trả xong.

Thanh Diện Thú Dương Chí ngẩn người. Lưu Nhảy Vọt nấp đằng xa, nghe không rõ bọn họ nói gì, chỉ thấy ba tên xúm quanh một tờ giấy, chỉ chỉ trỏ trỏ. Coi như Lưu Nhảy Vọt một phen lo hã.

Chương 15

Thanh Diện Thú Dương Chí

Đợi khi Thanh Diện Thú Dương Chí thay xong bộ trang phục nhà hàng, đạp chiếc xe giao hàng đi ra phố, Lưu Nháy Vọt cũng lại đạp xe theo sát đằng sau. Sự đeo bám bây giờ khác với sự đeo bám lúc nãy. Lúc nãy đeo bám là vì muốn tìm chiếc túi của mình, chờ khi tên mặt chàm đi ngủ, là tóm gọn hẳn. Nhưng bây giờ lại nảy ra tình tiết mới. Tên trộm không ngủ nữa, mà lại đi làm một việc khác. Trước khi tìm chiếc túi của mình, Lưu Nháy Vọt lại phải theo dõi một việc khác chẳng liên quan gì đến mình. Nhưng gã không dám xông đến chặn tên mặt chàm, vì Thôi Đầu trọc đã trả lại hẳn con dao, hẳn ta lại giắt tiếp con dao vào sau lưng. Thế nhưng, Lưu Nháy Vọt cũng không thể không bám theo tên mặt chàm. Bởi khó khăn lắm mới tìm được hẳn, sợ lại để sống mất. Đành phải mở mắt chứng kiến tên mặt chàm đi làm việc khác. Chỉ có thể đợi hẳn làm xong việc này, rồi đi ngủ, hoặc trở về nơi trú ngụ, là Lưu Nháy Vọt lại nghĩ cách tóm cổ hẳn. Sau khi đóng bộ trang phục nhà hàng, tên mặt chàm lập tức biến thành một người khác. Lưu Nháy Vọt thấy bồn chồn. Không biết hẳn ta đi đâu, làm gì. Lưu Nháy Vọt đoán, đã phải thay hình đổi dạng thì chắc chắn không phải chuyện nhỏ. Nếu trộm giật cò con thì việc gì phải mất công hóa trang như thế? Ở phía trước, tên mặt chàm đạp xe rất thong thả. Lưu Nháy Vọt bám theo đằng sau, thấy nhàn hơn nhiều so với lúc bám xe buýt khi nãy. Lúc đến cầu Hồng Lĩnh Cân Đông, tên mặt chàm nhìn đồng hồ đeo tay. Hẳn dừng lại, dựng xe, rồi ngồi xuống vệ đường, lấy thuốc lá ra hút. Lưu Nháy Vọt đành phải đỗ xe ở đâu kia của chân cầu để đợi hẳn. Tên mặt chàm vừa hút thuốc, vừa nhìn ngó xe cộ và người đi lại trên đường, mặt không hề biểu lộ cảm xúc. Đêm đã khuya. Người đi lại và xe cộ không nhiều như ban ngày. Tên mặt chàm nhìn con đường trống trơn, chợt thở dài, rồi lăm bắm một câu gì đó. Rồi lại cúi đầu hút thuốc. Tâm trạng ấy, cái thở dài ấy, rồi lại tự lăm bắm một mình, Lưu Nháy Vọt thấy quen lắm. Mỗi khi gặp việc gì

phiền muộn, Lưu Nhảy Vọt cũng nhìn về xa xăm và thở dài, rồi lại lăm lăm bấm như thế. Té ra, một tên trộm lại cũng có nhiều điểm giống mình. Bất giác, Lưu Nhảy Vọt cũng thở dài. Nhưng trộm vẫn là trộm. Điều quan trọng nhất bây giờ là phải tìm cách bắt sống nó, bắt nó trả túi. Tên mặt chàm hút thuốc xong, lại lên xe đi tiếp. Lưu Nhảy Vọt lại nhảy lên xe bám theo. Cứ đi thẳng con phố, qua bảy đèn xanh, đèn đỏ thì rẽ trái. Rồi lại qua ba đèn xanh đèn đỏ, rẽ vào một con hẻm. Qua con hẻm này lại rẽ vào con hẻm khác. Thoát khỏi con hẻm này, không gian rộng hẳn ra. Thì ra, đây là một khu biệt thự. Đêm đã khuya. Vậy mà hai con sư tử đá trong hồ nước trước khu biệt thự vẫn còn phun nước. Trên cổng chính khu biệt thự, đèn màu vẫn sáng. Soi rõ hàng chữ trên bức tường đá: Biệt thự Beethoven. Hai nhân viên bảo vệ đội mũ bê-rê, mặc đồng phục đang gác cổng. Khi này trên đường, gã mặt chàm có phần chán nản. Nhưng vừa trông thấy ánh đèn là tinh thần phấn chấn hẳn lên. Lưu Nhảy Vọt cũng phấn chấn theo. Tên mặt chàm thông thả đạp xe đến cổng khu biệt thự. Lưu Nhảy Vọt dừng xe trong ngõ, nấp vào góc tường theo dõi động tĩnh của hắn. Tên mặt chàm rút từ trong túi ra một tờ giấy, vừa chỉ vào tờ giấy, vừa nói điều gì đó với nhân viên bảo vệ. Nhân viên bảo vệ nhắc máy bộ đàm nói chuyện với ai đó, rồi buông máy, khoát tay cho tên mặt chàm vào bên trong. Tên mặt chàm dắt xe vào cổng, rồi lại nhảy lên xe, đi sâu vào trong khu biệt thự. Lúc đầu, còn thấy bóng gã, sau dần dần mất dạng. Lúc này, Lưu Nhảy Vọt có phần lo lắng, không biết tên trộm tiếp đây sẽ đi đâu. Vất vả bám đuôi nửa đêm, không thể để mất dấu con mồi được. Cũng muốn vào trong khu biệt thự để theo dõi, nhưng lại không nghĩ ra lý do nào khả dĩ. Vả, nói năng không khéo, lỡ nhân viên bảo vệ lại tưởng mình là trộm thì nguy. Lại nghĩ, tên trộm một khi đã vào trong, thì chẳng cần biết hắn ta làm quái gì trong đó, chắc chắn sẽ phải có lúc xong việc. Xong việc, tất phải ra. Mà đã ra thì ắt phải đi qua cổng chính. Nghĩ thế, Lưu Nhảy Vọt dựng xe đạp, ngồi xồm hút thuốc, kiên nhẫn đợi tên mặt chàm. Hút mãi, bất giác cũng giống như tên mặt chàm khi này, thở dài rồi lăm lăm bấm một mình:

– Mẹ kiếp, việc quái quỷ gì thế này?

Thanh Diện Thú Dương Chí không hề hay biết có người đang đeo bám đằng sau. Lúc đến biệt thự Bethoven, lòng hẫng vẫn đang rối như tơ vò. Không phải vì chuyện đi trộm đồ, mà vì cái tình cảnh mấy hôm nay của mình. Tìm đã bốn ngày mà vẫn chưa thấy đám ba nam một nữ cướp túi của mình đâu. Khí tức dồn nén trong người làm cho tình trạng của “thằng em” phía dưới ngày càng tồi tệ. Hôm kia, lúc có một mình hẫng, còn khá khấm. Nhưng khi gặp của đàn bà, nó lại xiêu xuống. Chết nỗi, từ hôm qua, lúc chỉ có một mình hẫng, “thằng em” vẫn cứ bất tỉnh nhân sự. Thanh Diện Thú Dương Chí thấy mình đang nhích dần từng tí một xuống vực sâu. Hẫng lo nếu không kịp thời tìm thấy Trương Đoan Đoan, để lâu cứt trâu hóa bùn. Sợ rằng, khi ấy, kể cả có tìm thấy, giết phăng cái mạng của kẻ thù thì cũng chẳng cứu được bản thân mình. Đang lúc nước sôi lửa bỏng, ngờ đâu, lại mắc thêm phiền phức, bị đám người ở lò vịt Tào đại ca bắt được, phải đến biệt thự Bethoven trộm đồ. Sống còn chẳng thiết, tâm trạng đâu mà đi ăn trộm? Chẳng qua, tình thế bắt buộc, không thể không làm. Có điều, Thanh Diện Thú Dương Chí rất cuộc vẫn là trộm chuyên nghiệp, cũng giống như cầu thủ chuyên nghiệp. Lúc ở ngoài sân thì tâm tư trăm mối, nhưng một khi đã vào trong sân, thì quên hết mọi thứ bên ngoài, toàn tâm toàn ý thi đấu. Khi trông thấy khu biệt thự nhà vườn sừng sững trước mặt, Thanh Diện Thú Dương Chí cũng giống như cầu thủ bước lên sân bóng sáng trưng ánh đèn, tinh thần tập trung cao độ, người thấy phấn chấn hẳn lên. Đây chính là sự khác biệt giữa chuyên nghiệp và không chuyên nghiệp. Cũng chính vì tinh thần tập trung cao độ nên Dương Chí có phần sao nhãng những phiền toái trước mắt. Tâm trạng bỗng thấy nhẹ nhõm hẳn. Thanh Diện Thú Dương Chí lại thấy biết ơn phi vụ làm ăn này. Nhờ nó mà hẫng tạm thời quên hết mọi phiền muộn, chán chường. Cớ sao làm nghề ăn trộm? Là vì nó giúp người ta quên đi phiền muộn. Tinh thần phấn chấn rồi, lại thêm làm một trận ròn rã hơn mọi trận trước đây. Thanh Diện Thú Dương Chí vừa đạp xe, vừa để ý đến số nhà các tòa biệt thự. Sau một hồi vòng vèo thì đến Câu lạc bộ Khu biệt thự. Đêm đã khuya, Câu lạc bộ tối om. Đi qua Câu lạc bộ, hẫng xuống xe, nhìn số nhà một tòa biệt thự, rồi lấy tờ giấy ra đối chiếu. Xong, hẫng bước đến ấn chuông cửa. Chuông kêu hai lượt thì cửa mở. Bên

trong vọng ra tiếng tráo bài mặt chược “roạt roạt” và tiếng đàn ông đàn bà rộn rảng. Một người đàn ông để tóc dài khoác áo ngủ đi ra. Ra khỏi cửa, gã ngửa mặt lên trời ngáp dài, ngáp đúng hơn một phút, rồi hắt hơi, chảy cả nước mắt nước mũi. Xong, gã ngoáy cổ, khớp xương kêu rắc rắc. Xem ra, chiếu mặt chược khai cuộc đã khá lâu. Xong xuôi mọi động tác, gã mới để mắt tới Thanh Diện Thú Dương Chí. Thanh Diện Thú Dương Chí vào vai trước, trở thành nhân viên giao hàng của nhà hàng, khúm núm nói với người đàn ông:

– Thưa ông, cũng giống như hôm qua ạ. Tám suất cơm rang, năm suất mì xào.

Rồi mở thùng giữ nhiệt ở phía sau xe, lấy ra 13 suất cả cơm lẫn mì. Người đàn ông nhận lấy. Thanh Diện Thú Dương Chí lại đặt tờ hóa đơn lên tấm lót, lấy một cây bút màu từ túi áo ra, lấy miêng tháo nắp bút, rồi đưa bút cho người đàn ông ký lên tấm hóa đơn. Người đàn ông cầm bút, rồi nhìn Thanh Diện Thú Dương Chí, ngạc nhiên:

– Mới thay người à?

Thanh Diện Thú Dương Chí thông thả:

– Bạn tôi bị ốm. Ông chủ bảo tôi đi thay một hôm.

Người đàn ông không mấy bận tâm, ký tên, lại ngửa mặt lên trời ngáp dài, rồi mới xách chỗ cơm hộp trở vào. Ông ta đóng cửa đánh “rình”.

Lúc này, Thanh Diện Thú Dương Chí lật ngược tờ hóa đơn lại. Thì ra, đằng sau dán một tờ giấy. Trên tờ giấy lại có một tấm bản đồ, vẽ toàn cảnh khu biệt thự. Một mũi tên chỉ từ ngôi biệt thự này sang một ngôi biệt thự khác. Thanh Diện Thú Dương Chí nhảy lên xe, không quay lại cổng chính khu biệt thự, mà đi theo hướng mũi tên, đi tiếp sâu vào trong khu biệt thự. Đường đi trong khu biệt thự ngoằn ngoèo ra trò. Tiếng côn trùng rả rích phát ra từ thảm cỏ. Phía sâu trong khu biệt thự là một chiếc hồ nhân tạo. Thịnh thoảng vọng lại tiếng cò trú ngụ ven hồ. Thanh Diện Thú Dương Chí đi quanh hồ, đến trước một ngôi biệt thự ở góc rẽ. Hẳn xuống xe, mượn ánh đèn đường đọc tấm biển treo ngoài cửa. Ngó nghiêng xung quanh không

thấy bóng người, chỉ nghe thấy tiếng cò kêu, Thanh Diện Thú Dương Chí bèn giấu chiếc xe trong bụi cây bên đường, rồi lấy từ trong thùng giữ nhiệt một chiếc bao tải, đi vòng ra phía sau biệt thự. Hắn rút một sợi thép từ thắt lưng, rồi cạy cửa sổ nhảy vào bên trong.

Ngôi biệt thự này rộng thật, dễ đến hơn 500 mét vuông. Mặc dù trong nhà tắt đèn, nhưng nhờ ánh đèn đường hắt vào qua cửa sổ, vẫn có thể tờ mờ trông thấy đồ đạc bày biện bên trong. Ở chính giữa sảnh lớn đặt một chiếc bàn bi-a. Dương Chí lấy một quả bi-a lăn nó trên bàn. Tiếng bóng rầm rì lăn từ đầu này sang đầu kia, nhưng trong nhà tịnh không có tiếng chó sủa, cũng không thấy tiếng người. Thanh Diện Thú Dương Chí biết, trong nhà quả thực không có người. Bọn ở lò vịt không lừa hắn. Thanh Diện Thú Dương Chí vững tâm hẳn. Trộm cũng chia làm hai loại: Vững tâm và thấp thỏm. Không có người thì vững tâm, còn có người thì thấp thỏm. Trộm của nhà giàu thì vững tâm. Còn trộm của người nghèo thì lại thấp thỏm. Nhưng Thanh Diện Thú Dương Chí cũng không dám lần khân. Sợ nếu nán lại lâu quá, lúc ra cổng, khó ăn khó nói với đám bảo vệ. Quan sát kỹ địa hình xong, hắn bắt đầu ra tay. Từ phòng khách đến phòng đọc sách, từ buồng sinh hoạt chung cho đến buồng ngủ, từ nhà vệ sinh cho đến kho để đồ. Từ tầng 1 lên tầng 2, từ tầng 2 lên tầng 3, hắn đều xử lý rất bài bản. Thường dọn dẹp nhà cửa hộ người khác, nên tất cả, với hắn, đều rất thông thuộc. Ngăn kéo ở chỗ dễ nhìn có thể bỏ qua, nhưng hốc trong giá sách, ngăn kéo tủ bếp, đệm sofa lại thường là những nơi cho thu hoạch bất ngờ. Kho đồ tầng 2 có một chiếc két, được giấu sau một đồng chổi lau nhà. Dở cái, chiếc két được gắn chết vào tường. Thanh Diện Thú Dương Chí chẳng hơi đâu mà thử sức với nó. Sau 20 phút, ngoại trừ chiếc két, còn thì những thứ có giá trong nhà, như: tiền, đồ vàng bạc trang sức, đồng hồ đeo tay, máy ảnh, máy quay phim, 2 chiếc điện thoại di động mới toanh... đều yên vị trong chiếc bao tải Thanh Diện Thú Dương Chí mang theo. Tính sơ sơ, chỉ riêng chỗ vàng bạc trang sức cũng đã đủ để thanh toán nợ nần với đám người ở lò vịt. Chuyến này coi như không uổng. Người giàu là bạn tốt của dân ăn trộm. Sau một hồi vờ vét, trong nhà vẫn rất ngăn nắp, gọn gàng, không mảy

may dấu hiệu của một cuộc lục lọi. Đây là điểm khác biệt giữa Thanh Diện Thú Dương Chí với những tên trộm khác. Cũng là điểm khác biệt giữa chuyên nghiệp với không chuyên nghiệp. Trong quá trình lật giở đồ đạc, Thanh Diện Thú Dương Chí cũng phát hiện ra ồi điều bất ngờ thú vị. Chẳng hạn, trong phòng đọc sách ở tầng 1, khi lục lọi ở chiếc hộc trong giá sách, ngoại trừ một tập đô la Mỹ, Thanh Diện Thú Dương Chí còn vớ được hai hộp thuốc tráng dương. Hẳn nghĩ, ông chủ của ngôi biệt thự này biết đâu cũng có chung bệnh với mình, liền nâng luôn số thuốc. Dưới chiếc đệm giường ở phòng ngủ tầng 3, ngoài hai tấm thẻ ngân hàng, Thanh Diện Thú Dương Chí còn tìm thấy một chiếc hộp sắc sỡ. Mở ra, thì ra là đồ giả của đàn ông. Lúc đầu, Thanh Diện Thú Dương Chí thấy có phần khó hiểu. Nhưng sau một hồi suy nghĩ, hẳn vỡ vạc ngay. Dụng cụ này ăn nhập với số thuốc tráng dương ở tầng một. Nhưng món đồ của đàn ông chẳng có tác dụng gì với Thanh Diện Thú Dương Chí cả, hẳn ngay ngăn trả lại chỗ cũ. Trong vi lò sưởi ở kho để đồ, ngoài một hộp trang sức, Thanh Diện Thú Dương Chí còn tìm thấy một hộp danh thiếp. Trang sức giấu vào chỗ kín, còn có thể hiểu được. Chứ còn danh thiếp, vốn để đem khoe, mà lại cố tình giấu đi, thì thật không hiểu là có dụng ý gì. Rút ra một tấm để xem, nhưng ánh sáng trong phòng lờ mờ, chỉ thấy toàn chữ là chữ, nhìn không rõ trên tấm danh thiếp viết những gì. Hình dạng tấm danh thiếp này cũng có phần kỳ lạ. Những tấm danh thiếp khác thường hình chữ nhật, nhưng tấm này lại hình tam giác. Thanh Diện Thú Dương Chí thấy ngồ ngộ, liền thủ luôn một tấm, lẩm bẫm:

– Giữ một tấm làm kỷ niệm cái đã.

Thu dọn cả ngôi biệt thự xong, Thanh Diện Thú Dương Chí thắt bao tải, cõng lên vai, định xuống gác ra về. Bỗng nghe thấy bên ngoài cửa sổ có tiếng bánh xe ô tô miết vào đường nhựa. Chiếc xe dừng lại, có người lấy chìa khóa tra vào ổ khóa của ngôi biệt thự. Chỗ cửa mở vọng vào tiếng người đang nói chuyện, cả giọng nam, giọng nữ. Thanh Diện Thú Dương Chí giật thót mình, đoán người ở lò vẹt bảo ngôi biệt thự này không có người, nào ngờ vẫn có người. Thanh Diện Thú Dương Chí lẩm bẫm:

– Mẹ kiếp, lại mắc lừa chúng nó.

Mở cửa sổ ra, định nhảy xuống. Bên ngoài cửa sổ là bờ hồ. Ngôi biệt thự này cao 3 tầng. Nhưng tầng nào cũng cao, tương đương với 5 tầng nhà mái bằng. Sợ nhảy xuống gãy chân. Kể cả không gãy chân, thì cũng sẽ gây ra tiếng động. Bèn vội quay trở lại phòng ngủ ở tầng 3. Cứ tìm lấy một chỗ náu mình, rồi tính sau. Đợi người trong nhà ngủ say, rồi nhẹ nhàng đánh bài chuồn vẫn không muộn. Nào ngờ, sau một hồi nói chuyện ở tầng dưới, có người bắt đầu lên trên gác. Lên tầng 2, rồi lại lên tầng 3. Rồi lại đi đến phòng ngủ. Thanh Diện Thú Dương Chí bắt đầu hoảng. Hắn ta vội giấu chiếc bao tải trong tủ ti-vi. Ngó quanh thấy không có chỗ nào nấp, đành trốn sau tấm rèm cửa sổ. Cánh cửa phòng ngủ bật mở. Đèn trong phòng bật lên. Từ sau tấm rèm, Thanh Diện Thú Dương Chí thấy người đi vào là một phụ nữ tuổi độ ngoài 30, đầy đà, nhưng nhan sắc mặn mà. Vừa bước vào phòng là cô ta bỏ đôi giày cao gót ra, vứt túi xách, điện thoại di động lên giường, rồi cởi quần áo. Lúc đầu cởi áo, sau đến váy, nịt ngực rồi quần lót. Loáng cái trở thành E-va thời nguyên thủy. Cô ta có phần đầy đà, nhưng da trắng mịn, mỏng cong. Cô ta cứ thế trần truồng đi vào nhà tắm, đóng tấm cửa kính, xả nước tắm. Qua cửa kính mờ, vẫn có thể trông thấy cơ thể đàn bà khóa thân mờ ảo dưới vòi hoa sen. Thanh Diện Thú Dương Chí ngẩn ngơ ngơ ngẩn. Bất giác, “thằng em” phía dưới nhúc nhắc động đậy. Chỉ là nhúc nhắc, nên Thanh Diện Thú Dương Chí chưa nhận ra. Đến khi nhận ra, hắn sướng như mở cờ trong bụng. Những tưởng “thằng em” đã bị ả Trương Đoan Đoan người Cam Túc hù dọa đến tịt ngòi hắn, không giết được ả ta, thì không thể nuốt được cục giận này. Nào ngờ, trong một phi vụ làm ăn, nhìn trộm cơ thể một người đàn bà xa lạ tại ngôi nhà bị trộm, “thằng em” bỗng hồi phục trở lại. Chuyện này thật đáng lắm. Đáng không chỉ vì trộm được đồ có giá, đủ để trả nợ. Quan trọng hơn, Thanh Diện Thú Dương Chí lại trở thành Thanh Diện Thú Dương Chí. Sự đời thật khó lường. Chỗ anh muốn rẽ thì lại không tìm thấy chỗ rẽ. Khi anh đã vô vọng, thì ánh sáng tự dưng vụt đến trước mặt anh. Thanh Diện Thú Dương Chí đang cảm thán, bỗng điện thoại di động trên giường đổ chuông. Hắn giật mình đánh thót,

vội vàng che chắn “thằng em” phía dưới. Cửa phòng tắm bật mở. Người đàn bà quàng khăn tắm ra nghe điện thoại. Cửa phòng tắm đột ngột mở ra tạo thành một làn gió thoáng nhẹ, làm lay động tấm rèm cửa. Người đàn bà bỗng nhìn thấy một đôi chân dưới tấm rèm. Cô ta sững người, rồi thét toáng lên. Tiếng thét của cô ta làm “thằng em” của Thanh Diện Thú Dương Chí co rúm lại vì sợ. Nhưng lúc này, Thanh Diện Thú Dương Chí chẳng hơi đâu mà để ý đến nó, bởi khi nghe thấy tiếng thét của người đàn bà, ở tầng dưới đồng thời vang lên giọng nói của hai người đàn ông:

– Chuyện gì thế?

Tiếp đó là tiếng bước chân cuống quýt chạy lên cầu thang. Thanh Diện Thú Dương Chí không thể bó tay chịu trói, hấn mở cửa sổ ra, nhìn xuống phía dưới. Nơi đây cao quá, nhưng hấn chẳng còn thời gian mà đắn đo, vọt qua cửa sổ nhảy xuống dưới. Chỉ hận bao tải đồ giấu trong tủ ti-vi không kịp lấy lại. Nhưng trộm thường không ra về tay không. Trước khi nhảy xuống dưới, hấn còn kịp rướn người nhón lấy chiếc túi xách trên giường.

Tầng của ngôi biệt thự này quả là cao hơn tầng nhà bình thường. Mặc dù không bị thương tích, nhưng Dương Chí bị trẹo chân. Nhưng hấn cũng chẳng thời gian đâu mà để ý đến cái chân, cứ men theo bờ hồ chạy thực mạng. Qua chiếc hồ là đến dãy tường cao của khu biệt thự. Hấn trèo lên tường, nhảy ra ngoài. Nhưng khi chạy men hồ, hấn bị ca-mê-ra đặt ở gần đó phát hiện. Lúc nhảy tường, lại làm cho chuông báo động trong phòng bảo vệ ở cổng khu biệt thự vang lên. Hai nhân viên bảo vệ đang đứng ở cổng bèn chia làm hai hướng. Người thì chạy vào trong khu biệt thự, người thì lao ra ngoài. Vừa chạy, bọn họ vừa dùng bộ đàm gọi lực lượng trợ giúp.

Nhảy ra khỏi khu biệt thự, Thanh Diện Thú Dương Chí không vội bỏ trốn ngay, mà nấp sau một lùm cây. Đợi nhân viên bảo vệ chạy qua, hấn mới vọt vào con hẻm nhỏ phía đối diện, chạy thực mạng. Thanh Diện Thú Dương Chí thoát được đám bảo vệ, nhưng lại đụng phải Lưu Nhảy Vọt. Lưu Nhảy Vọt đợi trong con hẻm này đã hơn 1 giờ đồng hồ. Gã nhìn như đóng đinh về phía cổng chính khu biệt thự. Đợi mãi, trông mãi, Thanh Diện Thú Dương Chí vẫn không xuất hiện. Lưu Nhảy Vọt tưởng Thanh Diện

Thú Dương Chí không ra ngoài nữa, hoặc cũng có thể là đã đi ra từ một cổng khác của khu biệt thự. Bám đuôi cả buổi tối, vậy mà lại bị cắt đuôi. Bực quá mất thôi. Nếu biết thế này, chẳng thà lúc ở phố ẩm thực lao ra tóm gọn nó cho xong. Thanh Diện Thú Dương Chí mang theo dao thật đấy, nhưng ở đó người đông. Lúc đánh nhau, biết đâu người khác sẽ giúp gã. Kể ra, bám đuôi là chắc ăn hơn cả, nhưng bám mãi để cuối cùng bị cắt đuôi thì cũng coi như chưa hề bám đuôi. Nấp lâu trong hẻm, thế nào cũng khiến cho người ta sinh nghi. Khi này, có một ông già đi qua hẻm, thấy Lưu Nhảy Vọt ở góc tường, ngỡ gã là trộm, định tiến tới hỏi han. Lưu Nhảy Vọt vội đứng lên, chủ động tới chỗ ông già xin lửa, bảo đang đợi người quen. Người ấy đã vào khu biệt thự để đưa cơm. Mặc dù Lưu Nhảy Vọt nói thật, ông già cũng đã cho lửa, nhưng vẫn nhìn ngó Lưu Nhảy Vọt một thôi một hồi với ánh mắt nghi ngờ, rồi mới bỏ đi. Đang lúc vô vọng, bỗng nghe thấy tiếng chuông báo động trong khu biệt thự, thấy nhân viên bảo vệ chạy tứ tung, Lưu Nhảy Vọt giật mình. Lại thấy tên mặt chàm xanh chuồn ra ngoài. Lưu Nhảy Vọt sững tỉnh người. Mặc dù không biết tên mặt chàm đã làm gì trong khu biệt thự mà làm kinh động đến chuông báo động và nhân viên bảo vệ, nhưng nhân dịp này mà tóm gọn hẳn ta mới là cao tay. Bèn hô lớn:

– Có trộm!

Nhưng lo trên người tên mặt chàm có dao, Lưu Nhảy Vọt không dám áp sát. Thanh Diện Thú Dương Chí trông thấy Lưu Nhảy Vọt, bỗng sững người. Phần vì không hiểu vì sao gã lại có mặt ở đây, cảm thấy có gì đó bất ổn. Phần vì hấn chợt nhớ ra, trước khi bị cướp, hẳn còn giật túi của người khác. Nhưng lúc này, Thanh Diện Thú Dương Chí chẳng tâm trí đâu mà nghĩ đến chuyện khác, thấy Lưu Nhảy Vọt xông ra chặn đường, Thanh Diện Thú Dương Chí quả quyết rút từ sau lưng ra một con dao. Nhưng hẳn không muốn giao chiến, chỉ hươ con dao, vọt qua Lưu Nhảy Vọt rồi chạy tiếp. Lưu Nhảy Vọt thấy tên mặt chàm chạy, liền đuổi bám đằng sau. Dương Chí bị tẹo chân, chạy không nổi với Lưu Nhảy Vọt, thấy Lưu Nhảy Vọt càng lúc càng gần, Dương Chí quay người vung chiếc túi xách ném vào mặt Lưu Nhảy Vọt. Lưu Nhảy Vọt không bị chiếc túi ném trúng, nhưng

gã lại bị vấp, ngã sóng soài. Lồm cồm bò dậy, lại đuổi tiếp. Nhưng Thanh Diện Thú Dương Chí đã rẽ vào một con hẻm khác, không thấy bóng dáng hẳn đâu. Vịt luộc chín rồi lại để nó bay mất. Lưu Nhảy Vọt thấy chao ôi là buồn. Lúc này, lại nghe thấy tiếng í ới huyên náo ở cổng khu biệt thự, Lưu Nhảy Vọt chợt nhớ ra điều gì, quay lại con hẻm khi nãy, nhặt lấy chiếc túi tên mặt chàm vứt lại, rồi vội vàng lủi vào con hẻm thứ ba, chuồn mất.

Chương 16

Nghiêm Khắc

Lận và Nghiêm Khắc lại gặp nhau. Lần này, bọn họ không ăn hải sản, cũng không ăn lẩu, mà ăn cháo tại quán “Cháo quê”. Nghiêm Khắc húp một bát cháo nguội, cháo hạt sen ngân nhĩ. Lận húp một bát cháo nóng, cháo vây cá mập. Cháo cũng phải có dây mơ rễ má với thịt, Lận mới xơi được. Bát cháo nóng bỏng môi, vậy mà Lận chén ngon lành, không hề ra mồ hôi. Bát cháo của Nghiêm Khắc mát lạnh, vậy mà húp xong bát cháo, mồ hôi gã vã ra như tắm. Gã không biết lần gặp này là phúc hay họa. Lần trước gặp mặt, Nghiêm Khắc đã ngả bài với Lận, từ tấm ảnh của gã với cô ca sĩ đến chiếc USB. Chơi bài giữa với Lận, tức là chơi bài giữa với Bộ trưởng Giả. Năm ngày trôi qua, không có động tĩnh gì. Nghiêm Khắc giống như kiến trên chảo nóng, đứng ngồi không yên. Giữa bài không phải để cắt đứt quan hệ, mà là để hàn gắn vết rạn nứt trong quan hệ. Đây chính là điểm khác nhau giữa Nghiêm Khắc với người khác khi chơi bài giữa. Người khác giữa bài là để cắt đứt. Còn Nghiêm Khắc là để hàn gắn. Nhưng đã 5 ngày trôi qua, chỗ Bộ trưởng Giả và Lận vẫn không có động tĩnh gì. Nghiêm Khắc thêm một lần nữa ngộ ra, trong quan hệ giữa gã với Bộ trưởng Giả, gã không chỉ bị động trong chuyện phát triển quan hệ bạn bè, mà còn bị động ngay cả trong chuyện: khi quan hệ bạn bè rạn nứt, thì rạn nứt đến mức độ nào, có thể hàn gắn được không. Nghiêm Khắc muốn hàn gắn, Bộ trưởng Giả cũng muốn hàn gắn, vết rạn nứt tất sẽ được hàn gắn. Nhưng nếu chỉ Nghiêm Khắc muốn hàn gắn, còn Bộ trưởng Giả muốn cắt đứt hẳn, thì sự hàn gắn cũng sẽ trở thành sự cắt đứt. Nghiêm Khắc còn ngộ thêm rằng, trước người có quyền, kẻ có tiền cũng chỉ là một con “gà”. Cũng giống như “sex” đứng trước tiền. Không phải người đang tìm “sex”, mà là “sex” có cởi quần ra cũng không tìm thấy người. Đương nhiên, sự cắt đứt triệt để không có lợi cho bất kỳ ai. Một khi, thuyền của Nghiêm Khắc bị lật, thì thuyền của Bộ trưởng Giả cũng không thể sóng yên bể lặng, chưa

biết chừng còn bị lật theo. Nếu như sự cắt đứt là để chết chìm cùng nhau, thì nó lại trở thành sự phát khùng. Kết quả do sự phát khùng gây ra không có bất cứ một hàm lượng chất xám nào, và cũng là điều Nghiêm Khắc không mong muốn. Nếu như Nghiêm Khắc không nhận thức được điều này, chỉ dựa vào tiền, thì Bộ trưởng Giả đã không thể làm bạn với gã lâu như thế. Vấn đề ở chỗ, gã nhà giàu giờ đây đã trở thành một gã nghèo kiệt xác, từ một kẻ có trong tay bạc tỉ trở thành kẻ nợ như chúa chổm. Nghiêm Khắc đã không còn là Nghiêm Khắc của ngày xưa. Thế, nên mới phải dùng đến hạ sách là đe dọa. Bản thân của sự đe dọa cũng chính là sự phát khùng, chẳng có hàm lượng chất xám gì cả. Chết nổi, ngoại trừ thủ đoạn thấp hèn không có hàm lượng chất xám này, Nghiêm Khắc chẳng có một lối thoát nào khác. Bản thân gã vốn không phải là người như vậy. Cũng là người trượng nghĩa. Chẳng qua, do tình thế bắt buộc, đẩy mối quan hệ giữa gã và Bộ trưởng Giả xuống cấp cả về chất lượng lẫn chủng loại, từ chỗ tươi đẹp như gấm hoa trở thành lem nhem như lông gà lông vịt. Hai người đều đã không còn là hai người của ngày xưa. Nghiêm Khắc vẫn thích cái cảnh 15 năm trước, khi mình đến nhà bạn vay tiền, rồi mang đến cho Giả, Giả cầm tay mình, mắt ầng ậng nước. Thế mới gọi là bạn. Quan hệ giữa hai người bắt đầu từ câu chuyện xúc động ấy, trải qua bao đổi thay, trở thành cục diện như bây giờ. Nếu chỉ đơn thuần là quan hệ giữa hai người, thì rạn vỡ hay hàn gắn, Nghiêm Khắc cũng cóc thèm quan tâm. Vấn đề ở chỗ, vận mệnh của Nghiêm Khắc giờ đây đều nằm trong tay Giả. Quay lại trở thành gã nhà giàu như trước đây, hay triệt để trở thành kẻ khố rách áo ôm; vẫn ở trong tầng lớp trên của xã hội hay là vào nhà tù; thậm chí, đến ngay cả chết hay sống, cũng đều phụ thuộc vào thái độ của Giả. Thế nhưng, tính chất của sự việc lại không phải như vậy. Từ một kẻ sống trên tiền để rồi lâm vào cảnh xúi quẩy như bây giờ, nếu tất cả do một mình Nghiêm Khắc gây ra, thì gã cũng sẽ không quở trách ai cả. Vấn đề là, có đến hơn một nửa nguyên nhân của sự việc lại từ Giả mà ra. Gây ra hậu quả, rồi thấy bạn chết mà không cứu. Nếu nói trong chuyện này có kẻ tiểu nhân, thì Bộ trưởng Giả trước hết là một kẻ tiểu nhân. Rồi chính ông ta lại ép Nghiêm Khắc biến thành kẻ tiểu nhân. Khi thuyền bị lật, Nghiêm Khắc sẽ lôi Bộ trưởng Giả xuống

nước cùng mình. Đấy không chỉ vì ông ta thấy bạn chết nhưng không cứu, mà còn vì ông ta là một kẻ tiểu nhân. Đây lại không phải là chuyện của bản thân sự việc nữa rồi. Năm ngày nay, Nghiêm Khắc suy trước tính sau vẫn chưa nghĩ ra được một ý tưởng gì hay ho. Gã biết, có nghĩ cũng vô ích. Tất cả vẫn phải phụ thuộc vào việc Giả nghĩ gì. Buổi chiều hôm thứ năm, Nghiêm Khắc bỗng nhận được tin nhắn của Lận: 6 rưỡi tối nay, gặp nhau tại quán “Cháo quê”. Không gọi điện thoại, chỉ gửi một tin nhắn. Không phải là khẩu khí của thương lượng, mà là khẩu khí của mệnh lệnh. Nghiêm Khắc ức lắm. Nhưng đang lúc khó khăn, phải nhờ cậy người ta, gã không thể không đến nơi hẹn. Khi đến, Nghiêm Khắc đã có sẵn hai sự chuẩn bị về tư tưởng: Một là Bộ trưởng Giả nghĩ lại và giúp gã. Hai là ông ta phản pháo Nghiêm Khắc, nhân chuyện này giâu đổ bìm leo, đẩy Nghiêm Khắc vào chỗ chết. Cả hai người một khi đã cạn tàu ráo máng với nhau thì không còn có sự lựa chọn trung dung. Nhưng nếu cứ để sự việc dây dưa, phát triển tự nhiên cũng không phải là tính cách của Giả. Cứ nghĩ mùi nước đá của ông ta thì rõ. Về điểm này, Lận có phần giống Giả, nhưng cũng có phần không giống. Khi gặp chuyện gì đó, thái độ của Giả rất rõ ràng, ít ra là rõ ràng với Lận. Thế nhưng, khi chuyển sang Lận, thì nó lại biến thành không có thái độ. Chỉ một cái tin nhắn, không biểu lộ một chút tình cảm, khiến Nghiêm Khắc không rõ ý tứ của Lận là gì. Khi đã không rõ ý tứ của Lận, thì cũng có nghĩa là không rõ ý tứ của Bộ trưởng Giả. Càng không hiểu ý tứ của đối phương, Nghiêm Khắc càng mù tịt về thái độ của đối phương. Nhận được tin nhắn, Nghiêm Khắc chẳng hơi sức đâu suy xét thái độ của đối phương, cứ phải ngoan ngoãn đến quán cháo. Lúc này, Nghiêm Khắc lại có phần thương cảm. Khi xưa, nghèo khó thật đấy, nhưng chẳng phải trải qua nhiều sóng gió đến thế. Trải qua sóng gió cũng chẳng sao, cái chính là chẳng phải quan hệ với đám người thâm hiểm này. Ở đâu, lúc nào cũng trông thấy những vẻ mặt thâm hiểm. Vẻ mặt thâm hiểm ấy đôi lúc cũng xuất hiện nụ cười. Nhân dân lao động tuy có chậm hiểu thật đấy, nhưng họ không xảo quyệt, không thâm hiểm. Có cho, họ cũng chẳng có được cái sự xảo quyệt và thâm hiểm ngần ấy. Muốn có, cũng chẳng biết nó mọc ra từ khoảnh ruộng nào. Mình vốn là một chú cừu, sao lại sơ ý để lạc vào giữa bầy sói?

Nếu khi xưa, mình không thi đỗ đại học, cứ chăm chỉ trồng lúa ở quê Hồ Nam, cho dù có phải nắng sớm chiều mưa, đầu tắt mặt tối, nhọc cái thân thật đấy, nhưng rảnh rang đầu óc. Rồi lấy một cô vợ hiền thảo, sinh một, hai đứa con. Cuộc sống vất vả một chút nhưng vui. Tại sao vui? Vì mình không phải biết nhiều thứ như thế. Chung quy, tất cả chỉ vì cái sự thi đỗ đại học đã hại mình ra nông nỗi này. Cứ tần mẩn nghĩ ngợi vẫn vợ như vậy, ngoại trừ việc cảm thán đời người và số phận không thể nào đoán định trước, còn thì chẳng ích gì trong việc cứu vãn tình cảnh hiện nay của gã. Do thấp thỏm không yên, nóng lòng sốt ruột, nên dù chỉ húp bát cháo mát lạnh, mà Nghiêm Khắc cũng vã mồ hôi hột. Thấy gã toát mồ hôi, Lận cười khùng khục. Húp xong bát cháo nóng, y bình thân đưa cho Nghiêm Khắc một tờ giấy ăn, ý bảo Nghiêm Khắc lau mồ hôi. Khác gì chế giễu Nghiêm Khắc. Nghiêm Khắc muốn gặt gồng lắm, nhưng vì đại cục, đành phải dồn nén trong lòng. Qua sông thì phải lụy đò. Lận ợ một tiếng vì no, rồi thong thả:

– Bộ trưởng Giả bảo muốn có một vụ giao dịch nhỏ với anh.

Nghiêm Khắc ngạc nhiên. Gã không ngờ cuộc nói chuyện hôm nay lại bắt đầu như vậy. Nghiêm Khắc thần người:

– Vụ gì vậy?

Đương nhiên, câu hỏi này cũng chẳng hề có tí chất xám nào trong đó cả. Nhưng lần này Lận không giễu Nghiêm Khắc. Y châm một điều thuốc rồi nói:

– Bộ trưởng bảo, anh đưa lại chiếc USB. Còn ông sẽ giúp anh vay tám mươi triệu tệ.

Kết quả này nằm ngoài dự đoán của Nghiêm Khắc. Gã sướng như mở cờ trong bụng. Sự phiền não lúc nãy dường như đã bị một cơn gió thổi bay thổi biến. Xem ra, đe dọa cũng có tác dụng. Uy lực của chiếc USB vẫn lớn hơn tấm ảnh. Nghiêm Khắc nợ ngân hàng bốn trăm triệu tệ. Mặc dù tám mươi triệu không thể giải quyết vấn đề căn bản, nhưng ít ra vẫn có thể chữa cháy, vừa trả được một phần lãi cho ngân hàng, vừa có thể giúp mấy công

trường vận hành trở lại. Tám mươi triệu giống như viên thuốc trợ tim đặc hiệu dành cho bệnh nhân bệnh tim không may đột quy. Nghiêm Khắc không biết nên thay đổi thái độ thế nào, chỉ nói đầy cảm kích:

– Thế sao lại gọi là giao dịch? Đây rõ là Bộ trưởng Giả và anh đã cứu tôi.

Lại nói:

– Tôi không bao giờ quên ơn Bộ trưởng Giả, càng không quên ơn anh.

Lại tiếp:

– Trước đây, tôi có điều gì không phải, mong Bộ trưởng Giả và anh bỏ qua cho.

Ý nói chuyện chiếc USB và tấm ảnh. Nhưng Lận không chấp nhận sự cảm kích của Nghiêm Khắc, nói lạnh tanh:

– Không, trước đây, giúp là giúp. Nhưng lần này, giao dịch là giao dịch.

Nghiêm Khắc ngẩn người. Bây giờ thì gã đã hoàn toàn rõ ý tứ của Lận và cũng là ý tứ của Bộ trưởng Giả. Nghiêm Khắc dùng tấm ảnh và chiếc USB chơi bài giữa với Bộ trưởng Giả và Lận. Bộ trưởng Giả và Lận cũng dùng tám mươi triệu tệ để chơi bài giữa với gã. Giúp đỡ và giao dịch là hai khái niệm khác nhau. Giúp đỡ là mơ hồ, giao dịch là rõ ràng. Giúp đỡ không có điểm tận cùng. Còn giao dịch là vụ nào xong vụ ấy. Ngẫm ý ở đây là: Tất cả đến đây là hết. Tại sao chỉ giúp Nghiêm Khắc vay tám mươi triệu tệ? Số tiền không nhiều, cũng không ít, là bởi vì Bộ trưởng Giả tính toán rất kỹ. Cho Nghiêm Khắc vay tám mươi triệu tệ, có thể giúp Nghiêm Khắc chữa cháy. Không đến nỗi chết cháy, nhưng cũng chẳng cầm cự được bao lâu. Đã qua ải tám mươi triệu này rồi, thì coi như mọi người đường ai nấy đi. Chuyện sau này chỉ đơn thuần là chuyện của Nghiêm Khắc. Khoản vay tám mươi triệu tệ với tấm ảnh và chiếc USB là một vụ giao dịch. Lúc này, Nghiêm Khắc mới ý thức được mức độ lợi hại của lão già. Nhưng với Nghiêm Khắc, tám mươi triệu này giống như cây cỏ thần cứu mạng. Mà cho dù nó có là một bát thuốc độc chẳng nữa, thì cũng phải cố nhắm mắt nhắm mũi mà uống. Sau khi đã hiểu rõ ý tứ của Bộ trưởng Giả và Lận,

Nghiêm Khắc lại tỏ ra bình thản, không nói toạc móng heo ra, vẫn nói đầy cảm kích:

– Cảm ơn Bộ trưởng Giả. Càng cảm ơn anh.

Mặc dù cái giá của vụ giao dịch này hơi cao, một khi gật đầu, coi như mất Bộ trưởng Giả. Mất Bộ trưởng Giả, coi như mất nguồn tài lộc mười mấy năm qua. Cái mất đi không chỉ là một con người, mà là một cây đại thụ. Cái mất đi không chỉ là người và đại thụ, mà là vốn liếng tích lũy, gây dựng mười mấy năm qua. Tài sản, tiền bạc có được thì dễ. Cái khó nhất là gây dựng quan hệ làm ăn. Coi như mất toi quả dưa, chỉ được hạt vừng. Nhưng hạt vừng nhỏ bé này lại là thuốc trợ tim đặc hiệu, Nghiêm Khắc đành phải nuốt nó. Vấn đề ở chỗ, trong quan hệ giữa hai người và sự thay đổi của mối quan hệ, Bộ trưởng Giả đều nắm phần chủ động, còn Nghiêm Khắc chỉ là bị động. Bộ trưởng Giả đã bảo giao dịch, thì Nghiêm Khắc không thể không giao dịch. Nếu không, ngay đến cả vụ giao dịch này cũng chẳng có. Cái hiểm của Bộ trưởng Giả là ở chỗ đó. Nhưng viên thuốc trợ tim đặc hiệu này có tác dụng làm thuyên giảm bệnh tình. Giống như chiếc thuyền đang chìm, nhưng sau khi vớt đi một nửa số hàng hóa, nó lại nổi lên. Điều này khiến người ta cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Nghiêm Khắc lại nghĩ, việc đã đến nước này, thôi thì cũng phải gắng gượng lấy sức trước đã. Còn chuyện sau này, cứ để sau hẵng hay. Mất Bộ trưởng Giả, thì ta lại đi tìm Bộ trưởng Chân¹. Chẳng qua, phải mất thêm ít vốn liếng để gây dựng và phát triển quan hệ. Xe tới núi, khắc có đường đi. Ông Trời không triệt đường sống của ai bao giờ. Nghĩ thế, Nghiêm Khắc thấy tâm lý thoải mái hẳn. Lại nghĩ: Hoặc giả, lưu manh đã tôi thế đấy.

Nghiêm Khắc chấp nhận vụ giao dịch này còn vì một lẽ. Trước đó, gã cũng vừa có một vụ giao dịch với vợ Cù Lợi. Nghiêm Khắc thông qua lái xe riêng của mình là Tiểu Bạch khống chế lái xe của Cù Lợi là lão Ôn nắm rõ hành tung mấy ngày qua của Cù Lợi sau khi bỏ nhà ra đi. Vốn cứ tưởng là vì người, cuối cùng, té ra là vì tiền. Nếu chỉ vì tiền, hóa ra lại dễ xử lý hơn là vì người. Cũng giống như mối quan hệ hiện tại giữa gã với Bộ trưởng Giả và Lận. Nhưng cũng không đơn giản là thế. Hôm ấy, Nghiêm

Khắc chặn Cù Lợi ở cửa ngân hàng. Hai người nói chuyện bài ngửa với nhau trong quán cà phê. Cũng chỉ biết là cô ta đang chuyển tiền, chứ không biết xuất xứ, nơi đến và số lượng của số tiền này. Nhưng thông qua việc làm này của Cù Lợi, Nghiêm Khắc dường như đã ý thức được điều gì đó. Gã quay lại công ty để điều tra. Qua lời của viên quản lý tài chính-kế toán của công ty, cuối cùng, mọi thứ đã sáng tỏ. Thì ra, bắt đầu từ 8 năm trước, vụ làm ăn nào của công ty cũng có sự can dự của Cù Lợi từ đằng sau. Nghiêm Khắc cài điệp viên ngầm của mình cạnh Cù Lợi, thì Cù Lợi cũng cài điệp viên ngầm của mình cạnh Nghiêm Khắc. Gã đó chính là tay Phó Tổng Giám đốc bị tai nạn giao thông cách đây 2 tháng. Vụ làm ăn nào của công ty, Cù Lợi cũng thông đồng với tay Phó Tổng Giám đốc để cắt xén. Vết cắt không lớn, miếng bánh ga-tô bị cắt nhỏ, nên không dễ phát hiện. Chính bởi vậy, sau nhiều lần trót lọt, số tiền cũng tích tiểu thành đại. Đây chính là sự khôn ngoan và hiểm độc của Cù Lợi. Thì ra, từ lâu, Cù Lợi không còn một lòng theo Nghiêm Khắc. Nhưng tại sao lại là 8 năm về trước, vì câu chuyện cụ thể gì khiến cho Cù Lợi đồng sàng dị mộng với Nghiêm Khắc. Nhất thời, Nghiêm Khắc nghĩ không ra. Vì một người đàn bà chẳng? Hay vì việc sử dụng một khoản tiền nào đó? Vì một cử chỉ thường nhật? Hay vì một câu nói? Rốt cuộc, gã vẫn chưa rõ mối quan hệ giữa Cù Lợi với gã Phó Tổng chết tiệt kia là mối quan hệ gì. Nghiêm Khắc thấy kinh sợ trước cái rối rắm của sự đời. Liên tưởng đến việc Cù Lợi thường xuyên xuống Thượng Hải, Nghiêm Khắc không hiểu mục ta đã giờ trò gì. Lúc này, gã không chỉ nghi ngờ căn bệnh trầm cảm của Cù Lợi là giả, mà thậm chí còn nghi ngờ chuyện mục ta từ gầy thành béo, từ dẹt sang bộp chát, cũng giả nốt. Đương nhiên, không thể nào tất cả đều là giả, nhưng liệu có yếu tố đóng kịch trong đó không? Bây giờ mới té ngửa, 8 năm qua, Cù Lợi giấu gã xà xẻo từng lát bánh ga tô, tích dần tích dần, để rồi có món tiền tổng cộng lên tới hơn năm mươi triệu tệ. Nếu như trước đây, số tiền này với Nghiêm Khắc chẳng mùi mễ gì. Thế nhưng bây giờ, khi thuyền sắp chìm đến nơi, thì số tiền ấy không hề nhỏ. Nghiêm Khắc lại chơi bài ngửa với Cù Lợi. Nghe nói Nghiêm Khắc đã truy ra việc làm của mình trong 8 năm qua, Cù Lợi không hề hoảng sợ, dường như đã biết từ

lâu, rằng: sẽ có ngày hôm nay. Nghiêm Khắc lại một phen sửng sốt. Không những thế, Cù Lợi còn có vẻ bức mình:

– Đã đến nước này, anh định thế nào, nói mau lên.

Đã đến nước này, Nghiêm Khắc đành phải giao dịch với mụ ta. Vụ giao dịch này không thoải mái như vụ giao dịch với Bộ trưởng Giả và Lận. Hai người đôi co mãi, Nghiêm Khắc liên tục phải nhượng bộ, cuối cùng đi đến thỏa thuận: Một, chia một nửa từ số tiền hơn năm mươi triệu của Cù Lợi để Nghiêm Khắc cấp cứu. Đợi khi Nghiêm Khắc hồi sức, sẽ trả lại số tiền này cho Cù Lợi. Hai, Cù Lợi cho Nghiêm Khắc vay số tiền này, thì mọi việc làm trước đây của Cù Lợi coi như xí xóa. Ba, Nghiêm Khắc phải viết giấy nợ ghi rõ số tiền vay của Cù Lợi. Bốn, Cù Lợi chủ trương, ngày Cù Lợi cho Nghiêm Khắc vay tiền sẽ là lúc hai người ly dị. Cũng coi như đường ai nấy đi. Nhưng trong vụ giao dịch này, Nghiêm Khắc cảm thấy sao mình nhục nhã quá. Số tiền ấy vốn là của mình, bây giờ lại thành ra tiền vay. Vốn định vay toàn bộ, nhưng giờ chỉ vay được có một nửa. Thêm nữa, Cù Lợi giở trò sau lưng mình như thế, rõ là phi pháp và vô đạo đức, nhưng bây giờ kẻ gian thành người ngay. Nghiêm Khắc lại nghĩ, vợ chồng khi ly hôn, chẳng phải cũng phải chia đôi tài sản sao? Chỉ có điều, bây giờ không phải là chia tiền, mà là chia khoản nợ. Nhưng thế quái nào, bây giờ lại chuyển thành: nợ là của Nghiêm Khắc, còn tiền là của Cù Lợi. Trước đây, hai mươi lăm triệu tệ chẳng là cái đinh rỉ gì, nhưng bây giờ, nó cũng coi như cây cỏ thần cứu mạng. Sau một hồi đôi co, Nghiêm Khắc cuối cùng cũng phải đồng ý. Hai hôm nay, Nghiêm Khắc lần lượt có hai vụ giao dịch với người ở hai phương thân thiết nhất với mình trong cuộc sống. Một phương là gia đình – người vợ. Một phương là xã hội – Bộ trưởng Giả và Lận. Nhưng hai mươi lăm triệu tệ cộng với tám mươi triệu tệ cũng đã hơn một trăm triệu. Nghiêm Khắc hoàn toàn có thể dựa vào nó mà cứu lấy mình. Lại nghĩ, giao dịch kể cũng tốt, mọi thứ hai năm rõ mười. Chỉ có điều đêm qua, lúc tỉnh dậy, Nghiêm Khắc bỗng nhớ đến một chuyện, người lại vãi mồ hôi lạnh. Hơn 10 năm qua, Cù Lợi liên tục sảy thai, không biết là vô tình hay cố ý. Nếu là cố ý, thì rõ là mụ ta đã rắp tâm chia tay với Nghiêm Khắc. Chuyện ấy không

nói. Nhưng còn một suy tính khác, độc hơn nhiều: Không muốn có thể hệ sau cùng Nghiêm Khắc. Hoặc giả, để cho Nghiêm Khắc phải tuyệt tự. Còn một khả năng nữa, cái thai bị sảy liệu có phải là con đẻ của Nghiêm Khắc không? Hay là của gã Phó Tổng chết tàu chết xe kia? Càng nghĩ, càng sợ. Cuối cùng cảm thán: trên đời này, người gần gũi nhất với mình cũng có thể là người hiểm độc nhất. Cũng giống như tay Phó Tổng bị xe tông chết kia, người mình tin cậy nhất lại chính là quả bom hẹn giờ bên mình.

Sau hai vụ giao dịch, Nghiêm Khắc thấy tâm trạng nhẹ nhõm hẳn. Khi trên đời này chỉ còn lại mỗi mình ta, ta sẽ thấy rất thoải mái, thanh thản. Thỏa thuận với Lận xong, Nghiêm Khắc đưa Lận về nhà lấy chiếc USB. Chiếc USB không để ở nơi ở hiện giờ của Nghiêm Khắc. Nghiêm Khắc bây giờ ở trại ngựa ở ngoại ô. Lúc vui, Nghiêm Khắc thích quán quýt bên ngựa. Lúc buồn, cũng muốn ở bên ngựa. Ngựa còn đạo đức hơn người. Chiếc USB để ở khu biệt thự Bethoven đã lâu không người lui tới. Chìa khóa biệt thự Bethoven do Cù Lợi giữ. Vốn trước đây, Nghiêm Khắc cũng có chìa khóa. Nhưng một bận, Nghiêm Khắc và một cô diễn viên điện ảnh vụng trộm trong nhà bị Cù Lợi bắt quả tang. Cù Lợi làm rùm beng lên, rồi đổi ổ khóa. Nghiêm Khắc lại cảm thán, rằng mình cũng không phải không có trách nhiệm đối với sự phản bội của Cù Lợi. Không ở biệt thự Bethoven, nên Nghiêm Khắc quyết định cất giấu bí mật tà trời là chiếc USB ở biệt thự, nơi mà Cù Lợi và người khác không thể ngờ đến. Hôm cất chiếc USB, Nghiêm Khắc nhân lúc nhà không có người lén mở cửa sổ phía sau, rồi trèo vào nhà. Về nhà mình mà lén lút như ăn trộm. Nhưng bây giờ đưa Lận về, không tiện nháy qua cửa sổ. Gã đàn lái xe đi đón Cù Lợi, rồi cả bọn cùng đi đến biệt thự Bethoven. Gặp lại sau vụ giao dịch, Nghiêm Khắc và Cù Lợi lập tức trở thành người xa lạ, đối xử với nhau khách sáo lắm. Sau khi đến biệt thự Bethoven, Cù Lợi lên gác, vào buồng ngủ. Nghiêm Khắc ở nhà dưới thu thập USB đưa cho Lận. Chiếc USB gốc được sao thành 6 chiếc. Sàn trong biệt thự là sàn gỗ. 6 chiếc USB được giấu dưới những tấm sàn khác nhau trong phòng khách. Người đi lại trong phòng khách không thể tưởng tượng được rằng, dưới chân mình đang ẩn chứa một bí mật ghê gớm

nhường nào. Nhìn Nghiêm Khắc chống hông nạy các tấm sàn, Lận bất giác bật cười:

– Anh được lắm.

Lấy đủ số USB xong, Nghiêm Khắc lại đặt từng tấm sàn về vị trí cũ. Rồi đi về phía cửa sổ, bấm chiếc nút ẩn dưới bệ cửa sổ. Một khoảng tường to bằng mặt bàn mở ra, thì ra đây là tường giả. Nghiêm Khắc lấy ra từ bên trong một chiếc máy tính xách tay, rồi đặt lên bàn trà cùng với tất cả 6 chiếc USB:

– Tất cả đều ở đây.

Mặt Lận vẫn lạnh tanh:

– Có phải tất cả hay không là chuyện của anh.

Lại tiếp:

– Bộ trưởng Giả thường bảo, tiền là chuyện nhỏ, làm người mới là chuyện lớn

Sau một hồi xoay sở, Nghiêm Khắc lại vã mồ hôi. Gã vừa lau mồ hôi, vừa đáp:

– Tôi hiểu điều ấy quá đi chứ.

Trông gã lại có phần đáng thương. Bỗng, trên gác vọng xuống tiếng kêu thất thanh của Cù Lợi. Nghiêm Khắc và Lận giật bản mình:

– Chuyện gì thế?

Rồi vội vàng chạy lên gác. Vào tới phòng ngủ tầng 3, mới biết nhà có trộm. Lúc đầu, Nghiêm Khắc và Lận cũng có phần hoảng hốt giống như Cù Lợi. Nhưng khi kiểm tra phòng, thấy tên trộm bỏ của chạy lấy người, đồ chôm được đều giấu trong tủ tivi, chưa kịp lấy đi, lại thở phào. Nghiêm Khắc mừng thầm, may mà giấu chiếc USB dưới sàn gỗ, máy vi tính xách tay giấu trong tường, toàn chỗ trộm không ngờ đến. Chỉ cần những thứ này không hề hấn gì, còn những thứ khác dù có mất trộm cũng chẳng sao. Nghiêm Khắc xách chiếc bao tải của tên trộm, rồi cả bọn xuống tầng một. Lúc này, Lận lại có vẻ lo lắng:

– Những gì trao đổi lúc này, liệu tên trộm có nghe thấy không nhỉ?

Nghiêm Khắc:

– Nó ở tận tầng 3. Không sao đâu.

Lúc này, có tiếng gõ cửa thành thành. Nghiêm Khắc mở cửa. Bốn, năm nhân viên bảo vệ của khu biệt thự ào vào trong. Họ chẳng nói chẳng rằng, người định đến các phòng tìm trộm, người định gọi điện thoại báo công an. Nghiêm Khắc chưa kịp nói gì thì Lận tiến tới ngăn họ lại:

– Không cần báo công an đâu.

Rồi chỉ vào chiếc bao tải:

– Trộm vụng ấy mà. Trộm chán chê nhưng lại rút đồ.

Nghiêm Khắc chột như hiểu ra điều gì, chêm vào:

– Chỉ một phen hú vía, không cần phải báo công an. Chúng tôi thì chẳng sao. Chỉ sợ công ty bảo vệ phê bình các anh. Lần trước, trong khu bị trộm, các anh có mấy người bị đuổi việc đấy thôi? Đêm hôm khuya khất thế này, bắt tội các anh đến đây đã là quá rồi.

Mấy nhân viên bảo vệ bấy giờ mới hiểu ra, vội cúi đầu:

– Cảm ơn ông ạ. Cảm ơn ông ạ.

Lại cuống quýt cảm ơn và cảm ơn, rồi mới lui ra. Trong nhà chỉ còn lại ba người là Nghiêm Khắc, Lận và Cù Lợi. Cù Lợi vẫn đang mặc áo khoác tắm. Cô ta với bao thuốc lá Lận để trên bàn, châm một điếu, ngồi ghé mông lên ghế sô-pha:

– Có mất đấy. Chiếc túi xách của tôi đã bị tên trộm lấy đi rồi.

Nghiêm Khắc giật mình:

– Ấy chết. Chiếc túi có giá lắm đấy, hàng hiệu của Anh, cả thế giới chỉ có vài chiếc thôi.

Cù Lợi:

– Mất túi tôi không xót, chỉ tiếc đồ trong túi.

Nghiêm Khắc xua tay:

– Trong túi thì có mấy tiền, coi như của đi thay người.

Cù Lợi:

– Tôi nói cho các anh biết, trong chiếc túi còn có cả một chiếc USB.

Cả Nghiêm Khắc và Lận đều sửng sốt. Nghiêm Khắc vội hỏi:

– Trong chiếc USB có gì?

Cù Lợi cầm điều thuốc chỉ vào chiếc USB trên bàn, đồng dặc:

– Cũng giống như thế.

Nghiêm Khắc và Lận lại thêm một phen sửng sốt, ngồi ngây như phỗng. Nghiêm Khắc bỗng như hiểu ra điều gì, vỗ vào đầu một cái:

– Thì ra, tay Phó Tổng Giám đốc quay những thứ này là theo sự sai khiến của cô.

Rồi thần thờ nhìn Cù Lợi:

– Cô rất cuộc là ai? Sống với cô gần ấy năm, sao tôi không nhìn ra con người cô nhỉ?

Cù Lợi nhả ra một vòng khói:

– Tại anh lừa dối tôi trước. Đối với hạng người nham hiểm như anh, tôi buộc phải đề phòng.

Lận hỏi Cù Lợi:

– Chiếc USB mất trộm có cài mã không?

Cù Lợi:

– Để đề phòng bắt trộm, đáng ra phải cài mã. Nhưng cũng để đề phòng bắt trộm, sợ bị giết, nên tôi không cài mã.

Nghiêm Khắc và Lận lại một phen bần thần. Nghiêm Khắc chồm đến toan đánh Cù Lợi, nhưng bị Lận ngăn lại. Nghiêm Khắc giơ tay phân bua với Lận:

– Phen này thì gay rồi.

Lận thở dài, rồi vừa mỉm cười, vừa nhìn Nghiêm Khắc:

– Thế cũng tốt. Giữa chúng ta bây giờ không còn là mặt đối mặt nữa, mà là cùng nhau ứng phó.

Bỗng y tỏ vẻ hoài nghi:

– Trong khu có biết bao biệt thự, sao tên trộm lại chỉ vào đây ăn trộm?

Rồi lộ rõ vẻ căng thẳng. Nghiêm Khắc hiểu ý của Lận. Y nghi ngờ vụ trộm này là một âm mưu, không biết có liên quan đến chuyện giữa Nghiêm Khắc với Bộ trưởng Giả và Lận hay không. Nghiêm Khắc cũng thấy căng thẳng theo. Thật ra, vụ trộm này không phải là một âm mưu, cũng chẳng liên quan gì đến chuyện giữa Nghiêm Khắc với Bộ trưởng Giả và Lận. Nhưng tên trộm đột nhập vào biệt thự của Nghiêm Khắc và ăn trộm cũng không phải chuyện tình cờ. Tên trộm này là Thanh Diện Thú Dương Chí. Trộm nhà Nghiêm Khắc là chủ ý của đám Tào. Chủ ý này không phải nhất thời, mà đã rắp tâm từ lâu. Không phải vì Nghiêm Khắc, mà vì lão Ôn – lái xe của Cù Lợi. Sau vụ lão Ôn tăng tị với ả giúp việc nhà Nghiêm Khắc bị lộ tẩy, không phải ở nhà Nghiêm Khắc, mà là ở nhà riêng lão Ôn, lão Ôn đã cải tà quy chính, không dan díu với ả An Huy đó nữa. Nhưng kỳ thực, dù có muốn dan díu cũng chẳng được. Vì năm nay, nhà Nghiêm Khắc thay hai trên tổng số ba người giúp việc. Trong đó có ả An Huy. Nhưng, không câu kéo đàn bà, không phải là lão Ôn. Kể ra, việc này cũng không thể trách lão ta. Mặc dù tuổi đã 48, nhưng máy móc của lão Ôn còn tốt lắm. Khổ nỗi, vợ lại không ổn. Thành ra, lão ta lại lọ mọ tìm kiếm bên ngoài để giải quyết nhu cầu. Đây chính là điểm khác biệt của lão Ôn khi câu kéo đàn bà ở thời điểm bây giờ so với hồi trẻ. Ngoài ả giúp việc, lão Ôn chẳng câu kéo được ai. Thế nên, những lúc không chịu nổi, lão Ôn bèn ra phố tìm “gà”. Lâu rồi, nhà Nghiêm Khắc không còn ở biệt thự Bethoven, mà chuyển đến ở trại ngựa. Hôm ấy, Cù Lợi bảo lão Ôn đến biệt thự lấy một món đồ. Hai hôm nay, cơn khát đàn bà đang hành hạ Ôn. Lão muốn nhân dịp về biệt thự lấy đồ, tranh thủ ra phố tìm “gà”, giải quyết nhu cầu riêng tư của mình. Lái chiếc BMW của Cù Lợi chạy ngang qua hiệu tóc, lão dừng lại. Tầm một cô gái mát-xa, mặc cả một trăm tệ, rồi cho “gà” lên xe đi tới biệt thự Bethoven. Trước khi lấy đồ, lão Ôn và “gà” hành sự trên chiếc sô-pha.

Xong việc, mặc quần, thì hai người cãi nhau chuyện tiền nong. Lúc ở hiệu cắt tóc, hai người đã đồng ý mức giá một trăm tệ. Nhưng con “gà” thấy lão Ôn chạy xe xịn, lại đưa ả đến tận biệt thự, đình ninh Ôn là chủ ngôi biệt thự, chứ không nghĩ lão ta chỉ là một tài xế quen. Con “gà” liền đòi năm trăm tệ. Lão Ôn cáu tiết, chửi con “gà” là đồ lật lọng. Con “gà” bảo, ở hiệu tóc thì một trăm, nhưng đã ra ngoài phải năm trăm. Không phải Ôn không có tiền để trả, mà tức vì bị lừa. Lúc đầu, hai người còn võ mồm, sau thì thượng cẳng chân, hạ cẳng tay. Lão Ôn giáng cho con “gà” một cái bạt tai, rồi chỉ vào điện thoại:

– Mày tin không? Tao gọi điện cho công an đến gõ cổ mày bây giờ đấy!

Con “gà” thấy mình thân cô thế cô, đấu không lại với Ôn, bèn nhặt một trăm tệ lão ta quẳng trên sô-pha, tấm tức chạy ra ngoài. Nhưng ả ta đã ghi sổ mối thù với lão Ôn và ngôi biệt thự này. Con “gà” có một người bạn tên là Tô Thuận Khanh. Tô Thuận Khanh ngoài việc mát-xa cho khách, còn đi lại với một nhân viên giao hàng của một nhà hàng. Tay này chính là tên đi cùng với Thôi Đầu trọc chặn Thanh Diện Thú Dương Chí ở ngõ hẻm nhỏ. Y đã học hết cấp 3, thích ăn nói văn vẻ. Ăn nằm với một ả mèò mà gà đồng, nhưng y cũng tự ví mình như Liễu Vĩnh². “Đêm nay tỉnh rượu nơi nao/Bờ dương liễu/Trăng tàn gió sớm”. Tiếng là ăn nằm với “gà”, nhưng y lại bị “gà” quản lý. Tô Thuận Khanh bảo y đi về hướng đông, đố y dám đi về hướng tây. Bảo y đánh chó, đố y dám đánh gà. Tô Thuận Khanh có thể danh chính ngôn thuận ngủ với gã đàn ông khác, nhưng “Liễu Vĩnh” chỉ có thể ăn nằm với ả. Ăn nằm với con “gà” này không phải dễ, tốn kém hơn với con gái nhà lành. Công việc giao hàng ở nhà hàng khiến “Liễu Vĩnh” không đủ tiền bao “gà”. Y bèn đầu quân cho Tào, làm chân “chạy văn thư” để kiếm thêm đồng ra đồng vào. Con “gà” bị lão Ôn đánh chơi thân với Tô Thuận Khanh. ả khóc lóc kể lể với bạn nỗi uất ức của mình ở biệt thự Bethoven. Tô Thuận Khanh vô tình kể lại với “Liễu Vĩnh”. Biệt thự Bethoven cách nhà hàng – nơi “Liễu Vĩnh” làm việc – chẳng bao xa. Y thường tới khu biệt thự Bethoven giao hàng. Muốn huênh hoang tài năng với Tô Thuận Khanh, y rắp tâm trừng phạt gã chủ ngôi biệt thự đã bắt nạt

con “gà” kia, và cũng để kiểm chác tí chút. Y cũng lầm tưởng lão Ôn là ông chủ của ngôi biệt thự. Lúc đi giao hàng, y lưu ý hơn đến ngôi biệt thự này. Theo dõi liên 6 tháng, rồi báo cáo với Tào đại ca, rằng ngôi biệt thự này thường không có người ở, nhưng đồ đạc bên trong không thiếu thứ gì. Cả một đồng giàu sang bày ra trước mắt. Không lấy có mà dở người. Thế nên mới có câu chuyện Thanh Diện Thú Dương Chí đến trộm nhà Nghiêm Khắc. Tất cả chỉ đơn thuần vì một con “gà”, nhưng với Lận và Nghiêm Khắc, sự việc dường như rối rắm hơn nhiều. Hoặc giả, chẳng cần biết việc này vốn dĩ có liên quan đến câu chuyện giữa Nghiêm Khắc với Bộ trưởng Giả hay không, nhưng bây giờ thì nó liên quan mười mười rồi. Đơn giản, bởi một chiếc USB đã bị đánh cắp.

Chương 17

Lưu Bằng Cử, Mạch Đô Na

Nhật túi xong, Lưu Nhảy Vọt chạy bán sống bán chết, như thể chính gã là kẻ trộm. Gã chạy bừa. Không nhớ đã chạy qua mấy ngõ hẻm, mấy con phố, đổi mấy bận xe buýt. Gã tưởng như sau lưng có cả thiên binh vạn mã rượt đuổi. Về đến công trường, vào nhà ăn, mở cửa phòng, bước vào trong, chốt cửa lại, vùi đầu lên giường, gã mới nhận ra quần áo đang mặc trên người ướt hết cả. Năm hôm nay, hôm nào gã cũng bận đi tìm chiếc túi, nhưng chẳng đến nỗi vất vả như thế này. Nhật mỗi chiếc túi mà mệt mỗi rã rời. Thế mới biết, làm trộm khó lắm, phải đâu chuyện đùa. Chợt nhớ ra, mãi chạy, quên bém chiếc xe đạp để ở con hẻm đối diện với khu biệt thự Bethoven. Nhưng bây giờ không dám quay lại đó để lấy. Cũng may, chiếc xe đạp vốn dĩ cà tàng, hai hôm trước lại bị va quệt, chẳng đáng bao nhiêu tiền. Lại tiếc rẻ chiếc vành trước vừa thay. Dù là đồ cũ dùng lại, nhưng vẫn cứ mất toi ba mươi tệ bạc. Đến khi định thần trở lại, Lưu Nhảy Vọt mới bật đèn trong phòng. Vừa bật lên, lại tắt. Gã lôi chiếc đèn pin nhỏ xíu để dưới gối bật lên rồi ngậm chiếc đèn vào miệng, ngắm nghía thật kỹ chiếc túi xách. Chiếc túi hình bán nguyệt. Lưu Nhảy Vọt chưa bao giờ trông thấy chiếc túi nào có hình dáng như thế. Sờ nắn chiếc túi, thấy nó mềm hơn cả túi giả da, túi da thuộc. Nhưng túi chỉ là túi, chẳng có gì đặc biệt. Lưu Nhảy Vọt mở túi, lật giở các thứ bên trong. Lúc chưa lục lọi, Lưu Nhảy Vọt còn cảm thấy mình số hên. Mặc dù bám theo Thanh Diện Thú Dương Chí mất nửa đêm, cuối cùng lại để mất dấu con mồi. Chiếc túi của mình vẫn chưa thấy tăm hơi đâu. Nhưng bù lại, gã nhặt được chiếc túi khác. Không những thế, chiếc túi này là của cánh nhà giàu. Biết đâu, bên trong lại chẳng đựng bao nhiêu là tiền và nhẫn kim cương. Nếu không, tên mặt chàm đã chẳng phải hóa trang để đánh cắp nó. Mất cừu, chưa biết chừng phen này bắt được con ngựa. Nào ngờ, Lưu Nhảy Vọt đã phải thất vọng ê chề. Trong chiếc túi quả là có độ hơn năm trăm tệ. Nhưng ngoài tiền ra, chỉ còn lại một vài tấm

thẻ ngân hàng, đồ hóa trang như: hộp phấn, chổi lông mi, nhíp..., còn có cả hai miếng băng vệ sinh. Thẻ ngân hàng, kể cũng đáng giá, nhưng không có mã thì coi như có cũng như không. Kể cả biết mật mã chẳng nữa, chủ thẻ thể nào cũng báo mất, chẳng đại gì thò mặt đến ngân hàng. Lưu Nhảy Vọt cha chả là tức. Nhưng gã không tức chiếc túi, mà tức tên mặt chàm. Gã buột miệng chửi:

– Mẹ kiếp, cặp của người nghèo thì mày cặp tiền. Còn cặp của người giàu thì mày cặp mấy đồ đàn bà. Rõ đồ bệnh hoạn!

Rồi lại lôi ra một chiếc USB. Lưu Nhảy Vọt không hiểu gì về vi tính, cũng không hiểu gì về USB, không biết nó là thứ gì. Trông nó vuông thành sắc cạnh, nhưng rất tinh xảo, tưởng lại là một thứ đồ dùng của đàn bà, chỉ có điều không biết nó có tác dụng gì. Đang nấu ruột thì bên ngoài có tiếng gõ cửa thình thình. Lưu Nhảy Vọt tưởng có người đuổi đến, vội tắt đèn pin, nhét chiếc USB vào người, rồi quẳng chiếc túi vào trong một chiếc hũ. Nhà của đầu bếp nên chỗ nào cũng hũ lọ. Gã đập nắp hũ lại, rồi nháo nhào phi lên giường, đắp chăn, giả giọng ngái ngủ, hỏi:

– Ai đấy?

Người bên ngoài có vẻ khó chịu:

– Tôi đây, mở cửa!

Lưu Nhảy Vọt nhận ra giọng lão Đặng, nhân viên trông coi bãi vật liệu của công trường. Biết là lão Đặng, Lưu Nhảy Vọt mới yên tâm. Nhưng rồi lại thấp thỏm, sợ đám người đuổi theo ép lão Đặng đến gõ cửa để lừa gã. Lại hỏi:

– Còn cả ai nữa?

Lão Đặng có vẻ cáu:

– Một mình tôi vẫn chưa đủ à? Không dắt gái đến cho ông đâu.

Lưu Nhảy Vọt lúc này mới thật sự yên tâm, vùng chần ra mở cửa cho lão Đặng. Cửa mở, lão Đặng gắt:

– Đêm cũng không về, ông đi đâu đấy?

Lưu Nhảy Vọt giả tảng:

– Về chán chê rồi.

Rồi làm ra vẻ khó hiểu:

– Tôi chỉ ngủ, chết thế đếch nào được.

Lão Đặng không đôi co, bảo:

– Có người tìm ông suốt, có biết không?

Lưu Nhảy Vọt ngạc nhiên:

– Ai đấy?

Lão Đặng:

– Con trai ông. Một tiếng đồng hồ mà gọi tới 5 cú điện thoại, bảo ông ra ga Tây Bắc Kinh đón.

Mặc dù kẻ tìm gã không phải là đám người đuổi theo, nhưng như thế cũng đủ để Lưu Nhảy Vọt sửng sốt:

– Thằng khốn ấy đã đến Bắc Kinh rồi à? Sao tôi chẳng biết gì nhỉ?

Lão Đặng trách móc:

– Ông có biết là tôi vốn bị mất ngủ không? Bị thằng con ông dày vò như thế, tối nay tôi chắc lại trắng đêm rồi.

Lại bảo:

– Cái lão Nhiệm Bảo Lương khốn kiếp, cứ đòi phải có điện thoại ở bãi vật liệu. Lát nữa về, tôi đập tan cho mà xem!

Lưu Nhảy Vọt đến ga Tây Bắc Kinh đã là 2 giờ sáng. Ban ngày, ga tàu đông nghịt người. Nửa đêm về sáng, sân ga vắng vẻ, chẳng mấy người đi lại. Nhưng trên sân ga, nằm ngổn ngang những người là người. Mỗi người một kiểu ngủ riêng. Người ngáy, người nghiêng răng. Phơi bày tật xấu không hề che đậy và vô tư hết nỗi. Cũng có người không ngủ, lẳng lặng ngồi trên thềm gặm bánh mì, mắt liến láo. Có người ngồi trên đồng hành lý tán gẫu, rồi ngoác miệng ngáp. Có vài đôi trai gái chẳng biết từ đâu tới. Con gái thì tựa lưng vào cột, con trai thì ôm riết lấy bạn gái nghiêng ngấu. Lưu Nhảy

Vọt lượn ba vòng trên sân ga vẫn không tìm thấy con. Gã bỗng lo lắng. Thằng con lần đầu tiên đến Bắc Kinh, không biết nó có bị lạc không. Hoặc giả, nó nhẹ dạ, bị bọn buôn người lừa mang đi. So với mất túi, mất con nghiêm trọng hơn nhiều. Cũng chính bởi mất túi, không có tiền gửi cho con đóng học phí, biết đâu thằng con sốt ruột quá, mò thẳng tới Bắc Kinh. Nếu lạc mất con thì cũng tại chiếc túi mà ra. Lưu Nhảy Vọt vừa tìm con, vừa lầm bầm chửi kẻ đã trộm túi của gã. Lưu Nhảy Vọt đi men phía tây sân ga. Lúc đến cây cột, gã quay lại, bỗng có tiếng ho đằng sau. Lưu Nhảy Vọt ngoảnh lại, thấy thằng con đang đứng sau cây cột. Nửa năm không gặp, trông nó khác quá. Cao hơn, đen hơn. Mép lún phún râu. Cả mập hơn. Bố càng ngày càng gầy, còn con thì càng ngày càng béo. Chẳng trách, Lưu Nhảy Vọt đi qua chỗ này đã ba bận mà không nhận ra nó. Nhưng đáng lý ra nó phải nhận ra bố nó chứ. Sao không đánh tiếng để bố nó phải lo lắng. Lưu Nhảy Vọt ngạc nhiên khi thấy cạnh thằng con là một cô gái khoảng 24-25 tuổi. Đem hôm mà còn mắt xanh mỏ đỏ. Mặc áo dây ôm lấy bộ ngực bự, quần lửng màu phấn hồng bó lấy chiếc mông. Chân đi dép lê. Có thể, lúc Lưu Nhảy Vọt qua đây khi này, thằng con đang mãi hôn hít cô ta nên không nhận ra bố. Sự việc diễn ra đường đột quá, Lưu Nhảy Vọt có phần mù mịt. Bố con gặp nhau mà không biết nên mở đầu câu chuyện từ đâu. Chính vì không biết mở đầu thế nào, nên Lưu Nhảy Vọt vừa mở miệng, là cái bực đã theo tuột ra ngoài:

– Mà không ở quê chịu khó học hành, lên Bắc Kinh làm gì?

Nói xong, Lưu Nhảy Vọt lại thấy hối hận. Câu chuyện không nên được bắt đầu như thế. Thằng con lên Bắc Kinh là vì Lưu Nhảy Vọt không kịp gửi tiền học phí cho nó. Hỏi như thế, khác gì tự mình tát vào mặt mình? Chẳng ngờ, thằng con không hề bận tâm, nói luôn:

– Còn học hành cái nổi gì? Thú thật với bố, con bỏ học từ 3 tháng trước rồi.

Lưu Nhảy Vọt sững người:

– Mà thích bỏ là bỏ à? Sao không nói trước với tao một tiếng?

Rồi cái tiết:

– Đã bỏ học, sao đợt vừa rồi giục tiền học phí kinh thế? Mà dám lừa cả bố mà à?

Lưu Nhảy Vọt không cái giận mới là chuyện lạ. Chính vì ra bưu điện gửi tiền cho con, nên gã mới bị mất túi. Nếu thằng con không nói dối, thì gã đã chẳng bị một loạt những xúi quẩy như thế. Lưu Nhảy Vọt chỉ muốn lao tới cho thằng con một đá, nhưng thấy bên cạnh nó còn có một cô gái vai trần, chân trần, bèn nuốt giận, nghiêm giọng hỏi:

– Không đi học, thì cả ngày mà làm những gì?

Thằng con đáp:

– Mẹ con bảo con đi bán rượu cùng bố dượng.

Lưu Nhảy Vọt bàng hoàng. Sáu năm trước, khi ly hôn với Hoàng Hiếu Khánh, Lưu Nhảy Vọt giành được đứa con trai về mình. Vì sĩ diện, gã không thèm số tiền đóng góp nuôi con của Hoàng Hiếu Khánh. Vì sĩ diện, gã đã phải oằn lưng vất vả trong suốt 6 năm qua. Nào ngờ, thằng con chẳng nói chẳng rằng, tự tiện theo về với mẹ nó. Thế thì khác nào, sự vất vả khổ sở của Lưu Nhảy Vọt trong suốt 6 năm qua là vô ích, cái sĩ diện của gã cũng vô ích. Lưu Nhảy Vọt tức quá, giậm chân xuống đất:

– Mà theo mẹ mà rồi à? Mà có biết mẹ mà là ai không? Bảy năm trước mẹ mà là một đứa lằng lộn!

Lại chữ:

– Lại còn bố dượng? Mà có biết bố dượng mà là thứ gì không? Là đứa bán rượu rởm. Lẽ ra, tòa án phải xử bắn nó từ lâu rồi.

Thằng con tỉnh bơ:

– Đây là chuyện ngày xưa. Còn bây giờ, sản xuất rượu thật rồi.

Lại tiếp:

– Mà bố không phải cái. Hôm qua, con vừa cãi nhau với nhà ấy. Giờ, con lên với bố đây.

Sự việc diễn biến quá bất ngờ, Lưu Nhảy Vọt lại thấy mù mịt:

– Sao lại cãi nhau?

Lưu Bằng Cử:

– Tháng trước, mẹ sinh em bé. Kể từ khi có nó, nhà ấy đối xử với con không như trước đây. Con chỉ muốn bóp cổ đứa bé chết tươi, nhưng không dám.

Lưu Nhảy Vọt lại một phen bàng hoàng. Mẹ vợ trước Hoàng Hiếu Khánh năm nay đã hơn 40 tuổi. Tay Lý Canh Sinh bán rượu rờm kia cũng đã 46-47, vậy mà vẫn đẻ con được? Chúng nó ghê gớm thật. Lưu Nhảy Vọt lại được dịp tức giận:

– Chúng nó làm như thế là vi phạm chính sách sinh đẻ có kế hoạch. Chẳng lẽ chính quyền không sờ đến chúng nó à?

Hai bố con cứ thế lời qua tiếng lại, mãi không thôi. Cô gái mặc áo dây đứng cạnh lén kéo tay Lưu Bằng Cử. Lưu Bằng Cử sực nhớ ra, nói với bố:

– Con quên không giới thiệu với bố. Đây là Mạch Đô Na, bạn gái con.

Lưu Nhảy Vọt dừng tranh luận, nhìn kỹ Mạch Đô Na, rồi có vẻ nghi ngại. Không phải vì chuyện trang điểm, ăn mặc của cô ta, mà vì thái độ của cô ta với kiểu trang điểm của mình và trước cái nhìn ngó của người khác: nó bất cần quá. Trông không giống con nhà lành. Chỉ có Dương Ngọc Hoàn ở Hiệu tóc Man Lệ mới có thái độ như thế với chính mình và cả thế giới. Nếu Mạch Đô Na là một con “gà”, thì sự trang điểm và thái độ của cô ta có thể thông cảm được. Nhưng nếu là bạn gái của con trai mình, thì Lưu Nhảy Vọt có phần không yên tâm. Gã kéo thẳng con ra mé kia của chiếc cột, nhưng cũng không dám nói toẹt ra cô ta là “gà”. Gã chợt nhớ ra điều gì đó:

– Này, bố nghe cái tên Mạch Đô Na có vẻ quen quen?

Lưu Bằng Cử:

– Không quen biết gì với bố đâu. Lúc đầu, cô ta tên là Mạch Giai¹, nhưng sau chê tên quê quá, mới đổi thành tên bây giờ.

Lưu Nhảy Vọt chẳng rỗi hơi quan tâm đến cái tên. Gã thì thầm:

– Yêu nhau từ khi nào?

Lưu Bằng Cử có vẻ bức mình:

– Hai tháng rồi.

Lưu Nhảy Vọt vòng vo:

– Bố trông, nó già hơn mày.

Lưu Bằng Cử cự lại:

– Người yêu bố hay người yêu con?

Rồi mặc kệ Lưu Nhảy Vọt, quay trở lại chỗ cũ. Lưu Nhảy Vọt đành phải đi theo ra. Mạch Đô Na có vẻ như không quan tâm đến chuyện hai bố con Lưu Nhảy Vọt thậm thụt to nhỏ với nhau. Thấy hai bố con lại găng lên với nhau, chỉ cười. Cô ta chủ động bước đến bắt chuyện với Lưu Nhảy Vọt:

– Bác ạ, cháu nghe Bằng Cử nói, bác ở Bắc Kinh làm ăn khấm khá lắm. Bằng Cử cãi nhau với mẹ, nên bọn cháu muốn đến Bắc Kinh để phát triển.

Nghe xong, Lưu Nhảy Vọt lại mù mịt:

– Phát triển? Phát triển cái gì?

Lưu Bằng Cử rồn rảng:

– Lúc nói chuyện qua điện thoại, bố toàn bảo có sáu vạn tệ đấy thôi. Bố mau mau xuất quỹ đi.

Rồi chỉ vào Mạch Đô Na:

– Mạch Đô Na biết xoa bóp chân. Bọn con định mở tiệm mát-xa chân ở Bắc Kinh.

Lưu Nhảy Vọt khóc dở mếu dở. Lần trước, thằng con xin tiền đúng lúc Lưu Nhảy Vọt đang bí. Hai bố con cãi nhau trong điện thoại. Lúc cãi nhau, Lưu Bằng Cử nghi bố không có tiền. Lưu Nhảy Vọt bèn mang sáu vạn tệ ra để trấn an nó. Nhưng thằng con không hề biết xuất xứ của số tiền này, cũng không biết rằng, số tiền này chưa phải là tiền, mà mới chỉ là tờ giấy ghi nợ. Tờ giấy ghi nợ lại vừa bị mất mấy ngày trước đây cùng với chiếc túi.

Chương 18 Triệu Tiểu Quân

Lưu Bằng Cử và bạn gái lên Bắc Kinh, coi như Lưu Nhảy Vọt giờ có về quê cũng thành “vô gia cư”. Gã đưa thẳng con và cô bạn Mạch Đô Na của nó đi từ ga tàu về công trường xây dựng. Hai bố con lại cãi cọ suốt dọc đường. Lưu Bằng Cử truy hỏi bố rốt cuộc có sáu vạn tệ hay không. Lưu Nhảy Vọt nhất thời không thể giải thích ngọn ngành được, đành ậm ừ:

– Có thì có, nhưng bây giờ chưa tiêu được.

Lưu Bằng Cử:

– Đã có, sao lại không được tiêu?

Lưu Nhảy Vọt:

– Tiền ở Ngân hàng. Bố gửi tiết kiệm có kỳ hạn. Bây giờ rút, có mà lỗ to.

Câu này, Lưu Nhảy Vọt đã nói trong điện thoại hàng trăm lần. Lưu Bằng Cử bắt đầu nghi ngờ bố nó nói dối. Đến lượt Lưu Nhảy Vọt quay sang trách móc thằng con. Không phải trách nó chuyện chẳng nói chẳng rằng tự tiện theo về với mẹ nó và tên bán rượu rởm, mà trách nó chuyện: đằng nào cũng bỏ đi, thì không được quá dễ dãi với hai đứa chó má ấy, lẽ ra phải nhân cơ hội xoáy ít tiền của nhà nó. Thế đểch nào, theo về nhà nó ở 3 tháng, mà vẫn hai bàn tay trắng? Thế chẳng ra công cốc công cò à? Không trộm được gà thì chí ít cũng phải làm tí thóc. Thằng con bực mình:

– Bố nói thế, thành ra chuyện bố không gửi tiền cho con là do bố cố tình. Bố cố tình ép con về nhà ấy, để con ãm tiền nhà ấy về. Ý bố là thế chứ gì?

Lưu Nhảy Vọt vội phân bua:

– Bố đời nào có ý như thế.

Chợt nhớ ra điều gì:

– Qua chuyện mày với mẹ mày, bố thấy, mày cũng không phải tay vừa đâu.

Rồi lại chuyển cơn giận sang tên bán rượu rơm:

– Trước đây, nó toàn bán rượu rơm. Bây giờ, sao lại thành rượu thật? Lừa bịp đến thế là cùng! Chính quyền không còn ai sờ đến chúng nó à?

Cứ thế, hai bố con lời qua tiếng lại suốt đường về. Phải đến khi Lưu Nhảy Vọt đưa thằng con và bạn gái nó về tới công trường, đến trước túp nhà tạm của gã ở nhà ăn, mở cửa, xách hành lý vào nhà, hai bố con mới thôi cãi nhau. Thấy đồ đạc trong nhà toàn hũ với lọ, Lưu Bằng Cử và Mạch Đô Na thất vọng ra mặt. Bố nó sống ở một nơi tồi tàn như vậy thì làm quái gì có được sáu vạn tệ. Thằng con làu bàu:

– Mấy mươi năm nay, chỉ nói linh tinh là giỏi.

Lưu Nhảy Vọt tự thấy đuối lý nên không trả miếng. Gã bắt đầu lo, không biết ba người sẽ sống chung thế nào trong túp nhà lụp xụp này. Chưa nghĩ ra, thì thằng con đã lên tiếng:

– Bố, bọn con ở đây thì bố ở đâu?

Lưu Nhảy Vọt sững sốt. Không ngờ, vừa gặp mà thằng con đã chuyển từ ngôi khách sang ngôi chủ. Đây vốn là nhà của Lưu Nhảy Vọt, vậy mà thằng con lại hỏi bố nó ở chỗ nào, rõ ràng là muốn đuổi bố nó ra ngoài. Còn một điều nữa khiến Lưu Nhảy Vọt giận sôi lên. Thằng con đuổi bố đi, bảo hai đứa chúng nó ở đây thì rõ là để ăn nằm với nhau. Tán tỉnh yêu đương đêch gì chúng nó, rõ là bày trò chim chuột. Lưu Nhảy Vọt toan nổi giận, thì cô bạn Mạch Đô Na của thằng con thỏ thẻ:

– Bác ạ. Ở chỗ bác không tiện lắm. Hay, để bọn cháu ra ngoài nhà nghỉ ở tạm ạ?

Có vẻ nhượng bộ hơn rồi đấy. Nhưng ý tứ vẫn là, để hai đứa nó ở với nhau. Xem ra, chúng nó ở với nhau không phải ngày một, ngày hai rồi. Lưu Nhảy Vọt giờ có muốn quản, cũng chẳng kịp. Đêm hôm về sáng, đã oải vì cãi cọ, Lưu Nhảy Vọt xa xăm mặt mày:

– Hai đứa cứ ở đây. Ở Bắc Kinh, bác có cả chục chỗ ở, tha hồ chọn.

Lưu Nhảy Vọt vừa ra khỏi cửa, thằng con đã đóng cửa đến “rầm” một cái. Lưu Nhảy Vọt vừa quay người, đèn trong phòng chưa tắt, thằng con đã

ôm chặt lấy cô bạn gái Mạch Đô Na. Bóng hai đứa dính chặt vào nhau in lên tấm rèm cửa sổ. Rồi chúng ngã vật xuống giường. Đèn trong phòng tắt ngấm. Sau một hồi sột soạt, trong nhà vang ra tiếng rên rỉ, xuýt xoa của đôi trai gái. Lưu Nhảy Vọt đứng như trời trồng ngoài cửa. Không phải để rình trộm chuyện riêng tư của thằng con, mà nghĩ lại hồi 19 năm về trước. Lúc ấy, gã và Hoàng Hiểu Khánh vừa cưới, hai người cũng hăng như thế. Không phải gã cảm khái mình già mất rồi, mà cảm thấy mọi thứ như đã là của hai thế giới khác nhau.

Rời nhà ăn, Lưu Nhảy Vọt không biết đi đâu về đâu. Thật ra, chỗ đặt lưng không phải khó tìm. Chỉ nói riêng công trường này, khu lều tạm là nơi ngủ nghỉ của hàng trăm con người, làm gì đến nỗi không thừa ra một chỗ cho gã? Nhưng Lưu Nhảy Vọt không muốn đến đó. Không phải vì chê nơi đó bẩn thỉu, mà vì nói chuyện không hợp với đám công nhân. Trước đây, nói chuyện với bọn họ thì hợp, nhưng bây giờ thì không. Bình thường, không có việc gì, gặp đám ấy tán gẫu kể cũng vui. Nhưng đang một bầu tâm sự thế này, nhất định không gặp đám ấy được. Đám ấy thích buôn chuyện của người khác, hể hỏi là hỏi đến nơi đến chốn. Xong, là rêu rao. Tam sao thất bản. Chuyện nọ xọ chuyện kia, một chuyện nhưng nói thành hai, ba chuyện, cũng có khi, hai, ba chuyện lại nói thành mỗi một chuyện. Không tới khu lều công nhân được. Nhưng hôm nay, Lưu Nhảy Vọt trải qua biết bao nhiêu là chuyện, cái bụng chát chứa bao điều muốn nói. Không nói, cái bụng chắc nổ tung mất. Đã thế, lại không thể nói được với đám công nhân. Lưu Nhảy Vọt chợt nghĩ đến một người có thể trút bầu tâm sự – Mã Man Lệ ở Hiệu tóc Man Lệ. Nhưng bây giờ đã hơn ba giờ sáng, cô ta chắc đã ngủ từ lâu. Bây giờ đến gõ cửa, sợ Mã Man Lệ nổi cáu. Bụng bảo vậy, nhưng đôi chân của Lưu Nhảy Vọt cứ đi theo phản xạ, xuyên qua con hẻm, rồi đi về phía Hiệu tóc Man Lệ. Trông thấy Hiệu tóc Man Lệ từ đằng xa, Lưu Nhảy Vọt mừng rơn, những tưởng hiệu tóc đã tắt đèn, đóng cửa từ lâu. Nào ngờ, bên trong vẫn sáng đèn. Lưu Nhảy Vọt rảo bước thật nhanh. Đến nơi, gã ngạc nhiên. Mặc dù hiệu tóc đã đóng cửa, nhưng có tiếng người cãi cọ bên trong. Ghé sát cửa sổ nhìn vào trong, vẫn cảnh cũ.

Chồng trước của Mã Man Lệ là Triệu Tiểu Quân đang đôi co với cô ta. Dương Ngọc Hoàn làm thuê cho hiệu tóc đã về từ lâu. Trong nhà chỉ có Mã Man Lệ và Triệu Tiểu Quân. Lưu Nháy Vọt lúc đầu tưởng Triệu Tiểu Quân lại đến đòi ba vạn tệ mà em trai Mã Man Lệ vay của hắn. Hai bên cãi cọ rồi choảng nhau. Nhưng hóa ra không phải. Triệu Tiểu Quân đáng chừng say rượu, mặt mũi đỏ gay, chân nam đá chân chiêu, đang ôm Mã Man Lệ đẩy vào buồng trong:

– Một lần, chỉ một lần thôi.

Thì ra, hắn muốn tòm tem với Mã Man Lệ. Chuyện này nghiêm trọng hơn cả chuyện đòi nợ. Triệu Tiểu Quân mặc dù đã say, nhưng vẫn khỏe hơn Mã Man Lệ. Hoặc giả, chính bởi vì say, nên hắn khỏe hơn lúc bình thường. Mã Man Lệ bị gã ôm chặt, nhắc bổng lên, chân Mã Man Lệ giãy đạp như gà con. Cô ta lấy tay bám vào khung cửa buồng trong, ưỡn mông lên:

– Đ. mẹ mày chứ! Tao với mày bỏ nhau rồi, mày thế này là hiếp dâm, hiểu không?

Triệu Tiểu Quân chầy bừa:

– Hiếp dâm thì hiếp dâm. Không thì nhà cô lãi to à!

Hai người cứ thế giằng co nhau ở khung cửa buồng trong. Nào ngờ, khung cửa làm rất tạm bợ, chỉ là mấy chiếc nẹp gỗ đóng thêm vài cái đinh. Triệu Tiểu Quân hơi dùng sức một tí là “rầm”, cả cửa lẫn người đổ ập xuống sàn. Triệu Tiểu Quân ngã bổ chửng, đầu đập vào ghế, mạnh đến nỗi chân ghế bị long. Triệu Tiểu Quân đau điếng, mãi không bò dậy nổi. Mã Man Lệ ngã lên người Triệu Tiểu Quân, nên không hề hấn gì. Cô lồm cồm bò dậy, vợ lấy chiếc kéo trên bàn cắt tóc:

– Mày còn giở trò, là tao dâm!

Triệu Tiểu Quân bị cú ngã làm cho choáng váng, mãi không có phản ứng gì. Đợi đến khi định thần, thấy chiếc kéo trong tay Mã Man Lệ, hắn liền trở mặt:

– Không cái đấy cũng được. Trả tiền đây!

Cuối cùng, lại trở về chuyện tiền nong. Mã Man Lệ vẫn không chịu:

– Tôi không nợ tiền anh.

Triệu Tiểu Quân:

– Đều là người nhà cô cả. Thằng em cô chạy nợ, thì cô phải trả.

Mã Man Lệ:

– Nó đi lại với anh thì không phải là người nhà tôi nữa.

Triệu Tiểu Quân gắng sức bò dậy:

– Không trả tiền cũng được. Tái hôn.

Mã Man Lệ nhổ nước miếng:

– Đừng hòng!

Triệu Tiểu Quân vịn tay vào bàn cắt tóc gượng dậy, rồi cũng nhặt lấy một con dao cạo trên bàn, nhưng không vung nó về phía Mã Man Lệ, mà gí vào cổ mình:

– Cô không tái hôn là tôi tự sát!

Bên ngoài cửa sổ, Lưu Nhảy Vọt sững sốt. Không phải vì Triệu Tiểu Quân đòi tự sát, mà vì không ngờ hẳn ta còn muốn tái hôn với Mã Man Lệ. Triệu Tiểu Quân cứ vài ba ngày lại đến đòi nợ. Trước đây, Lưu Nhảy Vọt tưởng hẳn đến đơn thuần là để đòi nợ, ai ngờ ngoài đòi nợ, hẳn còn có mục đích khác. Đã muốn tái hôn, sao khi xưa lại đòi ly hôn? Nào ngờ, Mã Man Lệ tỉnh queo:

– Đừng có động tác giả. Cửa thật đi!

Lại tiếp:

– Thích giở trò lưu manh à? Không giống đâu!

Thấy thủ đoạn bị phanh phui, Triệu Tiểu Quân tức điên lên vì xấu hổ. Hẳn hươ dao lao về phía Mã Man Lệ. Mã Man Lệ cũng vung kéo cự lại. Thấy xảy ra án mạng đến nơi, Lưu Nhảy Vọt chẳng cần biết nấp tẻ ra làm sao, co chân đạp toang cánh cửa, nhảy vào ôm chặt Triệu Tiểu Quân. Nhưng người ta là vợ chồng cũ cãi nhau, Lưu Nhảy Vọt không biết nên khuyên giải thế nào. Chuyện đòi nợ và tái hôn, lại không tiện can thiệp. Lần trước, trót can thiệp vào chuyện đòi nợ thành ra rước họa vào thân.

Lưu Nhảy Vọt đành lấy cố Triệu Tiểu Quân say rượu, ôm chặt hẳn ta lắc mạnh:

– Tỉnh lại đi, tỉnh lại đi. Sao uống nhiều thế?

Triệu Tiểu Quân quả có uống nhiều thật. Bị Lưu Nhảy Vọt lắc mạnh, đầu óc hẳn càng rối. Cho dù khi nãy không rối, thì bây giờ, bị Lưu Nhảy Vọt lắc mạnh như vậy, đầu óc hẳn không rối tung lên mới là chuyện lạ. Hẳn bước lão đảo, rồi vùi đầu vào lòng Lưu Nhảy Vọt:

– Ông là ai?

Lưu Nhảy Vọt bần thần. Bình thường, câu này dễ trả lời, nhưng bây giờ khó quá. Đành nói bừa:

– Bạn.

Nhưng trong bụng thì quở:

– Con mẹ mày chứ. Mày còn nợ bố mày một nghìn tệ đấy.

Triệu Tiểu Quân nghe bảo “bạn”, liền mở mắt nhìn chòng chọc vào Lưu Nhảy Vọt, nhất thời chưa có phản ứng gì. Lưu Nhảy Vọt tranh thủ tước con dao trong tay hẳn, rồi ghé vào tai, hét:

– Có chuyện gì, ta ra chỗ khác nói chuyện.

Triệu Tiểu Quân lú lờ:

– Đi đâu?

Lưu Nhảy Vọt:

– Uống rượu tiếp.

Lúc này mới biết Triệu Tiểu Quân quả có say thật. Vừa nghe bảo uống rượu, hẳn đã quên phắt chuyện khi nãy, vui vẻ:

– Đừng có ăn dỡ tôi, tôi uống chưa đủ đô đâu.

Lưu Nhảy Vọt:

– Biết anh chưa đủ đô, nên mới rủ anh đi uống tiếp.

Rồi tranh thủ đỡ Triệu Tiểu Quân ra ngoài. Nhưng lúc ra khỏi Hiệu tóc Man Lệ, Lưu Nhảy Vọt lại không biết đưa Triệu Tiểu Quân đi đâu. Bảo

uống rượu chỉ là cái cớ để lừa hấn ta ra ngoài. Lúc đỡ Triệu Tiểu Quân ra ngoài cửa, Lưu Nhảy Vọt thấy Mã Man Lệ quăng chiếc kéo, ngồi sụp xuống khung cửa đổ chềnh ềnh trên sàn, òa khóc. Lưu Nhảy Vọt định bụng sau khi đưa Triệu Tiểu Quân đến một nơi nào đó sẽ quay lại hiệu tóc, an ủi Mã Man Lệ, nhân tiện dò hỏi xem chuyện ly hôn, tái hôn của vợ chồng họ ra làm sao. Ngày thường, Mã Man Lệ có vẻ kênh kiệu với Lưu Nhảy Vọt, nên những chuyện này không tiện hỏi. Nhưng gặp chuyện hôm nay thế này, chắc cô ta không dám tinh tướng nữa. Đột nhiên, Lưu Nhảy Vọt quên phắt cả bầu tâm sự đang dồn ứ trong lòng. Gã định dìu Triệu Tiểu Quân ra phố, đến một bến xe buýt. Ở đó có ghế đợi xe. Đặt Triệu Tiểu Quân nằm trên ghế, có thể giúp hấn ta tỉnh rượu. Và, chỗ phố phường đông người, không sợ xảy ra chuyện gì bất trắc. Nào ngờ, Triệu Tiểu Quân mặc dù đã say xỉn, những chuyện khác không nhớ, nhưng chuyện Lưu Nhảy Vọt rủ đi uống rượu thì vẫn nhớ. Thấy Lưu Nhảy Vọt đỡ mình ra ngoài phố, hấn ta liền trợn mắt:

– Đi đâu đấy? Ông lừa tôi, phải không?

Rồi vùng vằng đòi quay lại:

– Tôi phải quay lại. Phải nói cho dứt điểm câu chuyện.

Đến nước này, Lưu Nhảy Vọt đành phải dìu Triệu Tiểu Quân đến góc phố. Qua hai góc phố, có một quán ăn phục vụ 24/24 giờ. Quán này của người Nội Mông, tên là “Ngạc Nhĩ Đa Tư Đại tửu điểm”. Tiếng là “Đại tửu điểm”, kỳ thực bên trong chỉ bày năm, sáu cái bàn, bán mấy xiên thịt nướng, vài món bò xào, cừu xào, cơm, mì. Triệu Tiểu Quân trông thấy quán ăn, mặt mày hớn hở. Đã quá nửa đêm, trong quán ăn khách khứa không còn một ai. Đầu bếp đã đi ngủ từ lâu. Thịt nướng, đồ ăn nóng cũng hết sạch. Trong chiếc tủ kính ở quầy, bày vài món ăn nguội. Do thời gian để trong tủ kính lâu quá, đồ ăn nguội cũng mệt mỏi, héo rũ hết cả. Một cô gái phốp pháp người dân tộc Mông Cổ, hai má đỏ lựng, hai mắt đỏ quạch, chân vòng kiềng, có lẽ do cười ngựa nhiều, bưng rượu, thức ăn đến cho Lưu Nhảy Vọt và Triệu Tiểu Quân, rồi quay trở lại, gục đầu vào quầy. Một lát sau đã thiếp đi. Lưu Nhảy Vọt vốn không muốn để Triệu Tiểu Quân uống

tiếp, nhưng hần ta không chịu. Hần nhắc chén lên. “Ừ” “ừ” “ừ”, tự mình cạn trước 3 chén. Xong, lại đòi Lưu Nhảy Vọt cùng chén với hần. Lúc này, Lưu Nhảy Vọt chợt nhớ đến một bầu tâm sự đang chất ngất trong lòng, chuyện mất túi rồi lại nhặt được chiếc túi, chuyện thằng con và đứa bạn gái nó đến Bắc Kinh, tất cả bỗng chốc trào ngược lên tim, chẳng tâm trạng đâu mà uống rượu. Triệu Tiểu Quân bực bội:

– Sao thế? Khinh tôi, phỏng?

Rồi vợ lấy chiếc ghế, toan choảng nhau với Lưu Nhảy Vọt. Lưu Nhảy Vọt đành phải uống. Uống xong chén một, lại tiếp chén hai. Cứ thế, không cưỡng được. Triệu Tiểu Quân uống mãi vẫn thế, nhưng Lưu Nhảy Vọt sau vài ba chén đã chuẩn choáng. Cũng có thể vì quá mệt mỏi sau năm ngày lang thang tìm túi. Tối nay lại chạy khắp quá nửa thành phố Bắc Kinh không ngơi nghỉ. Vốn tưởng say rượu là chuyện xấu. Nào ngờ khi say, Lưu Nhảy Vọt quên hết những thứ khác. Gã chợt thấy khoan khoái, phấn chấn lạ. Lại keng tiếp hai chén. Lưu Nhảy Vọt quên bém nguyên nhân của cái sự uống rượu, quên cả chuyện người đang uống rượu phía đối diện có mối quan hệ gì với mình. Hai người vốn không quen thân gì, chỉ gặp nhau vài ba lần, Triệu Tiểu Quân còn nợ tiền của Lưu Nhảy Vọt. Nhưng bây giờ, hai người bỗng trở nên thân thiết. Lúc nói chuyện, lòng dạ Lưu Nhảy Vọt bồn chồn, dường như muốn hỏi dò Triệu Tiểu Quân chuyện gì đó. Chợt nghĩ ra là muốn hỏi cho ra ngọn ngành câu chuyện giữa Triệu Tiểu Quân và Mã Man Lệ, rằng: khi xưa, tại sao hai người lại ly hôn, bây giờ sao lại muốn tái hôn. Ai ngờ, không nhắc đến còn đỡ. Vừa nhắc đến, Triệu Tiểu Quân đã òa lên nước nở. Hần chồm người nắm lấy tay Lưu Nhảy Vọt:

– Ông anh ơi, thật ra chuyện này, em mắc bẫy của chính em. Ngày xưa ly hôn, chẳng vì cái gì, chỉ vì một con đàn bà mất dạy. Nó chẳng có gì đặc biệt ngoài bộ ngực to. Còn con vợ em, nếu nhìn không kỹ, sẽ nghĩ ngay nó là đàn ông. Ngày xưa, em có tiền, chuyện bỏ vợ cũ, lấy vợ mới quá đơn giản. Nhưng bây giờ, không có tiền. Tháng trước, con vợ mất dạy của em nó bỏ đi. Tìm khắp nơi vẫn không thấy. Vốn hai vợ, bây giờ chẳng còn ai. Em

nghĩ, em thiệt thòi quá. Đời em có làm gì đâu mà sao khổ khổ khổ nạn thế?

Lại bảo:

– Con Mã Man Lệ cũng chẳng ra giống gì. Nó với con đàn bà mất dạy kia vốn là bạn thân của nhau. Chẳng biết có phải do chúng nó đặt bẫy để em chui vào không?

Rồi nghiêng răng:

– Ba năm trước, nó cũng lòng thòng với một thằng. Tưởng em không biết gì. Đời! Thế mà cũng có thằng thích loại trai giả gái.

Triệu Tiểu Quân nói năng có phần rối rắm, làm Lưu Nháy Vọt nghe không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao. Ngoại trừ việc Mã Man Lệ không phải là Mã Man Lệ mà gã vẫn quen biết, cô ta phức tạp hơn gã tưởng. Nhưng chuyện Triệu Tiểu Quân bảo vợ hai của hắn bỏ đi, tình cờ lại trùng với một phần tâm sự của Lưu Nháy Vọt. Vợ trước của Lưu Nháy Vọt là Hoàng Hiếu Khánh cũng bỏ đi theo trai. Mượn men rượu đang bốc, Lưu Nháy Vọt cũng lấy tay đập bàn:

– Chuyện vợ bỏ theo trai thì anh cũng giống chú mày.

Chợt dừng lại, nghĩ ngợi giây lát, thật ra, vợ gã không phải bỏ theo trai, mà là bị trai cướp mất, lại lắc đầu:

– Nhưng cũng không giống.

Đột nhiên, gã nổi giận. Nhưng không phải nhằm vào Triệu Tiểu Quân mà nhằm vào tất cả mọi người:

– Vợ bị kẻ khác cướp mất là cùng chứ gì? Nói mãi. Nói đến chai cả tim. Vậy mà, hể chạm vào, lại đau.

Triệu Tiểu Quân gục gặc đầu:

– Ông anh ơi, sống vô vị thế này, thà chết quách cho xong.

Lưu Nháy Vọt lại muôn phần cảm khái. Hai tư tưởng lớn bỗng chốc gặp nhau:

– Anh biết chứ. Sáu năm trước, anh đây cách dây thòng lọng treo cổ chỉ gang tấc thôi.

Hai người càng nói càng tâm đầu ý hợp. Lúc này, Triệu Tiểu Quân loạng choạng đi vòng qua bàn, đến ngồi cạnh Lưu Nháy Vọt. Chìa tay ra với gã:

– Đã là anh em chiến hữu, thì ông anh cho thằng em vay ít tiền. Em là dân buôn bán, làm vụ nào kiếm vụ ấy, ông anh không thiệt đâu mà lo.

Lưu Nháy Vọt vỗ vào ngực:

– Anh tin chú mày. Anh sẽ cho chú mày vay.

Chợt nhớ ra điều gì, lại khóc rưng rức:

– Vay à? Mất hết rồi còn gì?

Cũng bởi nhiều ngày nay không tâm sự với ai. Dồn nén mãi. Mượn men rượu, Lưu Nháy Vọt đem hết chuyện xảy ra trong những ngày qua kể tuốt tuồn tuột với Triệu Tiểu Quân, từ chuyện mất túi rồi nhặt được túi, đến chuyện thằng con mất dạy đưa bạn gái nó lên Bắc Kinh, tất tậ mọi chuyện. Bao nhiêu người quen thân không kể, lại đi kể với một người lạ. Nhưng Lưu Nháy Vọt lúc này đã xin quá. Lưỡi líu cả lại. Càng nói càng rối rắm. Có lúc, câu chuyện đột nhiên đứt đoạn. Muốn nối tiếp, nhưng chẳng biết phải nối tiếp ở đâu. Thấy người bức rức quá. Kể lẽ mãi, đến lúc trời hửng sáng, mới phát hiện Triệu Tiểu Quân đã bỏ ngoài tai những lời ruột gan của gã. Bởi không biết hẳn ta ngoạo đầu ngủ gục trên bàn từ khi nào. Lưu Nháy Vọt bước tới lay Triệu Tiểu Quân. Hẳn ta đổ xuống sàn như một cây chuối.

Chương 19

Lão Hình

Lão Hình là điều tra viên của Văn phòng điều tra Trí giả thiên lự. Ở Trung Quốc gọi là điều tra viên, còn ở phương Tây, người ta gọi là thám tử. Loại văn phòng thám tử này mới phát lên ở Trung Quốc độ gần 2 năm trở lại đây. Lão Hình là người Hàm Đan (tỉnh Hà Bắc), năm nay 45 tuổi. Nói là 45, nhưng trông dáng dấp, dễ phải 54. Tóc hoa râu, mặt nắng nhit nếp nhăn. Trông quê một cục, cả khòm nữa. Lão ta mà mặc bộ đồ nông dân thì rõ là một bác nông dân miền đồng bằng Kí Trung¹. Nếu khoác lên bộ đồ công nhân, thì giống hệt bác công nhân ở nhà máy luyện thép Hàm Đan. Bây giờ, lão ta vận bộ vét, đeo cà vạt hảnh hoi. Nhưng cũng chỉ ra dáng một bác nông dân làm công lên thủ đô thăm bà con họ hàng, chứ chẳng có vẻ gì là một thám tử thông minh, nhanh nhẹn. Nghiêm Khắc vừa gặp lão đã cảm thấy chao ôi là thất vọng. Gã để ý, thấy lão Hình rất hay cười. Hay cười, không thể gọi là tặc. Có điều, lão ta hay cười tùm. Nghiêm Khắc nói chuyện rất nghiêm chỉnh, nhưng chẳng hiểu lão ta cảm thấy trong những lời Nghiêm Khắc nói có câu nào đó hớ hênh, thế là lấy tay che miệng tùm tùm, làm Nghiêm Khắc phát bực. Đã thế, lão ta còn nhả chữ chậm. Nghiêm Khắc mất chiếc USB, nói năng có phần nóng vội, lão Hình khuyên:

– Ông cứ nói thong thả, không việc gì phải sốt ruột.

Không sốt ruột thế quái nào được? Chiếc USB liên lụy đến mấy mạng người kia mà. Khi chiếc USB nằm trong tay Nghiêm Khắc thì nó là vũ khí đe dọa người khác. Nhưng khi nó bị mất, thì mối đe dọa lại chuyển hướng, nhằm cả vào chính Nghiêm Khắc. Trong chiếc USB có mười mấy đoạn video. Trong đó, có vài đoạn là cảnh Bộ trưởng Giả và Lận trác táng với mấy cô chân dài. Chuyện này không liên can tới Nghiêm Khắc là mấy. Nhưng trước cảnh quay trác táng, có vài cảnh Nghiêm Khắc hối lộ Bộ trưởng Giả và Lận. Bộ trưởng Giả và Lận nhận hối lộ coi như phạm tội. Nhưng Nghiêm Khắc đưa hối lộ cũng coi như phạm tội. Số tiền hối lộ, nếu

cộng cả lại, cũng đủ để bị tử hình. Bộ trưởng Giả và Lận nhận tiền của người khác, có bị trừng phạt cũng đáng đời. Nhưng kẻ biếu tiền cũng sẽ bị đe dọa. Sự đe dọa này lại bắt nguồn từ chính mình, nên Nghiêm Khắc cảm thấy có phần oan uổng. Mỗi đe dọa vốn chỉ nhằm vào Bộ trưởng Giả và Lận, nhưng bây giờ, mỗi đe dọa nhằm vào Bộ trưởng Giả và Lận lớn bao nhiêu, thì mỗi đe dọa nhằm vào Nghiêm Khắc cũng lớn bấy nhiêu. Nếu chiếc USB rơi vào tay của một người cố định, còn dễ tìm. Đằng này, nó lại rơi vào tay của một tên trộm phiêu dạt vô định. Muốn tìm chiếc USB, trước hết phải tìm cho ra tên trộm chiếc túi. Thế thì gay rồi. Nguy hiểm hơn, nếu tên trộm biết sử dụng USB, đã xem nội dung bên trong, thì còn phiền phức nữa. Chiếc USB này vốn liên quan đến vụ giao dịch giữa Nghiêm Khắc với Bộ trưởng Giả. Nghiêm Khắc đưa chiếc USB cho Bộ trưởng Giả, ông ta sẽ giúp gã vay tám mươi triệu tệ từ ngân hàng. Số tiền tám mươi triệu mặc dù không thể giải tỏa cơn khát vốn của gã, nhưng có thể cứu mạng. Nhưng bây giờ, chiếc USB bị mất, chẳng còn cái để mà giao dịch. Vụ giao dịch đương nhiên cũng tự động chấm dứt. Cái mạng của Nghiêm Khắc vốn nằm trong tay Bộ trưởng Giả, bây giờ, lại chuyển từ tay Bộ trưởng Giả sang tay tên trộm. Đêm hôm ấy, khi biết chiếc USB bị trộm, Lận lúc đầu cũng cảm thấy câu chuyện này thật bi hài. Y cười hệt như lão Hình:

– Thế cũng tốt. Giữa chúng ta bây giờ không còn là mặt đối mặt nữa, mà là cùng nhau đối phó.

Rồi y bỗng hoài nghi, cũng có thể đây là một âm mưu, liền vội vàng vợ lấy 6 chiếc USB Nghiêm Khắc nạy từ sàn lên, cùng chiếc máy tính xách tay lôi ra từ trong hộp tường dưới bệ cửa sổ, lật đặt ra về. Năm giờ sáng, Lận gọi điện cho Nghiêm Khắc, bảo đã báo cáo việc này lên Bộ trưởng Giả. Ông ấy bảo, trong vòng mười ngày phải tìm bằng được chiếc USB bị mất. Được như thế, mọi việc vẫn sẽ diễn ra như thỏa thuận. Còn nếu trong vòng 10 ngày mà không tìm thấy, thì cũng đừng mất công tìm kiếm làm gì, tất cả hãy cùng chờ đợi một kết cục bi thảm. Nghe Bộ trưởng Giả nói vậy, Nghiêm Khắc toát mồ hôi lạnh. Không phải vì Bộ trưởng Giả ra thời hạn cho gã. Ra thời hạn cho Nghiêm Khắc, chứng tỏ Bộ trưởng Giả rất lo lắng.

Mà vì, tại sao thời hạn lại là mười ngày, không nhiều cũng không ít? Sau mười ngày, tại sao tất cả lại sẽ có một kết cục bi thảm? Nghiêm Khắc chịu, không đoán định nổi cuộc sống bây giờ, không đoán định nổi ông già này. Nhưng, vị trí của hai người khác nhau, Bộ trưởng Giả đã nói thế, chắc chắn phải có cái lý của ông ta. Còn có thêm một phiền phức, vì chiếc USB bị trộm mà Cù Lợi cũng có sự thay đổi. Nghiêm Khắc vốn đã cùng Cù Lợi có một vụ giao dịch. Tám năm qua, Cù Lợi giấu Nghiêm Khắc xà xẻo mất năm mươi triệu tệ của gã. Hai người đã thỏa thuận là Cù Lợi sẽ cho Nghiêm Khắc vay hai mươi lăm triệu tệ, rồi hai người ly hôn trong hòa bình, đường ai nấy đi. Bây giờ, vì chiếc USB bị mất, việc này cũng bị gác lại. Kể ra, Cù Lợi khác với đám Giả và Lận. Chiếc USB liên quan đến tính mạng của Giả và Lận, chứ chẳng liên quan gì tới Cù Lợi. Tiếng là chẳng liên quan, nhưng thực ra vẫn có. Nội dung các cuộc nói chuyện và các đoạn video trong chiếc USB là do Cù Lợi xúi giục tay Phó Tổng Giám đốc Công ty của Nghiêm Khắc làm. Làm việc này là do mụ ta. Bây giờ, chiếc USB bị mất cũng do mụ ta. Đầu đuôi việc này đều do mụ ta. Lẽ ra, Cù Lợi cũng phải cảm thấy thiệt thòi. Nhưng thái độ của Cù Lợi và Bộ trưởng Giả lại hoàn toàn tương phản. Chiếc USB bị mất, Bộ trưởng Giả lo sốt vó, còn Cù Lợi bình thản như không. Dường như, cái mất đi không phải là một bí mật tày trời, mà là bí mật ấy đã được công khai từ đời tám hoánh nào rồi. Tối qua, sau khi Lận đi khỏi, mụ ta cười hệt như lão Hình:

– Phen này thì chết cả nút.

Lại bảo:

– Thế cũng hay. Chết sớm, xong sớm.

Nói xong, thản nhiên lên gác ngủ. Nghiêm Khắc lại một phen sửng sốt. Chỉ vì mỗi chuyện đầu tóc mà mụ ta cãi nhau òm tỏi với hiệu tóc. Vậy nhưng, khi gặp việc tày trời như bây giờ, mụ ta lại bình thản đến lạ. Mình sống với mụ ta bao nhiêu năm, vậy mà vẫn coi như chưa hiểu gì về mụ ta. Mất chiếc USB, số tiền hai mươi lăm triệu cũng tự nhiên bị gác lại. Và lại, nếu không tìm thấy chiếc USB, thuyền chìm, đầu thuyền phía Bộ trưởng Giả đi tong, thì dù có nắm được cây cỏ thần nhỏ bé này, cũng chẳng tích sự

gì. Nghiêm Khắc chẳng buồn đôi co với Cù Lợi. Điều quan trọng nhất bây giờ là phải nhanh chóng tìm cho ra chiếc USB. Chỉ có như vậy, chuyện với Bộ trưởng Giả và Lận, kể cả chuyện với Cù Lợi, mới có cơ cứu vãn. Nhưng tìm kiểu gì. Chuyện này gay go ở chỗ, mất đồ, nhưng Nghiêm Khắc không dám báo công an. Chiếc USB mà vào tay công an, thì chẳng thà ở trong tay trộm còn hơn. Bất chợt, Nghiêm Khắc nghĩ đến thám tử tư. Đành là thám tử tư, nhưng cũng không dám nhờ cậy lung tung. Gã bỗng nhớ, cách đây 2 năm từng gặp một giám đốc Văn phòng điều tra trong một bữa tiệc của bạn bè. Ông ta người Thiên Tân, mặt bóng nhẫy như mỡ. Mọi người hỏi ông ta gần đây điều tra những chuyện gì, ông ta bèn kể ra một loạt những chuyện ly kỳ cổ quái, chủ yếu là chuyện trai gái vụng trộm. Mọi người phá lên cười, Nghiêm Khắc cũng phá lên cười. Cười xong, lại thấy, thằng cha này không nên lôi chuyện đời tư của người khác ra để nhạo báng trong bữa tiệc như vậy. Nhưng lúc tiệc tàn, ông ta lại nói với vẻ rất nghiêm túc:

– Những chuyện vừa nãy, toàn tôi bịa cả đấy. Mặc dù công việc của tôi thuộc loại bán thiu, nhưng nó cũng có đạo đức nghề nghiệp.

Khiến cho Nghiêm Khắc phải đánh giá lại ông ta. Nhưng mỗi người mỗi nghề, khi ấy, Nghiêm Khắc không có nhu cầu nhờ thám tử tư, nên chỉ trao đổi danh thiếp. Xong, là cho ông ta ra khỏi bộ nhớ ngay. Bây giờ đột nhiên nhớ ra, bèn lái xe tới trại ngựa ở ngoại ô, lôi cả ngăn kéo đựng danh thiếp đổ hết ra sàn. Sau một hồi lật giở, cũng tìm ra được người này. Thì ra, Văn phòng điều tra của ông ta có tên là “Văn phòng điều tra Trí giả thiên lự”. Nghiêm Khắc bất giác cảm khái: Trí giả thiên lự, tất hữu nhất thất². Nghiêm Khắc gọi điện hú họa cho ông ta, nào ngờ bên kia có tín hiệu. Rõ là thám tử có khác. 2 năm không gặp nhau. Vậy mà Nghiêm Khắc chỉ vừa mới xưng danh, ông ta đã nói vanh vách địa điểm ăn tiệc cách đây 2 năm và tên những người cùng dự tiệc hôm đó. Nghiêm Khắc bảo có chút việc riêng muốn nhờ một thám tử tư giúp. Cũng không có việc gì to tát, nhưng gấp gáp, muốn tìm một thám tử giỏi. Tay Giám đốc Văn phòng thám tử tư quả nhiên làm Nghiêm Khắc cảm thấy rất yên tâm. Ông vừa không hỏi Nghiêm Khắc chuyện gì, vừa bảo “thám tử giỏi” Nghiêm Khắc cần sẽ có mặt sau 1

tiếng đồng hồ nữa. Nhưng sau 1 tiếng đồng hồ, người ấy vẫn chưa xuất hiện. Nghiêm Khắc lại gọi điện thoại. Ông ta bảo, thám tử giỏi nhất của ông ta hiện đang ở Bảo Định điều tra một vụ khác. Ông ta đã chỉ thị cho người đó tạm ngừng vụ đang điều tra để thụ lý vụ của Nghiêm Khắc, giờ này đang trên đường đến Bắc Kinh. Nghiêm Khắc lại đợi. Buổi trưa, có người bấm chuông cửa. Nghiêm Khắc mở cửa, thấy lão Hình. Nghiêm Khắc ngỡ lão ta là thợ làm vườn, đến nhằm địa chỉ. Khi lão ta đưa danh thiếp, Nghiêm Khắc mới ớ ra lão ta là điều tra viên của Văn phòng điều tra Trí giả thiên lự. Nghiêm Khắc trông lão ta không có vẻ gì là nhanh nhẹn, sắc sảo. Cũng có thể vì lão ta vừa từ Bảo Định đến, mồ hôi nhễ nhại, lại đóng bộ vét, trông như một bác nông dân ra phố làm thuê. Cho hạng người này đi tìm trộm, chưa biết chừng, chẳng những không tìm thấy trộm, mà có khi còn bị trộm nó cuỗm đồ ấy chứ. Lại trách tay Giám đốc người Thiên Tân mặt bóng nhẫy kia không phải là người đáng tin cậy. Nhưng khi ngồi nói chuyện khoảng mười phút, sự nhìn nhận của Nghiêm Khắc đối với lão Hình thay đổi hẳn, cũng giống như gã đã từng thay đổi cách nhìn nhận đối với tay Giám đốc tại bữa tiệc 2 năm về trước. Do không yên tâm lắm về lão Hình, lúc đầu, Nghiêm Khắc chưa vào chủ đề chính ngay, không nói chuyện chiếc USB, mà nói mấy câu chuyện linh tinh khác. Lão Hình nhả chữ chậm, hay cười tủm. Nhưng lão ta có thể nắm bắt ngay trọng tâm trong mỗi câu chuyện Nghiêm Khắc nói. Khi Nghiêm Khắc nói đến vấn đề trọng tâm, lão ta gật gù. Chỉ khi Nghiêm Khắc nói năng rồi rắm, lão ta mới tủm tủm cười. Mỗi khi Nghiêm Khắc nói xong một vấn đề nào đó, lão Hình chốt lại nội dung câu chuyện chỉ bằng đôi ba câu. Bề ngoài, lão Hình trông cục mịch, vụng về, nhưng bên trong sắc xảo, tỉ mỉ. Cũng có thể, chính vì vẻ cục mịch, vụng về giống như bác nông dân ra phố làm thuê, nên lão ta mới thích hợp với công việc thám tử chẳng. Câu “trông người mà bắt hình dong” rõ là sai bét. Sau đôi ba câu chuyện tầm phào, Nghiêm Khắc bắt đầu tìm hiểu về thành tích công tác của lão Hình:

– Ông từng điều tra những vụ gì?

Lão Hình ngó ra con ngựa đang đi ngoài cửa sổ, không giấu giếm:

– Thì còn có gì để điều tra? Toàn điều tra người thứ ba.

Nghiêm Khắc:

– Năm ngoái, bắt được bao nhiêu đôi?

Lão Hình nghĩ ngợi giây lát:

– Chính xác thì tôi không nhớ, nhưng chắc cũng phải trên ba chục.

Nghiêm Khắc muôn phần cảm khái:

– Xã hội bây giờ loạn quá.

Rồi chỉ vào lão Hình:

– Cái loạn ông gây ra cho xã hội còn lớn hơn kẻ thứ ba.

Lão Hình gật đầu, tỏ vẻ đồng tình:

– Quả là cũng không nên vì tiền mà đi phá hoại gia đình người khác.

Nghiêm Khắc lại chăm chú nhìn lão Hình:

– Công việc của ông cũng thú vị đấy nhỉ. Suốt ngày tìm người.

Nhưng lão Hình không đồng tình:

– Ông tưởng tìm người là thú vị sao? Cũng còn tùy xem người muốn tìm là ai. Ăn tiệc, tìm người quen, còn thú vị. Chứ còn không quen biết, tìm nhau như mò kim đáy bể, thì hay ho, thú vị nổi gì?

Nghiêm Khắc nghĩ, thấy lão ta nói cũng có lý. Lại hỏi chuyện đời tư. Lão Hình không giấu giếm, bảo hồi đại học, lão ta học chuyên ngành khảo cổ học. Sau khi tốt nghiệp, đến làm việc tại Trung tâm khảo cổ thuộc Viện Hàn lâm khoa học Trung Quốc. Cũng vì không chịu nổi sự cô đơn, tĩnh lặng, suốt ngày làm bạn với người chết. Thêm nữa, xuất thân từ gia đình nông dân, không muốn chịu cảnh nghèo túng mãi. Cho dù bản thân có chịu được cái nghèo, thì người thân ở quê cũng chẳng chịu được. Thế là bỏ việc, chuyển sang kinh doanh. Được 10 năm, lãi có, lỗ có. Nhưng khi kiểm điểm lại, thấy lỗ nhiều hơn lãi, cảm thấy không có duyên với nghề kinh doanh. Khi hiểu ra điều này thì đã quá muộn, đã nợ như chúa chổm. Không làm được kinh doanh, lại chuyển sang công việc khác, cuối cùng làm nghề này. Lão Hình cảm khái:

– Mao Chủ tịch từng nói, người không thật thà chỉ có thiệt. Một đời quần quật tìm bới xương người, rồi đem vào triển lãm, một nghìn năm thì cứ nói đại lên thành một vạn năm để lừa phỉnh mọi người. Nghe rõ hay. Để rồi đến giờ, đành phải gác người chết sang một bên, tìm đến với người sống.

Lại cảm khái:

– Thật đúng là từ cổ đại trở về với hiện tại.

Câu này dường như đã đụng chạm tới một điều gì đó sâu thẳm trong Nghiêm Khắc. Gã vốn định cảm khái theo. Nhưng Lão Hình nhìn đồng hồ, rồi đột nhiên chuyển đề tài:

– Ông muốn tôi điều tra vụ gì?

Nghiêm Khắc vẫn chưa kịp rút mình ra khỏi tâm trạng cảm khái, thì lão Hình đã trở về với chủ đề chính. Giống như, khi Nghiêm Khắc vẫn còn đang ngụp lặn dưới nước, thì lão Hình đã lên trên bờ. Trong lúc lúng túng, Nghiêm Khắc hiểu rằng, lão Hình tinh táo hơn gã. Tiếp đó, giọng nói của gã cũng có phần lúng túng:

– Tôi không muốn điều tra người thứ ba, mà tìm một tên trộm.

Lão Hình nghĩ ngợi, nói:

– Tìm trộm, không nhờ công an mà nhờ tôi, chứng tỏ tên trộm này không đơn giản.

Nghiêm Khắc:

– Tên trộm cũng đơn giản thôi. Nhưng đồ bị mất không đơn giản. Nó đã trộm chiếc túi xách của vợ tôi.

Lão Hình không hỏi tiếp mà kiên nhẫn chờ Nghiêm Khắc. Nghiêm Khắc đành nói tiếp:

– Trong túi không có bao nhiêu tiền. Những thứ khác cũng không quan trọng. Nhưng trong đó có một chiếc USB. Trong đó toàn là dữ liệu của công ty, liên quan đến bí mật của công ty. Nếu nhờ công an tìm, tôi sợ đứt dây động rừng...

Lão Hình gật gù, ra chiều hiểu vấn đề:

– Ông có nhìn thấy tên trộm không?

Nghiêm Khắc:

– Tôi thì không, nhưng vợ tôi thì nhìn thấy. Bên mặt trái nó có một vết chàm xanh, hình bông hoa hạnh. Còn nữa, nó quăng lại một chiếc xe đạp dùng để đi giao hàng. Trên thùng đựng hàng ghi tên của nhà hàng.

Rồi cũng ra chiều nghĩ ngợi như lão Hình:

– Đương nhiên, chắc chắn là nó đã chuồn khỏi nhà hàng này rồi.

Lão Hình gật đầu, rồi mở chiếc cặp da, lôi ra một tệp tài liệu:

– Vụ này tôi nhận. Bây giờ, tôi xin nói một chút về biểu giá của công ty chúng tôi.

Nghiêm Khắc lấy tay đề lên tệp tài liệu của lão Hình:

– Việc này gấp gáp. Ông cố gắng tìm được trong năm ngày là tốt nhất. Tôi sợ, nếu để dây dưa, tên trộm vứt chiếc USB đi, rồi nó lại rơi vào tay người khác thì còn khó tìm nữa. Thế này nhé. Chuyện này rất quan trọng. Nếu ông tìm được tên trộm trong hai ngày, thì tôi đưa ông hai mươi vạn. Ba ngày là mười lăm vạn. Còn năm ngày là mười vạn.

Nghiêm Khắc tưởng lão Hình sẽ phải bất ngờ lắm, hoặc lại lấy tay bụm miệng cười. Nhưng lão Hình không cười, mà nói rất nghiêm túc:

– Ông Nghiêm Khắc, ông đừng tưởng trả thế là nhiều. Giá của tôi cũng phải cỡ như vậy.

Nghiêm Khắc ngẩn tò te.

Chương 20

Lưu Nhảy Vọt

Lưu Nhảy Vọt ngủ ở vỉa hè. Mãi đến trưa mới choàng tỉnh vì cái nóng. Cạnh vỉa hè có một tòa nhà cao tầng. Sáng sớm, ở đây còn mát mẻ. Đến trưa, mặt trời nhích gần lại, khiến nó giống như cái lồng hấp. Lúc Lưu Nhảy Vọt tỉnh dậy, đầu tiên gã phát hiện ra bộ quần áo của mình giống như vừa vớt ở dưới sông lên. Tiếp đó phát hiện, chiếc áo phông cộc tay và chiếc quần loang lổ những vệt trắng do muối mồ hôi kết tủa. Lưu Nhảy Vọt nhất thời không biết mình đang ở đâu. Cố gắng khởi động lại bộ não, mới nhớ chuyện xảy ra từ hôm qua đến hôm nay. Thì ra, mình say. Vừa ngồi lên, Lưu Nhảy Vọt cảm thấy như trời đất quay cuồng. Gã lại phải nằm xuống như cũ. Thế rồi, khát. Tiếp đến, nhớ ra đêm qua có hai kẻ uống rượu say. Gã lại nhóm người ngó nghiêng xung quanh, không thấy Triệu Tiểu Quân đâu. Cạnh gã là một đồng nôn mửa, ngoằn ngoèo, toàn những thứ ăn uống đêm qua, giờ bị mặt trời sấy khô trông như một con rắn cụt đuôi vì chó cắn. Không biết đây là sản phẩm của Triệu Tiểu Quân, hay của gã. Lại nhớ, sau khi uống say, hai người đã ngủ ở Ngạc Nhĩ Đa Tư đại tửu điếm. Một người gục trên bàn, một người gục xuống đất. Sao bây giờ lại ra vỉa hè thế này? Lại nghĩ, chắc đây là do bọn người ở Ngạc Nhĩ Đa Tư. Sáng ra, khi dọn dẹp hàng quán, thấy hai người say khướt, bèn quăng bọn họ ra vỉa hè. Đám người Mông Cổ này kể cũng quá quái. Lại nghĩ, nếu là quăng hai người ra ngoài, vậy tại sao giờ chỉ còn lại mỗi mình mình? Lại nghĩ, Triệu Tiểu Quân tỉnh rượu sớm. Sau khi tỉnh rượu, hẳn ta bỏ mặc mình, một mình phải dít bỏ đi. Rõ ràng là bạn rượu, cùng say sưa với nhau, vậy mà lại để mặc bạn bè chôn vỉa hè. Cái tên Triệu Tiểu Quân thật cũng là đồ chẳng ra gì. Tiếp đến lại nghĩ, vì sao mình say. Chẳng phải vì mình, mà để khuyên giải Triệu Tiểu Quân. Bữa rượu này oan uổng quá. Chợt nhớ ra, thằng con Lưu Bằng Cử và bạn gái nó hôm qua đến Bắc Kinh. Mình ra ngoài uống rượu, say khướt rồi ngủ ở đây tới tận quá trưa, vẫn nhất chúng nó trong nhà. Cả

buổi sáng không thềm ngó ngang hỏi han gì, lát nữa gặp, thế nào thằng con mất dạy cũng sẽ lại sừng cồ với bố nó. Vốn vô tình mà giờ lại thành cố ý. Lại chợt nhớ ra cảnh ngộ của mình mấy hôm nay, mất túi rồi nhặt được túi. Nhặt được túi, nhưng thành ra chẳng nhặt được gì. Còn trong chiếc túi bị mất trộm, có tới sáu vạn bạc. Chuyện này vẫn còn bỏ lửng, mình vẫn phải đi tìm tiếp, vậy mà lại bị chuyện của người khác làm trì hoãn mất bao nhiêu thời gian. Nghĩ mãi, nghĩ mãi, trong lòng Lưu Nhảy Vọt bắt đầu thấy ân hận. Ba tháng trước, tại tiệc cưới con gái lão Hoàng chuyên bán thịt cổ lợn, Lưu Nhảy Vọt uống say, sờ soạng vợ Ngô Lão Tam - chuyên bán cổ gà - có một cái, mà bị đối phương úp cả đĩa thức ăn vào mặt. Đã thế, còn phải bồi thường Ngô Lão Tam ba nghìn sáu trăm tệ tiền “sờ soạng phí”. Họa đều từ rượu mà ra. Đợi đến khi tư duy và quá khứ hoàn toàn nhập khớp với nhau, Lưu Nhảy Vọt phát hoảng. Gã chẳng hơi đâu mà quan tâm đến chuyện trời đất quay cuồng, vội lồm cồm bò dậy, tới cửa hàng tạp hóa bên đường mua chai nước, rồi vừa uống, vừa chân nam đá chân chiêu chạy về công trường.

Về đến công trường, tới nhà ăn, mở toang cánh cửa nhà mình, Lưu Nhảy Vọt mới giật mình thảng thốt. Thằng con Lưu Bằng Cử và bạn gái nó là Mạch Đô Na đều không có nhà. Đồ đạc trong nhà đảo lộn tung phèo. Chiếc chăn để vo viên trên giường, ngăn bàn bị kéo ra. Chiếc hòm Lưu Nhảy Vọt ngày thường vẫn dùng để đựng quần áo giờ mở toang, quần áo bên trong bị lật tung hết cả. Bao nhiêu hũ lọ trên sàn đều bị mở, nắp nằm chỏng chơ dưới đất. Lưu Nhảy Vọt nhất thời không biết phải làm sao. Hơi men từ đêm hôm trước lại bốc lên. Lưu Nhảy Vọt tay chống nạnh đi lại khắp phòng. Lúc này mới nhìn thấy trên bàn có một tờ giấy kẹp dùng để bọc gà quay. Trên đó loảng ngoảng vài dòng chữ:

Bố:

Bọn con về quê đây. Bố không có tiền cũng chẳng sao, nhưng không nên dối con. Con cầm hơn một nghìn tệ bố giấu sau tờ lịch để làm lộ phí. Con đưa chiếc túi xách cho Mạch Đô Na dùng. Bởi bố có giữ nó lại thì cũng chẳng để làm gì. Chuyện này về, con nhất định sẽ ném mặt năm gai, tu tình kiếm tiền. Để sau này có tiền chăm sóc bố lúc tuổi già.

Con,

Lưu Bằng Cử

Lưu Nhảy Vọt bỗng tỉnh rượu. Phản xạ đầu tiên là nhảy phóc lên giường, vén tờ lịch in ảnh một nữ minh tinh treo trên tường phía đầu giường. Phía sau tờ lịch có một chiếc hốc. Trong hốc cất khoản tiền cuối cùng của Lưu Nhảy Vọt, cả thấy là một nghìn sáu trăm năm mươi hai tệ. Để chống ẩm mốc, Lưu Nhảy Vọt đã cẩn thận dùng túi nilon gói lại. Nhưng bây giờ, cả tiền lẫn túi nilon đều biến mất. Đây là số tiền Lưu Nhảy Vọt ky kóp được từ việc bán nước gạo trong cả năm trời. Lúc đầu, để tiện ghi sổ, tránh lẫn lộn tiền nong, nên mới để riêng ra một chỗ. Nhưng sau, gã coi đây như số tiền phòng thân cuối cùng của mình. Giả như trời sụp, cũng không dám động tới. Thứ Tư, Chủ nhật hàng tuần, không kể là mùa đông hay mùa hè, cứ hai giờ sáng, Lưu Nhảy Vọt lại đạp xe đến lò lợn Thuận Nghĩa cách công trường chừng 80 dặm. Hai bên gác-ba-ga xe treo lưng lửng hai xô nước gạo, đựng đầy cơm thừa, bánh mìn thầu thừa, nước canh thừa của 3 ngày trước. Nước gạo của bếp ăn công trường ít mỡ, bán không được giá. Lưu Nhảy Vọt phải tích cóp từng dăm bảy hào một. Vất vả, cực nhọc lắm. Vậy mà, giờ bảo mất là mất. Tháng trước, Lưu Nhảy Vọt sốt 3 ngày liền, nhiệt độ lên tới 39,5 độ, bí tiền lắm. Nhưng gã vẫn không dám động tới số tiền đó. Lưu Nhảy Vọt lại nhảy từ trên giường xuống đất, sốt sắng kiểm tra các hũ lọ. Tối qua, gã để chiếc túi nhật được của Thanh Diện Thú Dương Chí vào trong chiếc hũ vốn dùng để đựng đậu phụ nhự. Bây giờ, chiếc túi cũng không cánh mà bay. Lưu Nhảy Vọt giậm chân, chửi:

– Đồ khốn nạn. BỐ mày đã khuynh gia bại sản rồi, vậy mà mày còn chó cắn áo rách.

Gã ôm đầu ngồi phịch xuống giường. Bỗng, ngửi thấy mùi lạ trong phòng. Khịt khịt mũi, hóa ra mùi son phấn của bạn gái thằng con. Đêm qua, hai đứa nó vằn nhau trên giường. Mùi còn vương vãi trên chăn, ga giường. Lưu Nhảy Vọt vuốt tóc, thấy tóc sũng mồ hôi, chua nồng. Gã lẩm bẩm:

– Ngày nào mình cũng đi tìm trộm? Tưởng nó là thằng nào? Hóa ra là thằng khốn nạn này.

Chương 21

Thanh Diện Thú Dương Chí

Thanh Diện Thú Dương Chí đã tìm thấy Trương Đoan Đoan. Lúc chủ ý tìm, bỏ hẳn năm ngày để tìm vẫn không thấy. Nhưng lúc chạm trán nhau lại rất tình cờ. Lúc ấy, hẳn mới trách mình mấy hôm trước ngờ nghếch quá. Bọn cướp khác với bọn trộm. Bọn trộm có địa bàn cố định, không được tác nghiệp xuyên địa bàn. Nhưng với bọn cướp, vụ nào xong vụ ấy, thuộc loại tác nghiệp lưu động, nên không ở cố định một chỗ. Đây cũng là lý do để bọn trộm xem thường bọn cướp. Thanh Diện Thú Dương Chí bị cướp trong một túp nhà nhỏ ở con hẻm ngoại ô phía đông Bắc Kinh, nên nghĩ đó là hang ổ của bọn chúng. Nếu không về ổ, bọn chúng cũng chỉ có thể hoạt động ở khu vực lân cận. Giống như quả táo sau khi lìa cành, rơi xuống đất, thì vẫn cứ quần quanh gốc táo. Chiến dịch tìm kiếm năm ngày qua đều tập trung ở quận Triều Dương, bao gồm cả phố ẩm thực ven sông Thông Huệ. Nhưng năm ngày trôi qua, bọn ba nam một nữ vẫn bắt vô âm tín. Đúng lúc ấy, đám người ở lò vịt của Tào lại chọc gậy bánh xe, bắt hẳn phải tới biệt thự Bethoven trộm đồ. Nợ người ta tiền, không đi không được. Lúc trộm, bị chủ nhà phát hiện, phải bỏ chạy. Trong lúc bỏ chạy, hẳn ném chiếc túi vừa trộm được vào người đã từng là nạn nhân của hẳn. Đột nhập vào nhà ăn trộm, mà lại là biệt thự, không phải chuyện nhỏ. Hẳn sợ một là công an vào cuộc, hai là bọn Tào tiếp tục truy lùng, nên không dám trở lại ngoại ô phía đông Bắc Kinh, mà giạt sang vùng Thạch Cảnh Sơn ở ngoại ô phía tây để lánh nạn. Thanh Diện Thú Dương Chí là người Sơn Tây. Bọn trộm Sơn Tây có một địa bàn ở Thạch Cảnh Sơn. Thạch Cảnh Sơn thuộc khu dân nghèo. Máy tên trộm Sơn Tây đóng bản doanh ở đây để kiếm chác cò con. Lúc trộm đồ ở biệt thự Bethoven, Thanh Diện Thú Dương Chí nấp sau tấm rèm cửa sổ, nhìn trộm tấm thân trần truồng của bà chủ biệt thự, ngắm bà ta tắm tấp kỳ cọ, nghe tiếng vòi hoa sen phun nước ào ào. “Thằng em” phía dưới vốn đã bị đám Trương Đoan Đoan dọa cho tịt ngòi hồi ở túp nhà nhỏ ngoại

ô, bất giác lại nghển đầu dậy. Lúc đầu, hãn còn chưa biết. Sau biết, mừng rơn. “Thằng em” lại ổn rồi. Riêng điều đó đã đáng đồng tiền bát gạo hơn vụ trộm. Lúc chủ ý chữa, thì nó cứ đơ ra. Vậy mà, chỉ trong tích tắc của phi vụ trộm, nó lại tự vùng dậy. Vụ trộm hôm đó đáng quá. Không phải là trộm đồ, mà là trộm lại chính mình. Trong lúc đương cảm khái, ngờ đâu điện thoại di động của bà chủ nhà đổ chuông. Thanh Diện Thú Dương Chí bị mù ta phát hiện. Mù ta hét lên làm Thanh Diện Thú Dương Chí hoảng quá, “thằng em” lại sợ quá hóa đơ. Lúc ấy, Thanh Diện Thú Dương Chí chỉ mãi chạy trốn, không để ý đến nó. Khi tới Thạch Cảnh Sơn, trở về căn cứ địa, mấy chiến hữu Sơn Tây chào hỏi, hãn cũng phớt lờ. Ngày thường, hãn chẳng chuyện trò gì với chúng. Chính bởi không hợp nhau, nên hãn mới tách ra làm ăn riêng. Hãn lầm lũi đi một mạch về nơi ở. Lúc trấn tĩnh lại, thấy buồn vì vụ trộm hôm nay bất thành. Đồ đến tay rồi, vậy mà phải bỏ lại ở biệt thự. Khó khăn lắm mới lấy được chiếc túi, nhưng trong lúc bỏ chạy, lại phải quẳng nó đi. Hồi tưởng lại chuyện ở biệt thự, chợt nhớ đến “thằng em” phía dưới. Chuyện này còn to tát hơn cả mấy chuyện vừa nghĩ khi nãy. Thanh Diện Thú Dương Chí vội nằm lên giường, “mát-xa” cho thằng em, nhưng không ăn thua. Thật ra, không đến nỗi hỏng hoàn toàn, nhưng hỏng một nửa thì cũng coi như vứt. Bất chấp nỗi sợ hãi và mệt nhọc khi nãy, Thanh Diện Thú Dương Chí quả quyết vợ lấy chiếc túi cầm tay, rồi ra phố tìm “gà”. Lúc đi với “gà” ngoài đường còn có vẻ khá khăm. Nhưng hễ cứ vào nhà, lên giường, là “thằng em” lại liệt. Vừa ôm “gà”, Thanh Diện Thú Dương Chí vừa gắng sức nghĩ đến bà chủ ngôi biệt thự. Thế nhưng, hình ảnh hiện lên toàn là Trương Đoan Đoan, vẫn cái cảnh đáng sợ ở túp nhà nhỏ ngoại ô phía đông Bắc Kinh. Thanh Diện Thú Dương Chí chợt nhớ đến thuốc tráng dương ở biệt thự Bethoven vẫn mang theo mình. Hãn vội lấy ra uống vài viên. Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, vẫn không có tác dụng gì. Thanh Diện Thú Dương Chí cảm thấy mình hỏng hãn rồi. Từ hôm qua đến hôm nay, hãn chán chường quá. Tối nay, hãn vẫn không cam tâm, lại xách túi ra phố tìm “gà”. Ra đến phố, nhìn thế giới lung linh ánh đèn, nghĩ đến chuyện mình hỏng rồi, phải ra phố và lẫn vào dòng người để tìm lại cái “khỏe” của đàn ông, bất giác đầy thương cảm. Bỗng thấy cả thế giới này sao nhợt nhạt

quá. Hẳn biết, “gà” thường đợi khách trong hiệu tóc hoặc các lùm cây bên đường. Nhưng hẳn chợt do dự chuyện tìm hay không tìm “gà”. Hôm qua thì do dự chuyện hồng hay không hồng. Hôm nay lại do dự chuyện thử hay không thử. Sự do dự này lại không phải là sự do dự kia nữa. Hẳn bất giác thở dài, ngồi xồm xuống vỉa hè hút thuốc. Đột nhiên, hẳn nghe thấy tiếng cãi cọ ở lùm cây gần đó. Lúc đầu, hẳn không quan tâm. Nhưng khi hơi để ý một chút, thấy giọng nói quen quen. Nhìn về phía lùm cây, mắt hẳn chợt sáng lên: Trương Đoan Đoan và ba gã đàn ông người Cam Túc hôm nào đang đứng trước lùm cây. Không biết tại sao ba gã đàn ông lại cãi nhau bằng tiếng Cam Túc. Trương Đoan Đoan đứng giữa, đang khuyên giải bọn họ. Rõ là “Long đong đay bể mò kim. Bỗng đâu có lúc chợt tìm thấy ngay”. Thanh Diện Thú Dương Chí bật dậy, định lao về phía lùm cây. Nhưng chợt nhớ ra, mình hôm nay ra ngoài tìm “gà”, không mang theo dao. Bọn ba nam một nữ kia là cướp. Thế nào cũng mang đồ theo người. Hẳn muốn về nhà lấy dao, nhưng sợ đám ba nam một nữ sẽ chuồn mất. Đang do dự, thì đám ba nam một nữ rời khỏi lùm cây đi về hướng đông. Thanh Diện Thú Dương Chí không dám lơ là, cứ thế tay không âm thầm bám theo bọn cướp. Vừa đi, hẳn vừa để ý xem bên đường có cửa hàng tạp hóa nào không. Nếu có, hẳn sẽ mua một con dao thái. Không có dao thái thì dao cạo cũng được. Không có dao cạo thì dao rọc giấy. Có vẫn hơn không. Nhưng bên đường chỉ có hàng bán đồ uống, bán rượu, thuốc lá, bán tương, xì dầu, không có cửa hàng bán đồ kim khí. Kể ra, cũng có một cửa hàng bán đồ kim khí, nhưng ban đêm đóng cửa. Đi qua một siêu thị, đèn điện sáng trưng, vẫn có người ra người vào. Trong siêu thị thế nào cũng có chỗ bán đồ gia dụng, không biết chừng ở đó có con dao thái. Nhưng sợ lúc vào siêu thị, tìm kệ hàng, lấy dao, trả tiền, đi ra, bọn ba nam một nữ kia đã biến tận đâu tận đấy rồi. Lại không dám vào siêu thị. Lúc ngang qua một chiếc hồ trồng toàn hoa, đành gờ tạm một nửa viên gạch trên bức tường bao quanh hồ cho vào túi để phòng khi cần. Bọn ba nam một nữ hết đi rồi lại dừng, dừng rồi lại đi, cãi nhau cứ luôn mồm. Lúc này, Thanh Diện Thú Dương Chí đổi ý, không định choảng nhau với chúng mà muốn bám đuôi, xem bọn chúng tối nay đi đâu, bám cho đến tận nơi ở mới của bọn chúng. Sau đó, hẳn sẽ về

nhà lấy vũ khí, hoặc rử thêm mấy tên đồng hương. Trước đây, chỉ muốn lấy cái mạng của Trương Đoan Đoan, nhưng hôm nay, “thằng em” lại hỏng, uống thuốc tráng dương vẫn không ăn thua, nên Thanh Diện Thú Dương Chí quyết giết tất cả bọn chúng. Không thể để cho mấy đứa Cam Túc này sống thêm một ngày nào nữa.

Đến góc phố Bát Giác, đám ba nam một nữ bất ngờ chui vào ga tàu điện ngầm. Thanh Diện Thú Dương Chí vội rào bước, đi theo vào trong. Trên ke tàu, một chiếc tàu điện ngầm từ từ tiến lại. Bọn ba nam một nữ lên tàu từ cửa trước. Thanh Diện Thú Dương Chí lên tàu từ cửa sau. Trên tàu, người chật cứng. Thanh Diện Thú Dương Chí len từ cửa toa vào giữa, rồi lại len qua từng hành khách một, tiến dần tới bọn ba nam một nữ. Nhưng hăn không dám áp sát quá, sợ bọn chúng phát hiện. Chỉ giữ khoảng cách tầm 3 mét. Tàu chạy. Ba gã Cam Túc thôi cãi nhau. Không biết bọn chúng sẽ xuống ga nào. Sau khi xuống tàu, sẽ đi đâu. Khi nào mới về đến nơi ở. Trong lúc Thanh Diện Thú Dương Chí đang nghĩ ngợi mông lung thì ba gã kia lại cãi nhau. Đã nghe bọn họ cãi nhau suốt đoạn đường, nên Thanh Diện Thú Dương Chí cũng không mấy để ý. Lúc này, tàu điện dừng ở bến Mục Tô Địa. Tàu vừa dừng lại, là Thanh Diện Thú Dương Chí hết sức để ý, xem bọn chúng có xuống tàu hay không. Trông thái độ và cử chỉ của bọn chúng, không có vẻ là xuống bến Mục Tô Địa, Thanh Diện Thú Dương Chí mới yên tâm. Khi hành khách đợi trên ke tràn vào toa, một gã trong bọn bỗng chỉ ra ngoài cửa nói một điều gì đó. Hai gã còn lại và Trương Đoan Đoan cùng nhìn ra bên ngoài. Cửa toa chuẩn bị đóng, thì bọn ba nam một nữ bất ngờ chen đám đông xuống tàu. Thanh Diện Thú Dương Chí bị bất ngờ, cũng vội vàng chen ra phía cửa toa. Đang chuẩn bị xuống tàu, bỗng có một người giữ hăn lại. Thanh Diện Thú Dương Chí giật mình, vừa vùng vằng, vừa nạt nộ:

– Sao thế? Thích chết à?

Nhưng cánh tay người đó như gọng kìm, siết chặt tay hăn. Người đó đầu vuông, dáng ngũ đoản. Cánh tay ông ta tuy ngắn nhưng rất khỏe. Chỉ cần tay ông ta hơi cử động là cánh tay của Thanh Diện Thú Dương Chí kêu

răng rắc. Thanh Diện Thú Dương Chí biết gặp phải cao thủ, không dám nổi nóng, giọng van lơn:

– Đại ca, em đang có việc gấp.

Người ấy nhếch mép cười, rồi ghé sát tai Thanh Diện Thú Dương Chí nói thầm:

– Đứng im. Nếu không, chỉ có thiệt.

Thanh Diện Thú Dương Chí nhìn đối thủ, không rõ ông ta từ đâu mọc ra. Lại nghĩ, chắc ông ta là công an đến tính sổ với mình, bèn không dám ho he.

Người đáng ngờ đoán này không phải công an, mà là lão Hình - điều tra viên của Văn phòng điều tra Trí giả thiên lự. Lão Hình sở dĩ tìm được Thanh Diện Thú Dương Chí là nhờ chiếc xe đạp giao hàng hẵn để lại ở biệt thự Bethoven. Nghiêm Khắc bảo chiếc xe đạp này chẳng còn tác dụng gì, bởi tên trộm chắc chắn đã cao chạy xa bay. Nhưng gã đã nhầm. Thanh Diện Thú Dương Chí đã cao chạy xa bay, nhưng tên giao hàng đích thật thì vẫn ở nhà hàng ấy. Bởi y không hề biết rằng, đêm hôm ấy, Thanh Diện Thú Dương Chí đã xảy ra chuyện. Lão Hình lần theo dấu vết, chẳng mấy chốc đã đến được nhà hàng cần tìm. Tìm được tên đáng thư sinh tóc rẽ ngôi, tức “Liễu Vĩnh”. Biết có chuyện, “Liễu Vĩnh” lúc đầu còn giả vờ ngây ngô, bảo chiếc xe của mình bị trộm lấy cắp. Lão Hình dọa sẽ đưa y ra đồn công an. Y hoảng quá, bảo cho một người quen mượn xe, còn người đó mượn xe làm gì thì y không biết. Lão Hình bảo y đưa đi tìm “người quen”. “Liễu Vĩnh” bèn khai ra Thanh Diện Thú Dương Chí, nhưng không đả động gì đến đám người ở lò vẹt. Y còn nêu điều kiện, y sẽ đưa lão Hình đi tìm Thanh Diện Thú Dương Chí. Đổi lại, lão Hình phải tha cho y. “Liễu Vĩnh” nói thế là cũng có tính toán riêng. Y nghĩ, nếu chỉ khai Thanh Diện Thú Dương Chí, không khai đám người ở lò vẹt, thì cũng chẳng có việc gì to tát. Huống hồ Thanh Diện Thú Dương Chí không phải là người của lò vẹt. Đối với lò vẹt, hẵn ta chỉ là người ngoài. Lão Hình đồng ý. “Liễu Vĩnh” bèn dẫn lão Hình đến Thạch Cảnh Sơn. Chả là Thanh Diện Thú Dương Chí nợ tiền của đám Tào. Trước đây, Tào từng dẫn đàn em đến đây tìm, nhưng Thanh

Diện Thú Dương Chí toàn đi tác nghiệp bên ngoài, nên không gặp. Hôm nay, Thanh Diện Thú Dương Chí một vì muốn lánh đi một thời gian, nên trở về ổ cũ cho an toàn, hai vì luôn bị dày vò bởi “căn bệnh nan y” của “thằng em” phía dưới, do dự giữa việc tìm hay không tìm “gà”, nên ra khỏi chỗ ở, lảng vảng gần đó. Lúc hấn đang ngồi xồm trên vỉa hè lưỡng lự chuyện tìm hay không tìm “gà”, thì bị “Liễu Vĩnh” phát hiện. Dọc đường, Thanh Diện Thú Dương Chí chỉ mãi bám theo bọn ba nam một nữ người Cam Túc, không biết rằng lão Hình đang bám theo hấn. Chính bởi lão Hình, nên bọn ba nam một nữ người Cam Túc kia đã trốn thoát ngay trước mũi Thanh Diện Thú Dương Chí.

Lão Hình tóm được Thanh Diện Thú Dương Chí, nhưng không hề hành hung hấn ta, mà dẫn hấn ta ra khỏi bến tàu điện ngầm, tìm một quán ăn ở góc phố uống rượu. Lão Hình nói rõ thân phận của mình. Thì ra, lão ta không phải công an, mà chỉ là điều tra viên của một văn phòng thám tử. Khi ấy, Thanh Diện Thú Dương Chí mới hết lo. Nhưng hấn lại tiếc rẻ chuyện mất dấu bọn ba nam một nữ người Cam Túc. Hai người cùng gặp thức ăn, uống vài chén rượu Nhị Oa Đầu. Thanh Diện Thú Dương Chí thấy tuy cánh tay của lão Hình rắn chắc như 2 gọng kìm thật đấy, nhưng tính tình lão ta có vẻ mềm mỏng ghê. Lúc nói chuyện, thi thoảng lại cười. Nhưng lão ta nói chuyện cũng vòng vo. Nói chán chê, vẫn chưa nói ra nguyên nhân vì sao lão ta lại tìm Thanh Diện Thú Dương Chí. Lúc đầu, lão ta bảo mình là người Hàm Đan, rồi hỏi Thanh Diện Thú Dương Chí quê ở đâu, rồi cảm thán cả bọn lẫn lộn trên chốn giang hồ thật không dễ dàng gì. Toàn những lời nhăng nhít. Trong lòng Thanh Diện Thú Dương Chí đang chất chứa biết bao là tâm sự, nên hấn chẳng tâm trí đâu mà vòng vo Tam Quốc với lão ta. Hấn ngó nghiêng nhà hàng, rồi bắt đầu có vẻ sốt ruột. Lúc này, lão Hình bỗng hỏi:

– Chú mày đeo bám mãi mấy người trên tàu điện ngầm là có làm sao?

Té ra, lão ta cũng biết chuyện mình đang bám theo kẻ khác. Phần vì đã uống vài chén rượu. Phần vì mấy hôm nay gặp toàn chuyện phiền toái, chẳng biết ngó cùng ai. Thanh Diện Thú Dương Chí bèn kể tất tật với lão

Hình chuyện xảy ra hôm ở túp nhà nhỏ ngoại ô phía đông thành phố. Chuyện này, hẳn không kể với người quen. Nhưng với một người xa lạ như lão Hình, tự dưng hẳn lại kể. Kể rõ ràng, rành mạch, từ đầu chí cuối. Nói vậy, chứ vẫn cắt xén đầu đuôi. Hẳn lời tịt chuyện trộm chiếc túi của Lưu Nháy Vọt, lời tịt chuyện sau đó lại đến biệt thự Bethoven ăn trộm. Chỉ kể mỗi chuyện xảy ra hôm ở túp nhà nhỏ ngoại ô phía đông thành phố. Ngay cả chuyện này, hẳn cũng chỉ nói phần trọng tâm, còn lời đi chuyện “thằng em” phía dưới bị liệť. Hẳn kể chuyện chiếc túi của mình, thật ra là của Lưu Nháy Vọt, bị bọn Cam Túc cướp. Lão Hình nghe xong, an ủi:

– Mất mỗi chiếc túi, không phải chuyện gì to tát.

Lại bảo:

– Bọn này còn tử tế đấy. Phải bọn khác, có khi còn giết người diệt khẩu. Bọn chúng giết người chỉ vì vài trăm bạc.

Đến lúc này thì Thanh Diện Thú Dương Chí sôi máu, chẳng cần biết nấp tẻ ra làm sao:

– Tử tế cái cứt!

Rồi buột miệng kể luôn với lão Hình chuyện “thằng em” bên dưới sợ quá hóa đờ ra sao. Lão Hình lúc đầu có phần sùng sốt, sau lại tùm tùm cười. Thấy Thanh Diện Thú Dương Chí nổi cáu đến nơi, lão ta bèn thay đổi thái độ, nói nghiêm túc:

– Thế thì đúng là to chuyện rồi.

Thanh Diện Thú Dương Chí lửa giận phùng phùng, chỉ vào mặt lão Hình:

– Chỉ tại ông anh. Hôm nay, nếu ông anh không chen ngang, thì thằng em đã xơi tái chúng nó rồi!

Lão Hình lại an ủi:

– Chuyện đã đến nước này, có giết chúng nó cũng vô ích. Chú mày nên đi khám bác sĩ tâm lý đi.

Câu nói của lão Hình càng như đổ thêm dầu vào lửa. Thanh Diện Thú Dương Chí bất mãn:

– Không nói chuyện lằng nhằng nữa. Ông anh tìm thằng em có việc gì?

Lão Hình phẩy tay:

– Chú mày nguôi giận đi. Chuyện đơn giản thôi. Anh muốn có một vụ giao dịch nhỏ với chú mày.

Thanh Diện Thú Dương Chí ngạc nhiên:

– Giao dịch gì?

Lão Hình:

– Tối qua, có phải chú mày đến biệt thự Bethoven ăn trộm không?

Nghe xong, Thanh Diện Thú Dương Chí toàn thân run rẩy. Vòng vo chán chê, hóa ra là vì chuyện tối qua. Cứ tưởng hôm qua đã trốn là trốn, không ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện. Lúc này, hấn lại nghi ngờ thân phận của lão Hình. Nhưng hấn không dám nổi nóng. Nói năng có phần lấp bắp. Lúc đầu, hấn còn giả tảng:

– Biệt thự nào ạ? Tối qua, em có đi đâu đâu.

Lão Hình cười khùng khục. Thấy vậy, Thanh Diện Thú Dương Chí càng hốt, biết không thể qua mặt được đối thủ, đành phải nhận. Nhưng bảo:

– Kể ra thì em cũng có tới đó thật. Nhưng sau, bị chủ nhà phát hiện, chẳng lấy được gì.

Lão Hình dùng tay minh họa:

– Một chiếc túi xách to cỡ này, loại dành cho phụ nữ.

Thanh Diện Thú Dương Chí lại sửng sốt. Xem ra, lão này đã biết hết mọi chuyện. Lão Hình lại dùng tay minh họa:

– Chiếc túi cho qua. Nhưng bên trong có một chiếc USB nhỏ cỡ này.

Rồi móc túi:

– Đưa nó cho anh, anh cho chú mày một vạn tệ. Vụ giao dịch này được chứ hả?

Thanh Diện Thú Dương Chí ngấn người. Rồi thở dài:

– Được thì có được, nhưng thứ ấy không ở trong tay em.

Đến lượt lão Hình ngạc nhiên. Vội hỏi:

– Thế ở đâu?

Thanh Diện Thú Dương Chí:

– Lúc bỏ chạy, em đã vứt chiếc túi đi. Có thể, một thằng khốn khác đã nhặt lấy nó rồi.

Lão Hình sửng sốt:

– Ai vậy?

Thanh Diện Thú Dương Chí hỏi lại:

– Trong chiếc USB là cái gì? Quan trọng không?

Lão Hình:

– Thứ trong đó, không quan trọng với anh và chú mày, nhưng quan trọng với người khác.

Thanh Diện Thú Dương Chí:

– Ai vậy?

Lão Hình bắt đầu bực:

– Anh hỏi chú mày, hay chú mày hỏi anh? Kẻ nhặt chiếc túi là ai?

Thanh Diện Thú Dương Chí lại giả tảng:

– Lúc ấy, trong hẻm tối om, em nhìn không rõ bộ dạng nó.

Lão Hình biết tên Thanh Diện Thú Dương Chí này định giở trò, thở dài:

– Xem ra, anh đã nhầm. Anh coi chú mày là bạn, nhưng chú mày lại không coi anh là bạn.

Rồi bảo:

– Chịu khó nghĩ đi, nghĩ cho ra người kia đi.

Lại tiếp:

– Nghĩ ra, giúp anh tìm thấy người đó, anh vẫn cho chú mày một vạn tệ. Còn không, chú mày cứ ở đây mà nghĩ với anh.

Trán Thanh Diện Thú Dương Chí bắt đầu rịn mồ hôi. Hắn nói:

– Anh cho em đi vệ sinh một tí.

Lão Hình nhìn hắn, rồi lại ngó chiếc túi cầm tay hắn để trên bàn. Chất liệu chiếc túi là sợi hóa học, nhưng chiếc túi trông còm cộm, có vẻ rất nặng. Lão Hình nghĩ chắc hắn ta muốn lén gọi điện thoại. Gọi điện thoại thì lão Hình không sợ. Chắc hắn ta muốn bàn bạc với người khác xem vụ giao dịch này có được không. Nghĩ thế, lão Hình liền gật đầu. Thanh Diện Thú Dương Chí đứng lên đi về phía nhà vệ sinh. Lúc đi ngang cửa quán ăn, hắn đột ngột lao ra ngoài chạy biến. Thoáng cái, đã mất dạng.

Lão Hình sững người, trách mình sơ ý quá. Vịt đã luộc chín rồi, lại để nó bay mất. Biết có đuổi theo cũng vô ích, bèn không đuổi nữa. Vớ lấy chiếc túi cầm tay do Thanh Diện Thú Dương Chí để lại, hy vọng bên trong sẽ có manh mối gì chẳng. Nào ngờ, mở túi ra, thấy bên trong có một nửa viên gạch, không biết để làm gì. Lão Hình lôi viên gạch vứt đi. Rồi lại lấy ra hơn sáu trăm tệ. Tìm tiếp bên trong, thấy toàn đồ nghề ăn trộm: búa kìm loại nhỏ và một mẫu thép. Ở ngăn ngoài túi, tìm thấy hai chiếc hộp sặc sỡ. Mở ra, toàn thuốc trắng dương nhập ngoại. Nhớ lại chuyện khi nãy Thanh Diện Thú Dương Chí nói về căn bệnh nan y của “thằng em” phía dưới, biết hắn không nói dối. Để chữa bệnh, tên trộm này đã phải tốn không ít tiền bạc. Lão Hình lắc đầu thở dài. Vì Thanh Diện Thú Dương Chí, vì cả mình.

Chương 22

Lão Hình

Mất một đầu mối là Thanh Diện Thú Dương Chí, Lão Hình lại đi tìm Lưu Nhảy Vọt. Hành trình gian nan lắm. Con vịt luộc chín đã bay mất, lão Hình đành phải quay lại nơi mất vịt. Sáng sớm hôm sau, lão Hình lại đến nhà hàng ăn nhanh, nhưng “Liễu Vĩnh” đã biến mất. Thêm một đầu mối nữa bị mất. Lão Hình đành quay trở lại điều tra ở biệt thự Bethoven và khu vực xung quanh. Sự việc quay một vòng rồi trở lại vị trí ban đầu. Nhưng lão Hình không trách người khác, cũng không trách mình. Lúc gặp chuyện không hay, đừng nên sốt ruột. Đó là câu lão Hình hay khuyên người khác và khuyên chính mình. Tại biệt thự Bethoven, lão Hình không điều tra thêm được điều gì. Những điều nhân viên bảo vệ kể lại cũng giống như đoạn băng hình được ca-mê-ra gắn trong khu biệt thự ghi lại, thậm chí còn chẳng được như thế. Trong băng ghi hình, chỉ thấy Thanh Diện Thú Dương Chí xách một chiếc túi bỏ chạy. Xem lần đầu là bỏ chạy, xem lần hai cũng vẫn là bỏ chạy, chẳng giúp ích gì cho việc tìm lại Thanh Diện Thú Dương Chí. Huống hồ, việc tìm Thanh Diện Thú Dương Chí bây giờ cũng chẳng còn quan trọng, bởi khi bỏ chạy, hắn đã quăng lại chiếc túi. Chiếc túi lại bị người khác nhặt mất. Vấn đề quan trọng bây giờ là phải tìm được người đó. Nhưng người đó là ai? Trên băng ghi hình không có. Nhân viên bảo vệ cũng không trông thấy. Thanh Diện Thú Dương Chí nhìn thấy, nhưng lại trốn mất rồi. Tìm lại kẻ đã tẩu thoát khó hơn nhiều lần so với lần đầu tiên tìm hắn. Chẳng có manh mối gì cả, lão Hình rất chán chường. Rời biệt thự Bethoven, lão ta lại đến những khu hẻm xung quanh để điều tra. Lão Hình hỏi thăm những gia đình sống trong hẻm, cả người sửa xe đạp, bán khoai lang nướng, bỏng ngô, đóng giày, bán bánh rán, ngô luộc ở đầu hẻm, nhưng không ai biết chuyện xảy ra tối hôm đó. Không biết cũng phải. Chuyện xảy ra vào lúc quá nửa đêm, các gia đình còn đang ngủ. Những người sửa xe đạp, bán khoai lang nướng, bỏng ngô, đóng giày, bán bánh rán, ngô luộc

cũng phải dọn hàng về nhà nghỉ. Nửa đêm không ra ngoài là chuyện bình thường. Chứ ra ngoài mới là không bình thường. Lão Hình lọ mọ tìm hiểu đến nửa buổi chiều, vẫn chẳng thu lượm được gì. Lão thở dài, trách mình tối qua sơ ý quá. Đã tóm được Thanh Diện Thú Dương Chí, vậy mà lại để hãn tẩu thoát. Bảo là không hối hận, nhưng rồi vẫn cứ hối hận. Bảo là không sốt ruột, nhưng rồi vẫn cứ sốt ruột. Không thu hoạch được gì ở biệt thự Bethoven và khu vực xung quanh, lão Hình định đến Thạch Cảnh Sơn để điều tra. Lão muốn tóm lại Thanh Diện Thú Dương Chí, để từ đó đi tìm người nhặt chiếc túi. Nhưng lão biết rằng, kể cả đi Thạch Cảnh Sơn cũng vô ích. Thanh Diện Thú Dương Chí biết Lão Hình sẽ còn tóm hãn ta, nên đừng hòng trở lại ổ cũ? Càng nghĩ, càng chán. Đứng lên định đi, nhưng chẳng biết nên đi đâu. Đang do dự, thì một ông già đầu hói lưng cùng đi đến trước mặt lão Hình. Có vẻ như tai ông già hơi nghễnh ngãng, nên nói rất to:

– Tôi để ý anh từ nãy tới giờ. Tìm người phỏng?

Lão Hình nhìn ông gù, nhẹ gật đầu. Ông gù:

– Người anh tìm không phải người tốt, phỏng?

Câu hỏi có phần mập mờ. Lão Hình không biết nên trả lời thế nào, nhưng cũng nhẹ gật đầu. Ông già:

– Tôi biết tên đó là ai.

Lão Hình sững sốt, sững tỉnh người:

– Thưa bác, bác nói cho cháu biết người đó là ai, cháu xin biếu bác một cây thuốc.

Ông gù nhếch môi, cười như lão Hình khi thường vẫn cười:

– Này cậu, cậu tưởng tôi lắm cẩm chắc? Tôi trông cậu chán chường thế kia, chắc hẳn đây không phải chuyện nhỏ. Một cây thuốc mà giải quyết được chuyện, thì cậu đã đi hút thuốc từ lâu rồi. Tôi muốn có một giao dịch nhỏ với cậu.

Lão Hình sững sốt. Nếu ông già không bảo trao đổi, lão Hình còn không mấy để ý. Nhưng khi ông già bảo trao đổi, thì lão Hình tin là ông già có

manh mỗi gì đó. Bèn hỏi:

– Thưa bác, ý bác thế nào ạ?

Ông già giơ ra 3 ngón tay. Lão Hình:

– Ba trăm cơ ạ?

Ông già có vẻ bực mình:

– Cậu thật sự muốn biết, hay giả vờ muốn biết?

Lão Hình hiểu ý ông già bảo ba nghìn tệ. Rõ ràng, ông già không phải tay vừa. Kể cũng phải. Thế mới gọi là “gừng càng già, càng cay”. Hai người kì kèo mặc cả, rồi ngã giá một nghìn rưỡi tệ. Ông gù dẫn Lão Hình đi vào trong hẻm. Rẽ qua một góc tường đến nhà ông già. Thì ra, ông già là người sống ở đây. Chiếc sân là sân chung của 7-8 hộ gia đình. Vào tít tận phía trong sân, thấy một chiếc xe đạp cũ rích dựng sát một đồng than hòn. Ông già chỉ chiếc xe đạp:

– Cửa tên trộm bỏ lại đấy.

Rồi phân bua:

– Tôi đêm hôm không ngủ được, thích ra ngoài lang thang. Nửa đêm hôm kia, tôi thấy một người nấp trong hẻm. Tôi đoán ngay, tay ấy không phải người tốt. Về đến nhà, không dám ngủ tiếp. Nửa tiếng sau, có tiếng người chạy rầm rầm bên ngoài. Tôi đi ra, thấy có hai người bỏ chạy. Nhìn biết ngay là trộm. Tôi không đuổi kịp bọn chúng, nên nhặt lấy chiếc xe.

Lão Hình có vẻ thất vọng:

– Bác ơi, chỉ dựa vào mỗi chiếc xe đạp thì không tìm thấy tên trộm đâu.

Ông già có phần đắc ý, lôi ra một tờ báo nhàu nhĩ dưới yên xe đạp. Mở tờ báo ra, ở chỗ trống phía đuôi báo viết loằng ngoằng mấy chữ: Lão Lý lò lợn Thuận Nghĩa. Dưới đó là số điện thoại di động. Ông già chỉ vào dòng chữ, nói quả quyết:

– Tên trộm chẳng phải ai khác mà chính là tay Lý ở lò lợn Thuận Nghĩa!

Lão Hình cầm lấy tờ báo, nhìn tên người và số điện thoại di động, biết ngay tên trộm không phải là lão Lý ở lò lợn Thuận Nghĩa. Không ai ghi tên

và điện thoại của mình lên báo cả, lại còn đút nó dưới yên xe đạp. Nhưng nghĩ, tên trộm đã ghi tên và số điện thoại, thì chắc chắn hẳn ta phải có mối liên hệ gì đó với lão Lý ở lò lợn Thuận Nghĩa. Đầu mỗi vốn bị đứt, bây giờ lại được nối lại. Quan trọng hơn là, hôm gây án, tên Thanh Diện Thú Dương Chí đi chiếc xe đạp giao hàng. Chiếc xe ấy đã vứt lại ở lùm cây bên ngoài ngôi biệt thự của Nghiêm Khắc. Còn chiếc xe đạp này ở trong hẻm, rõ ràng không phải của Thanh Diện Thú Dương Chí để lại, mà là của người đã nhặt chiếc túi của Thanh Diện Thú Dương Chí để lại. Đang vui, Lão Hình chẳng cò kè bớt một thêm hai, đưa luôn cho ông già một nghìn rưỡi tệ rồi dắt chiếc xe đạp đi. Ra khỏi nhà ông già, lão Hình gọi điện cho lão Lý ở lò lợn Thuận Nghĩa. Có tín hiệu trả lời. Lão Hình bảo, qua bạn bè giới thiệu, muốn mua lợn của lão Lý. Lão Lý nói giọng khàn khàn, nhưng nghe vẫn rõ. Lão ta nói cho Lão Hình biết địa chỉ của lò lợn. Ở Khô Liễu Thụ - Thuận Nghĩa. Bảo xa cũng chẳng phải. Bảo gần cũng không đúng. Lão Hình bỏ chiếc xe đạp vào cốp sau chiếc ô tô Honda second-hand, để mở nắp cốp, rồi lái xe đến lò lợn ở Khô Liễu Thụ. Tới lò lợn, lão Hình tìm lão Lý. Những tưởng đồ tể giết lợn, giọng khàn, thì chắc phải là một tay mặt mũi phừng phừng, nào ngờ, lại là một lão gầy gò, éo lả như cọng giá đỗ. Lão Lý hỏi lão Hình ai đã giới thiệu lão ta đến đây. Lão Hình lôi chiếc xe đạp từ cốp sau ô tô xuống, hỏi lão Lý có biết chiếc xe này không. Lão Lý buột miệng nói luôn:

– Đích thị của Lưu Nhảy Vọt người Hà Nam, tôi lạ gì!

Lão Hình hỏi địa chỉ của Lưu Nhảy Vọt. Lão Lý ngay lập tức có vẻ cảnh giác. Rõ ràng, lão Hình không hề quen biết Lưu Nhảy Vọt. Lão ta cũng không phải đến để mua lợn. Lão Lý không còn nhiệt tình nữa, trợn mắt hỏi:

– Tìm lão ấy làm gì? Sao ông lại có chiếc xe đạp của lão ấy?

Lão Hình cười:

– Đêm qua, tôi đến nhà một người bạn. Trên đường về, nhặt được chiếc xe này dưới chân cầu Tiêu Vân. Chiếc xe thì chẳng vấn đề gì. Nhưng chiếc gác-ba-ga buộc một chiếc túi. Trong đó có một số thứ, tôi sợ chủ xe sốt

ruột. Dưới yên xe, tôi thấy có một tờ báo, trên đó viết số điện thoại của ông nên tìm đến đây.

Lại nói:

– Tôi đoán. Tối qua, ông kia say rồi.

Rồi lôi tờ báo dưới yên xe đạp ra cho lão Lý xem. Lại lấy từ trong xe cả chiếc túi cầm tay của Thanh Diện Thú Dương Chí để lại hôm qua, coi như đây là chiếc túi của Lưu Nhảy Vọt, đưa cho lão Lý xem. Lão Lý vẫn hơi nghi ngờ. Lão Hình bảo:

– Thời buổi bây giờ ít người tốt quá. Muốn làm người tốt cũng không xong. Hay thế này vậy. Tôi để chiếc xe đạp và chiếc túi ở chỗ ông, rồi ông chuyển lại cho Lưu Nhảy Vọt nhé.

Lúc này, lão Lý mới tin. Lão ta xoa tay:

– Tự ông rước lấy phiền phức thì tự ông đi mà giải quyết. Lưu Nhảy Vọt làm đầu bếp ở một công trường. Công trường ở phía sau khu Quốc Mậu, đội xây dựng Hà Nam.

Lão Hình lái xe quay lại trung tâm thành phố, rẽ qua cầu Quốc Mậu, từ xa trông thấy một khu công trình đang xây dựng. Trong đó, có một tòa nhà xây đã hơn bảy mươi tầng. Bên ngoài treo một biểu ngữ về an toàn sản xuất. Dòng chữ bên dưới biểu ngữ là tên công ty của Nghiêm Khắc. Lão Hình tùm tùm. Té ra, chiếc túi vợ Nghiêm Khắc bị mất lại nằm ngay tại công trường của Nghiêm Khắc. Rõ thật là, bên ta không nhận ra bên mình. Nhưng lão Hình không nói với Nghiêm Khắc, mà đi thẳng tới công trường. Đến công trường, nhưng không được vào vì bị lão Đặng trông coi nguyên vật liệu của công trường ngăn lại. Ban đêm, lão Đặng trông coi nguyên vật liệu, còn ban ngày kiêm luôn chân gác cổng. Bình thường, nếu ai đó đến công trường tìm người, lão Đặng chỉ hỏi han vài câu rồi cho vào. Nhưng đến tìm Lưu Nhảy Vọt, thì kể cả hỏi han xong, lão ta vẫn cứ ngăn người đó lại. Bởi ngày thường, Lưu Nhảy Vọt và lão Đặng hay hục hoặc nhau. Không phải vì hai người có hiềm khích gì, hay anh nợ tiền tôi, tôi nợ tiền anh, mà vì tính khí hai người không hợp nhau. Thêm nữa, lão Đặng bị bệnh

mất ngủ. Đêm qua phải lọ mọ đi nhắn điện thoại cho Lưu Nháy Vọt. Không nhắn thì không ngủ được. Nhắn xong rồi, lại càng không ngủ được. Ban đêm mất ngủ, thành ra ban ngày uể oải, đang bực mình. Liên đố cái bực mình này lên đầu lão Hình. Lúc đầu, lão ta trợn mắt hỏi:

– Tìm lão ấy làm gì?

Lại bảo:

– Muốn tìm người trong công trường, phải được sự đồng ý của lãnh đạo chúng tôi cái đã.

Rồi dẫn lão Hình tới chỗ cai thầu Nhiệm Bảo Lương. Nhiệm Bảo Lương đang ngồi xồm dưới gốc táo trong sân, vẻ mặt hăm hăm. Gã vừa cãi nhau với đám công nhân đến đây gây chuyện. Bọn họ gây chuyện chẳng vì cái gì khác, cũng giống như chuyện Lưu Nháy Vọt đòi treo cổ, vì Nhiệm Bảo Lương nợ tiền công của họ. Thật ra, Nhiệm Bảo Lương không muốn nợ tiền đám công nhân, nhưng gã quả thực đang không có tiền. Nghiêm Khắc vẫn nợ Nhiệm Bảo Lương tiền công trình. Nhiệm Bảo Lương vốn bất mãn với Lưu Nháy Vọt. Cái sự bất mãn này không phải bây giờ mới có, mà có từ hồi nảy sinh hiềm khích về chuyện mua thức ăn cho nhà bếp công trường. Cũng chẳng phải bắt đầu có từ khi đó, mà là từ 2 năm trước, khi Lưu Nháy Vọt nói xấu Nhiệm Bảo Lương sau lưng, cái tức vẫn dồn nén trong lòng. Mấy hôm nay, Lưu Nháy Vọt xin nghỉ phép, suốt ngày lén lén lút lút chuồn ra phố, tưởng gã ta đã học phải thói hư tật xấu gì. Có điều, Nhiệm Bảo Lương đang bận giải quyết một đồng kiện tụng, chẳng thời gian đâu sờ đến gã ta. Bây giờ, thấy có người lạ đến tìm Lưu Nháy Vọt, bèn nhận định lão Hình cũng chẳng phải loại người tốt đẹp gì. Không thèm nhướng mắt, gã hỏi như lão Đặng hỏi:

– Tìm lão ấy làm gì?

Đã đến nước này, lão Hình đành phải lôi Nghiêm Khắc ra, bảo là bạn của Nghiêm Khắc. Có tí việc muốn tìm Lưu Nháy Vọt nói chuyện. Nghe thấy hai chữ “Nghiêm Khắc”, Nhiệm Bảo Lương thay đổi hẳn thái độ. Đồng thời, gã cũng cảm thấy chuyện này mơ hồ quá. Một đầu bếp trong công

trường sao lại quan hệ với bạn của Nghiêm Khắc? Mặc dù đã nhiệt tình hơn, nhưng vẫn trách móc Nghiêm Khắc:

– Sếp Tổng thật chẳng ra sao cả. Tiền công trình và nguyên vật liệu nợ đã hơn nửa năm nay rồi. Cứ lần lữa thế này, thế nào cũng có bạo động.

Lại bảo:

– Ngày mai, tôi cũng sẽ làm y như đám công nhân làm với tôi, đến nhà sếp gây chuyện.

Lão Hình tùm tùm:

– Chuyến này về, tôi nhất định sẽ giục tiền giúp ông.

Nghe lão Hình hứa sẽ giúp mình giục tiền, Nhiệm Bảo Lương vui vẻ hẳn. Để lão Đặng ở lại một mình, Nhiệm Bảo Lương đích thân dẫn lão Hình đi tìm Lưu Nhảy Vọt. Đến nhà ăn, rồi tới nhà Lưu Nhảy Vọt. Cửa khóa. Lưu Nhảy Vọt không ở nhà.

Lưu Nhảy Vọt lại ra phố tìm trộm. Từ hôm qua đến hôm nay, tìm thêm đã hai ngày, vẫn không thấy bóng dáng Thanh Diện Thú Dương Chí đâu. Cũng chẳng phải hai ngày. Hôm qua lỡ mất một ngày không đi tìm trộm, chỉ lo chuyện thằng con và bạn gái nó. Nếu thằng con cũng bị tính là trộm, thì cũng có thể coi như tìm trộm. Trưa qua, Lưu Nhảy Vọt về đến nhà, phát hiện thằng con đã trộm tài sản của mình, liền cuống quýt tới ga Tây Bắc Kinh. Tìm con không phải để đòi lại số tiền bán nước gạo, không phải vì chiếc túi xách mà thằng con và bạn gái nó đã lấy đi, mà vì lửa giận đang bốc lên đầu, muốn đá cho nó hai đá, cho nó biết thế nào là lễ độ. Đến bố đẻ ra mà bố đẻ còn dở thói ăn trộm, thì đến nơi khác, mà bố đẻ nhà, giết người chắc? Lại nghi, thằng con gã ăn trộm của gã là vì đưa bạn gái nó xúi giục. Hôm qua, còn khách sáo, chứ hôm nay mà tìm được, sẽ phải xạc cho con bé kia một trận. Lấy lại đồ chuyện nhỏ, xả giận mới là chuyện lớn. Lúc đến ga Tây Bắc Kinh, vẫn cái ga ấy, sao ban ngày và buổi tối khác nhau một trời một vực. Trên sân ga, trong phòng chờ, người cứ nườm nượp, chen chúc nhau, chẳng có lấy một chỗ nghỉ chân. Đào 8 vòng trên sân ga và phòng chờ, gặp dễ đến hàng triệu triệu người, vậy mà tịnh chẳng thấy bóng

dáng thẳng con và bạn gái nó đâu. Cũng có một vài đôi trông giống lắm. Mừng quỳnh. Nhưng khi đến gần, lại hóa ra không phải. Hoặc phía sau trông thì giống, nhưng khi lên đằng trước, lại không phải. Giống hết lúc tìm trộm ngoài phố mấy bận trước. Cũng không biết thẳng con và bạn gái nó đã lên tàu về Hà Nam chưa, hay vẫn chưa đến ga, hay là lại đi chỗ khác. Tối qua uống say, trưa nay phát hiện bị thẳng con trộm đồ, tỉnh cả rượu. Thoắt say, thoắt tỉnh, có phần đột ngột. Bây giờ, men rượu lại bốc lên. Lần trước, thấy đầu óc choáng váng. Còn lần này, thấy đầu đau như búa bổ. Nhưng Lưu Nhảy Vọt nhịn đau, tìm đến tận mười hai giờ đêm. Các chuyến tàu đều đã rời ga. Ga tàu chuyển từ sự huyên náo ban ngày về với sự tĩnh mịch vốn có ban đêm. Trên sân ga, người nằm ngủ la liệt. Khi ấy, Lưu Nhảy Vọt mới thở dài, ngồi phệt đít xuống bậc vào ga. Sáng nay dậy sớm, Lưu Nhảy Vọt không tìm thẳng con nữa, mà quay sang tìm Thanh Diện Thú Dương Chí. Tìm người, Lưu Nhảy Vọt cũng phải cân đong nặng nhẹ. Khẩn trương tìm cho ra tên trộm quan trọng hơn chuyện tìm thẳng con. Hoặc giả, chiếc túi Lưu Nhảy Vọt bị mất quan trọng hơn chiếc túi gã nhặt được cộng với hơn một nghìn tệ tiền bán nước gạo. Thế nên, Lưu Nhảy Vọt không màng đến chuyện thẳng con nữa. Ban ngày gã tới bưu điện, chợ quần áo, bến xe buýt, cửa ga tàu điện ngầm, đến cả con hẻm ở ngoại ô phía đông mà tối hôm kia gã đã bám theo tên mặt chàm tới đó. Đều không có. Buổi tối, gã lại tới phố ẩm thực ven sông Thông Huệ. Tối hôm kia tìm thấy Thanh Diện Thú Dương Chí ở đây. Khi ấy, Lưu Nhảy Vọt biết tên trộm ở đằng kia, còn tên trộm không hề biết gã bám theo hẩn từ chỗ này. Tối nay, Lưu Nhảy Vọt vẫn tới chỗ cũ, hy vọng tìm thấy Thanh Diện Thú Dương Chí. Ven sông Thông Huệ, đèn điện sáng trưng. Nước sông chảy về hướng đông. Mặt nước soi bóng những tòa nhà cao tầng phía tả ngạn, toát lên vẻ phồn hoa đô thị. Lưu Nhảy Vọt đảo 8 vòng quanh phố ẩm thực, vẫn không thấy bóng dáng tên trộm đâu. Chắc nó hãi quá, nên đã lẫn vào xó xỉnh nào rồi. Có tìm nữa cũng vô ích. Lưu Nhảy Vọt thở dài, rồi trở về công trường. Về đến công trường, tới nhà ăn, mở cửa nhà, đi vào, bật đèn, đóng cửa, thì “rầm”. Cánh cửa bị đá bật tung. Hai người xông vào. Một người là cai thầu Nhiệm Bảo Lương, người kia là lão Hình. Té ra, lão Hình chưa bỏ đi, mà vẫn đợi Lưu Nhảy

Vọt ở công trường. Nghe nói lão ta là bạn của Nghiêm Khắc, Nhiệm Bảo Lương còn đãi lão ta bữa tối. Lúc ăn cơm, Nhiệm Bảo Lương hỏi lão Hình tìm Lưu Nhảy Vọt làm gì. Lúc này, lão Hình cũng không giấu nữa, kể với Nhiệm Bảo Lương chuyện đi tìm chiếc túi giúp Nghiêm Khắc. Nhưng chỉ nói đại khái, không nói cụ thể. Nhưng cái sự đại khái này cũng đã đủ để Nhiệm Bảo Lương sửng sốt. Lưu Nhảy Vọt không quen biết lão Hình, thấy có người lạ đến tìm, có phần ngạc nhiên. Lưu Nhảy Vọt còn chưa hết ngạc nhiên, thì Nhiệm Bảo Lương đã sửng cồ:

– Lưu Nhảy Vọt, tôi với ông biết nhau từng ấy năm. Câu nào ông nói là thật, là giả, hả?

Lưu Nhảy Vọt không hiểu mô tê ra làm sao, hỏi:

– Chuyện gì thế?

Nhiệm Bảo Lương:

– Ông bảo ông bị người ta đánh. Tôi cho ông nghỉ mấy ngày để ông đi khám vết thương. Thế rốt cuộc là ông đi khám, hay đi ăn trộm, hả? Ông ăn trộm từ nhà ăn cho đến ngoài xã hội, hả?

Lưu Nhảy Vọt vẫn không hiểu, hết nhìn Nhiệm Bảo Lương, rồi lại nhìn lão Hình. Lão Hình lúc này mới lên tiếng:

– Tôi là người của Văn phòng điều tra, đang giúp người bạn tìm một món đồ. Đêm hôm kia, có phải ông nhặt được một chiếc túi không?

Vừa nhắc đến chiếc túi, Lưu Nhảy Vọt lập tức cảnh giác. Cuối cùng cũng xảy ra chuyện. Chiếc túi của mình còn chưa tìm thấy, thì người ta đã tìm đến mình để lấy chiếc túi. Nhưng chiếc túi ấy bây giờ cũng không ở trong tay mình. Nó đã bị thằng con và đứa bạn gái lấy trộm rồi. Phản ứng đầu tiên của Lưu Nhảy Vọt là giả vờ ngây ngô:

– Túi nào? Ông tìm nhầm người rồi.

Lưu Nhảy Vọt nhìn Nhiệm Bảo Lương, rồi nói với lão Hình:

– Tôi chỉ có mất túi, chứ không nhặt được đâu.

Rồi lại nói với Nhiệm Bảo Lương:

– Mấy hôm nay, ngoài chuyện đi khám vết thương, tôi còn đi tìm chiếc túi. Tôi không ăn trộm gì sắt.

Lão Hình xoa tay:

– Không ai bảo là ông ăn trộm cả. Chiếc túi không quan trọng, nhưng trong đó có một chiếc USB. Ông chỉ cần đưa ra là xong.

Lão Hình vốn định nói, đưa chiếc USB ra, ông ta sẽ cho Lưu Nhảy Vọt một vạn tệ. Nhưng phần vì có mặt Nhiệm Bảo Lương, không tiện nói. Phần vì rút kinh nghiệm từ Thanh Diện Thú Dương Chí, tối qua, lúc ở quán ăn, cũng có thể vì nói chuyện tiền nong, nên mới làm Thanh Diện Thú Dương Chí phát hoảng. Nghĩ vậy, nên lão Hình tạm thời không nói. Lưu Nhảy Vọt phần vì không hiểu chiếc USB là gì, phần vì không biết vì sao lão Hình lại tìm nó, vẫn tiếp tục giả vờ:

– Chiếc USB là gì?

Lại nảy ra một ý, hỏi:

– Có đáng tiền không?

Lão Hình vẫn chưa kịp nói gì, thì Nhiệm Bảo Lương đã xen vào:

– Quá đáng tiền. Có bán ông đi cũng chẳng đáng bằng nó.

Rồi lại chỉ vào lão Hình:

– Đây là người của sếp tổng Nghiêm Khắc. Ông nói năng phải liệu liệu đấy.

Nhiệm Bảo Lương càng nói vậy, Lưu Nhảy Vọt càng không dám nói là mình đã nhặt được chiếc túi. Đồng thời, gã hiểu ra, hóa ra tên trộm hôm đó ăn trộm nhà Nghiêm Khắc. Nghiêm Khắc lại là ông chủ của Nhiệm Bảo Lương. Chuyện này càng không thể nhận. Lưu Nhảy Vọt tiếp tục giả tảng:

– Thực sự, tôi không biết các ông đang nói chuyện gì sắt.

Rồi lại làm ra vẻ rất bức mình:

– Nếu các ông không tin, nhà tôi đây, cứ việc lục soát.

Vừa nói, vừa mở hết nắp của các hũ lọ trong nhà. Nhiệm Bảo Lương toan sừng sộ, nhưng lão Hình ngăn lại:

– Nếu ông nhặt được, thì đừng để tôi phải tốn công sức thêm. Trong chiếc USB cũng không có gì cả, chỉ là một vài tấm ảnh thời thơ ấu của sếp tổng, rất quý giá. Ông giữ ảnh của người khác cũng chẳng để làm gì.

Lưu Nhảy Vọt vẫn khăng khăng không cầm. Lúc này, Nhiệm Bảo Lương lại nổi nóng với Lưu Nhảy Vọt. Nhưng không phải vì chiếc túi và chiếc USB lão Hình đang tìm, cũng không phải vì chuyện Lưu Nhảy Vọt thường ngày vẫn ăn trộm, mà vì nghi ngờ Lưu Nhảy Vọt hai hôm nay lại nói xấu ông ta sau lưng. Lần trước, Lưu Nhảy Vọt vì muốn đòi tiền công đã giở trò dọa thất cổ với ông ta. Hôm nay, đám công nhân đến gây chuyện không biết chừng cũng vì Lưu Nhảy Vọt xúi giục. Lưu Nhảy Vọt mặt đỏ tía tai, bảo mấy hôm nay chỉ mãi tìm túi, không ở công trường, làm sao mà xúi giục đám công nhân được. Thấy hai người cãi nhau, lão Hình lại cảm thấy nghi hoặc, không biết chiếc túi và chiếc USB rốt cuộc đã vào tay ai. Hoặc là Lưu Nhảy Vọt đã nói dối, hoặc là tối qua, tên Thanh Diện Thú Dương Chí đã nói càn. Chiếc túi chắc chắn vẫn ở chỗ Thanh Diện Thú Dương Chí. Nếu không, tại sao lúc đang ở quán ăn, hai người đang nói chuyện ngon lành, Thanh Diện Thú Dương Chí tự dưng bỏ chạy? Cóc cần cả chiếc túi của hẳn.

Chương 23

Thanh Diện Thú Dương Chí

Lão Hình và Nhiệm Bảo Lương đi rồi, Lưu Nhảy Vọt bắt đầu hoảng. Đến ngay như chuyện khi này gã bực mình với Nhiệm Bảo Lương cũng là giả. So với chuyện hai chiếc túi, hiềm khích giữa gã và Nhiệm Bảo Lương chỉ bằng con muỗi. Lưu Nhảy Vọt phát hoảng, không phải vì cảnh ngộ mấy ngày hôm nay, mà vì gã cảm giác như tất cả như mọi chuyện đang thay đổi, từ chuyện này sang chuyện kia. Lưu Nhảy Vọt cài then cửa. Dựa lưng vào cửa rồi cứ thế ngồi sụp xuống. Gã lấy thuốc ra hút, bắt đầu sắp xếp lại các đầu mối. Sáu ngày trước, gã mất một chiếc túi. Trong đó có bốn nghìn một trăm tệ. Tiền không quan trọng, cái chính là trong túi còn có một tờ chứng nhận ly hôn. Cái đó cũng đếch quan trọng. Cái chính là trong tờ chứng nhận ly hôn kẹp một tờ giấy ghi nợ. Trên đó có sáu vạn tệ. Đây là số tiền gã đánh đổi bằng cô vợ hư nát 6 năm trước đây. Lưu Nhảy Vọt đã ấp ủ biết bao ý tưởng với số tiền sáu vạn tệ này. Mất túi, gã phải dốc sức bình sinh đi tìm. Ròng rã mấy ngày không thấy, lại nhặt được một chiếc túi khác. Nhưng chiếc túi này chỉ qua tay gã trong chốc lát, rồi lại bị thằng con thó mất. Chiếc túi của gã bị mất, gã phải đi tìm tên trộm. Nhưng kể từ khi nhặt được chiếc túi, mọi chuyện bắt đầu có sự thay đổi. Đã có người tìm gã. Ai mất túi cũng phải tìm, nhưng cái tìm này khác hẳn cái tìm kia. Lưu Nhảy Vọt mất túi, chỉ một mình gã lặn lội đi tìm, chẳng ai giúp đỡ gã. Thật ra, cũng muốn nhờ người giúp. Tỉ dụ, gã đã nhờ đến công an, nhưng công an bỏ mặc. Nhờ đám người ở lò vịt của Tào, nhưng lại bị bọn Thôi Đầu trọc nện cho một trận. Nhặt được chiếc túi khác. Không ngờ nó lại là của người nhà Nghiêm Khắc. Người tìm Lưu Nhảy Vọt không chỉ có một. Cả người của văn phòng điều tra lẫn Nhiệm Bảo Lương đều nhập cuộc. Bọn họ tìm túi cũng như Lưu Nhảy Vọt tìm túi, không phải vì bản thân chiếc túi mà vì một món đồ trong túi. Với Lưu Nhảy Vọt, món đồ đó là tờ giấy ghi nợ. Còn với bọn họ, đó là chiếc USB. Chiếc túi đã bị thằng con thó mất, nhưng

chiếc USB thì không. Nó đang ở trên người Lưu Nhảy Vọt. Lúc lục lại chiếc túi, Lưu Nhảy Vọt ngỡ chiếc USB là của hiêm, nên tiện tay đút vào người. Đúng như lão Hình nói, món đồ này chẳng ích gì với Lưu Nhảy Vọt. Có người đang tìm, chỉ cần đưa nó ra là được, nhưng Lưu Nhảy Vọt lại cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy. Lão Hình bảo, sở dĩ phải tìm chiếc USB là vì trong đó có một số bức ảnh thời thơ ấu của Nghiêm Khắc. Nhưng Lưu Nhảy Vọt nghi ngờ lão ta nói dối. Bởi không ai huy động từng ấy nhân lực chỉ để tìm vài tấm ảnh. Nói thế chỉ là cái cớ. Chẳng qua lão ta muốn thăm dò xem Lưu Nhảy Vọt có nhặt được chiếc túi hay không mà thôi. Nếu Lưu Nhảy Vọt bảo nhặt được, lão ta tất sẽ lại nói khác. Khi Lưu Nhảy Vọt lục giở chiếc túi của vợ Nghiêm Khắc, ngoài một số đồ dùng của phụ nữ, còn có vài tấm thẻ ngân hàng. Chắc chắn là bọn họ đang tìm mấy tấm thẻ này. Nhưng thẻ ngân hàng đã bị thằng con thó mất cùng chiếc túi rồi. Thẻ ngân hàng mà không có mật mã thì cũng chỉ là cái thẻ, không rút được tiền. Nếu chiếc túi này vẫn ở trong tay Lưu Nhảy Vọt, chuyện trả lại bọn họ cũng không phải là không được. Vấn đề ở chỗ, chiếc túi không ở trong tay Lưu Nhảy Vọt. Nếu muốn tìm những tấm thẻ này thì phải tìm thằng con của gã trước. Nhưng thằng con gã đã lại ngược về Hà Nam. Hoặc giả, không phải bọn họ đến để tìm thẻ ngân hàng mà là tìm thứ khác. Nhưng bất luận là tìm cái gì, thì trước tiên cũng phải tìm cho ra thằng con gã cái đã. Lưu Nhảy Vọt không ngại chuyện tìm con gã hộ người khác, mà chỉ lo như thế sẽ ảnh hưởng đến chuyện tìm trộm của gã. Đều là tìm túi, nhưng cái nào nặng, cái nào nhẹ, trong bụng Lưu Nhảy Vọt biết quá đi chứ. Cho dù bọn Nghiêm Khắc tìm cái gì chẳng nữa, thì cuối cùng, nó chắc chắn liên quan đến tiền bạc. Cùng là tiền, nhưng vài triệu, vài chục triệu chẳng bõ bèn gì so với đám Nghiêm Khắc. Còn số tiền sáu vạn tệ lại đi liền với cái mạng của Lưu Nhảy Vọt. Hôm mất túi, thiếu chút nữa thì Lưu Nhảy Vọt đã treo cổ tự vẫn. Không thể để chuyện nhặt túi ảnh hưởng đến chuyện tìm túi được. Bởi vậy, gã mới giả bộ ngây ngô không nói thật. Nhưng Lưu Nhảy Vọt cũng biết rằng, sự việc sẽ không chấm dứt chỉ vì một lần giả vờ ngây ngô của gã. Một khi chuyện này đã liên quan đến Lưu Nhảy Vọt rồi, thì nó chỉ có thể càng ngày càng to tát, chứ không thể càng ngày càng nhỏ

lại. Việc cấp bách nhất bây giờ là phải nhanh chóng tìm cho ra chiếc túi của mình. Nhưng tên trộm trộm túi của gã không biết giờ này đang chui lủi ở xó xỉnh nào. Đã tìm thấy tên trộm rồi, vậy mà lại để vuột mất. Tìm tên trộm lần hai chắc chắn khó hơn lần một. Lưu Nhảy Vọt càng nghĩ càng rầu rĩ, trần trọc đến nửa đêm vẫn không tài nào chợp mắt được. Phải đến bốn giờ sáng, Lưu Nhảy Vọt mới thiếp đi được một lát. Khó khăn lắm mới ngủ được thì lại mơ tới ba cơn ác mộng liền một lúc. Lần đầu tiên, gã mơ đến cảnh ở quê Hà Nam, một con chó rượt đuổi gã trong làng. Chạy thế nào cũng không thoát, gã bèn trèo lên cây. Nào ngờ, con chó cũng biết trèo cây. Nó “phập” một nhát, ngoạm luôn vào đuôi Lưu Nhảy Vọt, làm gã giật mình tỉnh giấc. Lần thứ hai, Lưu Nhảy Vọt mơ bị ngã xuống sông. Gã vốn dĩ biết bơi, nhưng không hiểu sao lúc ấy, mặc dù hai tay khua khoắng loạn cả lên, mà người vẫn chìm. Trên bờ có rất nhiều người đang tụ tập họp hành gì đó, nhưng không ai trông thấy gã. Gã hô “cứu với”, nhưng tiếng loa trên bờ át mất tiếng kêu cứu của gã. Lần thứ ba, gã lại mơ cảnh tìm tên trộm ở Bắc Kinh. Tìm khắp hang cùng ngõ hẻm vẫn không thấy. Mồ hôi nhễ nhại. Lúc ngang qua quảng trường Thiên An Môn, chợt nhìn thấy Thanh Diện Thú Dương Chí đang ngồi vắt vẻo trên mái ngói lưu ly lầu Thiên An Môn, cười khi khi vẫy tay với Lưu Nhảy Vọt. Lưu Nhảy Vọt hô to “bắt lấy trộm”. Thanh Diện Thú Dương Chí nhảy ùm xuống sông Kim Thủy, biến thành con nhái bèn bơi mất. Lưu Nhảy Vọt tri hô. Bỗng có người vỗ vai hẳn từ đằng sau. Lưu Nhảy Vọt quay lại. Người đó không phải ai khác, mà chính là Thanh Diện Thú Dương Chí. Lưu Nhảy Vọt túm lấy Thanh Diện Thú Dương Chí:

– Tao tóm được mày rồi!

Nhưng lại lo đây chỉ là giấc mơ. Vừa lo Thanh Diện Thú Dương Chí chạy thoát, vừa lo giấc mơ chạy mất. Hai tay Lưu Nhảy Vọt túm chặt lấy Thanh Diện Thú Dương Chí. Thanh Diện Thú Dương Chí bảo:

– Tỉnh dậy, tỉnh dậy đi. Đau quá đi mất!

Lưu Nhảy Vọt tỉnh giấc, thảng thốt. Thanh Diện Thú Dương Chí té ra đang ngồi lù lù ở đầu giường. Lưu Nhảy Vọt tưởng vẫn đang ngủ mơ,

nhưng ngó nghiêng xung quanh, thấy rõ là nhà ăn công trường, rõ là túp nhà mình. Lưu Nhảy Vọt ngẩn tò te. Mình đi tìm hăn suốt, sao hăn tự dừng lại mò đến tìm mình?

Thật ra, Thanh Diện Thú Dương Chí đã chủ động tìm đến Lưu Nhảy Vọt. Quan hệ giữa hai người bắt đầu từ 6 ngày trước, tại cửa bưu điện Từ Vân Tự. Khi ấy, Thanh Diện Thú Dương Chí trong bụng thật sự không hề muốn trộm túi của Lưu Nhảy Vọt. Nhưng vì thấy gã nạt nộ một lão hát rong, lại khoe mình là ông chủ công trường, Thanh Diện Thú Dương Chí ngứa mắt, ngứa tai quá, nên mới quyết định “làm thêm” và xoáy chiếc túi. Đợi đến khi lấy được chiếc túi, vào nhà vệ sinh mở ra, thấy bên trong có bốn nghìn một tệ. Số tiền không nhỏ, nhưng khác một trời một vực so với điều Thanh Diện Thú Dương Chí trông đợi. Lúc ấy, thậm chí, hăn còn thấy có phần thất vọng. Nhưng sau đó, hăn quên bống luôn chuyện này. Đợi khi hăn ta tới biệt thự Bethoven trộm đồ, xoáy được chiếc túi của bà chủ nhà, thì lại chạm trán Lưu Nhảy Vọt ở trong hẻm. Trong lúc nguy cấp, hăn quăng chiếc túi về phía Lưu Nhảy Vọt. Sau đó, chiếc túi bị Lưu Nhảy Vọt nhặt mất. Nhưng cũng chỉ là cái túi, sau đó, hăn không mấy bận tâm. Không bận tâm không phải là không bận tâm chuyện này, mà vì hăn đang bận tâm đến “thằng em” phía dưới, nó hỏng đã vài bận rồi. Sau đó, hăn lại vội bám theo đám ba nam một nữ của Trương Đoan Đoan, quên bống chuyện chiếc túi. Trong lúc đeo bám, lại bị lão Hình chọc gậy bánh xe, tóm gọn. Vốn tưởng Lão Hình bắt hăn là vì chuyện khác, nào ngờ là vì chuyện chiếc túi thứ hai bị hăn trộm. Lúc đầu, không cảm thấy chiếc túi có gì đặc biệt. Sau mới biết, lão Hình không phải tìm chiếc túi, mà cốt yếu là tìm chiếc USB trong túi. Vì chiếc USB, lão Hình sẵn sàng bỏ ra một vạn tệ. Lão Hình về sau ân hận là phải. Nếu lão ta không nói ra số tiền một vạn tệ còn đỡ. Chứ hễ nói đến một vạn tệ, Thanh Diện Thú Dương Chí ngay lập tức ý thức được rằng chuyện này rất hệ trọng. Người tìm đồ dám trả một vạn tệ thì giá trị của nó chắc chắn phải cỡ chục vạn hoặc năm mươi vạn. Lúc nhàn rồi, Thanh Diện Thú Dương Chí cũng tí toáy máy tính, hiểu một chút về USB, không rõ trong đó cất giấu những gì. Món đồ trị giá chục vạn,

năm mươi vạn tệ, mà cho có một vạn, rõ là không thể trao đổi như thế được. Thế thì bằng mình là thắng dở hơi à? Vốn định mặc cả với lão Hình, nhưng thấy lão ta mặc dù hay cười thật đấy, nhưng không phải là người dễ chơi. Đám người hay cười đều thuộc hạng không dễ chơi cả. Lúc ở trên tàu điện ngầm, bị lão Hình tóm chặt tay, đã biết lão ta không phải hạng người tốt đẹp gì. Và lại, chiếc USB không ở trong tay hắn, cũng chẳng có tư cách để mặc cả. Bèn mượn cố đi vệ sinh, rồi tháo chạy. Nhưng tháo chạy không phải để tháo chạy, mà để cũng giống như lão Hình, muốn tìm lại chiếc USB. Đợi tìm được chiếc USB, sẽ lại thương lượng với lão Hình. Nhưng muốn tìm được chiếc USB thì trước hết phải tìm được tay cai thầu ở công trường đã nhặt được chiếc túi. Vốn dĩ là Lưu Nhảy Vọt tìm hắn, bây giờ lại chuyển sang thành hắn đi tìm Lưu Nhảy Vọt. May mà biết Lưu Nhảy Vọt là một cai thầu ở công trường xây dựng, nói giọng Hà Nam. Khi nạt nộ lão hát rong người Hà Nam, tay gã chỉ về phía công trường xây dựng ở gần ngay bưu điện. Nhưng gần bưu điện có tới mấy công trường tất cả, không biết gã ta rốt cuộc ở công trường nào. Thanh Diện Thú Dương Chí đành phải đóng giả thành người bán vật liệu, đi hỏi từng công trường một. Đã gặp ông chủ của một công trường, nhưng không phải Lưu Nhảy Vọt. Lại gặp người nữa, vẫn không phải. Trong một ngày, Thanh Diện Thú Dương Chí tới tám công trường, gặp tám cai thầu, nhưng đều không phải Lưu Nhảy Vọt. Thanh Diện Thú Dương Chí có phần rầu rĩ. Chợt nhớ lại, đêm hôm kia, tại sao Lưu Nhảy Vọt lại chặn đường mình trong con hẻm ở biệt thự Bethoven, đích thị là gã ta đã bám theo mình, giống như mình đã bám theo đám ba nam một nữ vậy. Gã ta bắt đầu bám theo mình từ đâu? Nhớ lại đầu đuôi câu chuyện hôm đó, nghĩ tới phố ẩm thực ven sông Thông Huệ. Thanh Diện Thú Dương Chí đoán, bây giờ có lẽ Lưu Nhảy Vọt cũng đang tìm hắn. Lần trước, gã ta tìm thấy mình ở phố ẩm thực, chưa biết chừng, lần này gã lại đến đó tìm. Nghĩ vậy, Thanh Diện Thú Dương Chí bèn tới phố ẩm thực ven sông Thông Huệ. Đến nơi, Thanh Diện Thú Dương Chí mừng quỳnh. Lưu Nhảy Vọt quả nhiên đang lẫn trong dòng người, nghiêng ngó tìm kiếm ai đó. Lần trước, Lưu Nhảy Vọt tìm thấy Thanh Diện Thú Dương Chí ở đây, ngờ hắn ta không biết, nên mới lại đến đây để trông chờ vạn

may. Nào ngờ, sau khi phân tích đầu đuôi câu chuyện, Thanh Diện Thú Dương Chí lại quay lại đây để tìm Lưu Nhảy Vọt. Lưu Nhảy Vọt chỉ biết gã đang tìm Thanh Diện Thú Dương Chí, chứ không thể biết rằng, Thanh Diện Thú Dương Chí cũng đang tìm gã. Thanh Diện Thú Dương Chí vốn định gặp người nhặt được chiếc túi, nói toạc móng heo câu chuyện, rồi cùng nhau làm một vụ giao dịch. Trong chiếc túi người kia bị mất chỉ có hơn bốn nghìn tệ. Nhưng chiếc túi mà gã ta nhặt được lại có thứ đáng giá chục vạn, thậm chí năm chục vạn tệ, mà bản thân gã ta không hề biết. Chỉ cần nói với gã ta, thì câu chuyện hai chiếc túi coi như được giải quyết. Nhưng bây giờ, Thanh Diện Thú Dương Chí đã tìm thấy Lưu Nhảy Vọt. Trong khi Lưu Nhảy Vọt vẫn đang mãi tìm hăn ta, không biết rằng hăn ta cũng đang tìm gã. Thanh Diện Thú Dương Chí liền đổi ý, không muốn gặp Lưu Nhảy Vọt, mà muốn trộm lại chiếc túi Lưu Nhảy Vọt nhặt được. Sau đó, chuyện chục vạn hay năm chục vạn tệ, sẽ do mình hăn đi thương lượng với lão Hình. Tính toán xong, Thanh Diện Thú Dương Chí bèn nấp sau chiếc cầu sắt, đợi Lưu Nhảy Vọt. Lưu Nhảy Vọt tìm kiếm một hồi không thấy gì, bèn trở về công trường. Tìm cả ngày trời vẫn không thấy tên trộm, Lưu Nhảy Vọt có phần chán nản, không biết rằng tên trộm đang bám theo gã. Thanh Diện Thú Dương Chí đi theo gã đến công trường, bất giác mỉm cười. Té ra, hăn đã tới công trường này từ sáng. Lưu Nhảy Vọt đi cổng chính, còn Thanh Diện Thú Dương Chí thì nhẹ nhàng trèo tường, tiếp tục bám theo gã đến nhà ăn công trường. Thấy Lưu Nhảy Vọt mở cửa túp nhà nhỏ, mới ngã ngửa Lưu Nhảy Vọt không phải là ông chủ công trường, mà chỉ là một anh đầu bếp. Cái hôm ở bưu điện, chẳng qua do gã ta bốc đồng. Thanh Diện Thú Dương Chí nấp ở bãi vật liệu cách đó không xa, đợi khi Lưu Nhảy Vọt ngủ say sẽ vào nhà gã lấy trộm chiếc túi. Lần này khác với lần trộm chiếc túi ở cửa bưu điện. Lần đó là trộm. Nhưng lần này, chiếc túi vốn là của Thanh Diện Thú Dương Chí, sau bị Lưu Nhảy Vọt nhặt được. Bây giờ, hăn muốn âm thầm đoạt lại. Lý do khác biệt, nên Thanh Diện Thú Dương Chí có phần hăng hái, tự tin hơn. Không ngờ, Lưu Nhảy Vọt vừa vào nhà thì bọn lão Hình, Nhiệm Bảo Lương ủa ngay vào. Cái lão Hình này quả không phải loại người tốt đẹp gì. Thanh Diện Thú Dương Chí chỉ lo lão

ta hốt tay trên. Lúc đầu, hấn lo lắng, sau bắt đầu thấy ân hận. Biết thế này, chẳng thà lúc ở phố ẩm thực, gặp luôn Lưu Nhảy Vọt nói chuyện tay đôi, hai năm rưỡi mười. Một lúc sau, Thanh Diện Thú Dương Chí nghe thấy trong nhà Lưu Nhảy Vọt có tiếng cãi cọ, rồi lão Hình và một người khác đi ra tay không. Người đó còn to tiếng với Lưu Nhảy Vọt. Biết bọn lão Hình không lấy được chiếc túi, Thanh Diện Thú Dương Chí mới thở phào. Đền trong nhà Lưu Nhảy Vọt đã tắt, nhưng Thanh Diện Thú Dương Chí vẫn chưa ra tay. Phần vì muốn đợi Lưu Nhảy Vọt ngủ say. Phần vì hấn ta đang nấp ở bãi vật liệu. Lão Đặng trông coi bãi vật liệu buổi đêm mất ngủ, cứ hơi tị lại ra ngoài, miệng lẩm bẩm chửi đổng. Thanh Diện Thú Dương Chí nấp sau nhà lão Đặng. Sau nhà là một góc chết. Sợ bây giờ mò ra sẽ bị lão Đặng phát hiện. Phải đợi đến 4 giờ sáng, nhà lão Đặng mới vọng ra tiếng ngáy. Biết chắc lão ta đã ngủ say, Thanh Diện Thú Dương Chí mới ra khỏi chỗ nấp, chuồn qua bãi vật liệu, đến nhà ăn, tới phía sau nhà Lưu Nhảy Vọt, dùng sợi thép cạy cửa sổ sau nhà rồi nhảy vào. Lưu Nhảy Vọt đang say sưa trên giường. Trong giấc mơ, gã cũng giống như lão Đặng trông coi bãi vật liệu, hơi tị lại lẩm nhảm chửi bới. Thanh Diện Thú Dương Chí cười thầm, rồi bắt đầu lục lọi trong nhà. Lục hết cả ngăn kéo, va li, gầm giường, hũ lọ, nhưng đều không thấy chiếc túi. Bèn bạo gan sờ soạn chỗ đầu giường Lưu Nhảy Vọt, vẫn không thấy. Cái tay đầu bếp này đã giấu chiếc túi vào chỗ nào nhỉ? Thanh Diện Thú Dương Chí ngồi tựa vào đầu giường Lưu Nhảy Vọt, rầu rĩ. Hệt như tên trộm ở quán ăn lão Cam hồi tháng trước, cũng ngồi xồm cạnh giường lão Cam rầu rĩ. Thấy cửa sổ mờ mờ trắng, trời sáng đến nơi rồi. Thanh Diện Thú Dương Chí không tìm được, đành phải lay Lưu Nhảy Vọt dậy để thương lượng với gã. Lưu Nhảy Vọt tỉnh dậy, lúc đầu còn thảng thốt, sau biết đây không phải là giấc mơ, mà là hiện thực, bèn túm chặt lấy ngực áo Thanh Diện Thú Dương Chí, miệng quát:

– Mẹ mày chứ, tao tóm được mày rồi.

Lại nạt nộ:

– Trả chiếc túi cho tao ngay. Trong đó có sáu vạn tệ đấy.

Thanh Diện Thú Dương Chí biết chiếc túi mà Lưu Nhảy Vọt nói tới là chiếc túi bị hăn trộm. Nhưng phần vì bị Lưu Nhảy Vọt túm đầu quá, đến nỗi ngực áo rơm rớm máu. Phần vì nghe nói trong chiếc túi có sáu vạn tệ, liền cáu tiết:

– Cướp ra sáu vạn à? Cái túi rách của ông mà đựng được sáu vạn tệ à? Muốn gạt nhau hả? Có biết câu “thực sự cầu thị” có nghĩa là gì không?

Lưu Nhảy Vọt cũng bực mình:

– Cái tao nói không phải là tiền, mà là tờ chứng nhận ly hôn trong túi.

Thanh Diện Thú Dương Chí ngẩn tò te:

– Giấy chứng nhận ly hôn nào?

Lưu Nhảy Vọt cũng cảm thấy mình nói năng lộn xộn, nhưng cũng cóc cần quan tâm:

– Cái tao bảo không phải là tờ chứng nhận ly hôn, mà là tờ giấy ghi nợ.

Thanh Diện Thú Dương Chí càng ngẩn ngơ, ngơ ngẩn:

– Giấy nợ nào? Ngoài tiền ra, tôi đểch quan tâm những thứ khác.

Lại bảo:

– Tiền tôi cũng chả được. Cái túi ấy sau lại bị mấy đứa Cam Túc cướp mất rồi.

Thấy bảo chiếc túi không ở trong tay Thanh Diện Thú Dương Chí. Nó đã bị kẻ khác cướp mất. Vất vả lắm mới tìm được Thanh Diện Thú Dương Chí, vậy mà vẫn không tìm thấy chiếc túi. Hoặc giả, chuyện tìm chiếc túi bây giờ khó khăn hơn nhiều. Lưu Nhảy Vọt tưởng như lửa giận trào ngược vào tim. Gã “ôi giờ” một tiếng rồi đổ gục xuống giường, bất tỉnh. Thanh Diện Thú Dương Chí một phen hãi hùng, cuống quýt vả vào mặt Lưu Nhảy Vọt:

– Tỉnh dậy, tỉnh dậy đi. Còn có chuyện quan trọng hơn. Chiếc túi của tôi đâu?

Chương 24

Cù Lợi

Nghiêm Khắc và Cù Lợi đã nói chuyện nghiêm túc với nhau. Hồi trẻ, Nghiêm Khắc cho rằng, tiêu chí để phán đoán mức độ to nhỏ chuyện vợ chồng cãi nhau chính là mức độ dữ dội của nó. Nhỏ nhẹ hay to tiếng. Cãi hay chửi. Chuyện nào ra chuyện đấy, hay chuyện nọ xọ chuyện kia, từ chuyện bây giờ đến chuyện ngày xưa, bao nhiêu vừng, thóc trước đây đều đem vãi tung cả ra. Hoặc từ một chuyện cá biệt nào đó nói sang chuyện chung chung, một câu chuyện mà lật ngược cả một tổng thể. Rồi lại từ chửi đến đánh, đập, cấu, xé, cắn, cuối cùng là một câu nhầy nhựa máu bật ra:

– Con mẹ mày chứ, ly dị!

Hồi trẻ, Nghiêm Khắc và Cù Lợi cũng đã từng cãi nhau như thế. Hồi trẻ, Cù Lợi rất dịu dàng. Nhưng dịu dàng chỉ lúc ngày thường. Còn khi cãi nhau, cũng không thể trái với quy luật cãi nhau. Nghiêm Khắc phát hiện ra, không chỉ gã, mà bạn bè xung quanh gã, cũng đều cãi nhau như vậy cả. Qua tuổi 40, Nghiêm Khắc mới biết, kiểu cãi cọ như thế, sự phán đoán như thế, từ cái phán đoán như thế để suy ra mức độ cãi nhau như thế, thật chẳng có một tí hàm lượng chất xám nào. Sự dữ dội thật sự thường không thể hiện ở bên ngoài. Chửi, đánh, đập, cấu, xé, cắn nhau xong, lại chẳng nhớ vì sao cắn xé nhau. Trải qua giai đoạn ấy xong. Mỗi khi có chuyện bất đồng, người ta không cãi nhau nữa, mà bắt đầu bình tĩnh ngồi xuống, trao đổi với nhau rõ ràng, từ đầu chí cuối, rồi phân tích câu chuyện. Càng phân tích, càng sâu sắc. Càng phân tích càng làm cho người ta hời hợt. Nói chuyện chứ không phải cãi nhau. Thế nhưng, kết quả của nó thường dữ dội hơn nhiều. Mặt biển sóng yên gió lặng, nhưng đáy biển đầy rẫy những dòng xoáy và sóng ngầm. Đời sống riêng tư nào chẳng có những dòng xoáy và sóng ngầm? Sự dữ dội bề ngoài là mơ hồ. Nhưng hễ cứ bình tĩnh phân tích là thường đều có mục đích cụ thể. Khi ấy, cãi nhau không phải là vì cãi nhau, mà vì kết quả và mục đích đằng sau sự cãi nhau. Dữ dội là cảm tính,

còn bình tĩnh là có dụng tâm. Trên đời này, hễ khi con người ta dụng tâm, là sự việc trở nên sâu xa, phức tạp. Hoặc giả, sự việc bị thay đổi. Khi một người nào đó dụng tâm trong cuộc sống, thì chứng tỏ anh ta đã trải qua giai đoạn không dụng tâm. Có dụng tâm và không có dụng tâm, hai thứ này khác nhau một trời một vực.

Sự cãi cọ bây giờ giữa Nghiêm Khắc và Cù Lợi lại khác với hai loại trạng thái kể trên. Nó đã qua giai đoạn dữ dội bề ngoài, qua cả giai đoạn tĩnh lặng bề ngoài. Qua hai giai đoạn này, nó trở thành sự lẫn lộn của cả hai. Có cả mặt biển và đáy biển trong đó. Chuyển này là chơi tổng thể rồi. Khi xúc động, Cù Lợi cũng chửi, nhưng không còn đập, cấu, xé, cắn. Trước đây, khi mụ ta đập, cấu, xé, cắn, chỉ đơn thuần vì chuyện tình cảm vợ chồng. Nghe nói Nghiêm Khắc có bồ bịch bên ngoài, hoặc có bồ mới, là mụ ta bắt đầu làm to chuyện. Nhưng bây giờ, mụ ta không chơi kiểu xô bồ như vậy nữa. Mụ ta bắt đầu dụng tâm, bắt đầu có mục đích, bắt đầu ngăm ra tay sau lưng. Tám năm qua, mụ ta xả xẻo của công ty Nghiêm Khắc tới năm mươi triệu tệ mà Nghiêm Khắc không hề hay biết. Lấy tiền còn là chuyện nhỏ. Mụ ta còn liên thủ với tay Phó Tổng đã bị xe tông chết kia để quay những cảnh video. Lúc đầu, Nghiêm Khắc tưởng những đoạn video ấy là chủ ý của tên Phó Tổng, để sau này khống chế Nghiêm Khắc. Nhưng sau đó gã ta chết vì tai nạn giao thông. Cái tai nạn giao thông này mới tuyệt vời làm sao. Lúc này, Nghiêm Khắc nhớ lại chuyện 6 năm trước, khi đi dạo trên bãi biển Bắc Đới Hà cùng Bộ trưởng Giả. Đang đi, bỗng Giả lăm bắm: “Kể, chết vài đứa thì hay”. Khi ấy, Nghiêm Khắc còn ngạc nhiên, chứ bây giờ thì ngộ ra rồi. Gã Phó Tổng này vốn định hại Nghiêm Khắc, nào ngờ lại là giúp Nghiêm Khắc. Nhưng Nghiêm Khắc không thể nào ngờ rằng, phía sau tên Phó Tổng này còn có Cù Lợi – mụ vợ sớm tối bên gã. Mụ vợ đến giờ vẫn cãi nhau với gã chuyện gã bồ bịch bên ngoài. Ngờ đâu, sau lưng gã, mụ ta xả xẻo tiền của gã, quay những đoạn video vào những thời khắc quan trọng của gã. Đây là khác biệt giữa sự cãi nhau khi xưa và bây giờ. Hoặc giả, điều này đã vượt qua chuyện cãi nhau chồng vợ, đương nhiên cũng vượt qua cả phạm trù của hai loại cãi nhau trước đây. Hoặc giả, mụ ta vận

dụng hai trạng thái này một cách quá nhuần nhuyễn, dùng mặt dữ dội để che đậy mặt tĩnh lặng. Dùng phía trước mặt để che đậy phía sau lưng. Dùng quan hệ vợ chồng để che đậy quan hệ lợi ích giữa hai người. Ảnh Nghiêm Khắc và cô ca sĩ sao lên báo, chuyện Nghiêm Khắc dàn dựng lại vở kịch là giả. Té ra, chuyện mù ta tới đó điều tra cũng là giả. Thậm chí, ngay cả chuyện mù ta có bệnh cũng là giả. Những thứ này đều không quan trọng. Quan trọng là, vào lúc then chốt, mù ta lại làm hỏng việc của Nghiêm Khắc. Chuyện trao đổi giữa Nghiêm Khắc với đám Giả và Lận vốn đã xong xuôi rồi. Nào ngờ, trong nhà lại xổ ra một tên trộm, cuỗm mất chiếc túi xách của Cù Lợi. Chiếc túi xách cũng chẳng quan trọng. Quan trọng là, trong chiếc túi cũng có một chiếc USB y như của Nghiêm Khắc. Chiếc USB bị mất làm thay đổi toàn bộ câu chuyện. Tên trộm thật láo toét. Làm hỏng cả thể trận của Nghiêm Khắc. Nhưng đằng sau tên trộm còn có một tên đại trộm khác. Đó chính là Cù Lợi – vợ gã. Kể từ hôm chiếc USB bị mất đến nay đã là 6 ngày, nhưng vẫn chưa tìm thấy nó đâu. Lão Hình ở Văn phòng điều tra Trí giả thiên lự bảo với Nghiêm Khắc rằng, vốn đã tóm được tên trộm, nhưng chiếc túi không ở trong tay hắn, mà lại rơi vào tay một kẻ khác. Đã tìm thấy kẻ khác đó rồi, nhưng chiếc túi vẫn không có trong tay gã ta, dường như vẫn ở trong tay tên trộm lúc trước. Nghiêm Khắc trách lão Hình khờ quá, tìm được trộm, nhưng không biết chiếc USB ở trong tay ai. Thế mới biết, sự phán đoán của gã với lão Hình lúc đầu tiên gặp là đúng. Đồng thời, Nghiêm Khắc cũng hiểu rằng, chiếc USB đã khiến sự việc ngày càng phức tạp. Câu chuyện này đã biến thành câu chuyện khác. Nghiêm Khắc bắt đầu lo lắng, bởi thời hạn Bộ trưởng Giả đưa ra là mười ngày. Tại sao lại mười ngày? Nghiêm Khắc không hiểu. Chỉ biết rằng, mười ngày là có cái lý của mười ngày. Xét từ góc độ Nghiêm Khắc, thì sớm tốt hơn muộn. Tìm được chiếc USB sớm ngày nào, thì Nghiêm Khắc sớm cải tử hoàn sinh ngày đó. Thời gian không chờ đợi con người. Mọi chuyện đều từ Cù Lợi mà ra. Nhưng kể từ khi mất chiếc USB, mù ta vẫn tỏ ra như không có chuyện gì xảy ra. Lúc đầu, Nghiêm Khắc tưởng rằng, Cù Lợi không sợ chuyện chết cùng chết. Nhưng hôm nay mới phát hiện ra, gã lại mắc lừa Cù Lợi. Trước đây, Cù Lợi lấy sự dữ dội để che đậy sự tĩnh lặng. Nhưng lần

này thì ngược lại, mục ta lấy sự tĩnh lặng để che đậy sự dữ dội. Cũng giống như Cù Lợi bí mật chơi Nghiêm Khắc từ phía sau, Nghiêm Khắc cũng bí mật khống chế mục ta từ phía sau, thông qua lái xe của gã là Tiểu Bạch để khống chế lái xe của Cù Lợi là lão Ôn, nắm chắc nhất cử nhất động của Cù Lợi. Sáng sớm nay, Tiểu Bạch mách nhỏ với Nghiêm Khắc chuyện lão Ôn báo cáo với y rằng, tối qua, Cù Lợi bảo lão Ôn mua cho mục ta một tấm vé máy bay đi Thượng Hải, còn dặn lão Ôn là không được nói với bất kỳ ai. Nghiêm Khắc liền hiểu rằng, Cù Lợi bề ngoài làm ra vẻ không có gì, nhưng trong lòng, thực ra mục ta cũng đang đợi Nghiêm Khắc tìm chiếc USB. Thấy sáu ngày vẫn chưa tìm được chiếc USB, tưởng không tìm được nữa, nên tính bài chuẩn. Hoặc giả, là đã đổi ý. Biết mục ta muốn đi, nhưng Nghiêm Khắc lại không muốn để cho mục ta đi. Bởi giữa gã và Cù Lợi còn có một vụ giao dịch cần thực hiện. Vụ giao dịch này cũng cần phải đợi sự tái hiện của chiếc USB. Kể cả không có vụ giao dịch này, thì Cù Lợi bây giờ cũng không được rời khỏi Bắc Kinh. Một là Nghiêm Khắc sợ mục ta lại gây thêm phiền toái. Hai là gã muốn để tìm xong chiếc USB, ngoài vụ giao dịch với Cù Lợi, sẽ tính sổ với mục ta. Bây giờ, đang sốt sắng tìm chiếc USB, chẳng sức đâu quan tâm đến chuyện khác. Đợi việc này xong xuôi, phải ngồi lại với nhau, bình tĩnh nhìn lại sự việc một lượt, rồi nói chuyện cho hai năm rõ mười, từ đầu chí cuối. Mục ta đã xà xẻo tiền và quay video được, thì không biết chừng, còn dám làm cả những việc khác ấy chứ. Cũng không phải Nghiêm Khắc sợ Cù Lợi rời Bắc Kinh đến Thượng Hải, sẽ khó liên lạc, mà vì lo mục ta sau khi đến Thượng Hải sẽ lại đi nơi khác. Hoặc giả, mục ta bỏ trốn luôn, lúc ấy, càng khó tìm. Tìm một chiếc túi còn khó như thế, huống hồ tìm vợ. Mấy hôm nay, Nghiêm Khắc chỉ tập trung tìm chiếc túi. Nếu để mục vợ đi mất thì không thể nào tính sổ với mục ta được. Còn nếu như Cù Lợi ở Bắc Kinh, Nghiêm Khắc thông qua Tiểu Bạch, Tiểu Bạch thông qua lão Ôn vẫn có thể kiểm soát được Cù Lợi. Nghĩ vậy, Nghiêm Khắc bất chấp chuyện bán đứng Tiểu Bạch và lão Ôn, đi thẳng đến phòng ngủ Cù Lợi, nói rõ ràng với mục ta là không được đi Thượng Hải, không được rời khỏi Bắc Kinh. Lúc đầu, Cù Lợi thấy ngạc nhiên, sau hiểu ra mình đã bị tên tài xế

bán đứng, nhưng cũng không đến nỗi sừng sốt. Đang chải đầu, Cù Lợi đặt lược xuống, châm một điếu thuốc:

– Tôi và anh sắp ly dị rồi, không nên can thiệp vào chuyện của nhau.

Nghiêm Khắc:

– Kể ra, không can thiệp cũng được, nhưng chiếc USB bị mất thì hai việc lại thành một.

Cù Lợi đứng dậy, cầm chiếc túi mới:

– Tôi đã muốn đi, thì anh muốn cản cũng không được.

Nghiêm Khắc nghĩ, thấy Cù Lợi nói cũng có lý. Nếu chỉ dựa vào một tay tài xế là lão Ôn, cũng không thể kiểm soát được Cù Lợi. Một khi biết là lão Ôn bán đứng mục ta, thì Cù Lợi sẽ chẳng thèm dính dáng đến lão ta. Chỉ cần ra phố, xe tắc-xi có mà đầy. Vẫy tay một cái là mất hút trong nháy mắt. Một khi mục ta muốn biến mất, thì chẳng cần đi Thượng Hải, ngay tại Bắc Kinh này cũng có thể biến mất được. Thấy Cù Lợi ra cửa định đi, Nghiêm Khắc liền bước tới, ngăn mục ta lại, cũng vì nóng mắt quá, nên nói:

– Kể từ bây giờ, cô không được rời khỏi cái nhà này nữa bước.

Cù Lợi cũng tức giận, gạt Nghiêm Khắc:

– Bỏ tay ra.

Nhưng Nghiêm Khắc không buông tay. Hai người giằng xé nhau, dường như quay về với hồi trẻ. Bỗng chuông điện thoại di động của Cù Lợi reo. Cù Lợi gạt Nghiêm Khắc ra, nghe điện thoại. Lúc đầu, mục ta có phần sừng sốt, sau bình tĩnh lại, cuối cùng, nói:

– Được. Tôi sẽ tới.

Rồi đóng máy điện thoại, ngồi lên giường, nhìn Nghiêm Khắc:

– Tôi không đi Thượng Hải, chỉ ở Bắc Kinh, được chưa?

Nghiêm Khắc sừng sốt. Không phải vì chuyện Cù Lợi đổi ý, vốn định đi Thượng Hải, bây giờ lại không đi. Vốn định chuẩn, bây giờ lại không chuẩn. Mà là sừng sốt vì cú điện thoại. Cù Lợi đổi ý không phải vì Nghiêm Khắc, mà vì cú điện thoại này. Lại nghĩ đến chuyện mấy hôm trước, Cù Lợi

đi gặp người quen tứ tung, thăm thì to nhỏ sau lưng Nghiêm Khắc, không biết đang giở trò gì, bèn hỏi:

– Điện thoại ai đấy?

Cù Lợi:

– Một người bạn.

Rồi quay người đi vào nhà vệ sinh, chốt cửa. Để lại một mình Nghiêm Khắc tên tò bên giường.

Cú điện thoại Cù Lợi nghe khi này không phải của bạn bè gọi đến mà là của người lạ gọi đến. Thậm chí, không phải là cú điện thoại thường, mà là cú điện thoại tổng tiền. Người trong điện thoại bảo mục ta, hẳn đã nhặt được chiếc túi của mục ta, cũng đã nhìn thấy chiếc USB, biết bọn họ đang tìm. Nếu muốn lấy lại chiếc USB, thì hai giờ sáng nay, cầm ba mươi vạn tệ đến cầu Tứ Quý Thanh đường vành đai 4 phía tây ngoại ô để đổi. Còn bảo:

– Đến hay không tùy bà.

Cù Lợi lúc đầu sững sốt, nhưng cũng không nghĩ nhiều, nói luôn “sẽ tới”. Đầu dây bên kia liền cúp điện thoại. Cù Lợi vào trong nhà vệ sinh, xem lại cuộc điện thoại vừa gọi đến. Nhìn số, mục biết đây là số điện thoại công cộng.

Người gọi điện thoại không phải ai khác, mà là Thanh Diện Thú Dương Chí. Lúc Thanh Diện Thú Dương Chí gọi điện thoại, Lưu Nhảy Vọt đang đứng cạnh hẳn. Rạng sáng nay, tại nhà Lưu Nhảy Vọt, Thanh Diện Thú Dương Chí đánh thức Lưu Nhảy Vọt. Lưu Nhảy Vọt tỉnh dậy, thấy Thanh Diện Thú Dương Chí, lửa giận bốc lên. Sau nghe nói chiếc túi của gã lại bị bọn người Cam Túc cướp, liền “ôi giời” rồi bất tỉnh. Thanh Diện Thú Dương Chí lại gọi Lưu Nhảy Vọt dậy. Lần này, hẳn không nói chuyện chiếc túi Lưu Nhảy Vọt bị mất nữa, mà nói chuyện chiếc túi Lưu Nhảy Vọt nhặt được. Cũng chẳng nói chuyện chiếc túi, chủ yếu là nói chuyện chiếc USB. Có người muốn mua chiếc USB này với giá độ ba mươi đến năm mươi vạn tệ gì đó. Thanh Diện Thú Dương Chí bảo Lưu Nhảy Vọt đưa chiếc USB ra. Nếu Lưu Nhảy Vọt đưa ra, hai người sẽ cùng đi bán. Tiền bán được chia

đôi. Kể cả là Lưu Nhảy Vọt không nói dối, trong chiếc túi của gã quả là có một tờ giấy ghi nợ, trên đó có sáu vạn tệ, đi chẳng nữa. Kể cả là chiếc USB không bán được giá cao, thì cũng không thể giá quá thấp, lấy số giữa, cũng phải được bốn mươi vạn tệ. Lưu Nhảy Vọt được hai mươi vạn, cao hơn 3 lần số tiền sáu vạn kia, cần gì phải lăn tăn về chiếc túi bị mất nữa? Nghe Thanh Diện Thú Dương Chí nói, Lưu Nhảy Vọt tỉnh hẳn. Gã đã hiểu, vì sao Thanh Diện Thú Dương Chí lại ngược đến tìm gã. Trước Thanh Diện Thú Dương Chí, lão Hình và Nhiệm Bảo Lương vì sao lại đến tìm gã. Mất túi, rồi lại nhặt được túi. Vốn cứ tưởng chiếc túi mình bị mất có giá hơn chiếc túi nhặt được. Lúc lục lợi chiếc túi nhặt được, còn chửi Thanh Diện Thú Dương Chí không biết trộm thứ cho ra hồn. Bây giờ xem ra, có chiếc USB này, coi như mất hạt vừng, được quả dưa hấu, mất con cừu, được con ngựa. Rõ thật là trong họa có phúc. Lưu Nhảy Vọt thấy tâm can nhẹ nhõm hẳn. Thanh Diện Thú Dương Chí thấy Lưu Nhảy Vọt đổi ý, biết sự việc đã có cơ chuyển, liền đặc biệt nhấn mạnh:

– Chiếc túi này vốn dĩ là của tôi đấy nhé.

Lưu Nhảy Vọt gật đầu. Nhưng lúc này, cái gật đầu không phải vì tán đồng câu nói của Thanh Diện Thú Dương Chí, mà vì sau khi biết chiếc USB này đáng tiền, gã bèn âm thầm đổi ý. Nếu chiếc USB không đáng tiền, khi có người đến tìm, gã sẽ đưa nó ra ngay. Nhưng bây giờ, đã biết là nó rất rất đáng tiền, nên chuyện có đưa nó ra hay không, gã còn phải tính cái đã. Hoặc giả, một khi chiếc USB đã đáng tiền như vậy, nó lại ở trong tay Lưu Nhảy Vọt, thì một mình Lưu Nhảy Vọt cũng có thể bán được, cần đếch gì phải hợp tác với Thanh Diện Thú Dương Chí. Suy nghĩ của Lưu Nhảy Vọt giống hệt như khi Thanh Diện Thú Dương Chí biết chiếc USB này đáng tiền, không cần một vạn tệ của Lão Hình, chuồn luôn khỏi quán ăn. Cũng giống như khi Thanh Diện Thú Dương Chí lúc đầu không muốn gặp Lưu Nhảy Vọt, mà muốn trộm lại chiếc túi từ tay Lưu Nhảy Vọt, rồi tự mình quyết định vụ trao đổi bốn mươi đến năm mươi vạn tệ. Tư tưởng thông rồi, Lưu Nhảy Vọt gật đầu, rồi bắt đầu giả vờ ngây ngô, tặc lưỡi:

– Chuyện ông nói hay thì có hay, nhưng chiếc túi ấy không ở chỗ tôi.

Thanh Diện Thú Dương Chí giật mình:

– Vậy ở đâu?

Lưu Nhảy Vọt:

– Tối hôm ấy, tôi mãi đuổi theo ông, không để ý đến chiếc túi. Lúc quay lại, thì chiếc túi đã bị người khác lấy mất rồi.

Lần này, đến lượt Thanh Diện Thú Dương Chí thiếu suýt nữa thì bất tỉnh nhân sự. Đợi khi trấn tĩnh lại, hẳn dám chắc là Lưu Nhảy Vọt đang nói dối. Lưu Nhảy Vọt giơ tay phân bua:

– Khi này có hai người đến tìm chiếc túi. Vừa này không có, bây giờ có thể đích nào được.

Ý nói lão Hình và Nhiệm Bảo Lương đến tìm túi. Lại bảo:

– Hai người khi này cũng bảo tôi đưa chiếc USB ra, thì cho tôi tiền. Nếu tôi có thật, thì đã đưa cho họ rồi.

Rõ là lúc ấy lão Hình không hề nói đến chuyện tiền nong. Nhưng Thanh Diện Thú Dương Chí nghĩ, thấy Lưu Nhảy Vọt nói có lý. Kể cả là không tin lời Lưu Nhảy Vọt, thì cũng phải tin sự lợ mọ tìm kiếm của hắn khi này. Túp nhà bé bằng mắt muối, có bao nhiêu góc ngách, hũ lọ, hẳn đều lục lọi cả rồi, vẫn không có. Một tên đầu bếp có thể để chiếc túi ở đâu được nhỉ? Một tên đầu bếp không lẽ nào nhìn thấy tiền mà không sáng mắt ra. Lúc này, Thanh Diện Thú Dương Chí mới biết mình đã tốn công vô ích. So với việc tốn công tốn sức ở đây, chẳng thà nghĩ cách khác, bèn đứng lên định đi. Nhưng Lưu Nhảy Vọt giữ hắn lại, đòi hắn trả lại chiếc túi đã trộm của Lưu Nhảy Vọt. Nếu không trả túi, thì cũng phải trả cho gã số tiền sáu vạn bốn nghìn một trăm tệ bị mất. Thanh Diện Thú Dương Chí quan tâm đến chiếc USB, còn Lưu Nhảy Vọt lại truy cứu tờ giấy ghi nợ của mình. Thanh Diện Thú Dương Chí quan tâm đến chiếc túi thứ hai, còn Lưu Nhảy Vọt lại lăn tăn chiếc túi thứ nhất. Một người muốn đi, người kia lại cứ túm chặt không cho đi. Cứ thế giằng co nhau. Thanh Diện Thú Dương Chí bảo:

– Bỏ tay ra. Đợi tôi tìm được chiếc USB, có tiền, khắc sẽ trả ông.

Lưu Nhảy Vọt:

– Trước khi tìm chiếc USB, ông phải viết cho tôi tờ giấy ghi nợ cái đã.

Hai người lại giằng co. Đột nhiên, Thanh Diện Thú Dương Chí nhớ ra điều gì đó, giật giọng:

– Gượng đã. Có rồi.

Lưu Nhảy Vọt ngạc nhiên, dừng tay lại:

– Cái gì có rồi?

Thanh Diện Thú Dương Chí ngấm nghĩa Lưu Nhảy Vọt:

– Kỳ thực, ông cũng là một chiếc USB đấy thôi.

Lưu Nhảy Vọt không hiểu ra làm sao:

– Nghĩa là sao?

Thanh Diện Thú Dương Chí:

– Ông bảo ông không nhật được túi, nhưng mọi người đều cho là ông nhật được. Hai người vừa nãy cho là ông nhật được. Người nhà ngôi biệt thự cũng cho là ông nhật được. Nhật thì cũng đã nhật rồi. Không nhật cũng coi như đã nhật rồi. Không cần biết ông có nhật được hay không, nhưng tôi với ông cứ làm ra vẻ ông đã nhật được. Như thế, ta sẽ có tiền. Vấn đề là ông phải ra mặt, bảo ông đã nhật được.

Lưu Nhảy Vọt càng nghe, càng mù mịt:

– Nghĩa là sao?

Thanh Diện Thú Dương Chí lôi Lưu Nhảy Vọt ngồi xuống giường, giảng giải cặn kẽ ý tưởng của mình cho Lưu Nhảy Vọt nghe. Khi nãy, hai người còn đánh nhau, giờ thoát cái thành bạn thân. Đã không có chiếc USB, thì Thanh Diện Thú Dương Chí muốn mua một chiếc USB giả để giỡn nhau với người mất chiếc USB. Lưu Nhảy Vọt có phần sợ sệt:

– Làm thế có ổn không?

Thanh Diện Thú Dương Chí thở dài:

– Đã đến nước này, đành phải còn nước còn tát thôi.

Chợt thấy có điều gì đó không ổn:

– Chưa nhìn thấy chiếc USB thật, không biết nó hình dạng thế nào.

Rồi lấy năm đấm nện xuống giường Lưu Nhảy Vọt:

– Một liều ba bảy cũng liều. Chọn cái đắt nhất mà mua.

Lưu Nhảy Vọt vốn không định làm như vậy, bởi chiếc USB đang ở trên người gã. Nhưng lúc này, gã lại thay đổi ý định, muốn mượn chiếc USB giả của Thanh Diện Thú Dương Chí để lần ra cách Thanh Diện Thú Dương Chí bán nó. Đồ giả thì không thể thật, mà đồ thật thì không thể giả được. Đợi khi biết được đường đi nước bước rồi, gã sẽ lại tự mình đi bán chiếc USB, nên giả vờ đồng ý. Trong lúc nói chuyện, trời đã sáng bánh. Thanh Diện Thú Dương Chí dẫn Lưu Nhảy Vọt ra phố tìm bột điện thoại công cộng. Hôm trộm đồ ở biệt thự Bethoven, Thanh Diện Thú Dương Chí lấy ra một hộp danh thiếp của Cù Lợi ở trong ví đựng lò sưởi ở kho để đồ. Vừa thấy lạ vì sao danh thiếp lại giấu trong ví đựng lò sưởi, vừa tiếc rẻ tấm danh thiếp có kiểu dáng độc đáo. Danh thiếp thường là hình chữ nhật, nhưng tấm danh thiếp ấy lại hình tam giác. Bèn thủ lấy một chiếc. Trên tấm danh thiếp ghi số điện thoại của Cù Lợi. Thanh Diện Thú Dương Chí bấm thử số, có tín hiệu. Thanh Diện Thú Dương Chí bảo hẳn đã nhận được chiếc USB, muốn có vụ giao dịch nhỏ với Cù Lợi. Hai giờ sáng nay, tại chân cầu Tứ Quý Thanh, ba mươi vạn tệ, tiền trao cháo múc. Vốn nghĩ chiếc USB này có thể bán ba mươi vạn tệ, năm mươi vạn tệ, cũng có thể bán bốn mươi vạn tệ, cái chính là thương thuyết ra làm sao. Nhưng sau, Thanh Diện Thú Dương Chí vẫn quyết định nói giá thấp nhất. Phần vì trong tay hẳn không hề có chiếc USB, nên hơi chột dạ. Phần vì biết bọn lão Hình cũng đang tìm chiếc USB. Nếu chiếc USB thật bị bọn họ tìm thấy thì coi như vụ ba mươi vạn tệ đi tong. Đêm dài lắm mộng. Kết thúc sớm, thì rảnh nợ sớm. Có tiền rồi, hẳn không định chia đều với Lưu Nhảy Vọt. Mọi chuyện đều do hẳn đầu trò, hẳn đương nhiên phải được phần hơn. Hẳn phải ăn thịt, còn Lưu Nhảy Vọt, cùng lắm để cho gã ta húp tí nước xuýt. Có được số tiền này, coi như cũng đủ để thanh toán nợ nần với đám Tào, chấm dứt chuỗi ngày bị bọn họ chèn ép, được làm người tự do. Hẳn cứ tưởng Cù Lợi sẽ phải kì kèo giá cả, không ngờ Cù Lợi đồng ý ngay. Bèn cảm thấy lúc này mình phát giá thấp

quá, chứng tỏ chiếc USB này rất đáng giá. Nhưng hẳn ta vừa đặt điện thoại xuống, Lưu Nhảy Vọt đã phát hoảng:

– Tôi tưởng ông làm thế nào. Thế này hóa ra tổng tiền à?

Thanh Diện Thú Dương Chí lại phải quay sang làm công tác tư tưởng với Lưu Nhảy Vọt:

– Tổng tiền là thế nào? Bắt cóc con tin, đòi tiền, mới gọi là tổng tiền. Còn đây, có hàng, người mua, kẻ bán, gọi là làm ăn.

Rồi dẫn Lưu Nhảy Vọt đi mua chiếc USB, chọn chiếc đắt nhất, hơn chín trăm tệ. Lưu Nhảy Vọt vừa nhìn, biết ngay là mua nhầm. Không những hình dạng khác với chiếc USB thật, mà màu sắc cũng không giống. Chiếc USB trên người Lưu Nhảy Vọt màu đỏ, còn Thanh Diện Thú Dương Chí lại mua chiếc màu xanh dương. Chiếc USB mặc dù là đồ giả, nhưng thấy sự việc diễn biến càng lúc càng thật, càng lúc càng phức tạp, Lưu Nhảy Vọt càng sợ. Gã cảm thấy hàng không thể được bán như vậy. Nếu chỉ có mình gã, gã không dám liều như vậy. Còn nếu rời khỏi tên trộm trước mặt, vụ làm ăn này coi như không thành. Rồi lại nghĩ, mình và hẳn ta cùng thực hiện phi vụ làm ăn này. Nếu như thành công, chiếc USB thật đang ở sẵn trên người mình, mình sẽ đưa nó ra, coi như không phải lừa người ta. Thanh Diện Thú Dương Chí lấy đồ giả để nhập nhèm với đồ thật, thì Lưu Nhảy Vọt lại có khả năng biến đồ giả thành đồ thật. Hoặc giả, nếu không có sự cố gì, sẽ biến giả thành thật. Còn nếu có sự cố, Lưu Nhảy Vọt còn có đường lùi, không mất không chiếc USB. Nghĩ vậy, mới thấy yên tâm. Buổi tối, Thanh Diện Thú Dương Chí và Lưu Nhảy Vọt đi tàu điện ngầm, rồi chuyển sang xe buýt, tới chân cầu Tứ Quý Thanh. Phía đông cầu Tứ Quý Thanh có một khu chợ đầu mối. Hai người lách vào đó hút thuốc. Đêm, chủ hàng đã dọn hàng, khu chợ trở nên tĩnh mịch, vắng vẻ. Hai giờ sáng, một chiếc tắc-xi đi tới, rồi dừng lại. Một phụ nữ bước xuống xe, tay xách chiếc túi, đi về phía chân cầu Tứ Quý Thanh. Thanh Diện Thú Dương Chí vừa trông là nhận ra ngay, đó chính là Cù Lợi – người mất chiếc túi. Hẳn đã từng nhìn trộm tấm thân trần truồng của mụ ta. Chiếc túi Cù Lợi cầm theo có vẻ rất nặng. Thanh Diện Thú Dương Chí vỗ tay:

– Xong rồi.

Rồi quan sát nửa tiếng đồng hồ. Thấy xung quanh không có động tĩnh gì, mới bảo Lưu Nhảy Vọt cùng hẳn đi tới chân cầu. Đúng vào lúc then chốt, Lưu Nhảy Vọt bỗng thấy sợ. Chân gã run lấy bầy, bước không nổi. Lưu Nhảy Vọt vừa nhìn Cù Lợi đợi dưới chân cầu, vừa bảo:

– Không khéo, là ngòi tù đấy.

Rồi lại thấy khó hiểu:

– Rõ là mình mất tiền, sao lại biến thành tổng tiền thế này?

Thanh Diện Thú Dương Chí xông tới, đá cho gã một đá:

– Nhất như thỏ đế. Mở mắt ra mà trông cho rõ, phía trước là tiền, không phải nhà tù.

Lại bảo:

– Tiền có phải do gió tự thổi đến đâu. Muốn kiếm nhiều tiền, thì phải chấp nhận mạo hiểm.

Lưu Nhảy Vọt chột đời ý:

– Muốn đi thì ông đi đi. Tôi không đi đâu.

Thanh Diện Thú Dương Chí hết nhìn Lưu Nhảy Vọt đến Cù Lợi, rồi lại nhìn xung quanh. Thấy vẫn không động tĩnh gì, bèn bảo:

– Một mình tôi đi cũng được. Nhưng có tiền rồi, không được cửa đôi đâu đấy. Tôi ăn bảy. Ông ăn ba.

Lại bảo:

– Thế cũng tốt. Tôi không đưa chiếc USB giả ra vội, để mụ ta đỡ nghi ngờ. Tôi sẽ bảo, chiếc USB ở trong tay ông.

Rồi túm chặt Lưu Nhảy Vọt:

– Nhưng ông không được chơi tôi. Mọi người đều biết chiếc USB ở trong tay ông. Lát nữa, khi tôi gọi, ông phải đi ra để cho mụ ta trông thấy đấy.

Đã đến nước này, Lưu Nháy Vọt đành lấy bẫy gặt đầu. Với lại, gã cũng muốn quan sát thêm tí nữa. Nếu vụ làm ăn bất thành, gã sẽ men theo chợ đầu mối bỏ chạy. Còn nếu thành, khi ấy, gã lấy chiếc USB thật trên người ra cũng không muộn. Giữ lại thứ ấy cũng chẳng để làm gì. Thanh Diện Thú Dương Chí bèn một mình đi về phía chân cầu. Lúc này, hăn cũng đổi ý. Những lời vừa nói với Lưu Nháy Vọt khi nãy cũng là giả. Hăn thấy Cù Lợi không lái xe, mà đi tắc-xi đến một mình. Mụ ta vừa xuống xe, là chiếc tắc-xi vọt đi ngay. Chứng tỏ, mụ ta có thành ý. Mà đã có thành ý, thì tiền trong chiếc túi kia là thật. Cù Lợi là đàn bà con gái, còn Thanh Diện Thú Dương Chí là đàn ông trai tráng. Đến nước này, Thanh Diện Thú Dương Chí không định tổng tiền nữa, mà đổi thành giống như đám ba nam một nữ người Cam Túc kia: cướp. Mặc dù không có hàm lượng chất xám nào cả, nhưng âu cũng do tình thế bức bách. Chiếc USB trên người là giả, hăn cũng không định lừa khổ chủ nữa. Hai bên cũng chẳng cần phải tốn nước bọt. Gặp nhau, không nói đến câu thứ 2, hoặc giả, chẳng nói câu nào hết, cứ giật thẳng chiếc túi rồi chạy. Chạy là sở trường của trộm, một mụ đàn bà có đuôi vào mắt! Còn với gã Lưu Nháy Vọt nhát như cáy kia, Thanh Diện Thú Dương Chí cũng đành phải gạt gã ta ra một bên. Dù rằng, làm như vậy không nghĩa khí cho lắm, nhưng bây giờ cũng đêch cần biết. Cứ để cho gã ta quay về tiếp tục tìm kiếm chiếc túi của gã. Tính toán xong, Thanh Diện Thú Dương Chí lấy lại tinh thần, giống như ngôi sao bóng đá bước lên sân cỏ, mọi cơ bắp và khớp xương trên cơ thể đều ở trong tình trạng sẵn sàng chiến đấu. Nhưng hăn không ngờ rằng, khi hăn tiếp cận Cù Lợi, giật phắt chiếc túi từ tay mụ ta, chưa kịp bỏ chạy thì từ phía sau trụ cầu vọt ra mấy bóng người. Cầm đầu là Tiểu Bạch – lái xe của Nghiêm Khắc. Cả bọn hung hãn như mãnh hổ vồ mồi, đê nghiêng Thanh Diện Thú Dương Chí xuống đường. Những người này rõ ràng không phải do Cù Lợi sắp đặt. Không chỉ Thanh Diện Thú Dương Chí giật mình, mà đến ngay cả Cù Lợi cũng giật mình. Cù Lợi thấy vụ làm ăn của mình đã bị bọn Tiểu Bạch quấy rối. Bị Tiểu Bạch quấy rối, nghĩa là bị Nghiêm Khắc quấy rối. Thì ra, Nghiêm Khắc đã phái người theo dõi mình, rồi tiên hạ thủ vi cường. Thanh Diện Thú Dương Chí còn đang giãy dụa, thì Cù Lợi bước tới tát Tiểu Bạch:

– Đây là việc của tôi. Các anh rút hết!

Nhưng Tiểu Bạch không rút, đám người gã dẫn đến cũng không rút. Tiểu Bạch bị Cù Lợi tát một cái, liền trả thù trên thân xác Thanh Diện Thú Dương Chí. Đánh tới tấp lên người, lên mặt Thanh Diện Thú Dương Chí, làm hấn chảy máu mũi, gãy một chiếc xương sườn, đau nhói. Tiểu Bạch:

– Con mẹ mày chứ, nôn chiếc USB ra đây.

Thanh Diện Thú Dương Chí biết mình đã bị lừa. Không phải bị mù đàn bà lừa, mà bị đám người khác lừa. Cũng chẳng cần biết là bị ai lừa, chỉ biết rằng xương sườn bị gãy rồi. Nhưng trên người gã không hề có chiếc USB mà bọn họ cần, bèn nói:

– Tôi không có USB.

Rồi lại một trận đấm đá. Lại thêm một chiếc xương sườn bị gãy. Thanh Diện Thú Dương Chí đành phải lôi chiếc USB giả trên người ra. Tiểu Bạch và Cù Lợi nhìn, rồi đồng thanh:

– Đồ giả.

Lúc này, Cù Lợi cũng cáu tiết với Thanh Diện Thú Dương Chí:

– Mày rốt cuộc là ai?

Bọn Tiểu Bạch lại đánh Thanh Diện Thú Dương Chí. Lúc này, hấn bật khóc hu hu, rồi nhìn về phía chợ đầu mối:

– Mẹ kiếp, mình bị thằng đầu bếp nó lừa rồi.

Cả bọn thuận theo ánh mắt của Thanh Diện Thú Dương Chí nhìn về phía chợ đầu mối. Chỉ thấy một người bật lên tường, rồi co giò chạy biến vào trong hẻm. Bọn Tiểu Bạch dường như đã hiểu ra điều gì, để lại một người khống chế Thanh Diện Thú Dương Chí, còn 3 tên khác đuổi theo về phía chợ đầu mối.

Chương 25

Mã Man Lệ, Viên đầu to

Ba năm trước, Mã Man Lệ quan hệ tình cảm với một gã họ Viên. Từ Hiệu tóc Man Lệ đi qua hai góc phố có một khu chợ đầu mối. Viên bán hải sản trong chợ. Bán cá hồ là chính. Ngoài ra, còn bán cả cá rô biển, tôm đông lạnh, hến biển, rong biển, rêu biển.... Viên là người Châu Sơn (tỉnh Chiết Giang), khi ấy 37 tuổi. Mã Man Lệ thích ăn cá hồ rán, nên thường tới quầy của Viên. Mỗi khi cắt tóc, gội đầu, Viên cũng đi qua hai góc phố, đến Hiệu tóc Man Lệ. Cứ thế, thành quen. Mã Man Lệ tới quầy của Viên, cốt là vì món cá hồ Châu Sơn. Còn Viên tới Hiệu tóc Man Lệ không chỉ vì cắt tóc, gội đầu. Sau khi hai người trở nên thân thiết, Viên nói với Mã Man Lệ rằng gã thích cô ta. Không chỉ thích vóc dáng cô ta, như cái eo chẳng hạn, mà thích nhất đôi mắt. Mắt Mã Man Lệ không to, ti hí. Chẳng ai bảo mắt cô ta đẹp. Nhưng Viên bảo, nhỏ thì nhỏ, nhưng đấy là lúc bình thường. Chứ khi tức giận, đuôi mắt rướn lên, không phải mắt thường nữa, mà là mắt phượng. Đến mức, Mã Man Lệ cũng phải hoài nghi:

– Mắt em mà là mắt phượng?

Viên quả quyết:

– Chứ sao!

Viên bảo, gã thích Mã Man Lệ, cái chính cũng không phải vì đôi mắt, mà thích cái thần trong mắt cô. Gã nói, 37 năm qua, gã gặp không biết bao nhiêu người. Nam có, nữ có, già có, trẻ có. Cái nhìn của mỗi người đều khác nhau, nhưng có một điểm chung, đó là: qua 8 tuổi, mắt bắt đầu đục đục. Mỗi sự việc trải qua, bộ óc quên, nhưng nó lưu lại trong ánh mắt. Qua 30 tuổi, đôi mắt đục như bát cháo thập cẩm, đố trông thấy gì. Mắt Mã Man Lệ cũng đục, nhưng khi nhìn, mắt cô phát ra một tia sáng. Mắt như thế, hiếm lắm. Mã Man Lệ lại hoài nghi về tia sáng của mình. Viên lại bảo, gã thích Mã Man Lệ, cái chính cũng không phải vì cái thần trong mắt cô, mà vì tiếng thở dài của cô. Khi hai người đang nói chuyện, con cà con kê, bỗng

Mã Man Lệ thờ dài. Thói thường, lúc có tâm sự, người ta thường thờ dài. Người khác thờ dài đều vì một chuyện đang diễn ra, có mục đích rõ ràng, khiến người khác nghe cái hiểu liền. Thờ dài chỉ là thờ dài. Nhưng cái sự thờ dài của Mã Man Lệ lại không phải như vậy. Nó thường không phải nhằm vào câu chuyện đang nói, mà dường như lại liên tưởng đến nhiều chuyện khác. Tiếng thờ dài sâu xa, phức tạp. Thú vị quá còn gì. Chỉ bằng tiếng thờ dài, người ta cũng có thể đoán biết được sự nông sâu của chủ nhân phát ra nó. Viên lại bảo, gã thích Mã Man Lệ, cũng không phải vì tiếng thờ dài của cô, mà vì dáng cô đi, tiếng cô nói, sự chuyển đổi sắc thái tình cảm những khi cô chau mày, mỉm cười, ngẩng đầu, cúi đầu. Nói tóm lại, gã thích tổng thể của cô, chứ không phải cái gì đó cá biệt. Gã thích cái khác biệt giữa Mã Man Lệ với những người đàn bà khác, chứ không phải cái giống nhau. Mã Man Lệ cuối cùng cũng xúc động thật sự, coi gã là người hiểu phụ nữ, là người hiểu Mã Man Lệ. Thậm chí, hiểu Mã Man Lệ còn hơn cả Mã Man Lệ. Trong khi, gã chồng cũ Triệu Tiểu Quân của Mã Man Lệ chẳng hiểu một tí ti gì về cô. Những gì Viên nhìn thấy ở cô, Triệu Tiểu Quân đều chưa bao giờ nhìn thấy. Cái duy nhất y nhìn thấy chỉ là sở đoản của cô: ngực lép. Cứ hễ vợ chồng to tiếng, y lại nói phũ:

– Còn mồm loa mép dài cái gì. Rõ đồ trai giả gái.

Mã Man Lệ thích Viên, nhưng lại khác với kiểu Viên thích Mã Man Lệ. Viên đầu to, cổ lợn, biệt hiệu là Viên đầu to. Người thấp lùn thì chớ, nhưng nửa trên cứ dài thuôn, còn nửa dưới thì ngắn tịt. Thiên hạ cứ bảo người Chiết Giang thanh tú lắm, nhưng Viên là ngoại lệ. Trông không thể mê được. Viên thích Mã Man Lệ là thích cái tổng thể của cô ta. Mã Man Lệ thích Viên, nhưng không thích cái tổng thể của gã, mà chỉ thích có một thứ: cách gã nói chuyện. Không phải vì lời gã vừa cái bụng Mã Man Lệ, nên cô thích. Mà vì tổng thể cách nói chuyện của gã, nó hóm hình quá. Viên hễ nói chuyện là Mã Man Lệ tùm tùm cười. Cùng một câu như thế, nhưng khi phát ra từ miệng của Viên, thì nó khác hẳn với câu người khác nói. Mã Man Lệ cũng đã gặp những người hóm hình khác. Người ta hễ cứ mở miệng là người nghe tùm tùm cười. Nhưng Viên khác với những người này. Lúc Viên

nói chuyện, người nghe có thể không cười, vì thấy nó bình thường. Nhưng sau nghĩ lại, phải bật cười. Lúc khác nghĩ lại, vẫn cứ cười. Lần cười thứ hai khác với lần cười đầu tiên. Mã Man Lệ bây giờ mới ngộ ra, cái hóm hình của người khác chỉ đơn thuần là hài hước, còn cái hóm hình của Viên mới đích thị là hóm hình. Hoặc giả, đây chính là sự khác biệt giữa hài hước và hóm hình. Chẳng hạn, lần đầu tiên Mã Man Lệ đến quầy của Viên mua cá hổ. Khi ấy, còn chưa quen biết. Thói thường, khi mặc cả, người mua hay chê hàng của người bán. Mã Man Lệ nói:

– Gớm chết. Cá leo khéo như dây thắt lưng mà đòi năm tệ rưỡi. Quầy đằng kia, cũng cá Châu Sơn, to như con dao phay, mà cũng chỉ có bốn tệ tám.

Đương nhiên, câu “quầy đằng kia” là do Mã Man Lệ thuận mồm phía ra cho nó có vẻ “nhân chứng, vật chứng”. Nếu là người bán hàng khác, thế nào cũng bĩu môi, hoặc bóc mẽ người mua:

– Quầy đằng kia hơn thì đến đó mà mua.

Viên không bóc mẽ Mã Man Lệ, cũng không phản bác chuyện Mã Man Lệ bảo cá nhà mình giống như sợi dây thắt lưng, nói thế hơi quá, mà thủng thẳng:

– Bà chị ơi, cái này không phải tại tôi, mà tại cái người đặt tên cho loài cá này này. Cá hổ còn gọi là “đái ngư”, có nghĩa là cá trông giống như dây thắt lưng¹. Còn cá hổ quầy đằng kia, nếu giống con dao phay, thì đích thị nó bị bệnh tiểu đường, phù thũng rồi.

Khi ấy, cũng chỉ là chuyện đấu khẩu, kì kèo giá cả, Mã Man Lệ không để ý. Nhưng khi xách chỗ cá hổ về hiệu tóc, nghĩ lại câu nói của Viên, Mã Man Lệ mới khúc khích cười. Lúc rán cá, lại khúc khích.

Chẳng hạn chuyện nữa. Viên đến Hiệu tóc Man Lệ cắt tóc. Lúc này, Mã Man Lệ và Viên đã quen biết nhau rồi. Bảng giá đề: cắt tóc năm tệ. Mã Man Lệ bảo:

– Người khác năm tệ, nhưng anh phải mười tệ.

Viên biết Mã Man Lệ muốn trêu đầu gã to, liền bảo:

– Ôi dào, em thích phân biệt to nhỏ chứ gì? Anh tính, em nên mở một cửa hàng chăm sóc vật nuôi.

Mã Man Lệ không hiểu, hỏi:

– Ý anh là sao?

Viên:

– Lần trước, anh tới một cửa hàng chăm sóc vật nuôi. Có một con chó to bằng năm tay. Cạo hết lông mà những hai trăm tệ.

Mã Man Lệ nhổ một bãi nước miếng, rồi mới cắt tóc cho gã. Viên cắt tóc xong ra về. Đúng hôm ấy, trước cửa hiệu tóc có người dắt con chó to bằng năm tay đi qua. Mã Man Lệ khúc khích cười. Buổi tối nằm trên giường, nhớ lại câu “cạo hết lông”, lại phì cười. Cái tay Viên này, nói tục, mà câu chữ không hề tục.

Chẳng hạn chuyện nữa. Hôm hai người thân mật với nhau. Vì gã chồng trước Triệu Tiểu Quân thường chê ngực Mã Man Lệ lép, bảo cô ta là trai giả gái, nên dần dà, Mã Man Lệ cũng cảm thấy tự ti về bộ ngực của mình. Lần đầu tiên gần gũi với Viên, Mã Man Lệ đã cởi quần áo ngoài. Nhưng khi định cởi nịt ngực, bỗng thấy xấu hổ. Viên bèn cởi nó giúp cô. Tuy hơi ngạc nhiên, nhưng gã không hề chê nhỏ, mà lấy tay xoa xuýt:

– Vật to nhỏ không quan trọng, cái chính là tác dụng của nó.

Rồi lấy miệng mút trọn bộ ngực Mã Man Lệ. Lúc thôi mút, gã bảo:

– To quá, đổ mút được hết, rõ thừa thãi.

Mã Man Lệ bật cười khúc khích. Cười xong, lại khóc.

Viên và gã chồng trước Triệu Tiểu Quân của Mã Man Lệ là hai tuýp người khác hẳn nhau. Nếu không phải vì Triệu Tiểu Quân, thì Mã Man Lệ cũng sẽ không quan hệ tăng tịu với người đàn ông khác. Mã Man Lệ và Triệu Tiểu Quân sống với nhau 6 năm. Nửa năm đầu còn vui vẻ, 5 năm rưỡi sau thì tồi tệ, càng ngày càng tồi tệ. Chuyện này chẳng liên quan gì đến chuyện giàu nghèo. Viên chỉ là một anh bán cá hổ, cũng chẳng phải triệu phú, tỷ phú gì. Cái chính là hợp hay không hợp, mà thôi. Đương nhiên,

sống với Triệu Tiểu Quân cũng chẳng phải dư giả gì. Triệu Tiểu Quân cao 1 mét 78, tay dài, chân dài, mắt to, trắng trẻo, ngon trai hơn Viên nhiều. Khi xưa, Mã Man Lệ lấy y là vì mê cái ngoại hình của y. Thế nhưng, sau hôn nhân mới nhận ra, ngoại hình chỉ có thể cầm cự được nửa năm. Thế nên, sau nửa năm đầu tiên, hai người bắt đầu học hoặc nhau. Triệu Tiểu Quân làm ăn kiểu mua đi bán lại. Mua đi bán lại vẫn có thể phát tài. Hoặc giả, nếu đi đúng hướng, càng dễ phát tài. Nhưng Triệu Tiểu Quân lại không hề phát tài. Không phát tài không phải vì y không chăm chỉ làm ăn, mà vì y không bền chí, toàn chê phát tài chậm, đứng núi này trông núi nọ. Hoặc giả, vốn phát tài đến nơi, nhưng đi được nửa đường, lại chán, bỏ. Thành ra thua lỗ. Tiền để người khác kiếm mất. Những lúc ấy, y lại quay sang trách móc người khác. Y buôn mọi thứ, từ thuốc lá, rượu, đến gạo, da lông, chó mèo..., chỉ thiếu mỗi buôn người. Lãi lỗ vốn là chuyện thường tình trong làm ăn. Nhưng khi lãi, y không còn là Triệu Tiểu Quân lúc bình thường. Khi lỗ, y cũng không phải là Triệu Tiểu Quân lúc bình thường. Cái sự phấn khích hay rầu rĩ của y đều thái quá. Chuyện bé như con rằm, cũng làm ra vẻ. Một năm bốn mùa, lúc nào cũng đóng khư khư bộ áo vét. Ngày nắng, mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Ngày mưa, ướt bẩn như bùn đen. Cứ làm như, cả thế giới này, có mỗi mình y là bận bịu vậy. Điều Mã Man Lệ ghét nhất ở y là cách ăn nói. Triệu Tiểu Quân nói năng đơn giản, chuyện nào ra chuyện nấy. Trong cái sự đơn giản ấy, gã toàn thẳng tưng đến bở bả. Con đường còn biết vòng vo, chứ Triệu Tiểu Quân nói chuyện cấm có vòng vo. Cứ nói toạc móng heo, chẳng vòng vo, rào đón. Cũng chẳng biết đùa, có thể nói là không hài hước, hóm hình. Trên đời này, người không hài hước, hóm hình chẳng phải mình Triệu Tiểu Quân. Vấn đề ở chỗ, khi hai người cãi nhau, Triệu Tiểu Quân lại không nói chuyện nào ra chuyện nấy, mà cứ chuyện nọ xọ chuyện kia, hoặc nói hai chuyện thành một chuyện. Không hiểu do thần kinh y có vấn đề, hay do y cố tình. Khi đã không thẳng tưng, thì chẳng thể cãi vã tiếp được nữa. Mặc dù không cãi nhau tiếp được, nhưng chủ đề cãi nhau lại nhanh chóng chuyển sang chuyện: tiền. Vốn không phải chuyện tiền nong, lại biến thành chuyện tiền nong. Khi hai người trên giường, để

tài lại tập trung vào chuyện: bộ ngực của Mã Man Lệ. Mỗi lần làm xong, Triệu Tiểu Quân lại than vãn:

– Mình có phải làm với đàn bà không nhỉ? Hình như là với đàn ông.

Cuộc sống hai người càng ngày càng tồi tệ. Lúc đầu, Mã Man Lệ không biết cái tồi tệ phát ra từ đâu, sau mới biết, không phải tiền, không phải bộ ngực, mà vì không có hứng. Cũng giống như máy móc khi thiếu dầu nhớt, tất cả các bánh răng đều sẽ quay khan. Hai người không thích nhau nữa. Nhưng sự khác nhau giữa Triệu Tiểu Quân và Mã Man Lệ ở chỗ, Triệu Tiểu Quân không thích Mã Man Lệ chỉ vì bộ ngực. Còn Mã Man Lệ không thích Triệu Tiểu Quân là vì cái tổng thể của y. Không chỉ tổng thể, ngay cả những cái cá biệt của Triệu Tiểu Quân cũng chẳng có điểm gì để Mã Man Lệ cảm thấy hứng thú. Ba năm trước, Triệu Tiểu Quân thích một người đàn bà khác. Cô ta cũng là người đông bắc, tên là Đông Viên Viên. Mã Man Lệ cũng biết cô ta. Đông Viên Viên làm kế toán trong một hộp đêm. Tiếng là thế, nhưng chẳng biết kế toán như cô ta sẽ làm những gì vào buổi tối. Cô ta và Mã Man Lệ có một điểm khác nhau nổi bật: ngực to. Lúc vun vào, hai bầu vú cô ta trông như hai quả bóng bowling. Lúc tách ra, trông như hai quả dưa bự. Nghe nói chồng mình lòng thông với người đàn bà khác, Mã Man Lệ lẽ ra phải đau lòng và làm rùm beng lên mới phải. Nhưng cô không đau lòng, cũng chẳng làm rùm beng lên. Dường như cô thấy mình được giải thoát. Xem ra, cái gã Triệu Tiểu Quân này thích đàn bà ngực to thật. Cũng bởi Triệu Tiểu Quân đã ăn chả với Đông Viên Viên, nên Mã Man Lệ mới ăn nem với Viên. Lúc đầu, cũng có thể vì cô tức tối, không cam chịu thiệt thòi. Nhưng sau nghĩ lại, thấy quả là có thích cách ăn nói của Viên, nó khác hẳn với những người khác. Lên giường với đàn ông chỉ vì cách ăn nói của anh ta, với Mã Man Lệ, đây là lần đầu tiên. Về sau, Mã Man Lệ vẫn không tài nào hiểu nổi nguyên cớ vì sao.

Mã Man Lệ và Viên đi lại với nhau 2 năm. Có chữa một lần, nhưng phá thai. Lúc đầu, hai người còn lén lút, thậm thụt. Sau, Mã Man Lệ ly dị, hai người mặc dù đã có thể công khai quần quýt sớm tối, nhưng vẫn không thể kết hôn. Bởi Viên còn có vợ con ở quê. Nên xét về phương diện lớn hơn,

thì quan hệ giữa hai người vẫn chỉ là thậm thụt. Mã Man Lệ lúc đầu không quan tâm, chuyện lấy hay không lấy không quan trọng. Lấy người ta chưa chắc sống với nhau đã hợp, như với Triệu Tiểu Quân chẳng hạn. Mặc dù đã ly dị với Triệu Tiểu Quân, nhưng vẫn còn phiền phức. Phiền phức này cũng lại tập trung vào chuyện: tiền. Không lấy Viên, lúc bên nhau, nói năng thoải mái, làm cũng thoải mái. Nhưng sau này, Mã Man Lệ lại quan tâm. Sở dĩ quan tâm, không phải vì sợ để lâu ngày, không trông cậy được ở Viên, mà quan tâm đến tuổi tác của mình. Hơn 30 tuổi đầu rồi, cũng muốn có một chốn đi về. Nhưng điều này chẳng dọa được Viên. Y hỏi vặn Mã Man Lệ:

– Em bảo, lấy nhau khó hay bỏ nhau khó?

Mã Man Lệ:

– Bỏ nhau.

Viên:

– Em nhầm. Bỏ nhau có nghĩa là hai người chán nhau, rồi mới bỏ. Còn lấy nhau là phải tìm đúng người. Em bảo, tìm đúng người khó hay tìm nhầm người khó?

Mã Man Lệ hiểu ý tứ của Viên, không phải vì hóm hỉnh, mà vì cái lý ấy, bật cười. Mã Man Lệ hỏi:

– Thế bao giờ anh bỏ vợ?

Viên:

– Một ngày không xong thì 2 ngày là được chứ gì? Hai ngày không xong thì 1 tháng là được chứ gì? Một tháng không xong thì nửa năm là được chứ gì?

Thế là thỏa thuận nửa năm. Nhưng thời hạn nửa năm chưa hết, Viên đã biến mất. Té ra, một người khéo ăn nói như Viên lại là một tên lừa đảo. Viên biến mất không phải vì sợ bỏ vợ để lấy Mã Man Lệ, mà vì y bị công an tóm đi. Viên không chỉ lừa Mã Man Lệ, mà còn lừa cả nhiều người khác. Thì ra, y là một tên phạm tội lừa đảo. Ba năm trước, Viên chơi hụi ở quê. Tài ăn nói của y không lừa được tiền của người giàu, chỉ lừa được mười mấy hộ nghèo. Lừa chưa được bao nhiêu tiền thì bại lộ. Viên chạy đến Bắc

Kinh bán cá hồ. Nhưng y vẫn là tên tội phạm bị truy nã. Sau ba năm, Viên tưởng mọi chuyện đã yên ổn. Hôm ấy, y tới ga tàu hỏa đón hàng, bị một người cùng quê tới Bắc Kinh làm thuê phát hiện. Người này từng bị Viên lừa. Tối hôm đó, Viên đang kiểm kê cá ở chợ đầu mối thì bị công an đến bắt. Viên bảo y là người Châu Sơn. Nhưng kỳ thực, y không phải người Châu Sơn, mà là người Ôn Châu. Đến quê cha đất tổ cũng giả nốt. Suốt từ đầu đến chân, y chẳng có chỗ nào là thật. Lúc nghe tin, đầu Mã Man Lệ nổ đánh “ầm”. Sau đó, cô không đau lòng vì bị lừa, mà bật cười khanh khách. Cứ bảo Viên hóm hình. Hóa ra, cái hóm hình nhất của gã lại là trò lừa hụi họ vợ vãn. Trộm gà không xong, đi tong năm thóc. Cười xong, Mã Man Lệ lại khóc. Do số tiền lừa đảo không nhiều, Viên bị tòa tuyên án một năm tù. Ấu cũng là nhờ cái phúc “trộm gà không xong”, nên án mới nhẹ thế. Trong một năm ấy, Mã Man Lệ không hề tới nhà tù thăm Viên. Cô coi y như người đã chết. Thi thoảng, cô có nghĩ tới Viên, nhưng không phải vì Viên, mà vì mình, rồi thở dài. Tiếng thở dài đầy liên tưởng, sâu xa.

Đêm hôm ấy, Viên lại xuất hiện ở Hiệu tóc Man Lệ. Y đã hết hạn tù. Nhưng sau một năm, Viên không còn là Viên của ngày xưa nữa. Tóc hoa râm, già đi nhiều. Mã Man Lệ lúc đầu không nhận ra. Vốn đầu to, cổ lợn. Vậy mà thoát cái, từ một thanh niên trai tráng, biến thành một con lợn già. Nửa người phía trên dài ngoẵng, nửa phía dưới ngắn tịt, đi vào hiệu tóc, bước chân chậm rãi, hết như một con chim cánh cụt. Cách nói năng cũng thay đổi hẳn. Y bảo vừa ở tù ra, vẫn muốn đến chợ đầu mối bán cá. Hoặc giả, không bán hải sản nữa, bán cá mè, cá trắm cũng được. Đến Mật Vân nhập hàng, còn tiện hơn là đến Châu Sơn. Nhưng bây giờ, trong người không xu dính túi, không có chỗ ở, muốn ở tạm chỗ Mã Man Lệ. Nói năng cứ lặp ba lặp bập. Sau một năm ở tù, y mất hết sự hóm hình trước đây, cũng chỉ đơn thuần là lời nào ý nấy. Mã Man Lệ nhận ra Viên. Lúc đầu, thấy vui buồn lẫn lộn, nhưng sau một hồi nghe Viên trình bày, kể lể, cô lại chuyển sang giận dữ. Giận dữ không phải vì ân hận chuyện một năm trước đây cô đã quan hệ với y, thậm chí còn phá thai vì y, mà vì đến nước này rồi, Viên vẫn có thể mở miệng xin cô ta cho ở nhờ. Kể ra, cho người khác ở nhờ

cũng chẳng sao. Nhưng vấn đề ở chỗ, kẻ xin ở nhờ này đã không còn là Viên của một năm về trước. Không phải vì cô thấy y bây giờ nhếch nhác, hoặc lại đến để lừa đảo, mà vì cách nói chuyện, thần thái của y đã không còn là Viên của ngày xưa. Không phải Viên, nhưng cứ đóng giả làm Viên của ngày xưa. Lừa đảo đến thế là cùng! Mã Man Lệ không nhiều lời, chỉ quát một tiếng:

– Cút!

Viên nhìn ngang ngó dọc, định áp úng điều gì đó, Mã Man Lệ lại quát:

– Cút!

Lúc này, Viên mới biết, Mã Man Lệ cũng không còn là Mã Man Lệ của ngày xưa nữa, bèn lui ra. Viên đi khỏi, Mã Man Lệ vẫn còn tức. Bảo tức cũng không hẳn. Cô thấy cả sự chán chường. Bỗng, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa “cốc cốc”. Mã Man Lệ tưởng Viên quay lại, nên mặc kệ. Tiếng gõ cửa đổi thành tiếng đập cửa, càng lúc càng gấp gáp. Mã Man Lệ đi tới rút then, giật cửa mở thật mạnh, rồi quát một tiếng:

– Nghe chưa thùng à, cút!

Làm người bên ngoài giật thót. Té ra, người đứng ngoài cửa không phải Viên, mà là Lưu Nhảy Vọt. Quan hệ giữa Mã Man Lệ và Lưu Nhảy Vọt lại khác với quan hệ giữa Mã Man Lệ và Viên. Lưu Nhảy Vọt thường đến Hiệu tóc Man Lệ ngồi chơi, nhưng hai người chưa bao giờ lên giường với nhau. Chưa lên giường, không phải vì Lưu Nhảy Vọt khác với Viên. Thật ra, gã cũng muốn lên giường với Mã Man Lệ, nhưng chưa biết phải làm thế nào để đạt được cái sự ấy. Lưu Nhảy Vọt khác với Viên, nói năng không hóm hỉnh, nhưng cũng chẳng lừa đảo ai. Ít ra, với những chuyện to tát, gã không lừa đảo. Gã có một chút khôn vặt. Nhưng mấy trò khôn vặt chẳng thể làm nên trò trống gì, cũng chẳng thể phá hỏng chuyện gì. Tóm lại, gã là người thật thà. Hoặc giả, gã cũng muốn làm chuyện gì đó to tát, nhưng không biết phải làm thế nào. Muốn thân mật với người ta, nhưng lại không biết phải làm thế nào để thân mật được với người ta. Thế, nên gã chỉ là một anh đầu bếp. Hoặc giả, Mã Man Lệ nghĩ như vậy, nhưng Lưu Nhảy Vọt

không nghĩ như vậy. Gã cảm tưởng hai người sớm muộn cũng sẽ có lúc lên giường với nhau, nếu không, gã đã chẳng thường xuyên đến hiệu tóc buôn chuyện làm gì. Lưu Nháy Vọt có tâm sự gì đều kể với Mã Man Lệ. Còn Mã Man Lệ, khi có tâm sự, lại chẳng hề kể với Lưu Nháy Vọt. Ấy thế, nhưng Lưu Nháy Vọt vẫn cảm tưởng như hai người chẳng giấu nhau chuyện gì. Đêm hôm ấy, Lưu Nháy Vọt mò đến hiệu tóc, Mã Man Lệ trông Lưu Nháy Vọt rệu rã bơ phờ, khác hẳn những lúc bình thường. Dường như có cả một bầu tâm sự muốn kể với cô. Nhưng vì khi ấy cô đang bận cãi nhau với gã chồng trước là Triệu Tiểu Quân, làm cho cái rệu rã bơ phờ của Lưu Nháy Vọt sợ rụt cả lại. Cuối cùng, Lưu Nháy Vọt dìu Triệu Tiểu Quân đi. Mã Man Lệ òa khóc, có phần cảm động vì nghĩa cử của Lưu Nháy Vọt. Sau hôm ấy, rồi mấy hôm nữa cũng không trông thấy Lưu Nháy Vọt. Bây giờ gặp lại, thấy Lưu Nháy Vọt còn rệu rã bơ phờ hơn cả mấy hôm trước. Mồ hôi nhễ nhại. Hơi thở phì phò. Lưu Nháy Vọt chỉ mãi lo lắng, quên mất cái sự rệu rã bơ phờ của mình. Mã Man Lệ thất kinh, hỏi:

– Cướp của người, hay bị người cướp thế này?

Mã Man Lệ vốn chỉ định đùa thế, nào ngờ Lưu Nháy Vọt cảm khái:

– Em đoán tài thật. Anh bị người cướp. Rồi anh cướp cả của người.

Rồi đẩy Mã Man Lệ vào trong hiệu tóc, đóng cửa lại, cài chốt. Tắt đèn. Rồi lại kéo Mã Man Lệ vào buồng trong. Mã Man Lệ tưởng gã định giở trò, nên vùng vằng muốn thoát ra. Nhưng Lưu Nháy Vọt giữ chặt lấy cô ta, không làm gì cả, chỉ để kể với cô ta tất tật mọi chuyện, bắt đầu từ lúc mất túi bảy ngày trước đây, rồi tìm túi thế nào, quá trình ra sao, lại nhặt được chiếc túi khác như thế nào, vốn đang tìm người khác, giờ lại trở thành bị người khác tìm, chưa tìm được tên trộm thì lại bị tên trộm tìm đến, vốn mất tiền, nhưng giờ lại biến thành kẻ tổng tiền ra sao. Vừa nãy, lúc dưới chân cầu Tứ Quý Thanh, tên trộm bị người ta bắt, đánh như tử. Cái nhát gan nhiều lần làm gã thua thiệt. Nhưng lần này, nhờ nó, gã mới thoát thân được. Do quá xúc động, Lưu Nháy Vọt nói năng cứ rối tung rối mù cả lên. Cũng vì có quá nhiều tình tiết, nên kể cả khi Lưu Nháy Vọt nói năng không bị rối, thì Mã Man Lệ chỉ nghe thôi, cũng đã đủ ong đầu. Lưu Nháy Vọt kể

loạn xạ ngẫu, nhưng Mã Man Lệ chỉ nghe ra một điều, rằng gã đang hoảng hốt. Mã Man Lệ:

– Anh kể lại từ đầu xem nào, em chả hiểu gì cả.

Lưu Nhảy Vọt sốt sắng:

– Không kịp đâu. Có hiểu, thì em cũng bó tay.

Rồi lấy trong người ra chiếc USB, hỏi:

– Em có biết thứ này không?

Mã Man Lệ gật đầu:

– Chiếc USB chứ cái gì? Ngày trước, lúc buồn, em cũng lên mạng chat chút. Nhưng nửa năm nay, chẳng còn tâm trạng đâu mà lên mạng.

Lưu Nhảy Vọt vỗ tay:

– Hay quá! Mình mau xem xem trong chiếc USB có những cái gì đi.

Mã Man Lệ:

– Nhưng em đã bán lại chiếc vi tính cho tay Đại Hiệu rửa xe rồi.

Từ Hiệu tóc Man Lệ đi về phía tây, qua một góc phố có một hàng rửa xe, ông chủ là Đại Hiệu. Lưu Nhảy Vọt có biết người này. Gã ta người Giang Tây, béo ị, người nung núc thịt, mặt cũng ứ thịt, khiến đôi mắt bị chèn đến mức không mở ra cho tử tế được. Lưu Nhảy Vọt biết Đại Hiệu mê đánh mạt chược, không hiểu gã ta mua máy tính để làm cái quái gì. Chắc cũng để chat chút trên mạng. Mã Man Lệ bảo:

– Tay đó chat chút nổi gì. Chỉ để xem mạng sex thôi.

Lưu Nhảy Vọt sốt ruột:

– Làm gì kệ quách lão ta. Mình đi xem chiếc USB đi.

Mã Man Lệ khoác áo ngoài, rồi hai người ra khỏi hiệu tóc. Đi về phía tây, qua một góc phố là đến hàng rửa xe của Đại Hiệu. Đêm hôm khuya khoắt, không có ai đến rửa xe. Hàng rửa xe của Đại Hiệu không có cửa. Gian rửa xe mở mồm toang hoác, hướng về con phố vắng ngắt. Đại Hiệu hôm nay không lên mạng xem sex, mà đi đánh mạt chược. Chiếc máy tính

cũ rích đang ngự trên một chiếc bàn trong hàng rửa xe. Thân máy, bàn phím nhấp nháp dầu mỡ. Người trông hàng rửa xe là đứa cháu của Đại Hiệu, tên là Tiểu Hiệu. Mã Man Lệ và Lưu Nháy Vọt bảo muốn dùng nhờ máy vi tính, nhưng Tiểu Hiệu không cho, sợ bọn họ tí toáy hỏng máy, Đại Hiệu cho nó ăn đòn. Rồi nó làu bàu đang đói meo. Lưu Nháy Vọt biết nó giở trò vôi vĩnh, bèn lấy ra tờ mười tệ, ấn cho nó. Tiểu Hiệu sướng quá, chạy luôn ra hàng ăn đối diện uống rượu. Lưu Nháy Vọt và Mã Man Lệ ngồi xuống bàn máy tính. Cắm chiếc USB vào máy tính, mở file, trên màn hình lúc đầu trắng phớ, hình như có ai đó đang nói chuyện, thỉnh thoảng cười hô hố. Nhưng họ nói toàn chuyện xa lạ. Lưu Nháy Vọt và Mã Man Lệ nhất thời không hiểu bọn họ đang nói gì. Rồi xuất hiện cảnh quay video, dường như là một căn phòng trong khách sạn. Người đầu tiên lộ diện là Nghiêm Khắc. Lưu Nháy Vọt giật mình. Tiếp đến, Nghiêm Khắc tặng đồ trang sức và tranh chữ cho người khác. Người nhận chỉ toàn là hai người, một ông già và một gã trung niên. Xem cách ăn mặc, điệu bộ, có vẻ như là quan chức nhà nước. Nhưng lần nào biếu quà cũng riêng rẽ. Ông già và gã trung niên không hề chạm mặt nhau. Ngoài biếu đồ trang sức, tranh chữ ra, Nghiêm Khắc còn đưa cả những chiếc túi xách xinh xắn. Mỗi lần một hoặc ba đến năm túi. Nghiêm Khắc cúi xuống mở khóa, bên trong toàn là tiền. Nghiêm Khắc biếu gã trung niên thường là một chiếc túi. Còn khi biếu ông già thường là ba đến năm chiếc túi. Không biếu một hai lần, mà hơn chục lần. Phía dưới màn hình có dòng ngày tháng và dòng đếm giờ phút giây nhảy liên tục. Lưu Nháy Vọt và Mã Man Lệ thất kinh. Tiền trong mấy chục chiếc túi ấy mà cộng cả lại thì không biết phải nhiều cỡ nào. Chưa hết, sau những cảnh quay trên, lại đến cảnh quay khác. Cũng vẫn căn phòng ấy, nhưng lúc là gã trung niên, lúc là ông già đang làm chuyện ấy với các cô gái ngoại quốc. Cũng không phải một hai lần, mà hơn chục lần. Bên dưới màn hình cũng có dòng ngày tháng và dòng đếm giờ phút giây nhảy liên tục. Lần nào, gã trung niên cũng mờ hôi nhẽ nhại, gào rú với các cô ngoại quốc. Còn ông già thì không lên tiếng, mà làm rất thông thả. Cũng chẳng phải thông thả, mà có vẻ như không ăn thua. Ông già đút nhọn, trông yếu lắm rồi, nhưng vẫn cố đấm ăn xôi. Cũng có khi, lão ta nằm yên bất động, để

cô gái ngoại quốc mút của quý của lão. Chưa xem những cảnh này còn đỡ, chứ xem rồi, đầu óc Lưu Nhảy Vọt và Mã Man Lệ nổ đánh “rầm” như bom. Khi chưa xem, Lưu Nhảy Vọt chỉ biết chiếc USB này đáng tiền, có người muốn mua. Xem rồi mới biết, hóa ra trong chiếc USB có những chuyện như thế. Hai người ra khỏi hàng rửa xe của Đại Hiệu, quay về Hiệu tóc Man Lệ. Chỗ góc rẽ có một quầy bán thịt. Đêm hôm khuya khoắt, quầy thịt đã đóng cửa. Trên cửa treo một tấm biển. Trên đó vẽ một con lợn cùng dòng chữ “thịt an toàn, ăn yên tâm”, đang lắc lư trong gió. Hai người đến đây thì dừng bước, từ từ ngồi xuống bậc thềm trước quầy thịt. Lưu Nhảy Vọt chợt nói tướng lên:

– Chiếc túi to như thế cũng phải đựng được hơn một triệu tệ ấy chứ. Mấy chục cái túi, dễ phải đến trăm triệu.

Chợt, lại nói tướng lên:

– Nhận của người ta nhiều tiền như thế nghĩa là sao? Tham những mười mươi, còn gì nữa. Tội này cứ phải bắn.

Rồi chợt hiểu ra:

– Thảo nào, nhiều kẻ sốt sắng tìm chiếc USB đến thế. Chẳng phải vì tiền đâu, mà vì mạng sống của bọn họ đấy.

Mã Man Lệ sững sờ nhìn Lưu Nhảy Vọt, mặt tái dại. Lưu Nhảy Vọt vẫn đang mãi bất bình:

– Anh giao nước gạo cho lão Lý ở Thuận Nghĩa, cả đi cả về 160 dặm, mà cũng chỉ kiếm được vài đồng ranh. Thế mà bọn chúng kiếm bọn tiền dễ như không. Bọn chúng không phải là người. Mà là sói. Sói ăn thịt người.

Mã Man Lệ vẫn nhìn Lưu Nhảy Vọt, giờ mới run rẩy:

– Anh đừng nói chuyện người khác nữa đi. Nói chuyện của anh ấy.

Lưu Nhảy Vọt khó hiểu:

– Anh làm sao?

Mã Man Lệ:

– Nhặt thứ không đáng nhặt, lại để người ta biết. E là đại họa đến nơi rồi.

Lưu Nhảy Vọt chợt hiểu ra, người vã mồ hôi:

– Lúc này dưới chân cầu, tên trộm bị bọn kia dẫn cho một trận nhừ tử.

Rồi đứng phắt dậy:

– Cứ tưởng bọn họ chỉ tìm chiếc USB. Nào ngờ, còn muốn lấy cả mạng người ta.

Rồi lại ngồi thụp xuống, nắm lấy tay Mã Man Lệ:

– Anh hiểu rồi. Bọn chúng không chỉ cần chiếc USB, mà còn muốn giết người diệt khẩu. Tên trộm đã bị đánh chết, thì anh cũng chẳng sống thêm được mấy ngày nữa.

Rồi lại lấy tay vỗ bình bịch xuống đất:

– Mất chiếc túi đã đen như chó đại cắn rồi. Ai ngờ còn nảy nòi ra chuyện này cơ chứ.

Mã Man Lệ chợt nhớ ra điều gì đó:

– Em đã xem chiếc USB. Thế là cũng bị lôi vào chuyện này mất rồi.

Rồi cuống quýt lay Lưu Nhảy Vọt:

– Anh phải hứa với em, nếu bị bắt, anh không được khai ra em đấy nhé. Ở quê, em còn con gái em.

Cũng có thể vì bị dồn đến đường cùng, đại họa sắp đổ xuống đầu, Lưu Nhảy Vọt bỗng hóm hỉnh y như Viên. Gã bảo với Mã Man Lệ:

– Thế cũng hay. Kể từ nay trở đi, anh em mình có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia.

Mã Man Lệ cúi tiết nhoài tới bóp cổ Lưu Nhảy Vọt:

– Đ. mẹ nhà anh chứ, bây giờ tôi chỉ muốn bóp cổ nhà anh chết tươi thôi.

Chương 26

Hàn Thăng Lợi

Hàn Thăng Lợi bị đám người của Lại đại ca nện cho một trận. Lại quê Tân Cương, nhưng người dân tộc Hán. Song mặt mũi, tướng mạo hẳn còn Duy Ngô Nhĩ hơn cả người dân tộc Duy Ngô Nhĩ. Lần đầu gặp hẳn, người ta thường hỏi: “Người Duy Ngô Nhĩ à?”. Lúc đầu, Lại còn giải thích, bố mẹ hẳn là người Thượng Hải, 50 năm trước đến Tân Cương làm kinh tế mới, rồi đẻ ra hẳn. Cũng có thể vì nhập gia tùy tục, ăn nhiều thịt bò, cừu, nên bắt đầu giống người Duy Ngô Nhĩ. Sau này, hẳn chẳng buồn giải thích nữa, thừa nhận mình là người Duy Ngô Nhĩ, đỡ phải giải thích dài dòng. Ở quận Hải Điện ngoại ô phía tây Bắc Kinh có công viên Tử Trúc Viên. Nằm ngay sát công viên về phía bắc là làng Ngụy Công. Khu vực xung quanh làng Ngụy Công là địa bàn của một băng nhóm người Tân Cương. Ở đây, bọn họ bán xiên cừu nướng, mũ vải Tân Cương, đàn Tung-pu-la, dao của người Duy Ngô Nhĩ.... Nhưng đồ bày bán toàn hàng giả. Bán đồ cũng là giả, trộm đồ mới là thật. Lại đại ca là thủ lĩnh của băng Tân Cương này. Lúc đầu, hẳn không phải thủ lĩnh. Trải qua mấy bận thanh toán đầy máu lửa mới có được ngôi vị ấy. Lúc mới lên làm thủ lĩnh, Lại đưa ra nhiều chính sách mới. Chẳng hạn, trước đây, đám người Tân Cương này trên danh nghĩa là trộm, nhưng lại chê trộm cắp phiền phức quá, nên thực ra là cướp. Lại đại ca quy định, chỉ được trộm, không được cướp. Trộm đồ chỉ là trộm vặt, còn cướp thì coi như phường cường đạo. Trộm đi tay không, còn cướp thì phải mang theo dao. Từ mang dao đến giết người đốt nhà, cách nhau chẳng là mấy. Nếu muốn sống về lâu về dài tại cái làng Ngụy Công này, thì không được vượt qua giới hạn giết người. Lại chẳng hạn như: làng Ngụy Công là địa bàn của người Tân Cương. Trước đây, đám Tân Cương không chỉ ăn trộm ở làng Ngụy Công, mà cứ đi đến đâu là trộm cắp, chộp giật ở đó, thường gây ra các vụ xích mích và thanh toán lẫn nhau giữa băng Tân Cương với các băng nhóm khác. Lại đại ca lại đưa ra quy tắc: quốc có quốc

giới, tình có tình giới, kể từ đó, bọn trộm Tân Cương không được phép ra khỏi làng Ngụy Công hoạt động. Đương nhiên, cũng không cho phép bọn trộm nơi khác tới hoạt động tại địa bàn thôn Ngụy Công. Anh không xâm phạm lợi ích của tôi, thì tôi cũng không xâm phạm lợi ích của anh. Đám trộm Tân Cương bề ngoài tỏ vẻ quán triệt nguyên tắc của Lại đại ca, nhưng vẫn lén lút đánh quả riêng. Thành ra, quy tắc chỉ là quy tắc, chẳng ai tuân theo. Lại đại ca rất bức mình. Mười hôm trước, Hàn Thăng Lợi tới làng Ngụy Công thăm đồng hương. Thăm đồng hương xong lại lượn ra khu thương mại, nhân tiện giở ngón trộm cắp. Người bị trộm là một phụ nữ trung niên. Trông cô ta ăn mặc lịch sự, đeo kính, đi lại đồng dục, tưởng hạng người có tiền, nên Hàn Thăng Lợi mới ra tay. Lấy được chiếc túi, ra ngoài khu thương mại, mở túi ra, thấy bên trong chỉ có hơn ba trăm tệ. Nhìn chiếc túi dày cộm, cứ tưởng bên trong là tiền, hóa ra nhét đầy danh thiếp. Lúc ấy, Hàn Thăng Lợi mới biết mình đã nhìn lầm người. Người giàu không đeo kính. Người đeo kính đều là phần tử tri thức nghèo kiệt xác. Hành vi của Hàn Thăng Lợi qua mặt được người phụ nữ trung niên, nhưng không qua mặt được đám trộm Tân Cương. Lúc Hàn Thăng Lợi trộm đồ trong khu thương mại thì không bị bắt. Nhưng khi ra đến bên ngoài, đang hối hận về vụ trộm còm, thì bị mấy tay Tân Cương bắt. Tác nghiệp xuyên địa bàn, xét về luật nghề hay xét theo quy định của Lại đại ca, cũng đều là phạm tội cả. Đám trộm Tân Cương vốn không tuân thủ nguyên tắc, nhưng nếu người khác mà vi phạm nguyên tắc, thì bọn chúng sẽ lại xử lý theo nguyên tắc. Đám trộm Tân Cương nện cho Hàn Thăng Lợi một trận tơi tả, vỡ cả đầu. Còn phạt hai vạn tệ. Hàn Thăng Lợi biết mình sai, nhưng trộm được có ba trăm tệ, mà bắt phạt những hai vạn tệ, nhiều hơn 60 lần thì trên đời này làm đẽch gì có nguyên tắc nào như thế. Đây không phải là phạt, mà rõ là muốn chơi khó Hàn Thăng Lợi. Hàn Thăng Lợi bèn lý sự. Nhưng, không lý sự còn dễ thương lượng. Chứ một khi đã lý sự, thì chỉ chọc giận đám Tân Cương. Không phải hai vạn thì cũng thành hai vạn. Hàn Thăng Lợi vẫn cãi chày cãi cối. Đám người Tân Cương không thích nói nhiều, lời tuốt Hàn Thăng Lợi đến một gian hầm, trói y vào ống nước. Nếu Hàn Thăng Lợi chấp nhận khoản phạt thì tha. Bằng không, coi như chết đói ở

đây. Hàn Thăng Lợi thấy trong gian hầm chuột bò lổm ngổm, hãi quá, đành phải viết giấy ghi nợ đám người Tân Cương hai vạn tệ. Đám người Tân Cương quy định, từ ngày mai trở đi, mỗi ngày phải trả hai nghìn tệ, trả liên tục trong mười ngày. Đám Tân Cương sợ Hàn Thăng Lợi trốn nợ, bèn bắt y phải tìm một người bảo lãnh ở quanh thôn Ngụy Công. Hàn Thăng Lợi đành phải dẫn bọn chúng đến tìm người đồng hương y vừa tới thăm trong ngày. Người đồng hương họ Cao, cũng là người Lạc Thủy, Hà Nam, mở quán mỳ Hà Nam trên đường Tam Khỏa Thụ làng Ngụy Công. Ngoài mỳ, lão Cao còn bán cả canh cay. Đám Tân Cương thấy lão Cao có thu nhập ổn định, bèn đồng ý, rồi thả Hàn Thăng Lợi ra. Hàn Thăng Lợi đến ngay bệnh viện khâu 8 mũi, phải băng bó ở đầu. Ngay ngày hôm sau, y đã phải mang thương tật đi tác nghiệp. Lần này, chôm đồ không phải vì bản thân y, mà vì đám người Tân Cương. Thâm niên trộm cắp của Hàn Thăng Lợi không hề ít, nhưng ngón nghề của y thì chẳng tiến bộ là bao. Cái sự “chẳng tiến bộ là bao” của y không phải vì y nhát gan. Y không hề nhát gan. Mỗi tội, thường phán đoán sai về đối tượng, hoàn cảnh, thời cơ để tác nghiệp. Chuyện chủ tâm trộm của người giàu, nhưng lại trộm phải phần tử tri thức nghèo kiệt xác chỉ là một ví dụ. Phán đoán nhầm đối tượng cũng không vấn đề gì. Nhưng một khi phán đoán nhầm hoàn cảnh và thời cơ để trộm thì gay to. Dễ bị người ta bắt ngay tại trận. Trộm cũng là một môn nghệ thuật. Trộm cũng rất coi trọng khoảnh khắc vàng. Hàn Thăng Lợi làm gì cũng đại khái, thiệt là thiệt ở chính cái khoảnh khắc vàng ấy. Lúc khoảnh khắc ấy diễn ra, thì anh lại chưa ý thức được. Nhưng khi khoảnh khắc ấy qua rồi, thì anh sẽ bị chuyển từ thế chủ động sang bị động. Trộm 10 bận, thì có tới 7 bận, Hàn Thăng Lợi bị người ta phát hiện, chạy te tua để tháo thân. Lâu dần, chạy trở thành món tuyệt đỉnh công phu của Hàn Thăng Lợi. Ấy thế, vẫn có 2 bận bị người ta bắt được, rồi nện cho một trận, hoặc lôi ra đồn công an. Còn lại một bận thì trộm thành công, nhưng cũng chẳng biết trộm được thứ gì. Kể từ hôm bị đám Tân Cương bắt, Hàn Thăng Lợi làm việc chịu khó hơn trước đây. Trước đây là trộm cho bản thân, bận bịu hay nhàn rỗi đều do mình cả. Còn bây giờ là trộm cho kẻ khác. Sáng ra, vừa mở mắt đã nợ người ta mất hai nghìn tệ, nên không dám mảy may lơ là. Chăm chỉ hơn, năng nổ hơn,

nhưng khả năng nắm bắt khoảnh khắc vàng của Hàn Thăng Lợi thì vẫn đậm chân tại chỗ. Trước đây, mỗi ngày làm việc 7-8 tiếng đồng hồ. Bây giờ, mỗi ngày làm việc 13-14 tiếng đồng hồ, nhưng số tiền trộm được cũng không vì thế mà nhiều hơn. Trước đây, ngày nào kiếm được năm trăm tệ coi như thắng lớn. Còn thường thì lượn ngoài phố cả ngày cũng chẳng tìm thấy cơ hội tác nghiệp nào. Đặt vào thời quá khứ thì bình thường, chứ đặt vào thời hiện tại thì không hề bình thường. Không ngày nào Hàn Thăng Lợi hoàn thành nhiệm vụ mà đám Tân Cương giao. Ngày nào đến chỗ đám Tân Cương nộp tiền, cũng bị bọn chúng đá cho hai đá. Vì Hàn Thăng Lợi có người bảo lãnh, nên đám Tân Cương không sợ y bùng. Nhưng lần nào cũng chỉ vào mũi y mà rằng, đến ngày thứ mười, bọn chúng sẽ tính tổng nợ với y. Lần này, Hàn Thăng Lợi không trách bọn Tân Cương, cũng không trách mình, chỉ trách gã đồng hương Lưu Nhảy Vọt. Lưu Nhảy Vọt nợ y ba nghìn ba trăm tệ. Ba tháng, mà mới chỉ trả có hai trăm tệ. Cứ tưởng gã đầu bếp này không có tiền, có ép cũng vô ích. Đợi khi Lưu Nhảy Vọt bị mất túi, trong túi có những bốn nghìn một trăm tệ. Có tiền thả để bị trộm, chứ không chịu trả Hàn Thăng Lợi. Hàn Thăng Lợi tức lắm. Ngày thường cù nhây còn có thể bỏ qua, chứ bây giờ, rõ ràng thấy Hàn Thăng Lợi bị đánh đến mức phải băng bó đầu, bị người ta ép nợ như ép dầu, mà vẫn không động lòng thì đây không phải là chuyện tiền nong nữa, mà là chuyện nhân phẩm. Đích thị nhân phẩm của Lưu Nhảy Vọt có vấn đề. Lưu Nhảy Vọt nợ Hàn Thăng Lợi cả vốn lẫn lãi là ba nghìn bốn trăm tệ. Mặc dù số tiền này không đủ để Hàn Thăng Lợi trả nợ, nhưng gặp phải hôm ra phố đen đui, ít ra cũng có thể chữa cháy được, đỡ bị bọn Tân Cương đá đít. Rồi Hàn Thăng Lợi lại không trách Lưu Nhảy Vọt, mà quay sang tự trách mình. Đám Tân Cương, kể cả Lưu Nhảy Vọt, hóa ra đều rảnh hơn y. Rõ uống cho thanh danh một tên trộm như y. Nhưng ngày thường, không rảnh với Lưu Nhảy Vọt, đợi khi Lưu Nhảy Vọt mất tiền thì có rảnh nữa cũng vô ích. Để Lưu Nhảy Vọt có tiền trả mình, Hàn Thăng Lợi còn phải giúp gã đi tìm chiếc túi, bèn dẫn đến gặp Tào đại ca. Giúp Lưu Nhảy Vọt là để cho gã ta trả mình tiền, nào ngờ, sau khi quen biết Tào đại ca, Lưu Nhảy Vọt qua mặt y luôn. Hôm sau, một mình gã mò đến lò vịt để lấy túi. May mà đám người

ở lò vẹt vẫn chưa tìm thấy Thanh Diện Thú Dương Chí. Lưu Nhảy Vọt làm âm ỉ lên với bọn người ở lò vẹt, bị bọn chúng giã cho một trận. Đến khi gặp lại Lưu Nhảy Vọt, Hàn Thăng Lợi hỏi gã sao lại trở mặt giữa chừng. Nhưng Lưu Nhảy Vọt chẳng đả động gì đến chuyện trở mặt giữa chừng, mà không tiếc lời trách móc Hàn Thăng Lợi đã giới thiệu cho gã một tên Tào đại ca nhặng nhít, làm gã mất không hai trăm tệ bạc. Chưa kể, lãng phí mất hai ngày trời. Cái lãng phí ở đây không phải là lãng phí thời gian đơn thuần, mà là lãng phí thời gian tìm tên trộm. Cái sự bực tức của Lưu Nhảy Vọt xem ra còn lớn hơn cả Hàn Thăng Lợi. Lưu Nhảy Vọt vừa bị đám người ở lò vẹt đánh một trận, dường như có thêm vốn liếng, vừa chỉ vào chỗ băng bó trên đầu, vừa nói với Hàn Thăng Lợi:

– Mày dẹp cái trò ấy đi! Mày bị đánh, thế tao thì không chắc?

Hàn Thăng Lợi khóc dở mếu dở:

– Ông cứ nói huyền thuyên. Đành là đều bị đánh, nhưng chuyện bị đánh khác nhau. Không nói chuyện bị đánh, chỉ nói chuyện trả tiền thôi.

Lưu Nhảy Vọt:

– Không tìm được tui, tao chẳng sống nữa. Còn đòi tao trả tiền?

Chầy bữa đến thế là cùng. Hàn Thăng Lợi đành bó tay với Lưu Nhảy Vọt. Đám Tân Cương thúc nợ ghê quá, nhưng Hàn Thăng Lợi cũng chẳng buồn đôi co với Lưu Nhảy Vọt. Lưu Nhảy Vọt giờ đã thành kẻ kiệt xác, đôi co nữa cũng vô ích. Trước mắt, ngày nào y cũng phải ra phố tác nghiệp để đối phó với đám Tân Cương. Nhưng không ngày nào hoàn thành được định mức hai nghìn tệ để nộp cho đám Tân Cương. Được hơn nửa thời hạn quy định, đám Tân Cương không chỉ ép Hàn Thăng Lợi, mà ép cả người bảo lãnh của y là lão Cao ở quán mỳ Hà Nam. Lão Cao sợ quá, đến ép Hàn Thăng Lợi hộ đám Tân Cương. Hàn Thăng Lợi khuyên lão Cao:

– Cái quán cơm của ông, bỏ đi cũng được. Ông chuồn, tôi cũng chuồn. Ông được giải phóng, mà tôi cũng được giải phóng.

Lão Cao sôi máu:

– Nếu biết thế này, tao đã không bảo lãnh cho mày. Mày đừng tưởng, cái quán nhỏ vậy, nhưng tiền thuê đắt lắm. Tiền thuê nhà, tao phải nộp một lúc liền 3 năm, hết bảy vạn hai. Chẳng lẽ chỉ vì hai vạn tệ của mày mà tao phải mất không bảy vạn hai à?

Rồi lại trợn mắt nhìn Hàn Thăng Lợi:

– Số tiền ấy là do tao vay mượn họ hàng đấy.

Đến ngày thứ Bảy, Hàn Thăng Lợi mới trả được đám Tân Cương có hơn ba nghìn tệ. Chỉ còn ba ngày nữa là đến hạn mười ngày. Lúc bình thường, bảy ngày mà trộm được hơn ba nghìn, với Hàn Thăng Lợi đã là kỳ tích. Nhưng trong con mắt của đám người Tân Cương, không phải Hàn Thăng Lợi tay nghề kém cỏi, mà rõ là y cố tình chơi bài cùn. Không trả tiền, chuyện nhỏ. Nhưng chơi bài cùn, là tính chất khác hẳn. Tối hôm ấy, đám Tân Cương được người bảo lãnh của Hàn Thăng Lợi là lão Cao dẫn đường, mò đến nơi ở của Hàn Thăng Lợi, chẳng nói chẳng rằng, đánh vỡ đầu Hàn Thăng Lợi luôn tức thì. Đánh xong, còn bảo đây chỉ là cảnh cáo. Trong vòng ba ngày, nếu trả được số tiền một vạn sáu nghìn tệ hơn, thì hai bên đường ai nấy đi. Bằng không, một tên Tân Cương rút soạt con dao bên hông, chỉ vào Hàn Thăng Lợi:

– Tao biết mày sẽ bỏ trốn. Nhưng không liên quan gì tới mày.

Rồi lấy dao chỉ vào lão Cao:

– Tao sẽ rút gân đùi con trai mày, rồi nướng như nướng một xiên thịt cừu vậy.

Lão Cao hoảng quá, chẳng cần biết chuyện đầu Hàn Thăng Lợi đang chảy máu, chỉ vào mặt Hàn Thăng Lợi:

– Hàn Thăng Lợi, mày nghe thấy hết rồi nhé. Cấm mày được hại tao.

Sau khi đám Tân Cương và lão Cao đi khỏi, Hàn Thăng Lợi lại đến bệnh viện khâu vết thương ở đầu. Rạng sáng hôm sau, lại mang theo thương tật ra phố tác nghiệp. Đầu bị cuốn băng, đành phải đội chiếc mũ lưỡi trai để che. Trận đòn tối qua của bọn Tân Cương còn nặng hơn cả trận đòn 8 ngày trước. Nặng không phải vì đầu mất máu nhiều, mà là vết thương chi chít.

Lần trước bị thương hai chỗ, nhưng lần này bị năm chỗ. Lần trước khâu 8 mũi, còn lần này khâu 15 mũi. Trong đó có một vết thương nằm trên trán. Mặc dù đã đội chiếc mũ lưỡi trai, cổ tình kéo vành mũ thấp xuống, nhưng dưới vành mũ vẫn lộ ra một mảnh băng. Người có vết thương quá lộ liễu thì làm trộm khó lắm. Không phải bảo những người bị thương đều là người xấu, mà vì bộ dạng của anh như vậy dễ bị người ta để ý. Ai đi ngang qua Hàn Thăng Lợi, cũng đều ngoảnh đầu lại nhìn y. Mặc dù không coi y là trộm, nhưng cũng khiến cho y khó mà ra tay được. Vốn dĩ đã có thể ra tay, đối tượng, hoàn cảnh, thời cơ đều đã chín muồi, nhưng đúng lúc chuẩn bị ra tay thì người xung quanh lại nhìn chòng chọc vào y. Ngay lập tức, cơ hội này biến mất. Trước đây không tận dụng được khoảnh khắc vàng là vì phán đoán nhầm lẫn. Còn bây giờ, do mang bộ dạng như vậy nên không có may mắn một cơ hội nào cho y. Cả ngày, chỉ trộm được có 3 người. Trong đó, hai lần bị phát hiện. Hàn Thăng Lợi co giò chạy thẳng, chẳng trộm được cái gì. Một lần trộm thành công, nhưng không phải trong khu thương mại, mà ở ven đường phố. Một gã trung niên dựa lưng vào một tấm biển quảng cáo ngủ say như chết, tay ôm khư khư một chiếc túi da trước bụng. Trông gã ta có vẻ là một người bận rộn. Hàn Thăng Lợi ngó nghiêng xung quanh, thấy không có ai để ý, liền giật chiếc túi chạy một mạch. Nói cho chặt chẽ, thì đây không phải là trộm, mà là cướp. Đợi đến khi chạy vào một con hẻm, liền mở túi ra, bên trong chẳng có một xu nào, toàn những thứ ba lạng nhăng. Trong đó, có đến nửa túi là những hóa đơn cũ nát. Hóa ra, người bị cướp là một gã phe hóa đơn. Hàn Thăng Lợi thầm trách mình đã làm lỡ dở chuyện làm ăn của người ta. Ngày hôm sau khá khấm hơn hôm trước. Trộm được của một người, trong túi có hơn năm trăm tệ. Nhưng so với khoản còn nợ đám Tân Cương là một vạn sáu nghìn hơn, thì số tiền này chỉ bằng muối bỏ bể. Ngày thứ ba và cũng là ngày phải thanh toán hết nợ đã đến. Sớm tinh mơ, Hàn Thăng Lợi ngủ dậy, ngồi ủ rũ cạnh giường. Một ngày, trộm đâu ra một vạn sáu nghìn tệ bây giờ? Trừ phi cướp ngân hàng. Nhưng Hàn Thăng Lợi không có cái gan ấy. Mà kể cả có gan, thì cũng chẳng biết sau khi vào ngân hàng sẽ cướp như thế nào. Đã không trộm được số tiền nhiều như thế, thì Hàn Thăng Lợi chẳng thà không ra phố làm gì. Y muốn cao chạy xa

bay, vứt bỏ những phiền phức còn lại cho người bảo lãnh hẳn là lão Cao. Nhưng ở Hà Nam, hẳn và lão Cao sống ở hai làng cạnh nhau. Trốn được một chốc, một lát, chứ làm sao trốn được cả đời. Trừ phi y mai danh ẩn tích, vĩnh viễn không về quê. Nhưng làm thế chỉ vì hơn một vạn tệ, thì quả là không đáng. Rồi lại hận Lưu Nhảy Vọt, nợ tiền mãi không trả. Nhưng bây giờ có hận thì cũng vô ích. Lưu Nhảy Vọt bây giờ vẫn đang mãi tìm chiếc túi. Kể cả chiếc túi không bị mất, Lưu Nhảy Vọt trả lại y khoản nợ hơn ba nghìn tệ, thì vẫn chẳng đủ để y trả cho đám Tân Cương số lẻ. Hàn Thăng Lợi càng nghĩ càng chán. Chợt y nghĩ đến một người có thể giúp mình được. Hàn Thăng Lợi bèn đi tìm người ấy.

Người ấy không phải ai khác, mà chính là Tào đại ca làm nghề mổ vịt ở chợ đầu mối ngoại ô phía đông Bắc Kinh. Tào đại ca khống chế cả quận Triều Dương. Còn Lại đại ca – thủ lĩnh đám Tân Cương – khống chế làng Ngụy Công. Hai người đều là đại ca. Nên Hàn Thăng Lợi muốn nói khó với Tào đại ca để hẳn ta có lời với Lại đại ca. Có lời không phải là để Hàn Thăng Lợi quyt nợ, mà để đám Tân Cương thư thư cho Hàn Thăng Lợi thêm một tháng nữa. Lúc Hàn Thăng Lợi đến lò vịt, đám Thôi Đầu trọc, Tiểu Mập đang bận bịu giết vịt. Còn Tào đại ca thì nằm trên ghế mây nghe đài thu thanh. Mắt Tào đại ca vốn không được tốt. Hai hôm nay lại bị cảm, chảy mũi, không mở được mắt, không xem được báo, đành phải nghe đài. Đài thu thanh đang phát bản tin về xung đột giữa Pa-le-xtin và I-xra-en. Phía Pa-le-xtin đánh bom liều chết, còn I-xra-en huy động cả máy bay. Tào đại ca nghe rất chăm chú. Hàn Thăng Lợi thập thò ngoài cửa lò vịt, không dám làm phiền. Đợi khi Pa-le-xtin và I-xra-en đánh nhau xong, chết và bị thương tổng cộng bao nhiêu người, chiếc đài thu thanh chuyển đề tài, bắt đầu nói những chuyện trong giới truyền hình, điện ảnh, rằng ai với ai lại quan hệ vụng trộm với nhau, thì Tào đại ca tắt máy thu thanh. Lúc này, Hàn Thăng Lợi mới bấu tay vào khung cửa gọi với vào trong.

– Đại ca ơi.

Tào đại ca quay đầu lại, vẫn chưa nghe ra giọng của Hàn Thăng Lợi, bèn hỏi:

– Ai đấy?

Hàn Thăng Lợi:

– Em là Hàn Thăng Lợi người Hà Nam. Em có việc muốn cầu xin đại ca.

Tào đại ca tưởng Hàn Thăng Lợi lại đến nói về chuyện Lưu Nhảy Vọt mất túi, bèn chau mày:

– Vẫn chuyện ấy chứ gì? Cái gã đồng hương chú mày thật không biết điều.

Hàn Thăng Lợi vội nói:

– Không phải chuyện ấy mà là chuyện khác ạ.

Lúc này mới dám mon men đến gần rồi kể tóm tắt từ đầu chí cuối chuyện xảy ra giữa y với đám Tân Cương 10 ngày qua. Trong lúc kể lẽ, y bật khóc vì tủi. Nhưng biết Tào đại ca chúa ghét kiểu khóc lóc, nên lại dẫn lòng để không khóc. Nghe Hàn Thăng Lợi trình bày xong xuôi, Tào đại ca nói:

– Chuyện này phải trách chú mày, không trách đám Tân Cương kia được.

Hàn Thăng Lợi biết Tào đại ca nói về chuyện tác nghiệp xuyên địa bàn, vội gật đầu:

– Cũng tại em nhất thời manh động.

Lại bảo:

– Hôm nay không trả hết tiền, em không lo em, mà lo cho con trai lão Cao, người đồng hương với em. Cháu nó mới có 6 tuổi.

Rồi kể lại chuyện bọn Tân Cương đòi rút gân chân thẳng bé. Tào đại ca đã hiểu ra, nhưng bảo:

– Chỗ anh với chú cách làng Ngụy Công chừng nửa thành phố. Tay Lại người Tân Cương mà chú bảo, anh lại không quen.

Hàn Thăng Lợi nghe mà tim đập thình thịch, chực bật tung khỏi lồng ngực. Y vội nói:

– Đại ca, với danh tiếng của đại ca, đại ca không biết tên Lại. Nhưng không thể nào có chuyện tên Lại không biết danh đại ca. Đại ca cứ nói giúp

em một tiếng với tên Lại, chắc chắn là được.

Lại bảo:

– Không phải là em nợ, mà chỉ là thư thư cho em vài ngày.

Tào đại ca không tiếp chuyện, lại ngả lưng lên chiếc ghế mây, mắt nhắm lại. Cứ thế, tĩnh lặng mất mười phút. Hàn Thăng Lợi đoán chắc Tào đại ca đã ngủ say. Tào đại ca đã ngủ, tức là không quan tâm đến chuyện này nữa. Tào đại ca một khi đã không quan tâm, thì Hàn Thăng Lợi cũng chẳng thể nào ép hấn ta được. Hàn Thăng Lợi ngó xung quanh lò vẹt, đám Thôi Đầu trọc, Tiểu Mập đều đang cặm cùi mõ vẹt, chẳng ai để ý đến Hàn Thăng Lợi. Bọn họ không để ý đến Hàn Thăng Lợi, nhưng Hàn Thăng Lợi cũng không dám gây sự với bọn họ. Biết chẳng còn hy vọng, Hàn Thăng Lợi quay người định đi, bỗng Tào đại ca mở mắt, hô một tiếng:

– Chú Thôi.

Thôi Đầu trọc nghe Tào đại ca gọi, vội quẳng con vẹt trong tay, lấy tạp dề lau máu dính trên tay, rồi lật đật chạy đến. Tào đại ca hỏi Hàn Thăng Lợi:

– Chú nợ người ta bao nhiêu tiền?

Hàn Thăng Lợi:

– Trừ hơn năm trăm tệ em đang mang theo người, còn lại là một vạn sáu a.

Tào nói với Thôi Đầu trọc:

– Chú đi tới đó một chuyến, mang cho người ta một vạn sáu.

Thôi Đầu trọc sững người. Hàn Thăng Lợi cũng sững người. Y không ngờ rằng, Tào đại ca lại dùng phương thức này để chấm dứt mắc mớ giữa y với đám Tân Cương. Trong khi, y và Tào đại ca cũng không phải chỗ quen thân gì. Thôi Đầu trọc ngẩn người nhìn Hàn Thăng Lợi. Hàn Thăng Lợi không kìm nén được, bật khóc:

– Đại ca.

Tào đại ca xua tay:

– Thăng Lợi, chuyện của chú coi như xong, chú cứ về trước đi.

Hàn Thăng Lợi xì xụp lạy Tào đại ca. Thấy đại ca cau mặt, Hàn Thăng Lợi liền vội đứng dậy, không dám nhiều lời, cuống quýt cảm ơn, rồi rời khỏi lò vệt. Trên đường, cảm kích quá, tim quay về với lồng ngực. Tim vừa quay về với lồng ngực, bỗng cảm thấy vết thương trên đầu lại phát tác. Hai hôm trước, chỉ mãi ra phố trộm cắp, quên bém vết thương ngứa trên đầu. Y vội đến bệnh viện khử trùng, thay thuốc, cuốn băng, rồi ra về. Bỗng y thảng thốt. Tào đại ca trả hộ y một vạn sáu cho đám Tân Cương, chuyện giữa y và đám Tân Cương coi như xong. Nhưng chẳng lẽ để Tào đại ca mất không số tiền này vì y chắc? Không nói chuyện Tào đại ca muốn hay không, mà ngay bản thân Hàn Thăng Lợi cảm thấy rất áy náy. Vậy thì, kể từ ngày hôm nay, coi như y nợ Tào đại ca một vạn sáu tệ. Vốn là nợ đám Tân Cương, bây giờ chuyển sang thành nợ Tào đại ca. Thế có nghĩa là, kể từ ngày mai, y vẫn sẽ phải ra phố trộm cắp. Thế thì bằng lao động cho Tào đại ca còn gì? Lại nữa, trước đây, Hàn Thăng Lợi vốn là người tự do, nhưng kể từ hôm nay trở đi, y chẳng phải đã thành người của Tào đại ca rồi sao? Lúc này mới ngó ra dụng ý của Tào đại ca. Thì ra, cũng chẳng phải Tào đại ca giúp y không công. Đúng là Tào đại ca tính toán sâu xa hơn y nhiều. Nhưng, nói đi cũng phải nói lại, nếu Tào đại ca không can thiệp, chắc chắn hôm nay Hàn Thăng Lợi sẽ xảy ra chuyện. Còn khi Tào đại ca đã can thiệp, thì coi như khó khăn tạm thời qua đi. Chuyện y theo về với Tào đại ca đành để đến đâu hay đến đấy vậy. Thôi thì, cứ thông thả rồi tính.

Nhưng mối quan hệ giữa Hàn Thăng Lợi và Tào đại ca chẳng đợi y “thông thả rồi tính”. Ngay ngày hôm sau, Tào đại ca đã sai Tiểu Mập đi gọi Hàn Thăng Lợi đến lò vệt. Vào đến lò vệt, thấy có người đang nằm trên chiếc giường kê sát tường trong nhà, mặt mũi sưng vù, thâm tím, băng bó khắp người, đang thở phì phò, làm Hàn Thăng Lợi sợ bản mình. Đến gần nhìn, hóa ra người quen. Tay này người Sơn Tây, biệt danh là Thanh Diện Thú Dương Chí. Vừa rồi, hẳn ta có chút rắc rối với Tào đại ca. Hàn Thăng Lợi không biết Thanh Diện Thú Dương Chí bị người của Tào đại ca đánh, hay bị người ngoài đánh. Lại nghĩ, Thanh Diện Thú Dương Chí đã nằm trong lò vệt của Tào đại ca, thì chắc không phải do người của Tào đại

ca đánh, mà trăm phần trăm là bị người ngoài đánh. Trông thương tích của Thanh Diện Thú Dương Chí thì rõ là đám người này cũng thuộc hàng man rợ. Hàn Thăng Lợi buột miệng:

– Kẻ nào làm chuyện này đấy ạ?

Tào đại ca không trả lời, mà gọi Hàn Thăng Lợi đến gần:

– Thăng Lợi, anh có một việc muốn phiền chú.

Hàn Thăng Lợi tưởng các băng nhóm trộm cắp lại thanh toán nhau, Tào đại ca muốn y đi đánh nhau, nên trong bụng có phần sợ. Thanh toán giữa đám trộm cắp thì toàn là dao trắng đi vào, dao đỏ đi ra. Nhưng hôm qua, Tào đại ca đã giúp y như thế, nên Hàn Thăng Lợi không tiện từ chối, đành nói liều:

– Chỉ cần làm được, em sẵn sàng.

Tào đại ca gật đầu:

– Không phải vì chuyện hôm qua anh giúp chú, nên hôm nay nhờ chú đến giúp anh đâu. Anh không bao giờ thiếu cận như thế cả. Chẳng qua là sự trùng hợp. Đành vậy.

Nghe Tào đại ca nói thế, máu hạo hán trong Hàn Thăng Lợi trào lên. Y cuống quýt:

– Xin Đại ca cứ nói.

Tào đại ca:

– Cái gã Lưu Nhảy Vọt lần trước chú dẫn đến có phải là bạn thân của chú không?

Câu chuyện đột ngột rẽ sang Lưu Nhảy Vọt. Hàn Thăng Lợi không hiểu đầu cua tai nheo làm sao, đành nói thật:

– Lão ấy nợ em tiền.

Tào đại ca xua tay:

– Khoan hãy nói chuyện tiền.

Rồi chỉ vào Thanh Diện Thú Dương Chí đang nằm trên giường, bảo:

– Ông bạn chú nhật được của người kia một chiếc túi.

Lại nói:

– Chú tìm bạn chú, lấy chiếc túi ấy về đây.

Thì ra là chuyện này. Hàn Thăng Lợi thấy nhẹ nhõm hẳn, đồng ý luôn:

– Em cứ tưởng chuyện gì. Té ra là chuyện chiếc túi. Đơn giản.

Tào đại ca giơ tay, ngắt lời Hàn Thăng Lợi:

– Không đơn giản như thế đâu. Chiếc túi này không phải chiếc túi thường. Chiếc túi không quan trọng. Trong chiếc túi có một chiếc USB. Cần là cần chiếc USB. Chỉ cần chú lấy được chiếc USB về, thì coi như chuyện vật hôm qua đã giải quyết xong.

Hàn Thăng Lợi hiểu ra, chỉ cần lấy được chiếc USB về, thì ân oán giữa y với Tào đại ca về chuyện Tào đại ca trả giúp hẳn khoản nợ một vạn sáu cho bon Tân Cương coi như xong. Hàn Thăng Lợi sướng rơn, cảm thấy vụ làm ăn này y lãi to. Y vỗ ngực, đầy tự tin:

– Lưu Nhảy Vọt là con nợ của em. Em nói, lão phải nghe. Nếu không nghe em, em chỉ cần xưng tên đại ca, đố lão ấy dám không trả.

Tào đại ca chau mày:

– Chuyện là ở chỗ đó. Nếu anh đòi được về, thì đã không cần nhờ đến chú. Chú không được nhắc đến tên anh. Làm thế, sẽ đứt dây động rừng.

Hàn Thăng Lợi hiểu ra ý tứ của Tào đại ca:

– Em hiểu rồi. Nghĩa là không đòi kiểu răn mặt, mà là lừa lão ta để lấy lại.

Tào đại ca gật đầu, chứng tỏ lời Hàn Thăng Lợi nói là đúng. Rồi lại chau mày, ý nói: Ý tứ là thế, nhưng không được nói như thế. Rồi bảo:

– Chú đi đi. Nhớ làm cho nhanh. Kẻo kẻ khác lại hốt tay trên.

Hàn Thăng Lợi cuống quýt:

– Vâng ạ. Em đi tìm lão ta luôn đây.

Khi đến công trường xây dựng phía sau khu Quốc Mật, Hàn Thăng Lợi mới phát hiện sự việc không hề đơn giản. Không đơn giản không phải vì Lưu Nhảy Vọt không nghe lời y, hay y không lừa lấy được chiếc USB, mà vì kể từ tối qua, Lưu Nhảy Vọt đột nhiên mất tích. Cai thầu công trình là Nhiệm Bảo Lương cũng đang tìm lão ta.

Chương 27

Lận

–Ngoài tầm kiểm soát. Thế này gọi là ngoài tầm kiểm soát.

Đây là câu đầu tiên Lận nói khi gặp Nghiêm Khắc. Lần này, hai người gặp nhau tại “Quán trà lão Tề”. Lão Tề tuổi ngoài 50, người Bắc Kinh, đầu tròn, mặt tròn, béo mập. Qua tuổi 40 bắt đầu ăn chay. Điểm này giống với Nghiêm Khắc. Nhưng Nghiêm Khắc không ăn chay hẳn, mà chỉ không thích ăn thịt. Còn lão Tề thì ăn chay triệt để. Khi chưa ăn chay, lão ta gầy nhảnh. Nhưng sau khi ăn chay, lại béo ra. Lão Tề không chỉ ăn chay. Trước 40 tuổi, lão là một tay ăn chơi có tiếng ở khu vực Hậu Hải, Bắc Kinh. Cờ bạc, rượu trè, trai gái, lão chơi tất, không từ thứ gì. Sau khi ăn chay, lão bắt đầu theo Phật, pháp hiệu là “Tuyệt Trần”¹. Có người hỏi, thường thì những người ăn chay niệm Phật đều gầy cả, vì ăn uống không có chất, nhưng sao lão Tề lại béo ra. Lão Tề liền chấp hai tay:

– A di đà Phật, rộng lòng, người sẽ béo tốt vậy.

Có phần ngược với thuyết người béo của Nghiêm Khắc. Nhưng Nghiêm Khắc cảm thấy lời lão Tề nói không phải không có lý.

Quán trà lão Tề nằm trên phố Bắc Tân Kiều. Ngoài phố xe cộ huyên náo, nhưng trong quán trà, mùi hương trầm Tây Tạng thoang thoang, khiến lòng người dịu lại. Thêm tiếng tụng kinh của các nhà sư phát ra từ chiếc loa, lòng người càng cảm thấy thanh tịnh, siêu thoát. Quán trà lão Tề không bán các loại trà thường như: Long Tỉnh, Ô Long, Thiết Quan Âm, Phổ Nhĩ..., mà chuyên bán các loại trà đặc sản Tân Cương như: Trà Thánh Châu Phong, Trà Thánh Đại bàng đỏ, Trà Thánh Đại bàng trắng.... Tại sao vậy? Lão Tề bảo:

– Không vì trà, chỉ vì miền đất Phật.

Nhưng một ấm trà của lão Tề đắt gấp nhiều lần quán trà khác. Quán trà khác, một ấm Long Tỉnh Sư Phong cũng chỉ mất có hơn hai trăm tệ. Trong

khi, một ấm trà Đại bàng đỏ ở quán lão Tề giá những bảy trăm tám mươi tệ. Một ấm Đại bàng trắng giá tám trăm tám mươi tệ. Một ấm Châu Phong giá một nghìn hai trăm tám mươi tệ. Đã thế, loại trà Đại bàng và Châu Phong sau khi pha xong trông chẳng hề giống trà, lá to, cọng nhiều. Lúc uống, toàn vị ngai ngái của đất. Trà không phải trà thường, nên khách đến đây uống trà cũng không phải người thường. Không hẳn là không có người thường, mà là không có người nghèo. Ban ngày quán trà còn thanh tịnh. Nhưng hễ cứ đến tối là các phòng riêng tầng trên tầng dưới trong quán trà đều kín chỗ. Đến muộn, còn phải xếp hàng lấy số. Lận và lão Tề quen nhau đã 8 năm. Nghiêm Khắc biết lão Tề là nhờ Lận đưa đến. Lận thường đùa với lão Tề:

– Lão Tề này, thứ này của ông mà là trà à? Mà lại là loại trà lấy từ ngọn Chô Mô Lung Ma cơ đấy? Chắc ông vặt một ít lá cây ở Phòng Sơn mang về đây dọa nhau chứ gì?

Lão Tề mỉm cười, lại chắp hai tay:

– A di đà Phật. Ông nói trúng quá. Không vì bán trà, mà vì lấy của người giàu giúp đỡ người nghèo vậy.

Cả bọn đều phá lên cười. Ngoài bán trà, lão Tề còn xem tướng. Nghe nói, khoản này không phải lão ta biết từ hồi ăn chay niệm Phật, mà biết từ trước đó. Nếu anh ngồi phía đối diện, lão Tề chỉ cần thoáng nhìn là có thể nói vanh vách chuyện của anh 30 năm về trước và 30 năm về sau. Hai lần 30 năm cộng lại là 60 năm. Chỉ thoáng nhìn mà đã nhìn thấu cả chuyện xảy ra trong 60 năm thì kể cũng là “tuệ nhãn”² Dân tộc chiếm tuyệt đại đa số ở Tân Cương - ND> thật. Bởi vậy, nhiều người đến Quán trà lão Tề không phải để uống trà, mà là để được lão Tề xem tướng. Nhưng nếu anh chỉ đến uống trà có một lần, thì lão Tề sẽ không xem. Uống hai lần cũng không xem. Chỉ ít phải chín mươi lần, hai bên quen thân rồi, lão Tề mới chịu thoáng nhìn để xem tướng cho anh. Lão Tề bảo, lão làm như vậy, không phải để lấy thêm tiền mấy bữa trà của anh, mà vì người không thân quen gì, ngại nói. Nói sâu hay nông đều không tiện. Tám năm trước, cũng vì muốn xem tướng, nên Lận mới để bạn bè dẫn tới đây. Vì đi cùng bạn, nên mặc dù

chỉ đến lần đầu, lão Tề cũng đồng ý xem tướng cho Lận. Nhưng nói trước là chỉ nói chuyện 30 năm về trước. Hai người vốn không quen biết nhau, vậy mà khi nói về chuyện 30 năm trước của Lận, lão Tề giống như một anh đồ tể tài hoa có tài pha thịt đạt đến độ tinh xảo, bóc tách phanh phui mọi thứ thật, cọng xương liên quan đến Lận. Lận nghe mà bạt vía kinh hồn, mồ hôi vã ra như tắm. Nửa năm sau, lão Tề lại bổ sung thêm chuyện của Lận 30 năm về sau. Lận cũng lại một phen khiếp đảm. Một lần, Lận tháp tùng Bộ trưởng Giả tới vùng Nội Mông công tác. Ban ngày thị sát, buổi tối tán dóc ở khách sạn. Lận vô tình nhắc đến chuyện lão Tề, làm Bộ trưởng Giả sững sốt. Sau khi về đến Bắc Kinh, một buổi tối, chiêu đãi khách xong, Bộ trưởng Giả đột nhiên bảo Lận đưa ông ta đến Quán trà lão Tề. Vì có Lận đưa đến, nên lão Tề đồng ý xem tướng cho Giả luôn. Nhưng xem xong, lão Tề không nói năng gì. Giả có vẻ khó hiểu. Lão Tề liền chấp tay:

– A di đà Phật. Quý bất khả ngôn. Bởi vậy, tôi xin phép không nói.

Lận:

– Này ông Tề, ông làm cái quái gì đấy. Lãnh đạo không thời gian rồi để mà uống cho nhà ông mời bữa trà đầu đấy.

Lão Tề mỉm cười:

– Thiên cơ bất khả lộ.

Lận toan sẵn đến đá lão Tề, nhưng Giả mỉm cười ngăn lại. Tối hôm đó chỉ uống trà, không nói chuyện gì nữa. Về sau, Lận lại dẫn Nghiêm Khắc đến uống trà. Qua mười bữa trà, Nghiêm Khắc cũng nhờ lão Tề xem tướng cho. Lão Tề xem xong, viết hai câu:

– Xuân đả lục cửu đầu, vũ qua địa bì thấp.

Nghiêm Khắc không hiểu ý tứ ra làm sao. Lận cũng tắc tị. Hỏi lão Tề, lão ta không nói. Nghiêm Khắc thấy không yên tâm, bèn truy hỏi, lão Tề buột ra một câu:

– Ý tốt.

Nghiêm Khắc mới thôi, không truy vấn nữa. Lận và Nghiêm Khắc đến Quán trà lão Tề uống trà, lúc đầu chỉ là để xem tướng. Nhưng dần dà,

không thể ngày nào cũng xem tướng, mà đến để có được sự thanh tịnh vào buổi sáng và sự náo nhiệt vào buổi tối. Đến nhiều thành quen chân, đâm ngại đi chỗ khác. Mỗi lần hỏi địa điểm gặp nhau, kể cả khi chưa ăn, hay đã ăn rồi, phản xạ đầu tiên là:

– Chỗ lão Tề nhé.

Mỗi chỗ lão Tề, chứ chẳng hơi đâu nghĩ đến địa điểm khác. Các cuộc gặp nhau gần đây giữa Lận và Nghiêm Khắc toàn vì chiếc USB. Chiếc USB vốn là một sự trao đổi, hoặc giả là một lời đe dọa. Không ngờ, việc này biến thành việc kia. Từ chỗ đe dọa người khác, trở thành đe dọa tất cả. Lận và Nghiêm Khắc vốn đã cạn tài ráo máng, nhưng để tìm lại chiếc USB này, hai người lại liên thủ với nhau, làm những việc cần làm. Lận còn đùa:

– Thế này gọi là thông đồng làm bậy đấy.

Làm Nghiêm Khắc phát ngượng. Nhưng, đã qua một tuần mà vẫn chưa tìm thấy chiếc USB. Tên trộm đã tìm thấy rồi, nhưng chiếc USB lại không ở trên người tên trộm. Lại tìm thấy một tên trộm khác, nhưng chiếc USB vẫn không có trên người tên trộm. Cuối cùng, lại xảy ra vụ tổng tiền. Mãi đến khi Lưu Nhảy Vọt bỏ chạy ở chân cầu Tứ Quý Thanh và mất tích, cả bọn mới té ngựa: Hóa ra, chiếc USB lại nằm trong tay tên đầu bếp. Lúc then chốt, kẻ nào mới bỏ chạy? Trộm mới bỏ chạy. Mất tích không có nghĩa là mất tích, mà có nghĩa là Lưu Nhảy Vọt mới là tên trộm đích thực. Khi đã hiểu ra kẻ nào là trộm thì tên trộm lại mất tích. Lúc này, không những bọn Nghiêm Khắc, Lận hối hận, mà đến cả điều tra viên của Văn phòng điều tra Trí giả thiên lự là lão Hình cũng hối hận. Không chỉ bọn họ hối hận, mà ngay cả tên Thanh Diện Thú Dương Chí bị nện một trận như tử cũng hối hận. Nháo nhào lên tìm trộm, hóa ra tên trộm đích thực lại ở ngay cạnh mình. Nghiêm Khắc trách móc lão Hình:

– Đã tìm được tên trộm rồi, mà lại để nó chạy mất. Thế mà gọi là Trí giả thiên lự à?

Lão Hình thở dài:

– Có chứ³.

Lại nói:

– Thật không ngờ, một tay đầu bếp mà lại lì như thế.

Rồi khuyên Nghiêm Khắc:

– Chuyện đã đến nước này, có sốt ruột nữa cũng vô ích. Thong thả để tôi tìm.

Nghiêm Khắc tức đến thiếu chút nữa thì bật khóc:

– Chuyện đến nước này còn không sốt ruột? Đợi khi chiếc USB bị đưa tới nơi không cần tới, lúc ấy có sốt ruột cũng muộn rồi.

Lúc này, Nghiêm Khắc lại trách mình. Tìm thám tử tư mà như thế thì đại đại sai lầm còn gì. Lận biết chiếc USB đang ở trong tay một tên đầu bếp. Tên đầu bếp giờ đã mất tích. Nhưng cái sự sốt ruột của y khác với Nghiêm Khắc. Hai người hẹn nhau lúc ba giờ chiều tại Quán trà lão Tề. Nghiêm Khắc đến trước. Quán trà lão Tề buổi tối thì náo nhiệt, còn lúc ba giờ chiều thì rất yên tĩnh. Lão Tề không có mặt ở quán. Buổi tối, lão ta mới đến quán để trông nom chuyện làm ăn. Còn ban ngày, ở nhà đọc kinh. Nhưng nghe vợ lão Tề nói, cấm bao giờ thấy lão ta đọc kinh vào ban ngày, mà chỉ ngủ như chết. Lão Tề bảo:

– Buồn ngủ thì phải ngủ. Cũng là cái lý đặc đạo vậy.

Rồi Lận đến. Hai người ngồi trong phòng riêng. Cảm thán “ngoài tầm kiểm soát” xong, Lận lại nói:

– Tên đầu bếp mất tích kể cũng hay.

Thấy Nghiêm Khắc có vẻ ngạc nhiên, Lận giảng giải:

– Chí ít ta biết được chiếc USB không ở trong tay kẻ khác, mà là trong tay một tên đầu bếp. Như thế tốt chán so với việc nó rơi vào tay kẻ khác.

Nghiêm Khắc nghe ra, gật gù. Lận lại cảm thán:

– Vấn đề duy nhất bây giờ là, không biết tên đầu bếp đã xem nội dung trong chiếc USB chưa? Vợ anh bảo, chiếc USB không đặt mã. Nếu chưa xem, thì nó vẫn là chuyện chiếc USB. Chứ nếu đã xem rồi, thì nó không còn là chuyện chiếc USB nữa, mà là chuyện con người.

Vấn đề này thì quả là Nghiêm Khắc vẫn chưa tính đến. Giờ được Lận nhắc nhở, gã toát cả mồ hôi lạnh. Rồi quay sang tức mụ vợ:

– Thật không ngờ, con vợ tôi dám chơi tôi đằng sau hiềm thế này.

Rồi chém tay lên bàn:

– Chỉ muốn cho nó nhát dao.

Đợi lúc bình tĩnh lại, mới nói:

– Một tên đầu bếp, chắc cũng chẳng hiểu USB là cái đếch gì.

Lận:

– Đừng có trông chờ vào may rủi. Cứ chuẩn bị chu đáo là hơn.

Nghiêm Khắc lau mồ hôi trên trán, gật gật đầu. Chợt nói:

– Đã đến quán trà lão Tề. Chi bằng ta gọi lão ta đến nhờ xem cho một quẻ? Xem tên đầu bếp này chạy đi đâu, lúc nào thì tìm được chiếc USB?

Lận lắc đầu:

– Cái trò ma quỷ của lão Tề chỉ lừa những ai rồi việc thôi. Chứ lúc có chuyện, tìm lão ta cũng vô ích. Chuyện này đã làm cho cả thiên hạ đều biết rồi, đừng để lão ta lại xen vào nữa.

Nghiêm Khắc lại gật gù, tỏ ý khâm phục Lận:

– Anh giỏi hơn tôi. Lúc gặp chuyện, nghĩ chu toàn, sâu sắc hơn tôi.

Lận than thở:

– Giỏi giang cái gì. Mất bò mới lo làm chuông không gọi là giỏi. Người giỏi, người ta giết bò từ lâu rồi, bây giờ đang ngồi gặm xương ấy. Người làm Bộ trưởng Giả đau đầu đầu chính là người đó.

Lúc này, Lận mới tiết lộ với Nghiêm Khắc một tin: năm ngày trước, Giả sang châu Âu công tác. Phải năm ngày nữa mới về. Trước khi Giả về, bọn họ phải tìm bằng được tên đầu bếp và lấy chiếc USB về. Lần trước nói với Nghiêm Khắc là mười ngày, bây giờ ra hạn thêm năm ngày nữa. Đến lúc ấy, nếu vẫn không tìm được, mà xảy ra chuyện, thì cả bọn chết cả nút. Còn nếu như chưa xảy ra chuyện, đến lúc ấy, bản thân y cũng chẳng thể quyết

định được, phải xem ý tứ của Giả thế nào. Nghe nói Giả đã ra nước ngoài, Nghiêm Khắc ngạc nhiên, tưởng Giả ra nước ngoài để tránh vụ USB. Lặn hiểu ý Nghiêm Khắc, bèn chặn ngay suy nghĩ của gã lại:

– Không phải Bộ trưởng tránh vụ USB, mà là tránh vụ khác.

Lại bảo, Văn phòng điều tra mà Nghiêm Khắc tìm cũng không đáng tin cậy. Cũng không hoàn toàn như vậy, mà vì chuyện đã đến nước này thì chẳng có người nào đáng tin cả. Đã chẳng có người nào đáng tin thì để bọn họ không tìm thấy chiếc USB có khi lại hay hơn là tìm thấy. Chuyện đã đến nước này, phải tự mình nhúng tay vào. Cũng giống như tên đầu bếp. Bị mất túi thì tự mình ra phố tìm. Tìm mãi, rồi cũng nhặt được một chiếc túi đầy thôi. Bèn hỏi:

– Người của anh có đến không?

Nghiêm Khắc:

– Đến rồi. Đang đợi trong xe tôi.

Rồi gọi một cú điện thoại. Lát sau, lái xe của Nghiêm Khắc là Tiểu Bạch dẫn vào hai người. Một người là Nhiệm Bảo Lương, người kia là Hàn Thăng Lợi. Theo lời Tào đại ca, Hàn Thăng Lợi đến công trường tìm Lưu Nhảy Vọt. Lưu Nhảy Vọt mất tích, còn Hàn Thăng Lợi thì lại bị Nhiệm Bảo Lương giữ lại. Bởi Nhiệm Bảo Lương cũng đang tìm Lưu Nhảy Vọt. Nhiệm Bảo Lương tìm Lưu Nhảy Vọt không phải để đôi co với gã chuyện gã đã xúi giục đám công nhân làm loạn, mà vì Nghiêm Khắc biết chiếc USB ở chỗ Lưu Nhảy Vọt. Nhưng Lưu Nhảy Vọt đã mất tích, bèn gọi Nhiệm Bảo Lương đến, bảo hẳn trong vòng hai ngày phải tìm được Lưu Nhảy Vọt. Tìm được, sẽ trả tiền công trình ngay. Còn không, thay Nhiệm Bảo Lương bằng một cai thầu khác. Đầu bếp của Nhiệm Bảo Lương cầm thứ trong nhà Nghiêm Khắc thì đáng ra Nhiệm Bảo Lương cũng có phần trách nhiệm trong đó. Nhưng một người sống sờ sờ ra đấy, đột nhiên mất tích, biết tìm ở đâu? Liệu gã vẫn trốn chui lủi ở Bắc Kinh, hay đã về quê Hà Nam, hay đã tới một nơi nào khác. Nhiệm Bảo Lương cũng không đoán ra hướng Lưu Nhảy Vọt sẽ đi đâu. Thế thì tìm với kiếm cái quái gì? Đang

buồn bực, Hàn Thăng Lợi bỗng đứng tự dưng xác đến tìm Lưu Nháy Vọt. Nhiệm Bảo Lương bèn bắt luôn Hàn Thăng Lợi. Nhiệm Bảo Lương bắt y không phải để đòi y trả người, bởi Lưu Nháy Vọt không phải do Hàn Thăng Lợi thả ra. Hàn Thăng Lợi cũng đang tìm Lưu Nháy Vọt đấy thôi. Nhưng Nhiệm Bảo Lương nghĩ rằng, ngày thường, Lưu Nháy Vọt chơi rất thân với Hàn Thăng Lợi. Hàn Thăng Lợi vốn là một tên trộm. Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Lưu Nháy Vọt vốn người thật thà, chắc chắn bị nhiễm thói xấu từ Hàn Thăng Lợi. Lúc mua thức ăn cho nhà ăn, cũng học được thói ăn bớt. Sau này, phát triển thành ngang nhiên ăn trộm tài sản nhà Nghiêm Khắc. Hàn Thăng Lợi cũng phải chịu trách nhiệm về chuyện này. Gã quên bẵng mất rằng, Lưu Nháy Vọt không hề trộm đồ. Chiếc túi của Cù Lợi là do gã nhặt được. Nhiệm Bảo Lương lại nghĩ, bọn Hàn Thăng Lợi và Lưu Nháy Vọt một khi đã cùng một giuộc với nhau, lòng vả giống lòng sung, thì ắt hẳn Hàn Thăng Lợi phải biết tâm lý Lưu Nháy Vọt rõ hơn Nhiệm Bảo Lương, càng dễ mò ra nơi ẩn náu của Lưu Nháy Vọt. Gã hoàn toàn không biết rằng, Hàn Thăng Lợi cũng chẳng hơn gì gã, cũng chẳng biết đẽch gì về suy nghĩ của Lưu Nháy Vọt. Tám hôm trước, Hàn Thăng Lợi biết chuyện Lưu Nháy Vọt mất túi. Vừa nãy ở lò vẹt của Tào biết thêm là gã lại vừa nhặt được một chiếc túi. Đến công trường, mới biết Lưu Nháy Vọt đã mất tích. Những gì y biết về Lưu Nháy Vọt cũng chẳng hơn gì Nhiệm Bảo Lương. Nhưng bị Nhiệm Bảo Lương ép ghê quá, Hàn Thăng Lợi ngồi dưới đất, nghĩ mãi, rồi đột nhiên bảo:

– Tôi biết lão ta trốn ở đâu.

Nhiệm Bảo Lương mừng rơn:

– Dẫn tao đi. Nếu bắt được lão ta, tao cho mày một nghìn tệ.

Nghe Nhiệm Bảo Lương bảo cho tiền, Hàn Thăng Lợi ngạc nhiên. Một nghìn tệ thật ra chẳng bõ bèn gì. Bởi Tào đại ca đã hứa với y, nếu tìm được Lưu Nháy Vọt, sẽ xóa khoản nợ một vạn sáu nghìn tệ. Nhưng điều y ngạc nhiên là, chỉ vì mỗi lão Lưu Nháy Vọt mà người tứ xứ đều hứa hẹn cho y tiền. Ngày trước, Lưu Nháy Vọt nợ y ba nghìn ba trăm tệ, cộng cả lãi là ba nghìn sáu trăm tệ, ngày nào cũng đến đòi, mà chỉ mới đòi được có hai trăm

tệ. Không ngờ, Lưu Nhảy Vọt vừa mất tích một cái, ngoài số tiền ba nghìn bốn trăm tệ Lưu Nhảy Vọt còn nợ ra, bắt đầu có người cho y tiền. Cái lão Lưu Nhảy Vọt mất tích thế mà hay, đem lại tài lộc cho y. Rõ là trong phúc có họa, trong họa có phúc. Sống hơn trò trộm cắp nhiều. Đồng thời, y cũng biết rằng, Lưu Nhảy Vọt bị mất tích không còn là Lưu Nhảy Vọt mà y từng biết. Trước đây, Lưu Nhảy Vọt chỉ là con tôm, con tép, giờ đã biến thành một con cá bự. Cái sự “biến” ấy không phải vì Lưu Nhảy Vọt, mà vì chiếc túi mà lão ta nhặt được. Mình ăn trộm có thâm niên như thế, vậy sao lại không nhặt được chiếc túi như thế nhỉ? Hàn Thăng Lợi lại thấy động lòng, Lưu Nhảy Vọt đã là một con cá bự như thế, thì không thể dễ dàng biểu người khác được. Một nghìn tệ thì làm sao mua chuộc được Hàn Thăng Lợi. Hàn Thăng Lợi làm ra vẻ khó khăn:

– Là tôi cũng chỉ buột miệng nói ra như thế. Còn có tìm được hay không, cũng khó nói.

Rồi sống chết không chịu đi. Nhiệm Bảo Lương biết Hàn Thăng Lợi muốn làm già, lại đẩy giá lên thêm một nghìn tệ. Hàn Thăng Lợi vẫn không chịu đi. Nghiêm Khắc lại nghi Hàn Thăng Lợi nói thật, rằng y không hề biết Lưu Nhảy Vọt đi đâu, chỉ ở đây mới tiền. Hàn Thăng Lợi nhắc chân định đi, Nhiệm Bảo Lương lại lo y biết thật, bèn không để cho y đi. Nhiệm Bảo Lương gọi điện thoại, nói với Nghiêm Khắc chuyện như thế. Nghiêm Khắc nói lại chuyện này với Lận. Lận rất coi trọng tình tiết này, muốn gặp trực tiếp. Nghiêm Khắc bèn bảo Tiểu Bạch đến đón Nhiệm Bảo Lương và Hàn Thăng Lợi, rồi đưa thẳng bọn họ đến quán trà lão Tề. Đợi trong xe nửa tiếng đồng hồ, thì Tiểu Bạch nhận điện thoại của Nghiêm Khắc, bèn dẫn bọn họ vào quán trà. Hàn Thăng Lợi và Nhiệm Bảo Lương đều lần đầu tiên đến nơi uống trà. Đợi khi mở cửa một phòng riêng, Tiểu Bạch ra về, Hàn Thăng Lợi nhìn thấy có hai người đang ngồi bên trong. Hàn Thăng Lợi không hề quen biết hai người này. Một người béo, một người gầy, đều đeo kính. Nhìn cách ăn mặc, biết họ thuộc giới thượng lưu. Nhiệm Bảo Lương dường như có quen với gã gầy, nên vừa chỉ vào Hàn Thăng Lợi, vừa nói với người đó:

– Sếp tổng, chính là nó đấy ạ. Lúc đầu nó bảo biết, sau lại chối. Xem chừng muốn ăn đòn.

Lại bảo:

– Mấy hôm trước, ngày nào nó cũng đến tìm Lưu Nhảy Vọt.

Lại bảo:

– Lưu Nhảy Vọt trước đây chẳng hề ăn cắp, ăn trộm. Nhưng kể từ khi tiếp xúc với nó là học theo thói xấu.

Hàn Thăng Lợi sừng cồ với Nhiệm Bảo Lương:

– Ông có nhầm nhọt không đấy? Chuyện Lưu Nhảy Vọt có ăn cắp ăn trộm gì không, tôi không biết. Nhưng tôi chưa bao giờ ăn trộm cả.

Nhiệm Bảo Lương cũng bực mình:

– Hừ, đám người Hà Nam nhà mày, ai chẳng biết mày là một tên trộm? Mày không ăn trộm, sao bị người ta đánh?

Hai người to tiếng với nhau, Nghiêm Khắc ngăn Nhiệm Bảo Lương lại:

– Ông về đi. Không có việc gì cho ông nữa đâu.

Nhiệm Bảo Lương có phần bối rối. Rõ là mình đem thủ phạm đến, vậy mà lại bị loại khỏi cuộc chơi. Nhưng Nghiêm Khắc đã bảo gã đi, thì gã không dám không đi. Gã rón rén ra khỏi phòng, nhưng vẫn không cam tâm, ngoái đầu lại nói:

– Sếp Tổng, còn tiền công trình....

Nghiêm Khắc chau mày:

– Tuần sau, sẽ rút cho ông.

Nhiệm Bảo Lương mới đi hẳn. Lúc này, gã béo đeo kính bảo Hàn Thăng Lợi ngồi cạnh rồi thân mật hỏi:

– Anh và Lưu Nhảy Vọt là bạn thân à?

Hàn Thăng Lợi lần đầu tiên đến chỗ như thế này, thấy chân tay có vẻ thừa thãi. Nhưng y nghe cái là hiểu ngay, hai người này cũng đang tìm Lưu Nhảy Vọt. Y tính nhắm trong bụng, đây đã là tốp người thứ năm tìm Lưu

Nhảy Vọt. Đã vậy, bọn họ lại là giới thượng lưu. Xem ra, việc này to tát hơn rồi. Thế mới biết, Lưu Nhảy Vọt không những là cá bự, mà còn là cá mập. Chuyện nhỏ thì Hàn Thăng Lợi không sợ. Nhưng chuyện hể to tát, thì Hàn Thăng Lợi lại thấy sợ. Vốn có thể tìm được Lưu Nhảy Vọt, nhưng bây giờ thì sợ rụt cổ. Hàn Thăng Lợi giả vờ ngây ngô:

– Các ông đừng nghe Nhiệm Bảo Lương nói xằng bậy. Tôi với Lưu Nhảy Vọt quả là có quen biết, nhưng không phải là bạn, mà là kẻ thù. Lão ấy nợ tôi tiền.

Gã béo cười:

– Kẻ thù thì tốt chứ sao. Tìm kẻ thù còn hăng hơn tìm bạn ấy chứ.

Hàn Thăng Lợi sửng người, không ngờ ông ta đã đoán biết được ý tứ của y. Hàn Thăng Lợi hiểu, mình nói không lại với người ta. Đành nói:

– Chuyện Lưu Nhảy Vọt trốn ở đâu, quả thật lão ấy không nói cho tôi biết.

Gã béo không thèm để ý, nói thẳng luôn:

– Anh đi tìm lão ta rồi trộm cái túi về đây. Nếu những thứ trong chiếc túi đều đủ cả, tôi sẽ thưởng cho anh hai vạn tệ.

Hai vạn tệ, nhiều hơn cả số tiền một vạn sáu mà Tào đại ca hứa sẽ xóa nợ. Nhưng lần thứ ba có người cho tiền, Hàn Thăng Lợi không dám nhận nữa. Không dám nhận không chỉ vì sợ chuyện này càng lúc càng to tát, tự mình hại mình. Mà vì một khi đã nhận tiền của người ta, thì phải giải quyết phiền phức hộ người ta. Và, y sợ nếu nhận lời, lỡ không tìm thấy Lưu Nhảy Vọt thì sao. Tuy Hàn Thăng Lợi có nghĩ đến chuyện Lưu Nhảy Vọt trốn ở đâu, nhưng không dám chắc trăm phần trăm. Nếu nhận chuyện không nên nhận, cầm số tiền không nên cầm, thì sau sẽ phải trả giá bằng máu. Cũng giống như trộm thứ không nên trộm ở làng Ngụ Công. Lần trước, Hàn Thăng Lợi đã rút ra bài học rồi. Quan trọng hơn là, việc tìm Lưu Nhảy Vọt, lúc đầu là vì Tào đại ca. Tào đại ca đã giải quyết phiền phức giúp y, lại còn hứa, nếu tìm thấy Lưu Nhảy Vọt, sẽ xóa nợ cho y. Đối với Hàn Thăng Lợi, thì dám người ở lò vịt của Tào đại ca còn khó chơi hơn mấy đám người

này. Chuyện này lại không đơn thuần là chuyện tiền nong nữa rồi. Hàn Thăng Lợi không dám bắt cá hai tay. Nhưng trước mặt hai người đàn ông này, Hàn Thăng Lợi lại không dám nói là không tìm. Hai người đang ngồi trước mặt, dường như cũng không phải dễ chơi. Hàn Thăng Lợi bèn nghĩ ra một đường lùi:

– Tìm vẫn có thể tìm được. Nhưng theo luật trong nghề, các ông phải nộp trước một vạn tệ tiền đặt cọc.

Hàn Thăng Lợi tưởng bọn họ sẽ từ chối, bởi trước đây hai bên chưa hề quen nhau, hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt, bọn họ chắc sẽ lo bị Hàn Thăng Lợi lừa. Bọn họ hể từ chối, là Hàn Thăng Lợi có ngay cái cớ để thoát thân. Nào ngờ, gã người gầy “sếp Tổng” kia ngay lập tức với lấy chiếc túi, lấy ra một tập tiền toàn mệnh giá một trăm tệ, rồi quẳng cho Hàn Thăng Lợi:

– Nếu trong hai ngày mà trộm được chiếc túi về, tôi sẽ trả tiếp anh một vạn và thưởng cho anh thêm một vạn nữa.

Hàn Thăng Lợi thần người. Trước đây, thần người là vì nợ tiền của người ta, như tiền nợ đám Tân Cương chẳng hạn. Nhưng bây giờ thần người là vì được người khác cho tiền. Nợ tiền người giống như đang cười trên lưng hổ. Ai dè, được người cho tiền cũng giống như đang cười trên lưng hổ vậy.

Chương 28

Lão Tề

Nói chuyện xong, Lận là người cuối cùng rời khỏi Quán trà lão Tề. Hàn Thăng Lợi đi trước. Lận và Nghiêm Khắc sau đó cũng ra về. Lúc ra đến cầu thang, Lận bảo Nghiêm Khắc:

– Anh về trước. Tôi đi vệ sinh cái đã.

Nghiêm Khắc xuống tầng dưới, còn Lận vào nhà vệ sinh. Nhưng y không đi tiểu ngay, mà rút chiếc điện thoại di động ra bấm số, chỉ nói hai chữ:

– Bám theo.

Không biết y bảo người nghe điện thoại bám theo Nghiêm Khắc hay Hàn Thăng Lợi. Cúp máy xong, mới đi tiểu. Cũng chẳng được mấy giọt. Ra khỏi nhà vệ sinh thì gặp lão Tề. Lão Tề vừa từ nhà đến quán, đang kéo lê đôi dép, mắt còn ngái ngủ, tay cầm một cuốn sách. Lận ngỡ là một cuốn kinh, lúc tới gần xem, hóa ra là cuốn Hồng Lô Mộng, loại sách đóng buộc chỉ. Pháp hiệu của lão Tề là Tuyệt Trần. Đã là pháp sư thì nên xem kinh mới phải, sao lại đọc loại sách đầy hơi thở trần thế thế này? Nhưng y cũng chẳng rỗi hơi mà uốn nắn lão Tề. Vừa rời Nghiêm Khắc bảo, đã đến chỗ lão Tề, chi bằng nhờ lão ta xem cho một quẻ, xem tên trộm và chiếc USB đang ở đâu. Khi ấy, Lận đã ngăn lại. Bây giờ, chỉ còn lại mỗi mình Lận. Lận chợt muốn hỏi xem thế nào. Lận ngăn Lão Tề lại, lôi lão ta vào trong phòng riêng, bảo đang tìm một người. Tìm người này để tìm một vật, muốn nhờ lão Tề xem hộ xem vật này có tìm thấy không. Lão Tề nhướng đôi mắt ngái ngủ nhìn Lận một cái, rồi buột miệng:

– Tục ngữ có câu “sắc tức thị không, không tức thị sắc”. Một món đồ, không tìm cũng chẳng sao vậy.

Lận muốn phì cười, “sắc” “không” mà lại là tục ngữ sao, nhưng vẫn cố làm ra vẻ nghiêm túc:

– Ông Tề, tôi không đùa với ông đâu. Tôi bắt buộc phải tìm vật này.

Lão Tề lại nhìn Lận, rồi như buột miệng:

– Sự việc sắp kết thúc rồi.

Mặc dù biết lão Tề lại nói nhăng nói quậy, nhưng thấy bảo sự việc sắp kết thúc, trong lòng Lận thấy nhẹ nhõm hẳn. Thật đúng là có bệnh thì vái tứ phương. Lúc ấy vẫn ngỡ lão Tề nói nhăng nói quậy. Lận hỏi lão ta chỉ để giải bệnh tâm tưởng mà thôi. Cho đến khi sự việc kết thúc thật sự, nhớ lại lời lão Tề, Lận chợt thấy lạnh sống lưng. Đúng lúc gặp lão Tề đang cầm cuốn Hồng Lô Mộng, Lận lại nhớ đến một câu trong Hồng Lô Mộng rằng, biết mọi thứ trên đời đều không phải là tình cờ. Hoặc giả, đều là tình cờ.

Chương 29

Lưu Nhảy Vọt

Lưu Nhảy Vọt bị đám người ở lò vẹt của Tào bắt. Tào bắt được Lưu Nhảy Vọt không phải nhờ công của Hàn Thăng Lợi. Sau khi Lưu Nhảy Vọt mất tích, bản thân Hàn Thăng Lợi cũng không dám chắc chắn liệu có tìm được Lưu Nhảy Vọt hay không. Nếu Lưu Nhảy Vọt vẫn chưa rời khỏi Bắc Kinh, thì Hàn Thăng Lợi biết gã ta chỉ có thể trốn ở hai nơi: Không ở chỗ này, thì ở chỗ kia. Điều này thì y chắc. Nhưng nếu Lưu Nhảy Vọt đã rời Bắc Kinh, thiên hạ bao la thế, không biết gã sẽ trốn đi đâu. Điều này thì Hàn Thăng Lợi không dám chắc. Nhưng Hàn Thăng Lợi bên này thì nhận lời với Tào, bên kia thì nhận lời với Nghiêm Khắc và Lận, bắt cá cả hai tay. Mặc dù chưa tìm thấy Lưu Nhảy Vọt, nhưng Hàn Thăng Lợi đã lo lắng không biết sau này, khi đã tìm thấy Lưu Nhảy Vọt, thì giao gã cho ai. Đã cười trên lưng hổ rồi. Nhưng hai bên đều ép ghê quá, không dám không tìm. Đành đi một bước, dòm một bước. Hăng cứ coi như Lưu Nhảy Vọt chưa rời khỏi Bắc Kinh, lần lượt đến hai nơi ấy tìm. Đợi khi tìm được thì chuyện giao Lưu Nhảy Vọt cho ai sẽ tùy cơ mà ứng biến.

Nơi đầu tiên mà Hàn Thăng Lợi có thể nghĩ đến, nhưng người khác không tài nào nghĩ đến, đó là Hiệu tóc Man Lệ. Trước khi Lưu Nhảy Vọt mất tích, mỗi khi Hàn Thăng Lợi đến đòi nợ Lưu Nhảy Vọt, nếu gã không có ở nhà ăn công trường, thì Hàn Thăng Lợi chỉ cần xuyên qua một con hẻm để tìm, bởi gã ta chắc chắn đang ở Hiệu tóc Man Lệ. Lúc ấy, Hàn Thăng Lợi đã đoán già đoán non không biết Lưu Nhảy Vọt đã lên giường với bà chủ hiệu tóc hay chưa. Nhân chuyện đòi nợ, Hàn Thăng Lợi để ý cử chỉ lời nói của hai người, đoán chắc bọn họ chưa lên giường với nhau. Thật ra, cũng chẳng cần phải để ý cử chỉ lời nói, đàn ông thường chạy qua chỗ đàn bà, chứng tỏ hai người chưa có chuyện gì. Còn một khi đã có chuyện, thì lô-gíc trên thường là đảo ngược lại, đàn bà đến tìm đàn ông. Hàn Thăng Lợi cười thầm trong bụng, rằng cái lão Lưu Nhảy Vọt này cũng chỉ công

cốc công cò thôi. Chính bởi vậy, nên Hàn Thăng Lợi lại đoán chắc Lưu Nhảy Vọt không trốn ở chỗ đó. Thứ nhất là vì nơi đây gần công trường quá. Trước đây, ngày nào Lưu Nhảy Vọt cũng mò tới Hiệu tóc, mọi người đều biết cả, nếu trốn ở đó thì lộ liễu quá, Lưu Nhảy Vọt chắc sẽ không ngu ngốc đến độ như thế. Thứ hai là vì quan hệ giữa Lưu Nhảy Vọt với bà chủ hiệu tóc chưa đến mức ấy. Gặp chuyện to tát thế này, kể cả muốn trốn ở đó thì cô ta cũng chẳng chấp nhận. Nhưng sự việc cũng không thể chỉ suy xét theo lý lẽ thông thường được. Để chắc chắn, Hàn Thăng Lợi vẫn quyết định tới Hiệu tóc Man Lệ một chuyến để dò la hư thực. Rời khỏi Quán trà lão Tề, Hàn Thăng Lợi đi tàu điện ngầm, rồi đổi ba lần xe buýt, đến ngoại ô phía đông Bắc Kinh, tìm đến Hiệu tóc Man Lệ. Lúc đó xâm xâm tối, mọi người đều đang ăn tối, nên trong hiệu tóc không có khách. Mã Man Lệ cũng không có nhà, chỉ còn lại mỗi ả Dương Ngọc Hoàn chuyên gọi đầu mát-xa cho khách. ả đang nằm trên ghế cắt tóc, hai bắp chân mập mạp vắt vẻo trên bàn cắt tóc, tay nhí nhoáy bấm tin nhắn trên điện thoại di động. Hiệu tóc rất yên ắng, không có vẻ gì bất bình thường. Nhưng Hàn Thăng Lợi lại nảy ra một ý. Ý không đợi Mã Man Lệ về, mà đưa mắt ra hiệu với Dương Ngọc Hoàn, rồi đi thẳng vào buồng trong để mát-xa. Mạnh vì gạo, bạo vì tiền. Đang có sẵn một vạn tệ Nghiêm Khắc cho, nên Hàn Thăng Lợi bạo gan hẳn. Loáng cái xong việc, Dương Ngọc Hoàn định đứng dậy, thì Hàn Thăng Lợi ghì chặt lấy tấm thân trần của ả, làm ra vẻ vô tình, hỏi:

– Ngọc Hoàn này, hai hôm nay Lưu Nhảy Vọt có tới không em?

Hàn Thăng Lợi biết Dương Ngọc Hoàn ghét Lưu Nhảy Vọt. Bởi Lưu Nhảy Vọt ngày nào cũng đến hiệu tóc ngồi lì ở đó, ảnh hưởng đến chuyện mát-xa của ả. Bây giờ mà bất ngờ hỏi, Dương Ngọc Hoàn chắc chắn sẽ không bao che cho lão ta. Dương Ngọc Hoàn không bao che cho Lưu Nhảy Vọt, nhưng ả vẫn gạt Hàn Thăng Lợi ra, đứng dậy mặc quần áo:

– Không thấy.

Hàn Thăng Lợi:

– Em có biết lão ta đi đâu không?

Dương Ngọc Hoàn trợn mắt nhìn Hàn Thăng Lợi:

– Lão ấy có phải là bồ em đâu. Muốn tìm lão ấy, sao anh lại hỏi em. Đến thẳng bếp ăn công trường mà tìm.

Hàn Thăng Lợi biết Dương Ngọc Hoàn không biết gì về chuyện đã xảy ra với Lưu Nhảy Vọt. Hắn mặc quần áo rồi ra buồng ngoài. Đúng lúc Mã Man Lệ xách một túi ni-lon cỡ gà đi vào. Hiệu tóc Man Lệ vẫn quy tắc cũ, bà chủ nấu cơm, còn ả nhân viên làm thuê Dương Ngọc Hoàn thì chỉ chực ăn sẵn. Hàn Thăng Lợi lại làm ra vẻ buồn bã:

– Cũng chẳng biết Lưu Nhảy Vọt đi đâu.

Lại bảo:

– Tôi đã phát hiện ra tên trộm túi của lão ta rồi.

Rồi lén quan sát Mã Man Lệ. Nghe đến ba chữ “Lưu Nhảy Vọt”, Mã Man Lệ không hề có biểu hiện gì bất thường, cũng chẳng thèm để ý đến Hàn Thăng Lợi, đi thẳng đến bể nước để rửa cổ gà. Dường như câu chuyện chẳng liên quan gì đến cô ta. Hàn Thăng Lợi bèn khăng định, Lưu Nhảy Vọt không trốn ở đây. Vả lại, cái hiệu tóc to bằng mắt muối. Buồng trong lại là lãnh địa của Dương Ngọc Hoàn. Lưu Nhảy Vọt có muốn trốn, cũng chẳng có chỗ mà trốn.

Còn một nơi nữa Lưu Nhảy Vọt có thể náu mình. Chỗ này Hàn Thăng Lợi có thể nghĩ đến, chứ người khác chẳng thể nào nghĩ đến. Chính là chỗ lão Cao bán mỳ Hà Nam trên phố Tam Khỏa Thụ làng Ngụy Công. Hơn mười hôm trước, Hàn Thăng Lợi trộm đồ ở làng Ngụy Công, bị đám Tân Cương bắt, lão Cao đứng ra làm người bảo lãnh cho Hàn Thăng Lợi. Hàn Thăng Lợi, lão Cao và Lưu Nhảy Vọt đều cùng quê Lạc Thủy. Hàn Thăng Lợi biết Lưu Nhảy Vọt thân với lão Cao. Khi đến quán mỳ của lão Cao, Hàn Thăng Lợi đã gặp Lưu Nhảy Vọt ở đây không dưới mười lần. Từ công trường của Lưu Nhảy Vọt ở ngoại ô phía đông Bắc Kinh đến làng Ngụy Công ngoại ô phía tây Bắc Kinh, phải đổi xe buýt năm, sáu bận. Bình thường không tắc xe, phải mất hai tiếng đồng hồ. Nếu đi vào các ngày làm việc, từ thứ hai đến thứ sáu, tắc xe, chưa biết chừng, phải mất ba tiếng đến

năm tiếng đồng hồ. Vào những ngày làm việc, Hàn Thăng Lợi cũng gặp Lưu Nhảy Vọt ở chỗ lão Cao, bèn đoán chắc quan hệ giữa hai người không phải chỗ quen biết bình thường. Có lúc bắt gặp Lưu Nhảy Vọt và lão Cao ngồi cạnh nhau, chẳng nói năng gì, chỉ hút thuốc. Hút thuốc chán chê, trông thần sắc hai người, thì mặc dù bọn họ chẳng nói năng gì, nhưng dường như chẳng có chuyện gì là bọn họ chưa nói. Nếu là buổi tối, đến mười giờ, Lưu Nhảy Vọt sợ lỡ chuyến xe cuối, đứng dậy ra về. Lão Cao bèn tiễn gã tới tận cửa, rồi dặn dò:

– Lúc sang đường, nhớ cẩn thận.

Lưu Nhảy Vọt bảo:

– Tuần sau bận, tôi không đến đâu.

Rồi rảo bước thật nhanh. Nếu như gặp bọn họ lúc ban ngày, khách khứa đông, lại thấy Lưu Nhảy Vọt vớt thuốc lá, chui vào bếp phụ lão Cao làm mỳ. Hàn Thăng Lợi nghĩ, hai người đều là đầu bếp, lại là đồng hương, nên hợp nhau. Nhưng khi Hàn Thăng Lợi hỏi nhỏ lão Cao, lão Cao lại bảo, hồi ở quê, hai người cùng làm đầu bếp trong nhà hàng Tường Ký ở thị trấn Lạc Thủy. Hồi ấy, ngày nào cũng chạm mặt nhau, chẳng thấy hợp. Nhà bếp mất một nửa lọ dầu ăn. Chủ nhà hàng truy hỏi. Lão Cao nghi Lưu Nhảy Vọt là thủ phạm, còn Lưu Nhảy Vọt lại nghi lão Cao là thủ phạm. Hai người cãi nhau một trận to vì khói lửa, nửa tháng cũng không thèm nói chuyện với nhau. Sau đó, cả hai lần lượt lên Bắc Kinh, bắt đầu việc ai nấy làm. Có khi mười ngày, nửa tháng không trông thấy nhau. Đâm ra lại muốn tâm sự với nhau. Bây giờ, nhắc lại chuyện xưa ở Tường Ký, hai người lại phá lên cười. Bây giờ, Lưu Nhảy Vọt mất tích. Lão ta chẳng có chỗ nào để trốn cả. Giờ, chỗ có thể ẩn nấu được chỉ có thể là quán mỳ của lão Cao mà thôi. Chưa biết chừng, cái lão Lưu Nhảy Vọt còn đang nấu mỳ trong bếp nhà lão Cao ấy chứ. Rời khỏi Hiệu tóc Man Lệ, Hàn Thăng Lợi tới thẳng Tam Khóa Thụ làng Ngụy Công. Hơn mười ngày nay, vì khoản nợ đám Tân Cương, mà Hàn Thăng Lợi cứ nghĩ đến làng Ngụy Thôn là phát sợ. Nhưng bây giờ, ân oán với đám Tân Cương đã giải quyết xong, quay trở lại chốn ấy, Hàn Thăng Lợi thấy tự tin hẳn. Lúc đến quán mỳ, lão Cao đi chợ mua thức ăn

chưa về. Hàn Thăng Lợi tranh thủ dòm ngó trong ngoài quán, không thấy Lưu Nhảy Vọt đâu. Hàn Thăng Lợi ngỡ lão Cao giấu Lưu Nhảy Vọt ở chỗ khác, bèn đợi lão Cao đi chợ về. Vừa định hỏi xem Lưu Nhảy Vọt đang ở đâu, thì không ngờ lão Cao vút toẹt mớ rau cần xuống đất, gậy gõ với y trước. Không để cho Hàn Thăng Lợi kịp hỏi chuyện Lưu Nhảy Vọt, lão Cao vẫn cứ nói chuyện đấm Tân Cương. Hàn Thăng Lợi ngạc nhiên:

– Chuyện giải quyết xong rồi còn gì?

Lão Cao trợn mắt:

– Chuyện mà thì xong rồi. Nhưng chuyện của tao thì mới chỉ bắt đầu thôi.

Thì ra, kể từ khi lão Cao làm người bảo lãnh cho Hàn Thăng Lợi, chỉ vì Hàn Thăng Lợi hàng ngày nộp tiền không kịp thời toàn tránh mặt, nên đấm Tân Cương bèn đến gây sự với lão Cao. Hơn mười năm nay, đấm trẻ con Tân Cương cũng theo bố mẹ chúng bám rễ ở làng Ngụy Công này. Người lớn gây sự với lão Cao, thì bọn trẻ con kiếm cớ gây sự với con của lão Cao. Mấy đứa trẻ dân tộc Duy Ngô Nhĩ tầm mười, mười mấy tuổi ngày nào cũng bán dao Duy Ngô Nhĩ hoặc lau giày ngoài phố. Bây giờ, chúng có thêm một công việc nữa, là chặn đường con trai lão Cao trấn tiền. Con lão Cao đưa tiền, bọn chúng mới cho đi. Còn nếu không mang theo tiền, sẽ bị bọn chúng nện cho một trận. Bọn chúng còn quy định, tiền mang theo người không được ít hơn hai mươi tệ. Nếu ít hơn, đánh. Kể từ khi lão Cao làm người bảo lãnh cho Hàn Thăng Lợi, con trai lão đã bị đánh tới năm bận. Đám ra, nếu trong người không có đủ hai mươi tệ, thằng con lão không dám thò chân ra ngoài. Sau đó, Tào đại ca ra mặt, trả hết số tiền phạt của Hàn Thăng Lợi cho đấm Tân Cương. Chuyện người lớn đã chấm dứt, nhưng chuyện của bọn trẻ con vẫn cứ tiếp diễn. Hôm qua, con trai lão Cao ra phố mua que kem, lại bị bọn trẻ con Tân Cương chặn đường, nện cho một trận. Sáng nay, nó chẳng dám đi học. Hàn Thăng Lợi nghe xong, cũng rất tức giận:

– Bọn này láo toét thật, không tuân thủ thỏa thuận gì cả. Để tôi về tôi mách Tào đại ca.

Lão Cao không biết Tào đại ca là ai, bảo:

– Họa do mày gây ra. Kể từ ngày mai, ngày nào mày cũng phải đưa con tao đi học. Còn không, không xong với tao đâu.

Hàn Thăng Lợi làu bàu:

– Tôi còn đang bận.

Lại bảo, tất cả chuyện này không trách đám Tân Cương, không trách Hàn Thăng Lợi, mà chỉ trách Lưu Nhảy Vọt. Lưu Nhảy Vọt nợ tiền y không trả, làm cho y không có tiền trả đám Tân Cương, nên mới xảy ra chuyện đám người lớn, trẻ con Tân Cương vào hùa bắt nạt bố con lão Cao. Hàn Thăng Lợi cứ nói vung lên, chẳng cần biết như thế là sai với sự thật, rằng số tiền mà Lưu Nhảy Vọt nợ y so với số tiền y nợ đám người Tân Cương chỉ như muối bỏ bể. Cũng vì bởi nóng lòng tìm Lưu Nhảy Vọt, cảm thấy chuyện tìm Lưu Nhảy Vọt bây giờ quan trọng hơn chuyện con trai lão Cao bị đánh. Chính bởi quan trọng, nên Hàn Thăng Lợi mới rút ra hai trăm tệ, đập lên bàn:

– Số tiền này, đưa cho con trai ông. Hai trăm tệ, đủ để nó không bị đánh mười bận. Đã nhường mười bận, mà bọn Tân Cương vẫn ngựa quen đường cũ, tôi sẽ nói chuyện với chúng nó bằng dao kiếm.

Trông số tiền trên bàn, lão Cao sững sốt. Không biết Hàn Thăng Lợi đang chơi nước cờ gì. Hàn Thăng Lợi lại bảo:

– Ông bảo Lưu Nhảy Vọt trả tiền tôi. Lão ta trả xong, tôi cho ông một nghìn tệ, coi như bồi thường tổn thất tinh thần, không để ông phải bảo lãnh sông.

Lão Cao sập bẫy của Hàn Thăng Lợi. Qua chuyện này, lão thấy Hàn Thăng Lợi trượng nghĩa hơn bao nhiêu. Lão nói ngay:

– Đợi tao tí. Tao đến công trường gọi lão ta ngay bây giờ.

Liền cởi tạp dề, toan bước ra ngoài. Hàn Thăng Lợi ngay lập tức nhận ra, Lưu Nhảy Vọt không hề trốn ở chỗ lão Cao. Không những thế, lão Cao cũng chẳng hề biết chuyện Lưu Nhảy Vọt mất tích, còn tưởng lão ta giờ này đang nấu cơm ở công trường. Những gì lão Cao biết về Lưu Nhảy Vọt

thậm chí còn chẳng bằng Hàn Thăng Lợi. Thế thì chẳng trông mong gì được ở lão ta. Hàn Thăng Lợi bèn ngăn lão Cao lại:

– Lưu Nhảy Vọt bao lâu không đến đây rồi?

Lão Cao ngẫm nghĩ, rồi thốt lên:

– Ừ nhỉ, cũng phải hơn nửa tháng rồi.

Rồi tỏ vẻ không hiểu:

– Lão ta nợ tiền mày, sao lại tránh mặt cả tao nhỉ?

Trông thần sắc lão Cao, không giống với giả vờ. Hàn Thăng Lợi thất vọng tràn trề, chẳng buồn con cà con kê với lão Cao, vợ vợi hai trăm tệ trên bàn rồi quay người đi thẳng.

Hiệu tóc Man Lệ không có, quán mỳ của lão Cao cũng không có. Hàn Thăng Lợi bèn chắc chắn Lưu Nhảy Vọt không còn ở Bắc Kinh, mà đã trốn đi nơi khác. Không ở Bắc Kinh cũng hay. Chuyện tìm Lưu Nhảy Vọt, chỉ có Tào đại ca sốt sắng, hai người thượng lưu không quen biết ở Quán trà lão Tề sốt sắng, kể cả Nhiệm Bảo Lương cũng sốt sắng, chứ bản thân Hàn Thăng Lợi chẳng có cái đích gì mà phải sốt sắng. Không tìm thấy cũng có cái hay của nó. Chứ nếu tìm thấy thật, thì chuyện nộp Lưu Nhảy Vọt cho ai, cho Tào đại ca, hay cho Nghiêm Khắc cũng đều gay go cả. Hàn Thăng Lợi thông báo tin này cho Tào đại ca và Nghiêm Khắc biết. Bọn họ càng sốt sắng. Hàn Thăng Lợi cũng giả vờ sốt sắng theo. Hàn Thăng Lợi biết, cái sốt sắng của Tào đại ca khác với cái sốt sắng của Nghiêm Khắc. Y ở giữa, nhưng chẳng liên quan gì đến cái sự sốt sắng của bọn họ cả.

Nhưng Lưu Nhảy Vọt đã bị bọn người ở lò vịt của Tào đại ca bắt. Chuyện bắt được Lưu Nhảy Vọt không liên quan gì đến Hàn Thăng Lợi, mà liên quan đến một người khác. Người đó chính là Thanh Diện Thú Dương Chí đang nằm dưỡng thương tại nơi trú ngụ của băng Đường Sơn. Tối hôm ấy, dưới chân cầu Tứ Quý Thanh, Thanh Diện Thú Dương Chí bị bọn Tiểu Bạch – lái xe của Nghiêm Khắc – đánh gãy hai chiếc xương sườn. Vì chiếc USB, nên hắn mới bị đánh. Cũng bởi chiếc USB là giả, nên nó mới cứu được mạng sống của hắn. Khi bọn Tiểu Bạch lao đến khu chợ đầu

mối để truy đuổi Lưu Nhảy Vọt, thì Thanh Diện Thú Dương Chí lồm cồm bò dậy định chạy. Nhưng lại bị người được Tiểu Bạch phái ở lại trông chặn lại. Cù Lợi bảo:

– Một thằng lừa đảo, giữ nó lại, cũng chẳng tích sự gì.

Thanh Diện Thú Dương Chí lúc ấy mới lảo đảo chạy ra cầu Tứ Quý Thanh, chặn một chiếc tắc-xi, chuồn thẳng. Hắn vừa cảm ơn chiếc USB giả, vừa cảm ơn bà chủ ngôi biệt thự. Hai chiếc xương sườn bị gãy có cái dở, nhưng cũng có cái hay. Một là nó khiến hắn phải triệt để theo về với Tào. Đã gãy xương sườn thì trong thời gian ngắn không thể ra ngoài tác nghiệp được, phải có một chỗ để dưỡng thương. Trước đây, hắn còn do dự chuyện theo về với Tào hay không, nhưng bây giờ thì hắn không còn gì để do dự nữa. Vốn dĩ, hắn có thể không theo về với Tào. Ở Thạch Cảnh Sơn cũng có một hang ổ của bọn trộm người Sơn Tây. Ở đó cũng có thể dưỡng thương. Nhưng nơi đó giống như đồng chiêm trũng, xét về lâu dài, muốn yên thân gửi phận, phải nung nấu nơi cao ráo. Quan trọng hơn, theo về với ai không quan trọng, cái chính là ai có thể thay hắn tìm thấy chiếc USB thật. Hắn bị đánh trọng thương, tên đầu bếp cầm chiếc USB chạy mất. Chiếc USB lại chính là tiền. Lần trước, hắn tổng tiền Cù Lợi, hét giá ba mươi vạn, mà Cù Lợi không hề kì kèo bớt một thêm hai, chứng tỏ, giá trị của chiếc USB có thể lên tới năm mươi vạn. Một vụ làm ăn như thế, không thể nào bỏ qua được. Muốn tìm tên đầu bếp và chiếc USB, khó có thể trông đợi vào mấy tên trộm còm Sơn Tây. Gặp chuyện to tát thế này, dựa vào người như Tào vẫn hơn. Với lại, hắn vẫn còn nợ đám Tào tiền thua bạc. Để cho Tào đi tìm chiếc USB này và tiền, rồi thì hắn ăn phần trăm và thanh toán với Tào. Coi như lấy mỡ nó rán nó. Tính toán thiệt hơn các mặt xong, Thanh Diện Thú Dương Chí quyết định theo về với Tào. Lúc nằm ở nơi trú ngụ của đám Đường Sơn, Thanh Diện Thú Dương Chí thấy toàn thân đau nhức. Nhưng đêm hôm ấy, tự dưng phát hiện, trong lúc đau đớn, “thằng em” phía dưới lại hơi cựa quậy. “Thằng em” của hắn vốn hỏng rồi, mấy hôm nay, hắn sốt sắng cũng vì chuyện này. Vì chuyện này mà muốn đi giết người. Nhưng khi nhìn trộm tấm thân trần truồng của Cù Lợi, “thằng em”

liền nhóm dậy. Sau bị Cù Lợi phát hiện, hét tướng lên, “thằng em” lại sợ rụt cổ. Bây giờ, trong lúc nửa người trên đau nhức, thì “thằng em” phía dưới lại tự nhúc nhắc dậy. Trước đây trong lòng cứ sợ, nay có thể vì bị trận đòn của đám Tiểu Bạch, chỉ mãi sợ đám Tiểu Bạch, quên mất cái sợ khác trong lòng. Hoặc giả, cái sợ trong lòng đã bị đám Tiểu Bạch đánh bật ra ngoài. Cái sợ ngóc dậy lần này của “thằng em” khác hẳn với lần trước. Thanh Diện Thú Dương Chí sướng rơn. Trận đòn này coi như cũng đáng lắm. Gãy mấy cái xương sườn cũng đáng lắm. Đối với Thanh Diện Thú Dương Chí, chuyện “thằng em” ngóc dậy được còn quan trọng hơn cả việc tìm thấy chiếc USB. Thanh Diện Thú Dương Chí đã lại trở thành Thanh Diện Thú Dương Chí của ngày xưa. Mặc dù cơ thể bất động, nhưng đầu óc hẳn lại rất hoạt bát. Sau lúc hoạt bát, bắt đầu nghĩ đến những nơi Lưu Nhảy Vọt có khả năng tới. Nghĩ suốt từ đêm tới sáng, cuối cùng nghĩ tới một nơi.

Đầu tiên, hẳn phán đoán tên đầu bếp này chưa rời khỏi Bắc Kinh. Tên đầu bếp chưa rời khỏi Bắc Kinh không phải vì chiếc USB. Qua quá trình làm bạn với tên đầu bếp để tổng tiền Cù Lợi, Thanh Diện Thú Dương Chí phát hiện, tên đầu bếp này rất nhát gan. Không những thế, trong suốt quá trình tổng tiền, điều tên đầu bếp quan tâm không phải là chiếc USB, mà vẫn là chiếc túi gã ta bị mất, chính xác hơn là tờ giấy ghi nợ trong chiếc túi, trên đó ghi số tiền sáu vạn tệ. Chứng tỏ, gã ta là kẻ chỉ quan tâm đến những cái nhỏ nhặt, chứ không hề quan tâm đến những cái to tát. Nếu như gã ta quan tâm đến điều to tát, thấy Thanh Diện Thú Dương Chí bị đánh dưới chân cầu Tứ Quý Thanh, tất cả đều từ chiếc USB mà ra, cộng với tính nhát gan, chỉ còn mình gã, gã sẽ không dám lấy chiếc USB ra để tiếp tục tổng tiền. Để không bị bắt, gã ta sẽ trốn khỏi Bắc Kinh. Nhưng chính bởi gã ta là kẻ chỉ quan tâm đến những điều nhỏ nhặt, không quan tâm đến những điều to tát, không vì chiếc USB, mà chỉ vì chiếc túi bị mất, vì tờ giấy ghi nợ trong chiếc túi, vì số tiền sáu vạn tệ, nên gã sẽ không rời khỏi Bắc Kinh, mà vẫn ở lại để tiếp tục tìm. Nhát gan với chuyện lớn, nhưng liều lĩnh với chuyện nhỏ, nhát gan vì người khác, nhưng liều lĩnh vì bản thân, đó chính là gã đầu bếp Lưu Nhảy Vọt trong sự phân tích, suy luận của Thanh Diện Thú Dương

Chí. Một khi đã phân tích thấu đáo đối phương rồi, hoặc giả, sau khi đã biết được suy nghĩ của đối phương rồi, thì chuyện đoán xem gã ta đang ở đâu không phải chuyện khó khăn.

Thanh Diện Thú Dương Chí quả thật đã đoán đúng. Lưu Nhảy Vọt mất tích, nhưng vẫn không rời khỏi Bắc Kinh. Đúng như Thanh Diện Thú Dương Chí phân tích, gã không rời khỏi Bắc Kinh, không phải vì chiếc USB, mà là để tìm lại chiếc túi gã bị mất. Đêm hôm ấy, sau khi cùng Lưu Nhảy Vọt xem nội dung trong chiếc USB, Mã Man Lệ đã khuyên gã lập tức rời khỏi công trường, rời khỏi Bắc Kinh, trốn đi nơi khác. Chiếc USB mà Lưu Nhảy Vọt và Mã Man Lệ biết, khác với chiếc USB mà Thanh Diện Thú Dương Chí vốn biết. Thanh Diện Thú Dương Chí chỉ biết chiếc USB đáng tiền, chứ không biết vì sao nó lại đáng tiền. Chỉ biết bị người ta đánh, chứ không biết có thể sẽ mất mạng. Lưu Nhảy Vọt trước đây cũng không biết. Nhưng sau khi cùng Mã Man Lệ xem nội dung chiếc USB, thì gã biết đây không phải là chuyện tiền nong, mà là chuyện mạng sống. Mã Man Lệ khuyên Lưu Nhảy Vọt, kể cả quê gã ở Hà Nam cũng không được về, đề phòng có kẻ lần theo dấu vết, về đến Hà Nam bắt gã. Mã Man Lệ khuyên Lưu Nhảy Vọt như vậy, vừa vì Lưu Nhảy Vọt, vừa vì cả cô ta. Bởi cô ta cũng đã biết nội dung chiếc USB. Nhưng Lưu Nhảy Vọt không nghe lời Mã Man Lệ. Bề ngoài ra vẻ nghe lời, nhưng thực ra trong bụng thì không. Lúc trước mặt thì nghe lời, nhưng sau khi hai người chia tay, Lưu Nhảy Vọt liền đổi ý. Cũng không phải là không nghe theo hoàn toàn, mà nghe theo một nửa. Gã mất tích khỏi công trường, nhưng không đi khỏi Bắc Kinh. Mặc dù gã sợ chiếc USB, nhưng càng sợ tờ giấy ghi nợ bị mất. Nếu như không biết chiếc túi này ở trong tay ai, có lẽ Lưu Nhảy Vọt cũng không tìm nữa. Nhưng vì đã biết chiếc túi này bị bọn ba nam một nữ người Cam Túc cướp mất. Lần trước, gã bám theo Thanh Diện Thú Dương Chí, cũng đã đi qua túp nhà của bọn ba nam một nữ ở ngoại ô phía đông Bắc Kinh. Đã biết hang ổ của bọn cướp, mà không đi tìm thì kể cũng tiếc rẻ. Một bên là mạng sống, một bên là tài sản bị mất, bên nào nặng, bên nào nhẹ? Nghĩ ngợi chán chê, Lưu Nhảy Vọt quyết định chọn phương án giữa. Nghĩa là, không thể

không tìm, nhưng thời gian tìm không được quá lâu. Ba ngày. Tìm tiếp ba ngày nữa. Rồi gã sẽ rời khỏi Bắc Kinh, cho dù là tìm được hay không tìm được. Nhưng đã bỏ công trường, thì cũng phải có lấy một nơi nghỉ chân. Suy nghĩ của Lưu Nhảy Vọt khác với Hàn Thăng Lợi. Hàn Thăng Lợi ngỡ gã sẽ tới Hiệu tóc Man Lệ, hoặc chỗ lão Cao ở làng Ngụy Công. Thực ra, hai nơi này, Lưu Nhảy Vọt đều đã nghĩ tới, nhưng đều không đi. Không phải vì thấy hai người này không tin cậy. Hoặc giả, gã đã hứa với Mã Man Lệ là sẽ rời khỏi Bắc Kinh, nếu vẫn ở lại, Mã Man Lệ sẽ gây sự với gã. Mà vì chuyện đã đến nước này, Lưu Nhảy Vọt của bây giờ không còn là Lưu Nhảy Vọt của trước đây nữa, gã đang ôm trong tay đến mấy mạng người, nên cảm thấy hai nơi đó đều không an toàn. Vậy ở đâu an toàn nhất? Không phải nhà bạn bè, mà là nơi không ai nghĩ ra. Không phải nơi ít người, mà là nơi đông người. Ở đâu đông người nhất? Ga tàu hỏa. Người đông, có chỗ trốn. Nếu chẳng may có gì bất trắc, còn tri hô được. Bởi vậy, hai ngày nay, ngoài những lúc tìm túi, Lưu Nhảy Vọt đều nấu mình ở ga Tây Bắc Kinh. Ngủ lẫn trong dòng người tứ xứ xa lạ.

Nhưng đám người ở lò vẹt của Tào đại ca bắt được Lưu Nhảy Vọt không phải ở ga Tây Bắc Kinh. Thanh Diện Thú Dương Chí nghĩ rất nhiều nơi, nhưng cũng giống như Hàn Thăng Lợi, không nghĩ đến ga tàu hỏa. Nhưng hẳn ta nghĩ đến một nơi mà Hàn Thăng Lợi không nghĩ đến, nhưng lại trùng với suy nghĩ của Lưu Nhảy Vọt, đó chính là hang ổ cũ của đám ba nam một nữ người Cam Túc. Chính tại nơi đó, Thanh Diện Thú Dương Chí đã bị đám ba nam một nữ cướp. Thanh Diện Thú Dương Chí từng tới nơi ấy để báo thù, Lưu Nhảy Vọt cũng đã bám theo hẳn tới đó. Nhưng đám ba nam một nữ ấy đã chuyển ổ từ lâu lâu rồi. Lần Thanh Diện Thú Dương Chí gặp lại bọn chúng không phải ở ngoại ô phía đông Bắc Kinh, mà là ở Thạch Cảnh Sơn, ngoại ô phía tây Bắc Kinh. Nhưng chuyện bọn chúng rời ổ, chỉ có Thanh Diện Thú Dương Chí biết, chứ Lưu Nhảy Vọt chưa hề biết. Thanh Diện Thú Dương Chí đoán, Lưu Nhảy Vọt bây giờ muốn tìm túi, thì phải tìm bọn ba nam một nữ người Cam Túc. Mà đã tìm bọn này, thì chắc chắn phải tới hang ổ cũ của bọn chúng ở ngoại ô phía đông Bắc Kinh.

Thanh Diện Thú Dương Chí đem suy nghĩ của mình nói với Tào. Tào lập tức phái Thôi Đầu trọc mang theo mấy tên đàn em tới ngay con hẻm ở ngoại ô phía đông. Con hẻm ấy chẳng xa lạ gì với Thôi Đầu trọc. Bởi mấy hôm trước, hắn đã chặn đường Thanh Diện Thú Dương Chí ở đó, rồi bảo Thanh Diện Thú Dương Chí mặc bộ đồng phục của nhà hàng, đến biệt thự Bethoven trộm đồ. Thanh Diện Thú Dương Chí quả nhiên đã đoán trúng tâm tư của Lưu Nhảy Vọt. Một giờ đêm hôm ấy, Lưu Nhảy Vọt lén lút tới con hẻm ngoại ô phía đông. Từ con hẻm ấy lại rẽ sang con hẻm khác. Rồi đi đến cuối hẻm, đến trước túp nhà nhỏ, thấy cửa bị khóa, Lưu Nhảy Vọt hơi thất vọng. Nhưng gã không cam tâm, còn muốn ngồi xuống đợi thêm tí nữa. Nhưng chưa kịp ngồi xuống, đã bị đám Thôi Đầu trọc xông ra tóm gọn. Lưu Nhảy Vọt hơi bất ngờ, tưởng đám Tào tìm gã vì chuyện khác, còn đang định nổi nóng. Đùng có vì việc khác mà làm lỡ việc đại sự của mình. Nhưng thấy bọn Thôi Đầu trọc chỉ chăm chăm bắt người, chẳng nói chẳng rằng, lại không dám dây dưa với bọn chúng. Lúc tới lò vịt, nghe Tào nói chuyện, thì ra cũng là vì chiếc USB. Lúc ấy, Lưu Nhảy Vọt mới hiểu ra. Lại thêm một đám người nữa tìm chiếc USB. Tào xử lý công việc thích rõ ràng, đàng hoàng. Y từ tốn nói với Lưu Nhảy Vọt, rằng nghe nói Lưu Nhảy Vọt nhặt được một chiếc túi. Chiếc túi ấy lại ở biệt thự Bethoven. Biệt thự Bethoven cũng nằm trong vùng quản hạt của y. Kẻ trộm chiếc túi này là Thanh Diện Thú Dương Chí, do y cử đi. Bây giờ, muốn Lưu Nhảy Vọt trả lại y chiếc túi, coi như vật về chủ cũ. Chiếc túi không quan trọng, cái chính là bên trong có một chiếc USB. Chỉ cần đưa chiếc USB ấy ra là được. Xong, ai đi đường nấy. Nghe Tào nói vậy, Lưu Nhảy Vọt biết là y chưa biết nội dung trong chiếc USB. Tào tìm nó cũng chỉ vì tiền. Nhưng Tào chỉ biết chiếc USB đáng tiền, không biết nó còn nguy hiểm đến cả tính mạng. Trông thì giống như chiếc USB, nhưng thật ra, nó là một quả bom. Nhưng Lưu Nhảy Vọt không tiện giải thích với Tào về chiếc USB, cũng không tiện giải thích về nỗi khổ tâm của mình. Không đưa chiếc USB cho Tào là tốt cho Tào. Còn nếu đưa cho Tào, coi như Tào đã buộc một quả bom bên mình. Gã chẳng sợ Tào chết vì bom nổ. Nhưng nếu như mình đưa chiếc USB ra, chứng tỏ chiếc USB từ tay mình mà ra. Nếu như bom nổ, mình

cũng chết theo. Vốn là một chuyện, nhưng sẽ lại biến thành chuyện thứ ba. Lưu Nhảy Vọt đành giả vờ ngây ngô, bảo mình không nhặt được chiếc túi ấy. Càng chưa bao giờ trông thấy chiếc USB như lời Tào nói. Gã nói y như đã từng nói với Thanh Diện Thú Dương Chí trước đây. Lần trước, Thanh Diện Thú Dương Chí tin, nhưng bây giờ Tào không tin. Tào bảo Lưu Nhảy Vọt cố nghĩ lại xem, đừng để mất hòa khí. Lưu Nhảy Vọt cuống quýt, nếu nhặt được chiếc túi và cầm chiếc USB thật, thì nhiều người tìm như thế, gã đã đưa ra từ lâu rồi. Mình là một anh đầu bếp. Chiếc USB ấy chẳng tích sự gì với mình cả. Tào thấy Lưu Nhảy Vọt không chịu nói, thở dài, chấp tay sau lưng rồi quay người đi ra lò vẹt. Tào vừa chấp tay sau lưng đi ra, thì đám Thôi Đầu trọc bèn treo Lưu Nhảy Vọt lên xà nhà, rồi tra tấn. Trong lúc tra tấn, kẻ nào ra đòn mạnh nhất? Hàn Thăng Lợi. Hàn Thăng Lợi ra đòn nặng, không phải vì Lưu Nhảy Vọt nợ tiền y mãi không trả. Hoặc giả, Lưu Nhảy Vọt mất tích, không trốn ở Hiệu tóc Man Lệ và chỗ Lão Cao làng Ngụy Công, làm y tổn công tìm. Mà vì y đã chắc chắn Lưu Nhảy Vọt đã rời Bắc Kinh, nhưng Lưu Nhảy Vọt lại vẫn quanh quẩn ở Bắc Kinh. Lưu Nhảy Vọt không để cho y bắt được, mà lại để cho Thanh Diện Thú Dương Chí bắt được. Hàn Thăng Lợi cảm thấy mất mặt quá. Việc đầu tiên Tào đại ca giao cho y làm, vậy mà y lại làm hỏng mất. Coi như Tào đại ca đã mất không một vạn sáu tệ để trả cho đám Tân Cương hộ y. Tào mặc dù không nói gì, nhưng trong lòng Hàn Thăng Lợi thấy thấp thỏm. Bây giờ, đá Lưu Nhảy Vọt thêm vài đá, tát thêm vài tát, ngoài chuyện cho hả giận ra, cũng coi như lấy công chuộc tội với Tào đại ca. Thấy Hàn Thăng Lợi đánh đấm túi bụi, không chỉ Lưu Nhảy Vọt sừng sốt, mà cả đám Thôi Đầu trọc cũng sừng sốt, bởi ai cũng biết y và Lưu Nhảy Vọt trước đây là bạn thân. Thôi Đầu trọc thở dài:

– Thăng này khốn nạn quá.

Lưu Nhảy Vọt bị đánh chảy máu mũi máu mồm, nhưng vẫn cắn răng, bảo không nhặt được chiếc túi, cũng không cầm chiếc USB. Đám Thôi Đầu trọc cho là gã cứng đầu, lại đánh tiếp. Hàn Thăng Lợi hăng hái nhất, vớ tấm ván gỗ lên định nện Lưu Nhảy Vọt. Vừa lúc Tào đại ca đi từ ngoài vào,

chặn đám lâu la lại. Tào bị cảm cúm vẫn chưa khỏi, nước mắt cứ trào ra. Tào lấy tay quệt nước mắt, nom kỹ bản mặt Lưu Nhảy Vọt. Lưu Nhảy Vọt tưởng Tào cũng đánh gã, bèn né tránh theo bản năng. Nhưng Tào không đánh, mà vỗ vỗ vào mặt Lưu Nhảy Vọt:

– Treo ông một đêm. Nếu sáng mai, ông vẫn không chịu nói, thì tôi chịu ông.

Rồi dùng giấy vệ sinh lau mắt, bảo đám lâu la:

– Muộn rồi, tất cả về nghỉ đi.

Rồi nói với Tiểu Mập:

– Chú mày ở lại trông.

Cả bọn nghe theo, lục tục rời khỏi lò vẹt. Tiểu Mập vốn không muốn ở lại trông, nhưng không dám trái lời đại ca. Nó bèn quay sang trút giận lên Lưu Nhảy Vọt. Nó vợ lấy một chiếc giẻ lau trên bàn mổ vẹt, nhét vào mồm gã.

Chương 30

Tiểu Mập

Lưu Nhảy Vọt ngất xỉu. Kể từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ, gã đã bốn lần bị ngất. Lần đầu tiên là năm 1960. Khi ấy Lưu Nhảy Vọt hai tuổi, cả Trung Quốc đói. Ở làng, nhiều người chết vì đói. Lưu Nhảy Vọt có một ông cậu làm trộm, chuyên ra đồng trộm lương thực. Nhờ có ông cậu, Lưu Nhảy Vọt mới không chết đói. Nhưng những thứ ngoài đồng cũng không nhiều, lại có người trông nom. Ông cậu không phải ngày nào cũng có thứ mang về. Hôm ông cậu đi về tay không, Lưu Nhảy Vọt ngất đi vì đói. Lần thứ hai là khi mẹ vợ Hoàng Hiếu Khánh thông dâm với tên Lý Canh Sinh bán rượu rởm, Lưu Nhảy Vọt bắt quả tang bọn họ ngay trên giường, nhưng lại bị Lý Canh Sinh nện cho một trận. Lúc ấy, chỉ mãi uất ức, về đến nhà bỗng ngất xỉu. Ngất vì uất. Còn lần nữa là mấy hôm trước ở nhà Lưu Nhảy Vọt. Khi nghe Thanh Điện Thú Dương Chí bảo chiếc túi của gã đã lại bị đám ba nam một nữ cướp mất, lửa tức trào ngược vào tim, gã lại ngất đi. Ngất vì tức. Lần này, cái sự ngất của gã khác với ba lần trước. Ngất vì bị đánh. Cũng chẳng phải ngất vì bị đánh, mà ngất vì bị treo. Người gã bị treo trên thanh sắt xà gồ, lơ lửng, chân không chạm đất, máu không lên được đầu, mặt gã trắng bợt, hơi thở càng lúc càng nặng. Cũng chẳng phải ngất vì bị treo, mà ngất vì ngạt. Tiểu Mập sợ gã la hét, bèn nhét miếng giẻ vào mồm gã. Chiếc giẻ tọng vào tận vòm họng. Đã vậy, nó không phải là chiếc giẻ thường. Công dụng thường ngày của nó là để lau chùi dao mổ vẹt. Mùi tanh của máu và mùi hôi quện vào nhau. Thế nên, vừa nhét chiếc giẻ vào mồm, là Lưu Nhảy Vọt ngay lập tức ngất xỉu vì ngạt. Ngất xỉu, nhưng không chết, mà còn mơ. Trong mơ, dường như Lưu Nhảy Vọt đã trở về với mười mấy năm về trước, khi ấy, gã vẫn chưa ly hôn với mẹ vợ Hoàng Hiếu Khánh. Gã và vợ dắt thẳng con Lưu Bằng Cử khi ấy độ năm sáu tuổi đi ra chợ phiên. Chợ phiên đông nghịt người. Thằng con bỗng bị lạc trong dòng người chen lấn xô đẩy. Tiếp đến, vợ gã cũng chẳng thấy đâu. Gã lo cuống

cuồng, nhưng không nhắc nổi chân. Muốn hét lên mà không ra tiếng. Trong lúc hoảng hốt, chợt tỉnh dậy. Lưu Nhảy Vọt nhất thời không biết mình đang ở đâu. Sau nhận ra, đây là lò vọt của Tào, mới dần dần chấp nối chuyện xảy ra lúc trước và sau khi bị ngắt, mới nhớ ra tình cảnh hiện tại của mình. Trong lò vọt, đèn vẫn sáng. Tiểu Mập ngủ say tít trên chiếc ghế mây Tào vẫn nằm, miệng ngáy khò khò. Cạnh Lưu Nhảy Vọt còn treo một chiếc lồng chim. Trong lồng có một con sáo. Con sáo do Tào nuôi, chỉ biết nói ba câu. Vì tai nó bị bịt sáo, không nghe thấy âm thanh bên ngoài, nên giấc ngủ của nó cũng có phần đảo lộn. Ban ngày ngủ, ban đêm thức. Trước khi Lưu Nhảy Vọt tỉnh lại, nó đã tỉnh từ bao giờ, đang nhảy nhót trong lồng. Nhảy chán, lại thò đầu ra ngoài ngắm nghía Lưu Nhảy Vọt. Lúc Lưu Nhảy Vọt tỉnh lại, nó chào gã:

– Ăn Tết vui vẻ nhé!

Làm Lưu Nhảy Vọt giật bản mình. Nhưng gã chẳng hơi đâu để ý đến con sáo, dốc sức vùng vẫy đôi chân, miệng ú ớ. Tiểu Mập tỉnh giấc, đến lôi chiếc giẻ trong mồm gã ra xem gã muốn gì. Lưu Nhảy Vọt hỗn hển:

– Nước.

Lại bảo:

– Không chết vì bị đánh, mà vì khát.

Tiểu Mập nhìn Lưu Nhảy Vọt, rồi bưng bình trà Tào để trên bàn lên, bón nước cho Lưu Nhảy Vọt. Lưu Nhảy Vọt uống ừng ực đến no bụng. Tiểu Mập lại toan nhét giẻ vào mồm gã. Lưu Nhảy Vọt bỗng cuống quýt:

– Cho đi vệ sinh cái.

Tiểu Mập:

– Thì cứ tự nhiên đi. Ở đây có đàn bà đâu mà lo.

Lưu Nhảy Vọt hiểu, Tiểu Mập muốn gã đái thẳng ra quần. Lưu Nhảy Vọt bảo:

– Không phải tiểu tiện, đại tiện cơ.

Tiểu Mập nhìn Lưu Nhảy Vọt. Lưu Nhảy Vọt nói tiếp:

– Nếu không chê thối, thì tao ia đây này.

Tiểu Mập nghĩ ngợi giây lát, rồi cởi dây thừng buộc trên tấm gá thép hình tam giác, hạ Lưu Nhảy Vọt xuống. Nó mang tới một chiếc chậu nhựa chuyên dùng để đựng tiết vịt, rồi cởi quần hộ Lưu Nhảy Vọt. Lưu Nhảy Vọt bảo:

– Không cởi dây buộc tay à? Lát nữa, mày lau đít hộ tao chắc?

Tiểu Mập:

– Cởi dây, lỡ ông chạy mất thì sao?

Lưu Nhảy Vọt:

– Bị đánh như tử thế này, chạy thế đéch được?

Lại bảo:

– Anh với chú mày coi như chỗ quen biết. Chú mày giúp anh, chẳng lẽ anh hại chú mày chắc?

Tiểu Mập nghĩ ngợi giây lát, rồi đến bàn mổ vịt lấy con dao nhọn vẫn dùng để chọc tiết vịt. Nó cắt dây thừng trói tay Lưu Nhảy Vọt, rồi gí con dao sát vào mặt gã:

– Ông đừng có giở trò. Không là tôi giết đấy.

Dây trói bị cắt đứt. Giờ thì Lưu Nhảy Vọt không sợ Tiểu Mập nữa. Gã vừa kéo quần, vừa rướn người về phía trước.

– Nói thật với chú mày, anh chán sống từ lâu rồi. Nhanh, chú mày đâm cho anh một phát đi.

Tiểu Mập lùi ra phía sau, mặt đỏ bừng vì sợ:

– Ông đừng ép tôi. Tôi đâm thật đấy.

Lưu Nhảy Vọt giằng ngay lấy con dao từ tay Tiểu Mập:

– Thôi đi chú mày. Đến con vịt còn chẳng dám giết, mà đòi giết người?

Rồi trở giọng:

– Đã đến nước này, đừng nói thứ mày. Đứa nào tao cũng dám giết hết.

Rồi đá Tiểu Mập ngã quay cu đờ, dùng dây thừng trói nó lại. Gã còn tống chiếc giẻ vào mồm nó. Trên chiếc dây phơi sát tường vắt một bộ quần áo của Tào. Lưu Nháy Vọt thay bộ quần áo vấy máu của mình ra, mặc luôn bộ quần áo của Tào, rồi móc hơn hai trăm tệ trong túi áo Tiểu Mập. Gã nhét dao vào người, mở cửa lò vịt, mắt liên láo nhìn quanh rồi chuồn.

Nhưng Lưu Nháy Vọt không ngờ rằng, khi gã ra khỏi lò vịt rồi cầm đầu cầm cổ chạy, thì Thôi Đầu trọc dẫn theo hai tên đàn em vọt ra từ phía sau lò vịt, rồi âm thầm bám theo.

Chương 31

Phương Tuấn Đức

Rời khỏi lò vẹt, Lưu Nhảy Vọt chạy bán sống bán chết đến Huệ tóc Man Lệ. Đến Huệ tóc Man Lệ không phải để trốn, mà để nói với Mã Man Lệ một câu. Bị đám người ở lò vẹt treo lên, đánh cho một trận, Lưu Nhảy Vọt biết chiếc túi của mình không thể tìm tiếp được nữa. Tìm nữa, sẽ mất mạng. Đám bắt được Lưu Nhảy Vọt rồi tra tấn gã chỉ là một bọn, không biết còn bao nhiêu bọn nữa đang ráo riết tìm gã. Vốn tưởng chiếc túi của mình quan trọng hơn chiếc túi nhặt được. Hay ít ra, quan trọng hơn đối với mình, nên mới không rời khỏi Bắc Kinh, khẳng khẳng muốn tìm thấy nó. Bây giờ, cuối cùng đã hiểu ra, thứ trong chiếc túi của người khác còn quan trọng hơn cả thứ trong chiếc túi của mình. Món đồ cũng giống như con người vậy. Quan trọng hay không quan trọng, không phải tự mình quyết là được. Lúc này mới ân hận lúc đầu không nghe lời Mã Man Lệ. Nếu sớm rời khỏi Bắc Kinh, thì đã không bị nguy hiểm ở lò vẹt. Nhưng gã đi tìm Mã Man Lệ không phải để nói lời ân hận, mà để nói chuyện chiếc USB. Đã bỏ trốn khỏi lò vẹt thì sớm muộn đám Tào cũng sẽ phát hiện ra. Nếu lại bị bọn Tào bắt được, thì chắc chắn không phải chuyện tra tấn nữa, mà là mất mạng. Chuyến này đi tìm Mã Man Lệ, cũng coi như “liều chết để nói một câu”. “Liều chết để nói một câu” là câu Lưu Nhảy Vọt hay nghe người diễn cổ thư nói, hồi nghe cổ thư ở quê. Văn cảnh câu nói ấy thường là trên chiến trường, hoặc trong cung điện, hoặc trong tù, hoặc trên pháp trường. Không ngờ, vào thời buổi càn khôn lộng lộng, thế giới thanh bình như bây giờ, câu cổ thư ấy vẫn ứng vào Lưu Nhảy Vọt. Âu cũng là hy hữu.

Phần vì đương lúc hoảng loạn, phần vì vừa bị treo suốt nửa đêm, đầu óc có phần mù mịt, rối loạn, Lưu Nhảy Vọt sau khi đã băng qua hai con hẻm, chợt phát hiện ra mình chạy nhầm đường. Lại quay đầu chạy ngược trở lại. Bất ngờ, gã phát hiện ở một con hẻm khác, dường như lơ mơ có vài bóng người đang vội vàng ẩn nấp. Lưu Nhảy Vọt sợ vã mồ hôi. Lúc này mới

hiểu ra, sau khi mình chạy khỏi lò vẹt, có kẻ đã bám theo. Lúc thoát ra khỏi lò vẹt, Lưu Nhảy Vọt lúc đầu cảm thấy mình may mắn, nhưng sau cảm thấy nghi hoặc. Bọn Tào khó khăn lắm mới bắt được gã, sao lại dễ dàng để cho gã chạy thoát như vậy? Treo Lưu Nhảy Vọt lên giã cho một trận, rồi Tào lại bảo mọi người về hết, chỉ để lại mỗi tên Tiểu Mập nhát như thỏ để trông. Nhưng lúc ấy, gã chỉ mãi chạy tháo thân, không nghĩ sâu xa. Bây giờ mới biết, hóa ra, đây là một cái bẫy. Tào cố ý để cho gã chạy thoát, rồi cử đàn em bám theo gã. Cũng giống như Lưu Nhảy Vọt khi xưa bám theo Thanh Diện Thú Dương Chí. Bám theo không phải là mục đích. Mục đích thật sự là để tìm thấy hang ổ của tên trộm. Tìm thấy hang ổ của tên trộm cũng không quan trọng, cái chính là từ hang ổ của tên trộm, có thể tìm thấy chiếc túi của mình. Bây giờ, Tào cũng cho người bám theo gã, cũng là để tìm ra hang ổ của gã, rồi từ đó tìm ra chiếc USB. Lúc này, Lưu Nhảy Vọt cẩn thận hơn. Phát hiện thấy có người bám theo, nhưng gã vẫn giả vờ như không hay biết, vẫn tiếp tục chạy. Nếu để bọn họ phát hiện ra là gã đã nhìn thấy bọn chúng, thì gã chắc chắn sẽ bị bắt trở lại lò vẹt ngay lập tức. Còn nếu như giả vờ như chưa nhìn thấy bọn chúng, thì gã vẫn có thể chạy tiếp được. Trong lúc chạy, Lưu Nhảy Vọt lại nảy ra một ý. Lúc ra khỏi con hẻm, Lưu Nhảy Vọt đột ngột đổi hướng. Vốn định tới Hiệu tóc Man Lệ, nhưng bây giờ không đến đó nữa, mà chạy tuốt ra phố. Ngoài phố rộng rãi hơn trong hẻm. Dù là đã quá nửa đêm, nhưng trên đường vẫn có xe cộ qua lại. Nơi có người vẫn cứ an toàn hơn là nơi không có người. Ra đến phố, sẽ tới bến xe buýt. Ở bến xe buýt có người đợi xe. Có thêm vài người bên cạnh, sẽ an toàn hơn. Lúc gã chạy tới bến xe buýt, vừa vặn có một chuyến xe đêm xịch tới. Lưu Nhảy Vọt nhảy lên xe, đi tới ga Tây Bắc Kinh. Té ra, gã chạy ra phố và bến xe buýt không phải là chạy bừa, mà có chủ đích rõ ràng. Gã muốn tới ga tàu hỏa.

Thế nhưng, Lưu Nhảy Vọt sở dĩ có thể làm một cuộc tháo chạy suôn sẻ tới ga Tây Bắc Kinh, hoàn toàn không phải vì gã cảnh giác, phát hiện ra đám Thôi Đầu trọc bám theo. Hay tại gã đã phát hiện ra có kẻ bám theo, nhưng giả vờ không biết, rồi giở trò khôn vặt. Thật ra, kể từ khi lên chiếc

xe buýt đầu tiên cho đến lúc tới được ga Tây Bắc Kinh, Lưu Nháy Vọt phải đổi ba lần xe. Mỗi lần đổi xe, gã đều có khả năng bị đám Thôi Đầu trọc bắt trở lại. Đám Thôi Đầu trọc bám theo gã, là để rình gã đi lấy chiếc USB. Trông thấy gã lên xe buýt, mặc dù không biết gã định đi đâu, nhưng không có vẻ là đi lấy chiếc USB, bèn muốn tóm gã trở lại. Quá trình mấy lần đổi xe chính là cơ hội để đám Thôi Đầu trọc bắt lại gã. Lúc Lưu Nháy Vọt từ trong hẻm chạy ra bến xe buýt đầu tiên. Vừa vắn, chiếc xe buýt xịch tới. Nhưng hai lần đổi xe về sau, Lưu Nháy Vọt và xe buýt không còn ăn ý với nhau như lúc đầu. Gã đến bến từ lâu, nhưng mãi không thấy bóng dáng chiếc xe buýt. Lần đổi xe thứ ba, đợi đúng nửa tiếng đồng hồ, xe vẫn không đến. Lưu Nháy Vọt sợ đêm dài lắm mộng, vội gọi một chiếc xe tắc-xi, tới thẳng ga Tây Bắc Kinh. Đám Thôi Đầu trọc nếu muốn bắt Lưu Nháy Vọt, thậm chí, chẳng cần phải đợi những cơ hội như vậy. Kể cả trên xe buýt, cũng có thể tóm gọn gã. Chỉ cần gí dao vào mặt Lưu Nháy Vọt, thì Lưu Nháy Vọt chẳng dám lên tiếng, lái xe và nhân viên bán vé cũng chẳng dám ho he. Cuối cùng, chuyện Lưu Nháy Vọt không bị bọn Thôi Đầu trọc bắt lại, không hề liên quan đến cái sự thông minh hay không thông minh của bản thân gã, mà liên quan đến một người khác.

Người ấy là Phương Tuấn Đức. Cũng giống như lão Hình, Phương Tuấn Đức làm việc ở một Văn phòng điều tra. Văn phòng điều tra của lão Hình tên là Văn phòng điều tra Trí giả thiên lự, còn Văn phòng điều tra của Phương Tuấn Đức là Văn phòng điều tra Vạn vô nhất thất². Mặc dù đều là Văn phòng điều tra, nhưng công việc điều tra của hai người khác nhau. Lão Hình chủ yếu điều tra người thứ ba, chuyện trai gái yêu đương bồ bịch, chuyên phá hoại gia đình người khác. Còn Phương Tuấn Đức chuyên điều tra các vụ ân oán cá nhân, có oán báo oán, có thù báo thù, chuyên phá hoại thân xác người khác. Văn phòng điều tra của lão Hình là công khai. Còn văn phòng điều tra của Phương Tuấn Đức là văn phòng chui. Cũng giống như đám Tào, mục tiêu lần này của lão Hình và Phương Tuấn Đức đều là tìm chiếc USB, nhưng do hai người khác nhau thuê. Người thuê Lão Hình là Nghiêm Khắc. Còn người thuê Phương Tuấn Đức là Lận. Cũng chỉ vì

chuyện mấy hôm nay cả bọn không tìm thấy chiếc USB. Kể từ khi biết chiếc USB nằm trong tay tên đầu bếp, nhưng tên đầu bếp lại mất tích. Lận trách Nghiêm Khắc đã sai lầm khi tìm lão Hình, bèn cho gọi Hàn Thăng Lợi là bạn của Lưu Nhảy Vọt đến, bảo Hàn Thăng Lợi đi tìm Lưu Nhảy Vọt. Đồng thời, Lận bảo Phương Tuấn Đức bám theo Hàn Thăng Lợi, muốn thông qua Hàn Thăng Lợi để tìm Lưu Nhảy Vọt. Đợi khi tìm được Lưu Nhảy Vọt, sẽ chọc gậy bánh xe, không cho Lưu Nhảy Vọt rơi vào tay Hàn Thăng Lợi, mà cướp thẳng Lưu Nhảy Vọt, qua mặt Nghiêm Khắc, lấy thẳng chiếc USB về với mình. Làm như thế, kể ra cũng phiền phức ở chỗ: có thêm nhiều người tham gia vào chuyện này. Nhưng phiền phức cũng có cái hay của phiền phức. Hốt tay trên của người để khỏi bị người khống chế. Nói tóm lại, lợi nhiều hơn hại. Coi như đợi cốc mò xong, cò xơi tái trước. Không ngờ, Hàn Thăng Lợi cầm tiền của Nghiêm Khắc, nhưng vẫn không tìm thấy Lưu Nhảy Vọt. Nhưng thông qua Hàn Thăng Lợi, Phương Tuấn Đức tìm đến được lò vịt của Tào. Bèn cử một tên đàn em theo dõi lò vịt 24/24 giờ. Phương Tuấn Đức đã không uống công. Nhờ có Thanh Diện Thú Dương Chí, bọn Tào đã tóm được Lưu Nhảy Vọt. Lúc Lưu Nhảy Vọt ở trong lò vịt, vì Phương Tuấn Đức không biết trong đó nông sâu ra sao, không dám liều lĩnh nhảy vào. Nhưng khi Lưu Nhảy Vọt thoát ra ngoài lò vịt, hẳn liền có ngay cơ hội. Lúc ấy, bọn họ phát hiện, bám theo Lưu Nhảy Vọt không chỉ có hai người bọn họ, mà còn có ba người của lò vịt. Liên hiểu ngay, đám người ở lò vịt thả Lưu Nhảy Vọt ra chẳng qua là một cái bẫy. Phương Tuấn Đức hiểu rằng, muốn chặn Lưu Nhảy Vọt, thì trước hết phải chặn đám người ở lò vịt. Lúc Lưu Nhảy Vọt đợi đổi xe buýt ở chân cầu Bát Vương Phần, Thôi Đầu trọc toan dẫn hai tên đàn em xông ra bắt Lưu Nhảy Vọt. Nhưng bọn chúng chưa kịp hành động, thì Phương Tuấn Đức cùng một tên đàn em đã đứng chặn trước mặt. Thôi Đầu trọc thấy đối phương có phần hung hăng, ngỡ gặp phải bọn cướp, thầm trách bọn chúng có mắt mà không trông thấy núi Thái Sơn trước mặt. Do mãi lo chuyện bắt Lưu Nhảy Vọt, Thôi Đầu trọc chẳng rời hơi lý sự với bọn chúng, bèn rút phất con dao trên người. Nếu choảng nhau thật, bên Phương Tuấn Đức có hai người, còn bên Thôi Đầu trọc có ba người. Hai đánh không lại ba. Thấy

đối phương rút dao, đám Phương Tuấn Đức cũng rút ra hai khẩu súng bắn bi sắt. Dao địch không lại súng. Đám Thôi Đầu trọc cứ ngẩn tò te. Lúc này mới biết đã gặp phải cao thủ. Thôi Đầu trọc vội cất dao:

– Đại ca, nếu đại ca cần tiền, bọn em biếu tiền. Còn bây giờ, bọn em đang có chút việc bận.

Phương Tuấn Đức:

– Tao không cần tiền, mà cần người.

Rồi chỉ vào Lưu Nháy Vọt đang đứng ở bến xe buýt đằng xa. Thôi Đầu trọc giờ mới biết, đây là đám người khác đang tìm Lưu Nháy Vọt. Nhưng không biết là đám nào, làm việc cho ai. Vội nói:

– Kỳ thực, cũng chỉ là một chuyện. Mọi người đều vì tiền cả. Hay ta thử thương lượng xem thế nào?

Phương Tuấn Đức lắc đầu, chỉ súng vào bọn họ:

– Vớ vẩn. Cút.

Thôi Đầu trọc cũng đã gặp một vài cao thủ trong giới giang hồ. Lúc Phương Tuấn Đức nói “cút”, mặc dù giọng hần không to, nhưng mặt lạnh tanh. Thôi Đầu trọc biết đã gặp phải kẻ rắn mặt, nói được làm được, chứ không phải dọa suông, bèn dẫn hai tên đàn em tưng hửng ra về.

Chương 32

Lão Hình

Lưu Nhảy Vọt vào sảnh đợi ở ga Tây Bắc Kinh. Thấy trên ghế, trên sàn, người ngủ la liệt. Một viên công an tuần đêm đang đi đi lại lại, miệng ngáp ngẩn ngáp dài. Khi ấy mới biết là mình đã thoát khỏi hang hùm. Giống như con thỏ trở về hang của mình sau một phen hút chết. Bây giờ, tâm trạng mới bình tĩnh trở lại. Viên công an đi tuần thấy Lưu Nhảy Vọt vẻ mặt hoảng hốt, mặt dính máu, bèn sinh nghi. Từ xa, viên công an lấy tay chỉ vào Lưu Nhảy Vọt, ý bảo gã đứng im, rồi đi vòng qua mấy hàng ghế, chậm rãi tiến lại, nhìn mặt Lưu Nhảy Vọt:

– Anh sao vậy?

Với tình cảnh bây giờ của Lưu Nhảy Vọt, mặc dù nhờ cậy công an là an toàn nhất, nhưng Lưu Nhảy Vọt lại không dám nói thật với công an. Gã mất một chiếc túi, rồi lại nhặt được một chiếc túi khác. Trong chiếc túi ấy có một chiếc USB. Vì chiếc USB này mà gã bị truy đuổi, bị đánh đập, chưa biết chừng, còn mất mạng. Nhưng cũng bởi vì chiếc USB này, mà gã đã tham gia vào vụ tổng tiền. Mọi thứ cứ quẩn vào nhau chẳng nhứt, không thể bóc tách ra được. Nhưng đã bị công an hỏi han, thì không thể không giải thích nguyên nhân vết thương trên mặt. Cái khó ló cái khôn. Lưu Nhảy Vọt nói giọng Hà Nam:

– Con vợ em bị đũa khác nó dụ dỗ. Em đi tìm đã nửa tháng rồi. Tối qua, em tóm được chúng nó ở Vương Phủ Tỉnh, nhưng lại bị cái thằng gian phu đánh. Sự việc không thể như thế mà xong được.

Điều Lưu Nhảy Vọt nói cũng có thể coi là sự thật, đúng với những gì gã đã trải qua. Chỉ có điều, gã thay đổi tí chút thời gian, địa điểm câu chuyện. Mặc dù có sự thay đổi, nhưng vì là việc thật, người thật, nên lời nói của gã không có vẻ gì là giả. Nói mãi, nói mãi, lại gợi đến chuyện xưa. Cũng vì mấy hôm nay, bị bức bách ghê quá, nghĩ trước nghĩ sau, thành ra tủi thân thật. Lưu Nhảy Vọt nắm chặt tay viên công an:

– Anh ơi, anh phải giúp em tìm cho ra chúng nó, trả thù cho em.

Viên công an cứ ngẩn tò te. Nhìn Lưu Nhảy Vọt mặt mày đau khổ lắm, không giống một tên trộm, cũng chẳng giống một tên cướp dám giết người, đốt nhà, bèn hất mạnh tay Lưu Nhảy Vọt:

– Bỏ tay ra.

Lại bảo:

– Đây là việc riêng nhà anh. Chưa đến mức công an phải can thiệp.

Rồi ngáp một cái, lắc lư bỏ đi. Đuối khéo viên công an xong, Lưu Nhảy Vọt mua một chiếc thẻ điện thoại, rồi tắt tườì đi gọi điện. Gã gọi cho Mã Man Lệ. Việc tìm Mã Man Lệ bây giờ khác với lúc vừa thoát khỏi lò vẹt định chạy đến tìm Mã Man Lệ. Lúc ấy, gã muốn tìm cô ta là để nói một câu. Bây giờ, chẳng hơi đâu mà quan tâm đến câu ấy nữa. Lúc này, gã tìm cô ta là vì chiếc USB. Nhưng bây giờ, cũng chẳng hơi đâu mà quan tâm đến chiếc USB nữa. Gã tìm Mã Man Lệ là để tìm chiếc túi xách gửi ở hiệu tóc. Hôm rời khỏi công trường, Lưu Nhảy Vọt nhét tất cả đồ đạc vào chiếc túi, rồi gửi nó ở Hiệu tóc Man Lệ. Gã tìm chiếc túi không phải để lấy đồ đạc, mà chỉ để lấy một chiếc áo vét. Tìm chiếc áo vét cũng không phải vì chiếc áo vét, mà vì một tấm danh thiếp để trong túi áo vét. Tấm danh thiếp ấy của lão Hình ở Văn phòng điều tra Trí giả thiên lự để lại cho gã mấy hôm trước. Hôm ấy, Nhiệm Bảo Lương dẫn lão Hình đến nhà Lưu Nhảy Vọt tìm túi. Lưu Nhảy Vọt giả vờ ngây ngô, bảo mình chỉ mất túi, chứ không hề nhặt được túi. Nhiệm Bảo Lương nổi đóa, nhưng lão Hình thì không. Trước khi đi, lão ta còn đưa cho Lưu Nhảy Vọt một tấm danh thiếp. Bảo Lưu Nhảy Vọt cứ nghĩ lại, nếu biết chiếc túi ở đâu thì gọi điện thoại cho lão ta. Trên đường chạy tới ga tàu hỏa, Lưu Nhảy Vọt vẫn chưa nghĩ đến chuyện tìm lão Hình. Nhưng sau khi đến ga tàu hỏa, định đi chuyến tàu sáng mai về Hà Nam, chợt nhớ tới lão Hình. Hôm Mã Man Lệ khuyên Lưu Nhảy Vọt bỏ trốn, cô ta không những khuyên Lưu Nhảy Vọt rời khỏi Bắc Kinh, mà còn khuyên gã đừng về Hà Nam, sợ người ta lần theo dây mơ rễ má tìm ra. Lần trước, không nghe lời Mã Man Lệ, cứ ở lại Bắc Kinh, nên giờ mới bị nguy hiểm. Nhưng lần này, gã vẫn không muốn nghe theo Mã

Man Lệ, tuy rằng muốn rời Bắc Kinh, nhưng vẫn muốn về Hà Nam. Về Hà Nam, gã cũng có tính toán riêng của mình. Chính bởi cái sự tính toán riêng này, gã mới chợt nhớ tới lão Hình. Tìm lão Hình không phải vì lão Hình, để nói với lão ta rằng gã đã nhặt được chiếc túi, trong túi có một chiếc USB, mà vì chiếc túi gã bị mất, vì tờ giấy ghi nợ trong chiếc túi. Lưu Nhảy Vọt nghĩ, lão Hình là một thám tử, đã gặp tên trộm chiếc túi của Lưu Nhảy Vọt. Không chỉ đã gặp tên trộm đầu tiên là Thanh Diện Thú Dương Chí, mà còn gặp cả đám trộm thứ hai, là đám ba nam một nữ người Cam Túc. Bây giờ, chiếc túi bị mất, giấy ghi nợ mất, Lưu Nhảy Vọt sợ tên Lý Canh Sinh bán rượu rơm quyt nợ, bèn muốn nhờ lão Hình đi cùng gã một chuyến về Hà Nam, tìm tay Lý Canh Sinh bán rượu rơm làm chứng cho gã. Sau khi có được sáu vạn tệ trên tờ giấy ghi nợ, sẽ trở lại nói chuyện chiếc USB sau. Chiếc USB ấy Lưu Nhảy Vọt không mang theo mình, mà để nó ở một nơi ở Bắc Kinh. Bảo lão Hình đi Hà Nam, coi như đánh lừa lão ta. Nhưng chiếc túi Lưu Nhảy Vọt nhặt được đã bị thằng con Lưu Bằng Cử và bạn gái của nó là Mạch Đô Na mang về Hà Nam. Chỉ nói chuyện chiếc túi, cũng coi như không lừa dối. Hoặc giả, cũng có thể gọi là lừa dối, nhưng chỉ một nửa. Điện thoại nhà Mã Man Lệ đổ chuông. Nửa đêm về sáng, vừa nhận điện thoại, Mã Man Lệ ngay lập tức phát hoảng. Không để cho Lưu Nhảy Vọt kịp nói chuyện chiếc áo vét và tấm danh thiếp, cô ta hỏi tới tấp ngay, rằng có phải chuyện chiếc USB đã bung bét rồi phải không. Nếu phải vậy, cô ta cũng đã chuẩn bị xong túi đồ đạc của mình rồi, sẽ trốn đi nơi khác ngay tức khắc. Nơi khác ấy không bao gồm miền quê đông bắc của cô ta. Về nơi bỏ trốn, Mã Man Lệ nói được làm được. Cô ta quyết không về quê. Sự việc quả đúng như lời Mã Man Lệ nói. Câu chuyện về chiếc USB đã bung bét cả. Mấy đám người đang truy tìm Lưu Nhảy Vọt. Nhưng Lưu Nhảy Vọt lại cho rằng, chiếc USB vẫn chưa được bọn chúng tìm thấy, thì chưa gọi là bung bét. Cũng vì muốn trấn tĩnh Mã Man Lệ, Lưu Nhảy Vọt bèn nói dối Mã Man Lệ, rằng gã vẫn chưa rời Bắc Kinh. Vì sao chưa rời Bắc Kinh? Là vì chuyện chiếc USB có vẻ đã dịu lại. Gã đang tìm đám ba nam một nữ. Đêm qua tìm thấy rồi, nhưng lại để bọn chúng chạy thoát. Biết lão Hình đã từng gặp đám ba nam một nữ này, nên muốn nhờ lão Hình giúp đỡ. Lúc ấy,

Mã Man Lệ mới tìm chiếc danh thiếp, đọc số điện thoại trên đó cho Lưu Nhảy Vọt.

Nhận điện thoại của Lưu Nhảy Vọt, lão Hình có phần sừng sốt. Hai hôm nay, lão ta cũng đang tìm Lưu Nhảy Vọt. Lần trước tìm thấy Lưu Nhảy Vọt, nhưng bị gã ta phỉnh. Ngõ chiếc USB không ở trong tay gã thật, mà vẫn ở chỗ Thanh Diện Thú Dương Chí. Bèn quay sang tìm Thanh Diện Thú Dương Chí, mất mất hai ngày. Mãi đến khi nghe nói Lưu Nhảy Vọt mất tích, mới biết rằng, chiếc USB đang nằm trong tay gã đầu bếp, lại quay sang tìm Lưu Nhảy Vọt. Lão Hình tìm Lưu Nhảy Vọt, khác với mấy đám người khác cũng tìm Lưu Nhảy Vọt. Không những khác với người khác, mà khác với cả những lần tìm kiếm trước đây của lão ta. Đầu tiên, lão Hình đã nói dối. Lão ta không phải là điều tra viên của Văn phòng điều tra Trí giả thiên lự, mà là công an. Mười mấy hôm nay, lão ta cũng đang vào vai một người khác, cũng đang đóng kịch. Mấy đám người tìm Lưu Nhảy Vọt đều vì chiếc USB, lão Hình tìm Lưu Nhảy Vọt cũng vì chiếc USB. Nhưng cũng không hẳn vì chiếc USB. Chiếc USB chỉ là một phần trong những thứ lão đang tìm kiếm. Hoặc giả, lão đang tìm thứ quan trọng hơn. Hoặc giả, lão không biết thứ cất giấu trong chiếc USB rốt cuộc là gì, tìm chiếc USB này liệu có quan trọng hơn việc tìm những thứ khác không. Lão đóng giả làm điều tra viên để đánh lừa Nghiêm Khắc, nhưng không phải để điều tra Nghiêm Khắc, mà là để điều tra Lận và Bộ trưởng Giả. Hoặc giả, điều tra Nghiêm Khắc chỉ là một manh mối. Ngoài manh mối này ra, còn nhiều manh mối khác. Hoặc giả, điều tra Lận và Bộ trưởng Giả, cũng không phải để điều tra Lận và Bộ trưởng Giả, mà là để điều tra một người khác. Tóm lại, lão Hình đang điều tra một vụ to như quả dưa hấu. Còn Lưu Nhảy Vọt và chiếc USB chỉ là một hạt vừng trong ván cờ của lão Hình. Chỉ vì nhất thời khó tìm ra các manh mối khác, trong khi lại đang có sẵn một manh mối, nên không thể bỏ qua manh mối này. Vậy nên lão Hình đóng giả thành một thám tử tư để điều tra vụ việc này trước. Cũng chính bởi vậy, việc lão ta điều tra Lưu Nhảy Vọt và chiếc USB không cấp thiết bằng những đám người khác. Lão Hình làm việc không sốt ruột, còn vì một nguyên nhân

khác. Lão ta làm công an đã hơn mười năm. Hầu như ngày nào cũng phải tìm người. Điểm này không khác với một thám tử tư. Chỉ có điều, thám tử điều tra chuyện người thứ ba, còn lão ta điều tra chuyện liên quan đến tính mạng con người. Ngày nào cũng tìm kẻ xấu, nhưng vẫn không thể tìm hết được kẻ xấu. Tìm mãi tìm mãi, mệt mỏi, lâu dần thành lẽ mề. Nhưng đây vẫn không phải là nguyên nhân chính dẫn đến cái sự lẽ mề của lão Hình. Làm công an đã mười mấy năm, nhưng đường quan lộ của lão chẳng mấy thuận buồm xuôi gió. Trong số những người cùng tốt nghiệp đại học và vào làm việc trong ngành công an như lão, có người làm chức trưởng phòng, thậm chí cục trưởng, nhưng lão Hình vẫn chỉ là một anh đội trưởng quèn. Không hẳn vì lão ta năng lực kém. Mười mấy năm qua, so với những người cùng vào sở công an một đợt, chẳng ai bắt được tội phạm nhiều hơn lão Hình. Nhưng chỉ mãi bắt tội phạm thì phỏng ích gì? Muốn thăng chức, phải biết vận động lớp-bi trong đơn vị. Người giỏi lớp-bi là người biết biểu tiền sếp. Biểu mà người ta nhận, thì chẳng mấy chốc lên chức trưởng phòng, cục trưởng, thành sếp của lão Hình. Lão Hình bấy giờ mới hiểu ra rằng, làm việc và thăng chức hóa ra là hai chuyện khác hẳn nhau. Nhưng khi ngộ ra điều đó thì đã muộn. Vị trí trưởng phòng và cục trưởng đều đã bị kẻ khác chiếm mất. Khi ấy, có muốn lớp-bi, biểu tiền cũng đã muộn. Làm trưởng phòng và cục trưởng sẽ nhận được nhiều tiền hơn, còn lão Hình vẫn phải bắt tội phạm bên ngoài. Khoảng cách giữa hai thân phận càng ngày càng lớn. Trông người ta vinh hoa phú quý, còn mình, mười mấy năm vẫn chẳng có gì biến chuyển, trong lòng lão Hình có phần bất mãn. Ngày nào cũng bắt kẻ xấu, có nghĩa là kẻ xấu lúc nào cũng ngay sát cạnh mình. Đã thế, toàn bắt những người không liên can gì tới mình, chứ không hề bắt những kẻ xấu mà mình biết. Lão Hình buồn bực lắm. Sao cứ phải bắt toàn kẻ xa lạ, mà không bắt những kẻ nhẵn mặt sờ sờ ra đấy? Sao cứ phải bắt toàn những kẻ bị người bắt, mà không bắt những kẻ bắt người? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thấy chuyện này không phải cá biệt một, hai nơi. Cục diện này cũng không phải một hai ngày, hay một hai người mà có được. Thiên hạ không chỉ có một kẻ xấu. Quạ trong thiên hạ con nào chẳng đen. Phải đi bắt quạ vì nó đen, hoặc giả phải đi bắt bầy quạ này vì bầy quạ khác. Lão Hình đăm nghi

ngờ ý nghĩa công việc của mình. Thế nhưng, thiên hạ bao la thế, một mình lão Hình sao có thể xoay chuyển được? Nghĩ không thông, nghĩ mãi vẫn không thông. Lần này, lão Hình vào vai một thám tử của Văn phòng điều tra Trí giả thiên lự. Giám đốc Văn phòng điều tra Trí giả thiên lự là đồng nghiệp cũ của lão Hình. Chính vì trước đây là đồng nghiệp, nên ông ta mới tạo điều kiện cho lão Hình như thế. Vị đồng nghiệp này của lão Hình, trước đây cũng vì nghĩ không thông như lão, nên mới từ chức, rồi dựa vào sở trường của mình để mở văn phòng điều tra. Trước đây, điều tra cả các vụ án mạng, sau chuyển sang điều tra người thứ ba. Gặp lại, lão Hình thấy vị đồng nghiệp này to béo hơn xưa, tiêu tiền cũng phóng khoáng hơn. Rồi thì ở biệt thự, lái Mercedes. So mình với vị Giám đốc Văn phòng điều tra này, lão Hình càng thêm bất mãn. Người ta hàng ngày tìm người là vì tiền, còn mình, hàng ngày tìm người là vì quạ. Vì tiền, nghĩ còn thông. Chứ còn vì quạ, thì quả là nghĩ không thông. Mười mấy hôm nay, mặc dù chức phận thám tử tư chỉ là đóng giả. Nhưng dần dà, lão Hình quả thật có ý định muốn làm như vị đồng nghiệp, cũng muốn từ chức, chuyển sang công việc chuyên điều tra người thứ ba. Lần đầu tiên gặp Nghiêm Khắc, lão Hình bảo vì làm ăn thua lỗ, nên mới làm thám tử tư. Lời nói thì giả, nhưng tâm tình thì thật. Khi đang trong trạng thái mâu thuẫn, con người chỉ cần hơi có một chút suy nghĩ vị kỉ, là sẽ có tâm lý lẽ mề. Không những thế, còn ảnh hưởng đến khả năng phán đoán sự việc. Tìm mỗi chiếc USB mà để xảy ra hết sai sót này đến sơ sẩy khác. Điều này có mối liên hệ rất lớn đến sự chuyển biến thoát âm thoát dương trong nội tâm lão Hình. Bề ngoài trông thì chẳng có một chút gì liên hệ với nhau cả, nhưng bên trong gốc rễ lại có mối quan hệ nhặng nhịt với nhau. Chỉ khi Lưu Nháy Vọt mất tích, lão Hình mới ý thức được mức độ quan trọng của chiếc USB. Có thể, đầu mối này quan trọng hơn cả những đầu mối khác. Trước đây, bản thân lão có phần sơ suất. Nhưng bây giờ, muốn tìm lại Lưu Nháy Vọt thì có vẻ hơi muộn. Nhưng muộn cũng đã muộn rồi. Với lại, trước đây chẳng phải không có lúc bị muộn. Trong bụng, lão Hình không đến mức sốt sắng như đám Nghiêm Khắc. Kiểu gì, sớm muộn cũng phải tới Văn phòng điều tra. Đợi khi ấy sốt sắng cũng vẫn kịp. Buổi tối, lão Hình ngủ rất ngon. Nhưng năm giờ sáng,

lão Hình sững sốt khi nhận được điện thoại của Lưu Nhảy Vọt. Cú điện thoại đã thấp lại nhiệt tình của lão Hình. Thấp lại nhiệt tình không phải vì thiên hạ và quạ, mà vì câu chuyện của Lưu Nhảy Vọt. Trong điện thoại, Lưu Nhảy Vọt nói gấp gáp, giọng Hà Nam, có đến một nửa lão Hình nghe không hiểu, chỉ nghe được đại khái là: Lưu Nhảy Vọt đã nhặt được chiếc túi. Nhưng chiếc túi không ở trong tay gã, mà đã bị thằng con gã mang về Hà Nam. Vì chiếc túi này, gã đang bị tới mấy đám người truy tìm. Vừa rồi, gã bị một đám người treo lên đánh cho nhừ tử, khó khăn lắm mới trốn thoát được. Trên đường chạy trốn, phát hiện có người bám theo gã. Trước đây, không nghĩ chiếc túi hệ trọng thế. Bây giờ thì thấm thía rồi. Nếu không phải vạ bất đắc dĩ, thì gã đã không gọi điện cho lão Hình. Gã gọi điện cho lão Hình không vì điều gì khác, chỉ vì muốn đưa lại chiếc túi cho lão Hình. Đưa túi lại cho lão Hình, không phải vì lão Hình, mà để bản thân gã sớm thoát khỏi mớ bòng bong này. Nhưng để đưa chiếc túi lại cho lão Hình, lão Hình phải đi với gã một chuyến về Hà Nam. Không phải gã không tự mình về Hà Nam được, mà vì sợ trên đường lại có người chặn gã. Đại khái chuyện là như vậy. Mặc dù những lời của Lưu Nhảy Vọt nửa thật nửa giả, mọi người tìm chiếc túi là vì chiếc USB trong túi. Chiếc túi và chiếc USB vốn đã tách nhau ra, bảo lão Hình đi Hà Nam tìm túi, rõ là lừa lão Hình. Nhưng trong lúc cấp bách, lão Hình nghe xong, là mắc lừa Lưu Nhảy Vọt ngay. Chuyện ấy cũng không nói làm gì. Cái chính là Lưu Nhảy Vọt đã giúp lão Hình lấy lại được tinh thần. Lấy lại được tinh thần không phải vì chiếc điều bị đứt dây giờ tự dưng bay đến tay lão Hình, mà vì tính tò mò của lão Hình đã được tái khởi động. Trước đây, lão ta không quan trọng lắm chiếc USB, nhưng bây giờ, lại muốn xem xem trong chiếc USB rốt cuộc chứa đựng những gì mà có nhiều người phải căng thẳng vì nó đến vậy. Lão Hình lập tức trả lời Lưu Nhảy Vọt trong điện thoại rằng, lão ta sẽ cùng Lưu Nhảy Vọt đi một chuyến về Hà Nam. Lưu Nhảy Vọt nói:

– Tôi phải tới đâu tìm ông bây giờ. Tôi sợ lại có kẻ bắt cóc tôi.

Lão Hình vốn định bảo Lưu Nhảy Vọt cách tốt nhất là tìm ngay tới công an ở ga tàu, bởi lão Hình cũng là công an. Nhưng sợ nói ra như thế, lại đứt

dây động rừng, làm Lưu Nhảy Vọt hoảng. Lưu Nhảy Vọt vốn đã tin tưởng mình, vì nghĩ mình là thám tử tư. Giờ nói ra mình là công an, lỡ gã ta lại không tin, bỏ trốn, thì khó tìm lại. Nhưng nghe nói có người bám theo Lưu Nhảy Vọt, lão Hình lại không dám bảo Lưu Nhảy Vọt đứng yên ở nhà ga đợi. Lão Hình lo có kẻ nhân cơ hội này tóm luôn Lưu Nhảy Vọt. Nghĩ đến đây, lão Hình lại thấy nực cười. Thật không thể ngờ, một gã đầu bếp ở công trường, thoát cái, đã lại trở nên quan trọng nhường ấy, khiến cho bao nhiêu kẻ phải xoay quanh gã như chong chóng. Chính bởi vậy, lão Hình lại cảm thấy con người Lưu Nhảy Vọt có gì đó thú vị. Nghĩ vậy, lão ta bảo Lưu Nhảy Vọt đừng ở ga lâu quá, khẩn trương mua vé tàu đi Thạch Gia Trang¹. Mua vé xong, gọi điện báo cho lão Hình biết số chuyến. Lão ta sẽ nhờ bạn ở Thạch Gia Trang đón gã ở ga. Lão Hình cũng sẽ lái xe đi Thạch Gia Trang ngay bây giờ. Sau khi gặp nhau ở Thạch Gia Trang, cả hai sẽ cùng lái xe về Hà Nam.

Chương 33

Lưu Nhảy Vọt

Lưu Nhảy Vọt lên tàu, nhìn ngó xung quanh, có vẻ như gã không bị kẻ nào đó theo dõi. Khi ấy, trong bụng gã mới yên tâm. Kể cả là có kẻ bám theo, tàu là thứ đang chuyển động về phía trước, kẻ đó cũng không thể nào bắt cóc rồi mang gã đi trong một chốc một nhát được. Với lại, trên tàu toàn người là người. Ngoài hành lang, thỉnh thoảng lại có công an đi tuần. Nếu có kẻ ra tay, gã tri hô cũng tiện. Rời khỏi Bắc Kinh coi như rời khỏi vùng nguy hiểm. Thế nhưng, nhìn Bắc Kinh đang dần lùi lại phía sau qua khung cửa sổ, Lưu Nhảy Vọt bất giác có phần thương cảm. Sáu năm trước, gã rời Hà Nam đến Bắc Kinh. Mặc dù đất Bắc Kinh chẳng có dây mơ rễ má gì với gã, gã tới Bắc Kinh chỉ để kiếm tiền. Không chỉ để kiếm tiền, mà còn để chạy trốn khỏi mảnh đất quê hương đã để lại vết thương lòng trong gã. Nhưng sáu năm. Đến như một que thép, để mãi trong bụng, nó cũng sẽ nóng lên. Đêm ngủ trên tàu, mơ cảnh gã đang ở Bắc Kinh, nhiều hơn là mơ đến cảnh gã ở Hà Nam. Vẫn nghĩ, rằng có một ngày sẽ rời xa Bắc Kinh. Hoặc ra đi trong niềm vui, hoặc ra đi trong nỗi buồn, chẳng qua chuyện tiền kiếm được nhiều hay ít mà thôi. Nhưng chưa bao giờ có thể ngờ rằng, mình sẽ phải trốn khỏi Bắc Kinh. Bắc Kinh sẽ đòi mạng sống của mình. Kết cục này, suy cho cùng, chẳng liên hệ gì đến sáu năm cả, chỉ liên quan đến mười mấy ngày trở lại đây mà thôi. Bản thân bị mất túi, rồi lại nhặt được túi. Việc này biến thành việc kia, rồi lại biến thành việc thứ ba. Trước đây, gã chưa bao giờ gặp phải sự thay đổi này. Cùng lắm là sự thay đổi từ việc nhỏ thành việc lớn, hoặc từ việc lớn thành việc nhỏ. Nhưng thay đi đổi lại, vẫn chỉ là một việc. Một con kiến biến thành con kiến khác, cùng lắm là thành một con ruồi. Nhưng một con kiến bỗng nhiên biến thành một con hổ. Con hổ quay đầu lại vồ người rồi ăn tươi uống máu. Hơn bốn mươi năm có mặt trên cõi đời này, Lưu Nhảy Vọt chưa từng gặp chuyện nào như thế. Vốn dĩ Lưu Nhảy Vọt chỉ mất đồ, giờ lại chuyển sang thành có nguy cơ mất mạng.

Cái lô-gíc của sự việc, nó đã chuyển đổi thế nào, thật, Lưu Nháy Vọt nhất thời nghĩ không thông. Mất túi thì chẳng ma nào hỏi han. Hễ nhặt được chiếc túi thì tai họa đổ xuống đầu. Cả một đồng người đổ xô đi tìm Lưu Nháy Vọt. Lưu Nháy Vọt lại cảm thán, cũng may vì nhặt được chiếc túi, nhiều kẻ tìm gã, trong đó có lão Hình. Lão Hình biết gã mất túi, cũng biết mặt hai bọn trộm túi của gã. Lưu Nháy Vọt bèn lừa lão Hình đi với gã một chuyến về Hà Nam. Tờ giấy ghi nợ trong túi bị mất, nếu không có một người như lão Hình làm chứng, thì tên Lý Canh Sinh bán rượu rôm ở quê không đời nào chịu nộp tiền ra một cách dễ dàng. Một tên bán rượu rôm, đến vợ người khác, nó còn dám cướp. Huống hồ là tiền. Chẳng thể tin tưởng vào nhân phẩm của thứ nó được. Nếu như không đòi được số tiền sáu vạn tệ, thế chẳng ra, sáu năm trước, vợ của Lưu Nháy Vọt bị nó cướp không à? Nhưng lại nghĩ, kể cả có lão Hình làm chứng, nhưng tên Lý Canh Sinh bán rượu rôm ấy mà không nhìn thấy tận mắt tờ giấy ghi nợ, liệu nó có giở quẻ không nhỉ? Nếu như nó giở quẻ, lão Hình lại chỉ là một anh thám tử tư. Lại ở Hà Nam, chứ không phải ở Bắc Kinh. Nhờ lão Hình chắc cũng đểch ăn thua. Nếu gặp tình huống như vậy, nên xử lý thế nào nhỉ? Nhất thời, Lưu Nháy Vọt vẫn chưa nghĩ ra đối sách nào khả thi. Thôi, đành để chuyện đến đâu hay đến đó, còn nước còn tát vậy. Nhưng lại nghĩ, nếu như tên bán rượu rôm bị lão Hình dọa cho sợ hãi, ngoan ngoãn trả lại gã sáu vạn tệ, thì tình hình rõ là khác biệt. Khi ấy, Lưu Nháy Vọt có thể ung dung thực thi kế hoạch vĩ mô của mình. Đợi chuyện hai chiếc túi lắng xuống, Lưu Nháy Vọt sẽ quay trở lại Bắc Kinh, dùng số tiền này làm vốn mở một nhà hàng. Lưu Nháy Vọt vốn là một đầu bếp, chuyện nấu nướng không cần thuê người. Trước đây, gã không dám mở nhà hàng ở Bắc Kinh. Một là vì không có tiền. Hai là lạ nước lạ cái. Nhưng nay gã ở Bắc Kinh đã sáu năm, đã quen thuộc với kiểu làm ăn ở đây. Lão Cao đã mở một nhà hàng ở làng Ngụy Công. Tay nghề của lão ta không thể nào so được với Lưu Nháy Vọt. Vậy mà lão ta bảo, mỗi tháng kiếm được hơn một vạn. Tay nghề của Lưu Nháy Vọt hơn đứt lão Cao. Một tháng kiếm ít cũng phải hai vạn. Như vậy, một năm có hơn hai mươi vạn. Thế là thành nhà giàu còn đểch gì nữa. Kiếm tiền chuyện nhỏ. Vấn đề là gã sẽ không còn bị kẻ khác

ức hiếp, sẽ sống mở mày mở mặt, sống vẻ vang. Đến lúc ấy, mẹ vợ cũ Hoàng Hiếu Khánh sẽ phải chống mắt ra mà xem Lưu Nhảy Vọt này rốt cuộc là ai. Cũng để cho thẳng con Lưu Bằng Cử biết rằng, bố nó không bao giờ nói khoác. Đã bảo có tiền là có tiền. Nghĩ thế, Lưu Nhảy Vọt thấy phần chần hần. Đột nhiên, lại nghĩ đến Mã Man Lệ đang ở lại Bắc Kinh. Cô ta vẫn chưa biết gì về chuyện Lưu Nhảy Vọt về Hà Nam. Lưu Nhảy Vọt còn một chiếc túi xách đựng đồ đạc để lại Hiệu tóc Man Lệ. Đợi mở nhà hàng xong, phát tài, Lưu Nhảy Vọt sẽ bảo cô ấy đến làm bà chủ. Nhưng gã lại không dám chắc liệu cô ta có đồng ý hay không. Cô ta gắn bó với đàn ông, dường như không hoàn toàn vì tiền. Thế nhưng, cô ta cũng xem thường những kẻ nghèo hèn. Nghèo hèn không chỉ có nghĩa là nghèo, mà còn có nghĩa là bản lĩnh của gã không bằng những người khác. Lưu Nhảy Vọt là một anh đầu bếp ở công trường, nên Mã Man Lệ xem thường gã. Để đến khi Lưu Nhảy Vọt trở thành ông chủ nhà hàng, biết đâu, Mã Man Lệ sẽ lại nhìn gã bằng con mắt khác. Ngoài chuyện giàu nghèo, Mã Man Lệ còn quan tâm đến chuyện người ấy có biết ăn nói hay không. Khi chỉ là một anh đầu bếp, Lưu Nhảy Vọt nói năng vụng về. Ấy là bởi nói năng cứ phải trông nét mặt người khác, thành ra cảm thấy bị ức chế. Nhưng khi đã có thể tự mình quyết định mọi thứ, bạo gan rồi, không biết chừng sẽ lại nói năng lưu loát, văn vẻ. Cứ nghĩ vợ vẫn như thế, hết buồn lại vui. Tàu đã qua Phong Đài, đến Trách Châu. Tàu dừng ở Trách Châu năm phút, rồi lại tiếp tục hành trình về phía nam. Lúc tàu chạy qua đường hầm trong núi, người bán cơm hộp đẩy xe đi qua. Lưu Nhảy Vọt bỗng thấy đói cồn cào. Từ đêm qua đến sáng nay, Lưu Nhảy Vọt chỉ mãi tháo thân, quên mất chưa có gì đút vào dạ dày. Bây giờ, khó khăn lắm mới bình tĩnh trở lại, nên nhìn thấy xe cơm là bụng đói cồn cào. Hỏi giá tiền, một hộp cơm rải mấy cọng giá đỗ, bên trên chèn ềnh hai miếng thịt mỡ, giá năm tệ. Lưu Nhảy Vọt lại cảm thấy không đáng. Vốn là một đầu bếp, Lưu Nhảy Vọt biết thừa, giá thành của hộp cơm này không quá năm hào. Thứ đáng giá năm hào mà bán những năm tệ. Đám bán cơm hộp trên tàu kể cũng ác thật. Bọn họ cạy tàu đang chạy, hành khách không xuống tàu được, nên cầm dao giết người. Lưu Nhảy Vọt vốn còn hơn hai trăm tệ trên người. Số tiền này do gã giật của tên Tiểu Mập ở lò

vịt của Tào. Đêm qua đi tắc-xi hết hơn hai mươi tệ, mua vé tàu hết hơn ba mươi tệ, còn lại khoảng một trăm tư, không biết tới đây còn phải dùng tiền vào những việc gì nữa. Đã hỏi giá suất cơm hộp, nhưng Lưu Nhảy Vọt tiếc tiền, bèn chịu đói chứ không mua. Lúc tàu đến Bảo Định, thấy trên sân ga cũng có người bán cơm hộp. Có hành khách đang mua. Cũng cơm giá đỡ với hai miếng thịt mỡ, giá hai tệ rưỡi. Kẻ bán vẫn ác, nhưng giá còn rẻ hơn một nửa so với kẻ bán cơm trên tàu, bèn đi xuống mua cơm hộp. Đưa tiền xong, chọn suất cơm đầy đặn nhất, rồi vừa ăn, vừa trở về toa. Lúc này, có một gã ngậm điếu thuốc lá đến trước mặt Lưu Nhảy Vọt:

– Ông anh, có lửa không?

Thì ra gã ta xin lửa. Lưu Nhảy Vọt lấy từ túi áo ra chiếc bật lửa. Người ấy châm thuốc, rồi hỏi nhỏ:

– Ông anh có phải là Lưu Nhảy Vọt không?

Lưu Nhảy Vọt ngạc nhiên, rồi bỗng thấy căng thẳng. Chợt ý thức ra điều gì đó, vội đi đến cửa toa tàu:

– Tôi không quen biết anh.

Người đó cười, rảo bước thật nhanh theo Lưu Nhảy Vọt, bảo:

– Nếu ông về Hà Nam để tìm con trai, thì tôi khuyên ông không phải đi nữa. Chúng tôi đã đi rồi, con trai ông không ở Hà Nam.

Lưu Nhảy Vọt sửng sốt, đứng như trời trồng:

– Ông là ai?

Người ấy:

– Tôi là ai không quan trọng. Cái chính là chúng tôi không chỉ biết con trai ông không ở Hà Nam, mà còn biết ông tìm con trai ông vì chiếc túi. Chiếc túi ấy, chúng tôi cũng đã tìm thấy, nhưng bên trong không có thứ cần tìm.

Lưu Nhảy Vọt nghe mà sồn da gà, vội hỏi:

– Thế con tôi đang ở đâu?

Người đó điềm nhiên hút thuốc, chỉ cười, không đáp. Lưu Nhảy Vọt chợt hiểu ra, con trai gã đã bị bắt cóc. Chuyện thằng con bị bắt cóc còn to tát hơn cả chuyện mất túi và tờ giấy ghi nợ. Sự việc lại thay đổi. Từ một con hổ biến thành một con cá sấu. Con cá sấu này không những muốn ăn thịt Lưu Nhảy Vọt, mà còn muốn ăn thịt cả con trai gã. Đồng thời, Lưu Nhảy Vọt biết rằng, người lạ mặt này lại là một bọn người khác đang truy tìm chiếc USB. Đám người này thuộc về ai, Lưu Nhảy Vọt không biết. Nhưng rồi lại lo gã đàn ông này lừa Lưu Nhảy Vọt. Hắn ta không hề tìm thấy con trai gã, mà chỉ muốn lấy thằng con ra để uy hiếp gã. Người kia dường như đọc được ý nghĩ của Lưu Nhảy Vọt, nắm lấy vai gã kéo về một chiếc cột trên sân ga. Vừa đi, hắn vừa rút chiếc điện thoại di động, bấm số, rồi đưa cho Lưu Nhảy Vọt. Lưu Nhảy Vọt cầm lấy điện thoại, vừa hỏi:

– Ai đấy?

Thì người ở đầu dây bên kia đã bật khóc:

– Bố ơi, con đây.

Đúng giọng thằng Lưu Bằng Cử, con trai Lưu Nhảy Vọt. Không đợi Lưu Nhảy Vọt hỏi tiếp, Lưu Bằng Cử cuống quýt trong điện thoại:

– Bố ơi, bố lấy trộm cái gì trong túi, để đến nỗi người ta bắt bọn con nhốt vào phòng tối.

“Bốp”, hình như là một cái bạt tai. Lưu Bằng Cử bắt đầu van xin. Không phải van xin Lưu Nhảy Vọt, mà là van xin người ở đầu dây bên kia điện thoại:

– Chú ơi, đừng đánh cháu, cháu không cầm thật mà.

Trong chiếc điện thoại còn vang lên tiếng thút thít của Mạch Đô Na, bạn gái Lưu Bằng Cử:

– Anh ơi, tha cho em. Em chẳng liên quan gì đến chuyện này cả.

Hộp cơm trong tay Lưu Nhảy Vọt rơi bịch xuống đất. Mặt gã tái mét. Rồi nhìn người kia. Hắn ta khịt mũi, vừa cười giả lả, vừa cất điện thoại. Qua vụ việc mười mấy ngày nay, Lưu Nhảy Vọt đã học được cách nhìn người. Phàm là những kẻ gặp những chuyện giết người cướp của mà còn

cười giả là được là những kẻ độc ác từ trong ra ngoài. Lưu Nhảy Vọt chợt thấy sợ người này, lắp bắp hỏi:

– Các ông muốn gì?

Rõ là biết rồi còn hỏi. Người kia lắc vai Lưu Nhảy Vọt như lắc người anh em của mình:

– Mau đưa cái kia ra cho tôi, rồi tôi sẽ bảo đảm đàn em thả con ông.

Đã đến nước này, thấy bọn chúng đã bắt con trai mình, lại đã lấy được chiếc túi, Lưu Nhảy Vọt không dám nói dối, bảo:

– Nhưng chiếc USB, tôi không mang theo người.

Tên kia chỉ lên tàu hỏa:

– Trên tàu à?

Lưu Nhảy Vọt lắc đầu, khai thật:

– Vẫn ở Bắc Kinh.

Tên kia không hề nóng nảy, chỉ lên tàu:

– Lên, lấy hành lý xuống, rồi chúng ta về Bắc Kinh.

Chương 34

Lão Hình

Lão Hình và công an ở Thạch Gia Trang tìm cả buổi chiều ở ga tàu Thạch Gia Trang, nhưng vẫn không thấy Lưu Nhảy Vọt đâu. Hai công an ở Thạch Gia Trang cũng mặc thường phục, bảo không thấy Lưu Nhảy Vọt trên chuyến tàu buổi trưa mà gã đã thông báo với lão Hình. Hai người đợi ở cửa toa không được, lại lên tàu tìm. Vì chuyện tìm Lưu Nhảy Vọt, chiếc tàu chậm chuyển bánh mất mười phút. Công an Thạch Gia Trang bảo đã tìm cả đoàn tàu, nhưng vẫn không thấy Lưu Nhảy Vọt. Điện thoại di động của lão Hình mở máy suốt, nhưng không thấy Lưu Nhảy Vọt gọi điện lại. Lưu Nhảy Vọt không có điện thoại di động, nên lão Hình không thể nào liên lạc được với gã. Lão Hình bảo hai công an Thạch Gia Trang về trước, còn lão nán lại ga tìm tiếp. Dẫu biết rằng, tìm chỉ để là tìm, bởi trên tàu đã không tìm thấy, thì trong ga làm sao tìm thấy được? Nhưng, lão Hình không cam lòng nhìn cảnh vịt đã luộc chín rồi, lại để nó bay mất. Lão ta vẫn trông chờ vào may rủi. Biết đâu, giữa đường Lưu Nhảy Vọt lại đổi tàu, đi chuyển khác đến Thạch Gia Trang thì sao? Nhưng đợi hết chuyến tàu này đến chuyến tàu khác, đến xẩm tối, vẫn không tìm thấy Lưu Nhảy Vọt. Lúc ấy, Lão Hình mới đành bỏ cuộc. Như vậy, là Lưu Nhảy Vọt không tới Thạch Gia Trang. Có hai khả năng. Một là lão Hình lại bị gã đầu bếp đó lừa. Hai là đã xảy ra chuyện với Lưu Nhảy Vọt. Nếu xảy ra chuyện, không biết là ở Bắc Kinh, hay trên đường đi. Nếu xảy ra chuyện trên đường đi, thì chỉ tại nơi hẹn cách xa Bắc Kinh quá, tạo cơ hội cho kẻ xấu lợi dụng. Nhưng chuyện hẹn gặp ở ga Thạch Gia Trang lại là chủ ý của lão Hình, không trách người khác được. Lúc ở Thạch Gia Trang, tâm trạng lão rất kích động, nhưng bây giờ nó đã bình tĩnh trở lại. Lão không còn quá rầu rĩ. Ăn xong hai chiếc bánh nướng thịt lừa ở quán ăn gần ga tàu, lão Hình lái xe quay về Bắc Kinh.

Chương 35

Lưu Nhảy Vọt

Lưu Nhảy Vọt nói chuyện với kẻ bắt cóc con trai gã suốt trên đường về Bắc Kinh. Lúc về, bọn họ không đi tàu hỏa, mà đi ô tô. Tên kia độ ngoài ba mươi tuổi, gầy, mang theo cả một lái xe. Lưu Nhảy Vọt và hắn ngồi ghế sau nói chuyện. Té ra, tên này đã bám theo Lưu Nhảy Vọt suốt một ngày một đêm. Hắn biết cả chuyện xảy ra với Lưu Nhảy Vọt ở lò vịt đêm qua. Sau đó, hắn âm thầm bám đuôi Lưu Nhảy Vọt tới ga Tây Bắc Kinh, rồi lên tàu đi Hà Nam. Hắn chỉ vào lái xe:

– Đây là Lỗ. Cậu ta lái xe đuổi theo ông đến Bảo Định.

Lỗ vẫn chăm chú lái xe, mặt không biểu lộ cảm xúc, cũng không tiếp chuyện.

Nói trắng ra. Hai bên không thù không oán. Chuyện tên kia bám theo Lưu Nhảy Vọt hay bắt cóc con trai gã, tất cả không phải để hại cái mạng bố con gã, mà chỉ vì tiền. Hai bên đều biết ngọn ngành chuyện đã xảy ra. Bây giờ câu chuyện đã đến hồi kết. Thành ra, hai bên nói năng rất thoải mái. Không những thế, càng nói, càng cảm thấy hợp nhau lạ. Chợt tiếc rẻ, nếu không vướng bận chuyện này, phải lúc ngày thường gặp nhau, không biết chừng, trở thành bạn tốt của nhau cũng nên. Lưu Nhảy Vọt hỏi:

– Xin ông cho biết quý danh?

Tên kia cũng không úp mở:

– Tôi họ Phương. Cứ gọi tôi là Phương cũng được.

Lưu Nhảy Vọt hỏi Phương, sao hắn lại nghĩ đến chuyện bắt con trai gã, nghĩ đến chuyện đi Hà Nam. Không tìm thấy con trai gã ở Hà Nam, thì tìm thấy nó ở đâu. Phương mỉm cười, kể từ đầu. Rằng hắn được người khác thuê tìm chiếc USB. Khi Lưu Nhảy Vọt mất tích, mọi người đều biết chiếc USB trong tay Lưu Nhảy Vọt. Nhiều người đổ đi tìm Lưu Nhảy Vọt ở Bắc Kinh, nhưng Phương chia người của mình thành hai tốp. Một tốp tiếp tục

tìm kiếm ở Bắc Kinh. Còn tốp kia do Phương cầm đầu đi về Lạc Thủy, Hà Nam, đề phòng trường hợp Lưu Nháy Vọt về quê. Tới Lạc Thủy, biết Lưu Nháy Vọt vẫn chưa về quê. Bèn nhân tiện tìm con trai gã. Khi ấy mới biết, con trai gã lên Bắc Kinh từ mười mấy hôm trước vẫn chưa về. Lúc đầu, Phương không hề có ý định bắt cóc con trai gã, mà chỉ nghĩ rằng một khi tìm thấy con trai gã, ắt sẽ tìm thấy gã. Phương liền đóng vai một người bạn của Lưu Nháy Vọt ở công trường Bắc Kinh tìm đến bạn của con trai gã, hỏi dò điện thoại di động của nó. Rồi lại đóng vai một người Lạc Thủy, dùng số điện thoại ở Lạc Thủy gọi điện cho nó. Hỏi nó đang ở đâu. Nó bảo đang ở Bắc Kinh. Nó hỏi Phương là ai, Phương bảo hẳn gọi nhầm điện thoại. Lúc về đến Bắc Kinh, Phương lại dùng số điện thoại ở Bắc Kinh, gọi điện cho con trai Lưu Nháy Vọt, bảo Lưu Nháy Vọt bị tai nạn xe, giục nó đến ngay. Thằng con gã sấp ngựa chạy đến, thế là bị tóm. Lúc ấy mới biết, té ra con trai gã mười mấy ngày qua cũng không gặp bố. Nó cũng không hề biết chuyện Lưu Nháy Vọt đã mất tích. Những gì nó biết còn không nhiều bằng Phương. Thằng con gã trông thì cao to, nhưng nhát gan. Phương đóng giả làm công an, bảo Lưu Nháy Vọt đang bị truy nã vì can tội trộm một chiếc túi. Không bắt được bố thì bắt con thay thế. Đợi khi tìm được Lưu Nháy Vọt, tìm được chiếc túi, sẽ thả nó ra. Chỉ có hai câu mà thằng con gã đã sợ vãi tè ra quần, chủ động khai là chiếc túi đang ở trong tay nó. Mà cũng chẳng phải ở trong tay nó, mà ở trong tay bạn gái nó. Năm hôm trước, bạn gái nó cãi nhau với nó, rồi bỏ đi. Nó cũng đang đi tìm bạn gái nó. Đây chính là nguyên nhân để đến giờ nó vẫn chưa rời khỏi Bắc Kinh. Phương dẫn nó đi tìm bạn gái. Bạn gái nó cũng có điện thoại di động, nhưng thấy số nó gọi đến, không nghe. Phương lập lại mẹo cũ, lấy điện thoại di động của mình, nhắn tin cho bạn gái nó, bảo nó bị tai nạn xe, giục cô ta đến ngay. Còn bảo, sở dĩ gọi cho cô ta là vì tìm thấy số điện thoại của cô ta trong điện thoại di động của Lưu Bằng Cử. Bạn gái Lưu Bằng Cử vội vàng đến chân cầu Hồng Lĩnh Côn. Vừa đến nơi, thì bị người của Phương bắt. Phương tìm thấy chiếc túi, nhưng bên trong không có chiếc USB. Đành tạm giữ con trai gã và bạn gái nó mấy ngày, rồi quay trở lại tìm Lưu Nháy Vọt. Phương kể từ đầu đến cuối. Lưu Nháy Vọt đã vỡ lẽ, nhưng gã không còn lo lắng

chuyện thằng con bị bắt. Vốn dĩ, gã rất lo lắng, nhưng bây giờ, gã biết rằng, có lo lắng cũng chẳng giải quyết vấn đề gì. Gã bắt đầu quay sang nhiếc móc thằng con, vì tội dám lừa cả bố đẻ ra nó:

– Thằng mất dạy. Nó toàn lừa tôi thôi. Miệng cứ xoen xoét về quê về quê, ai dè vẫn còn ở Bắc Kinh. Nó bị bắt cũng đáng đời.

Nghĩ tới chiếc túi, lại chửi:

– Có nằm mơ cũng không thấy. Thuở đời nhà ai, con ăn trộm của bố. Bây giờ mới sáng mắt ra.

Phương lại không nghĩ thế:

– Nó là con trai ông. Nên ông phải nói là nó “cầm”, chứ không phải “ăn trộm” chiếc túi của ông.

Lưu Nhảy Vọt vẫn tức giận:

– Tôi chỉ liếc mắt là đọc vị ngay. Cái con bạn gái nó không phải loại tử tế gì. Chắc chắn, nó đã xui thằng con tôi lấy trộm của tôi.

Phương cười:

– Con bé ấy nó không trộm nhằm đâu? Ông biết chiếc túi ấy đáng giá bao nhiêu tiền không?

Lưu Nhảy Vọt ngấn người:

– Một chiếc túi thì đáng bao nhiêu tiền?

Phương:

– Chiếc túi ấy, trên thế giới này chẳng có mấy chiếc đâu. Thương hiệu nổi tiếng thế giới đấy, quy ra nhân dân tệ, cũng phải mười mấy vạn.

Lại bảo:

– Chỉ có điều, đưa bạn gái con trai ông, nó cũng không biết điều đó.

Lưu Nhảy Vọt thảng thốt. Mười mấy ngày trước, gã mất một chiếc túi, mấy hôm sau lại nhặt được chiếc túi. Lúc nhặt được túi, gã đã rửa Thanh Diện Thú Dương Chí rằng không biết trộm đồ. Trộm của người nghèo thì trộm tiền, còn trộm của kẻ giàu thì toàn trộm mấy thứ ba lạng nhăng của

đàn bà con gái. Lúc ấy, chỉ mãi lật giở đồ trong chiếc túi, không để ý đến chiếc túi. Mà kể cả có để ý, gã cũng không thể ngờ chiếc túi lại đáng tiền đến thế. Trông qua, nó cũng chỉ như một chiếc túi xách thông thường. Nào ngờ, cách tiêu tiền của người giàu và người nghèo khác nhau một trời một vực. Nếu biết trước như thế, khi nhặt được chiếc túi này, Lưu Nhảy Vọt đã không cần phải lo mọ tìm chiếc túi của mình nữa làm gì. Chiếc túi bị mất mặc dù trong đó có tờ giấy ghi nợ, nhưng trên đó cũng chỉ ghi sáu vạn tệ. Còn chiếc túi nhặt được, bản thân nó đã đáng giá mười mấy vạn tệ. Lòng vòng mãi, hóa ra cả thế giới này đang đùa cợt với Lưu Nhảy Vọt. Mất cừu, nhặt được ngựa. Mình vốn đã dắt con ngựa ấy rồi, vậy mà không biết. Rõ là cười lừa đi tìm lừa. Xem ra, chuyện này không chỉ Lưu Nhảy Vọt không biết, mà ngay cả tên Thanh Diện Thú Dương Chí trộm túi cũng không biết. Trông Lưu Nhảy Vọt cứ nghệt ra vì tiếc rẻ, Phương lại cười. Sau một hồi tào lao, Phương bây giờ mới vào chủ đề chính. Đã có câu chuyện tào lao làm đệm lót, nên bây giờ vào chủ đề chính, không đến nỗi đường đột. Phương làm như vô tình hỏi:

– Thế ông giấu chiếc USB vào chỗ nào rồi?

Lưu Nhảy Vọt lúc này mới nhớ ra, bọn họ tán gẫu không phải là tán suông. Chỉ qua chuyện này, Lưu Nhảy Vọt đã biết tên Phương này không hề đơn giản. Chuyện đến nước này, Lưu Nhảy Vọt biết mình không thể trốn tránh được, bèn nói:

– Ở lò vẹt của đám Tào.

Đến lượt Phương sững sốt. Hẳn vẫn đinh ninh gã đầu bếp sẽ cất chiếc USB ở công trường, hoặc chỗ bạn bè, hoặc bất cứ một chỗ nào đó trên thế giới này, chứ không thể nào ngờ, gã dám đem giấu thứ này vào chính hang ổ của đám người đang săn tìm nó. Lúc đầu, Phương có vẻ không tin, tưởng Lưu Nhảy Vọt hù dọa hấn. Nhưng không thể hiện ngay sự tức giận, mà hỏi:

– Làm thế nào mà ông giấu được?

Lưu Nhảy Vọt:

– Tôi luôn để chiếc USB trong người. Tối qua, bị bọn chúng bắt. Nhân lúc bọn chúng không để ý, tôi vứt nó vào trong lồng đựng lông gà.

Phương vẫn chưa tin:

– Tối qua, lúc bỏ trốn, sao ông không cầm theo?

Lưu Nhảy Vọt:

– Sợ lại bị tóm. Phải giấu ở ngay hang ổ của chúng, chúng mới không tìm được.

Phương nhìn Lưu Nhảy Vọt vẻ dò xét. Lưu Nhảy Vọt:

– Đẳng nào, tôi cũng nói ra sự thật rồi. Tin hay không, tùy ông.

Phương ngẫm nghĩ, thấy chuyện này không lô-gíc lắm. Nhưng chính vì không lô-gíc, nên Phương mới tin. Hắn gật đầu:

– Một tay đầu bếp như ông, thế mà gớm.

Nhưng Phương cũng không phải tay vừa. Miệng nói vậy, nhưng trong bụng, hắn vẫn còn ngờ vực Lưu Nhảy Vọt. Nhưng lại nghĩ, Lưu Nhảy Vọt và con trai gã đang ở trong tay hắn, Lưu Nhảy Vọt không đời nào dám nói dối hắn. Kể cả là nói dối, nhưng bố con Lưu Nhảy Vọt đều đang ở trong tay hắn, hắn chẳng sợ. Đợi khi lời nói dối được phanh phui, Phương sẽ cho gã đầu bếp này biết tay. Mãi nói chuyện, ô tô đã về tới Bắc Kinh. Lúc ấy là hai giờ chiều. Phương bàn với Lưu Nhảy Vọt xem lấy lại chiếc USB bằng cách nào. Cả hai đều cho rằng, chiếc USB để ở trong lò vẹt. Lò vẹt của Tào lại không phải nơi bình thường. Phải dùng mưu, chứ không thể đoạt chiếm một cách thô bạo. Ban ngày ban mặt rõ là không thích hợp. Không phải Phương lo đánh không lại đám người ở lò vẹt. Đám ở lò vẹt có dao, nhưng Phương có súng. Vấn đề ở chỗ, khi đánh nhau to, dễ bị phát giác. Hắn bèn quyết định đợi đến đêm sẽ tới lò vẹt để trộm lại chiếc USB. Phương hỏi:

– Ban đêm, ở lò vẹt có người không?

Lưu Nhảy Vọt:

– Chịu. Ai mà biết được là tối nay bọn chúng có chuyện gì ở đó hay không.

Phương nghĩ thầm, chuyện này không thể tiếp tục lần nữa được nữa, bèn quyết định đêm nay tới lò vẹt để lấy chiếc USB. Không có người cũng lấy, mà có người cũng lấy. Không có người, sẽ trộm. Còn nếu có người, đành phải chơi rần. Đợi đến hai giờ sáng, bọn Phương và Lưu Nhảy Vọt đến khu chợ đầu mối ngoại ô phía đông Bắc Kinh. Đêm hôm khuya khoắt, trong chợ không một bóng người. Xe đỗ cách lò vẹt ngoài trăm mét. Nhìn về phía lò vẹt, thấy tối om, không động tĩnh gì, xem ra không có người. Bèn quyết định trộm. Ai sẽ đi trộm, bọn họ còn chưa ngã ngũ. Phương và tên lái xe đều không nắm được địa hình bên trong lò vẹt. Chỉ có Lưu Nhảy Vọt thông thuộc. Phương thấy để Lưu Nhảy Vọt vào trộm là hợp lý nhất. Ma sẽ không hay, quý cũng chẳng biết. Nhưng Lưu Nhảy Vọt lại không muốn đi:

– Trông thì có vẻ như không có người. Nhưng lỡ có người thì sao? Bọn chúng lại có dao nữa chứ.

Lại bảo:

– Tôi chỉ nói cho các ông biết chiếc USB ở đâu, còn lấy nó như thế nào, là chuyện của các ông.

Phương:

– Ông cứ yên tâm. Nếu có người thật, khi xảy ra chuyện, bọn tôi sẽ vào trong tiếp ứng.

Lại bảo:

– Tìm được chiếc USB sớm lúc nào, là con trai ông được thả sớm lúc ấy. Hai bên coi như đường ai nấy đi.

Nghe Phương nhắc đến con trai, Lưu Nhảy Vọt mới lũi cúi mò xuống xe. Nhưng tên Lỗ lái xe ngăn Lưu Nhảy Vọt lại, hỏi Phương:

– Lỡ ông ta nhân cơ hội bỏ trốn thì sao?

Phương mỉm cười:

– Ông anh đây là người tình cảm, xót con lắm.

Nghe Phương nhắc đến con trai Lưu Nhảy Vọt, Lỗ mới yên tâm. Lưu Nhảy Vọt xuống xe, nhẹ nhàng tiếp cận lò vẹt, áp tai vào cửa nghe ngóng

động tĩnh bên trong. Nghe ngóng hồi lâu, không thấy động tĩnh gì, mới vòng qua phía sau lò vẹt, cạy cửa sổ, nhảy vào trong. Lưu Nhảy Vọt vào trong đã nửa tiếng đồng hồ, nhưng mãi không thấy ra. Tên Lỗ bắt đầu sốt ruột. Phương nhìn đồng hồ bảo:

– Đợi thêm tí nữa. Cũng có thể đám người ở lò vẹt đã chuyển lồng lông vẹt đến nơi khác chẳng.

Lại bảo:

– Cũng có thể, tên đầu bếp đang trộm thứ khác nữa chưa biết chừng.

Đợi thêm mười lăm phút, Lưu Nhảy Vọt vẫn chưa ra. Phương bắt đầu cảm thấy có gì đó không ổn. Hai tên đang định xuống xe để tới lò vẹt xem thế nào, thì... “rầm rập”, một đám người chạy như bay đến trước xe ô tô. Cầm đầu là Thôi Đầu trọc ở lò vẹt. Bọn Phương rút súng bắn bi sắt ra, nhưng đám Thôi Đầu trọc cũng đã lăm lăm hai khẩu súng săn, chĩa vào kính trước xe ô tô. Tối qua, Phương và Thôi Đầu trọc đã chạm trán nhau dưới chân cầu Vương Bát Phần. Khi ấy, bọn Thôi Đầu trọc cầm dao, còn Phương, tức Phương Tuấn Đức, cầm súng. Nhờ đó, Phương Tuấn Đức đã ép bọn Thôi Đầu trọc phải rút lui. Nhưng bây giờ, súng đấu súng, đám Thôi Đầu trọc lại đông, Phương Tuấn Đức biết hẳn không có cơ thắng, bèn cất súng, hạ cửa kính xe xuống, có vẻ khó hiểu:

– Sao chúng mày biết?

Thôi Đầu trọc cười, lấy súng săn chỉ vào lò vẹt:

– Tên đầu bếp đang ở trong lò vẹt. Lão ta đã gọi điện thoại cho chúng tao.

Hàn Thăng Lợi cũng có mặt trong đám đông, giờ mới rút điện thoại di động ra, có phần tự đắc:

– Lão ấy gọi cho tao.

Phương Tuấn Đức lúc ấy mới biết đã mắc lừa Lưu Nhảy Vọt. Thì ra, nói chuyện tào lao suốt đường đi không phải là nói chuyện suông. Vừa nãy, gã ta không muốn tới lò vẹt, cũng chỉ là động tác giả mà thôi. Phương Tuấn Đức lắc đầu, nhìn Thôi Đầu trọc cười:

– Tay đầu bếp này gớm thật.

Lưu Nhảy Vọt phản bội Phương Tuấn Đức, theo về với đám người ở lò vịt không phải vì thấy đám Tào tử tế hơn Phương Tuấn Đức. Ngay tối qua thôi, bọn người ở lò vịt còn treo gã lên, nện cho gã một trận. Trên đường từ Bảo Định về Bắc Kinh, Lưu Nhảy Vọt và Phương Tuấn Đức nói chuyện với nhau cũng rôm rả đáo để. Phương Tuấn Đức và Tào đại ca đều là người trong xã hội đen. Đối với Lưu Nhảy Vọt, bọn họ chẳng khác nhau là mấy. Mục đích của bọn họ đều là tìm chiếc USB. Nhưng Phương Tuấn Đức đang giữ con trai Lưu Nhảy Vọt. Mỗi đe dọa của Phương Tuấn Đức với Lưu Nhảy Vọt lớn hơn mỗi đe dọa đến từ Tào. Nhưng Lưu Nhảy Vọt chưa biết rõ con người Phương Tuấn Đức. Không biết hẳn ta tìm chiếc USB chỉ vì tiền. Hay là sau khi tìm được rồi, lại đòi cả mạng sống của nhân chứng. Nếu hẳn chỉ vì tiền, thì chiếc USB đưa lại cho ai cũng thể cả. Nhưng nếu hẳn ta còn đòi mạng sống, thì một khi đưa chiếc USB ra rồi, không những gã mất mạng, mà cả thằng con Lưu Bằng Cử và bạn gái nó cũng sẽ mất mạng. Trên đường từ Bảo Định về Bắc Kinh, mặc dù Phương Tuấn Đức bảo, hẳn tìm chiếc USB là vì tiền. Tìm thấy chiếc USB, sẽ thả con trai gã. Nhưng Lưu Nhảy Vọt thấy hẳn khi nói đến chuyện giết người cướp của, mà cứ cười giả lả, không coi chuyện tà trời ấy vào đâu, thành ra Lưu Nhảy Vọt không dám tin tưởng hẳn. Nhưng đám người ở lò vịt tìm chiếc USB chỉ thuần túy vì tiền. Tối qua, khi bị đám người ở lò vịt tra tấn, nghe Tào nói chuyện với bọn đàn em, Lưu Nhảy Vọt biết bọn chúng chỉ biết có tiền, chứ không biết trong chiếc USB chứa đựng những gì. Lúc ấy, gã còn lo thay cho Tào. Bây giờ, nếu theo về với Tào, trước hết, bản thân không phải lo về cái mạng của mình. Bước tiếp theo làm thế nào, Lưu Nhảy Vọt cũng đã trù tính cả rồi. Gã sẽ mượn tay Tào để tóm Phương Tuấn Đức và lái xe của hẳn. Sau đó dùng chúng đánh đổi lấy thằng con cùng bạn gái nó. Sau đấy, mới nói tiếp chuyện chiếc USB. Khi nói chuyện chiếc USB, gã sẽ ra giá với Tào, để bù lại số tiền trên tờ giấy ghi nợ trong chiếc túi gã bị mất. Lưu Nhảy Vọt nhớ trong lò vịt có một chiếc điện thoại. Chỉ cần mình vào trong

lò vịt để trộm chiếc USB là sẽ có cơ hội. Đây là tính toán của Lưu Nhảy Vọt suốt trên đường từ Bảo Định về Bắc Kinh.

Thôi Đầu trọc giải bọn Phương Tuấn Đức vào trong lò vịt, rồi bật đèn lên. Phương Tuấn Đức lúc này mới để ý, thấy trên bàn chộc tiết vịt quả là có một chiếc điện thoại cố định. Lưu Nhảy Vọt đang ngồi xồm hút thuốc. Thấy đám đông bước vào, Lưu Nhảy Vọt cũng không thèm đứng dậy. Cứ ngồi yên như thế, nói một mạch với Thôi Đầu trọc ý tưởng của mình cùng điều kiện trao đổi. Ai ngờ, Thôi Đầu trọc không những không đáp ứng điều kiện nào, còn bảo:

– Ông nói năng tầm bậy, tầm bạ rồi đấy.

Rồi chỉ vào bọn Phương Tuấn Đức:

– Bọn họ là chuyện của bọn họ. Con ông là chuyện của con ông. Chiếc USB là chuyện của chiếc USB. Ba chuyện khác nhau, không thể chỉ vì hai chuyện khác mà làm lỡ chuyện quan trọng được.

Lưu Nhảy Vọt nổi giận:

– Hai chuyện kia không giải quyết, tôi không nộp chiếc USB.

Thôi Đầu trọc sững người, có phần do dự:

– Đưa chiếc USB ra trước, rồi mới nói đến chuyện trao đổi người.

Lưu Nhảy Vọt:

– Trao đổi người trước, rồi mới nói chuyện chiếc USB.

Hai người cãi vã nhau. Lúc này, Phương Tuấn Đức nói với Thôi Đầu trọc:

– Tao biết chiếc USB ở đâu.

Thôi Đầu trọc nhìn Phương Tuấn Đức vẻ dò xét. Phương Tuấn Đức bảo:

– Tìm được chiếc USB, phải thả chúng tao ra.

Thôi Đầu trọc gật đầu. Phương Tuấn Đức:

– Trên đường đi, lão ta nói với tao là chiếc USB ở trong lồng đựng lông vịt.

Thôi Đầu trọc cho người lấy mấy chiếc lông đưng lông vịt đổ ngược ra sàn. Tìm khắp trong đám lông vịt, không thấy chiếc USB đâu. Phương Tuấn Đức và Thôi Đầu trọc biết đều đã mắc lừa Lưu Nhảy Vọt. Thôi Đầu trọc vớ ngay con dao trên bàn mổ vịt đến trước mặt Lưu Nhảy Vọt:

– Chiếc USB đâu?

Lưu Nhảy Vọt lại bắt đầu giả vờ ngây ngô:

– Lúc ấy thấy nó chẳng có tác dụng gì, vứt rồi.

Thôi Đầu trọc gí dao vào sát mặt Lưu Nhảy Vọt, chẳng ngờ, Lưu Nhảy Vọt chẳng hề sợ:

– Giết tao thì mày sẽ không tìm thấy chiếc USB đâu.

Thôi Đầu trọc buông dao xuống, vỗ vai Lưu Nhảy Vọt:

– Cứng đầu cứng cổ lắm. Để tao cho mày gặp một người.

Lưu Nhảy Vọt ngạc nhiên:

– Còn ai nữa?

Chương 36

Mã Man Lệ

Mã Man Lệ bị treo trong một phòng tối ở một căn hầm. Quay sang bắt Mã Man Lệ để tìm chiếc USB là sáng kiến của Hàn Thăng Lợi. Lúc đầu, chẳng ai nghĩ sẽ bắt cô ta. Ý tưởng đột ngột này là do Hàn Thăng Lợi nghĩ ra. Kể từ khi theo về với Tào, Hàn Thăng Lợi vẫn chưa làm được việc gì nên hồn. Tào bảo hẳn đi tìm Lưu Nhảy Vọt. Tìm được hai ngày, không thấy, hẳn kết luận ngay là Lưu Nhảy Vọt đã rời khỏi Bắc Kinh. Cuối cùng, đầu óc Thanh Diện Thú Dương Chí quay một trăm tám mươi độ, nghĩ ngay đến túp nhà của đám ba nam một nữ người Cam Túc, sau đó bắt được Lưu Nhảy Vọt ngay tại Bắc Kinh, làm Hàn Thăng Lợi một phen bẽ mặt. Bắt được Lưu Nhảy Vọt, Tào lại cố tình thả gã ra, để đám Thôi Đầu trọc bám theo. Nửa đường, lại bị kẻ khác cướp mất. Tào nổi giận. Thôi Đầu trọc cũng bẽ mặt. Cả bọn đang cùng đường, thì Hàn Thăng Lợi chợt nhớ đến Mã Man Lệ. Lúc Lưu Nhảy Vọt bị bắt tới lò vịt, trong người không có chiếc USB, chứng tỏ chiếc USB để ở chỗ khác. Tào cố tình thả Lưu Nhảy Vọt ra, rồi cho đám Thôi Đầu trọc bám theo, cũng là để đợi gã đi lấy chiếc USB. Nửa đường, Lưu Nhảy Vọt bị kẻ khác cướp tay trên, coi như nơi cất giấu chiếc USB cũng bị cướp mất. Tào đang bực bội, bỗng Hàn Thăng Lợi nhớ đến Mã Man Lệ, đoán Lưu Nhảy Vọt để chiếc USB ở chỗ cô ta. Bắc Kinh rộng lớn thật đấy, nhưng chỗ để Lưu Nhảy Vọt có thể giấu đồ không nhiều. Túp nhà của gã ở bếp ăn công trường, Thanh Diện Thú Dương Chí đã tới đó tìm, không thấy. Những chỗ đáng tin cậy còn lại, chỉ có hai nơi: Một là chỗ lão Cao bán mỳ cừu ở làng Ngụy Công. Hai là Hiệu tóc Man Lệ. Phải có người đáng tin cậy, thì mới có chỗ đáng tin cậy được. Lần trước tìm Lưu Nhảy Vọt, Hàn Thăng Lợi đã đến cả hai nơi này. Lúc tới Hiệu tóc Man Lệ, Mã Man Lệ giả vờ chẳng liên quan gì. Lúc tới chỗ lão Cao, biết Lưu Nhảy Vọt nửa tháng nay không tới làng Ngụy Thôn, nên Hàn Thăng Lợi mới quả quyết là Lưu Nhảy Vọt đã rời Bắc Kinh. Mãi đến khi bắt được

Lưu Nhảy Vọt ở túp nhà của bọn ba nam một nữ người Cam Túc, Hàn Thăng Lợi mới nghĩ lại hành trình tìm kiếm Lưu Nhảy Vọt của mình, rồi nghi ngờ, phải chăng Mã Man Lệ và lão Cao đã nói dối. Xét thái độ của lão Cao, không giống với nói dối. Cũng chẳng phải chỉ dựa vào thái độ của lão ta lúc ấy, mà căn cứ tính cách lão ta trong suốt mấy mươi năm. Trước đây, lão ta chẳng bao giờ nói dối. Và lại, đặt vấn đề bất thành linh thể, lão ta không thể nào đóng giả siêu như thật thế được. Hàn Thăng Lợi bèn nghi ngờ Mã Man Lệ đã lừa hấn. Con mụ đàn bà này dạt từ miền đông bắc tới đây, cũng không phải tay vừa. Nếu như lời lão Cao nói là thật, Lưu Nhảy Vọt nửa tháng nay không tới chỗ lão ta, thì nơi duy nhất còn lại đáng tin cậy để Lưu Nhảy Vọt giấu chiếc USB chính là Hiệu tóc Man Lệ. Nghe Hàn Thăng Lợi phân tích xong, Tào thấy có lý. Cũng vì cùng đường, còn nước còn tát, bèn lệnh cho Thôi Đầu trọc đi bắt Mã Man Lệ về. Hấn muốn thông qua Mã Man Lệ để một là trực tiếp tìm thấy chiếc USB, hai là tìm được nơi Lưu Nhảy Vọt đang ẩn náu. Thấy Tào đồng ý với suy nghĩ của mình, Hàn Thăng Lợi mới thở phào trong bụng.

Bọn Tào bắt Mã Man Lệ vào khoảng một giờ sáng nay. Lúc bị bắt, Mã Man Lệ vừa cãi nhau xong. Cãi nhau không phải vì chiếc USB hay Lưu Nhảy Vọt, mà vì một chuyện khác. Trước đây, chồng cũ cô ta thường đến đây gây sự, nhưng lần này cũng không phải Mã Man Lệ cãi nhau với chồng. Câu chuyện liên quan đến Dương Ngọc Hoàn, người làm thuê cho Mã Man Lệ chuyên đảm nhận công việc mát-xa. Làm mát-xa còn kiếm được, chứ cắt tóc chẳng bỏ bèn gì. Số tiền kiếm được từ mát-xa, Mã Man Lệ và Dương Ngọc Hoàn chia theo tỷ lệ 3:7. Dương Ngọc Hoàn bèn đình ninh, rằng mình mới là trụ cột thực sự của Hiệu tóc Man Lệ, nên ngày thường, ả ta chẳng coi Mã Man Lệ vào đâu. Ở Hiệu tóc Man Lệ, người làm công giống như bà chủ, còn bà chủ lại giống như người làm công. Từ Hiệu tóc Man Lệ đi về hướng tây, qua một góc phố có hàng rửa xe của Đại Hiệu. Hiệu rửa xe cũng có một người giúp việc, người Hồ Bắc, tên họ là gì, Mã Man Lệ không rõ, chỉ biết y có biệt hiệu là Taro Aso1. Sở dĩ có biệt hiệu như vậy, là vì y trông giống người Nhật Bản, lại để một chòm râu. Taro Aso

rửa xe một tháng kiếm được tám, chín trăm tệ. Trừ tiền ăn uống, số còn lại y dùng vào việc mát-xa ở Hiệu tóc Man Lệ. Dương Ngọc Hoàn thu lệ phí mát-xa tám mươi tệ một lần. Taro Aso cứ hai ngày đến mát-xa một lần. Mã Man Lệ tính nhẩm, tiền y rửa xe cả tháng, kể cả không ăn uống gì, cũng chẳng đủ để trả cho Dương Ngọc Hoàn. Mã Man Lệ bèn nghĩ y còn làm việc gì đó để kiếm thêm. Hoặc giả, Dương Ngọc Hoàn không những không thu tiền y, mà còn trả hộ y số tiền 30% hoa hồng Mã Man Lệ được hưởng. Thế nhưng, ngoại trừ số tiền 30% hoa hồng, còn thì chuyện khách hàng làm gì bên ngoài, tiền mát-xa rốt cuộc do ai trả, Mã Man Lệ chẳng thể can thiệp. Dù không thể can thiệp, nhưng Mã Man Lệ vẫn cảm thấy có điều gì uẩn khúc. Quả nhiên, Mã Man Lệ đã đoán trúng. Đêm hôm kia, Taro Aso lại đến mát-xa. Bình thường, chỉ mát-xa nửa tiếng hoặc một tiếng là cùng. Lần này, hết những 3 tiếng đồng hồ. Mã Man Lệ phải gõ vào tường hai lần, có ý giục đã hết giờ, nhưng Dương Ngọc Hoàn vẫn cứ mặc kệ. Cuối cùng, cũng mát-xa xong. Taro Aso ra về. Dương Ngọc Hoàn hết giờ làm việc cũng ra về. Hôm qua, không thấy Dương Ngọc Hoàn đến làm việc. Mã Man Lệ tưởng ả ta bị ốm, hoặc bận việc gì đó. Trước đây cũng đã xảy ra chuyện tương tự. Dương Ngọc Hoàn thích nghỉ là nghỉ, chẳng bao giờ xin phép trước, nên lần này Mã Man Lệ cũng chẳng để ý. Nhưng tối qua, bạn trai của Dương Ngọc Hoàn đến, bảo Dương Ngọc Hoàn bỏ đi theo trai rồi. Mã Man Lệ sững sốt, rõ ràng là liên quan đến chuyện mát-xa tối hôm kia. Bạn trai Dương Ngọc Hoàn tên là Triệu Bản Vĩ, người Đông Bắc, đầu tròn xoe. Vì là đồng hương, nên thường ngày, Triệu Bản Vĩ gọi Mã Man Lệ là chị. Gã không hề bận tâm chuyện Dương Ngọc Hoàn làm mát-xa cho khách. Tối nào gã cũng phóng xe máy đến đón Dương Ngọc Hoàn đi chơi. Kể cũng trùng hợp. Hai hôm nay, Triệu Bản Vĩ cùng bạn đi Thái Nguyên làm ăn. Cũng chẳng phải làm ăn lớn, chỉ là đánh thịt lợn từ Thái Nguyên về Bắc Kinh. Lúc về, xe bị hỏng trên đường cao tốc. Xe là xe đông lạnh. Động cơ bị hỏng, không những xe không chạy được, mà còn không thể làm lạnh. Đến Tấn Dương tìm một thợ sửa xe rồi quay lại đường cao tốc sửa xe. Những tưởng chỉ có hỏng động cơ, nào ngờ, hỏng cả trục truyền động. Thợ sửa xe không mang theo linh phụ kiện, lại phải quay về Tấn Dương lấy phụ

kiện. Cứ đi đi về về như thế, mất hơn một ngày mới sửa xong xe. Xe đã chạy được, nhưng thịt lợn trên xe ôi thiu hết do phải phơi lâu dưới nắng. Xúi quẩy là thế. Vậy mà khi về đến Bắc Kinh, bạn gái lại bỏ đi theo trai. Mã Man Lệ trước đây để ý, thấy trong đám bạn bè của Triệu Bản Vĩ, gã là kẻ không có chính kiến. Nói gì, làm gì, đều phải nhìn sắc mặt người khác. Mã Man Lệ còn cười thầm trong bụng, rằng tại sao ả béo Dương Ngọc Hoàn lại cặp kè với một gã nhu nhược đến vậy. Triệu Bản Vĩ ngày thường nhu nhược, nhưng khi mất bạn gái, gã lại trở nên táo tợn. Dương Ngọc Hoàn đã bỏ đi, không thể tìm ả ta để trút giận, gã bèn mò đến Hiệu tóc Man Lệ gây sự với Mã Man Lệ. Gã bảo, Dương Ngọc Hoàn làm thuê ở Hiệu tóc Man Lệ. Bây giờ, Dương Ngọc Hoàn bỏ đi, Mã Man Lệ phải có trách nhiệm trả lại ả ta cho Triệu Bản Vĩ. Nghe nói Dương Ngọc Hoàn bỏ đi, Mã Man Lệ vội vào buồng trong, lục giở chiếc tủ bát, mới phát hiện chiếc túi của mình đã bị Dương Ngọc Hoàn cuỗm đi. Trong túi đựng toàn tài sản của Mã Man Lệ. Mặc dù mấy thứ hoa tai, dây chuyền, nhẫn của cô đều là hàng rẻ tiền, nhưng cũng vẫn là vàng, là bạc, gộp cả lại không phải ít tiền. Mã Man Lệ cũng nổi cáu với Triệu Bản Vĩ. Bạn gái gã trộm tài sản của cô rồi bỏ trốn, thì gã ta phải trả lại cho cô những gì đã mất. Hai người cãi nhau đến mười một giờ đêm vẫn không ngã ngũ. Triệu Bản Vĩ hằm hằm bỏ đi. Lại có khách đến gọi đầu, nhưng Mã Man Lệ chẳng còn tâm trạng đâu mà làm việc. Cô đuổi khách về rồi đóng cửa. Nằm trên giường, Mã Man Lệ thấy giận chính mình. Đã biết Dương Ngọc Hoàn là thứ không tử tế, vậy mà không đề phòng. Mãi tức chuyện này, Mã Man Lệ quên bém chuyện Lưu Nhảy Vọt và chiếc USB. Đến một giờ sáng, mãi mới ngủ được, đang lúc mơ mơ màng màng thì bị Thôi Đầu trọc bắt đi. Thôi Đầu trọc sẵn đang có chuyện bức mình, nên bắt Mã Man Lệ là bắt, chẳng nói năng dài dòng. Hắn lái chiếc xe mui bạt chuyên chở vọt đến Hiệu tóc Man Lệ, cạy cửa sổ nhảy vào trong. Mã Man Lệ đang nằm trên giường ở buồng trong, chưa hiểu xảy ra chuyện gì, thì bị nhét giẻ vào mồm, chân tay bị trói. Bọn Thôi Đầu trọc lôi cô ra hiệu tóc, tổng lên xe. Đóng cửa xe, rồi đi thẳng đến chiếc phòng tối trong căn hầm này. Không nói không rằng, bọn Thôi Đầu trọc treo cô lên trên ống lò sưởi ở trần nhà, rồi đánh đập dã man. Sau mới nói

nguyên do, bảo cô nộp chiếc USB. Nhưng cho dù có đánh đập thế nào chẳng nữa, Mã Man Lệ vẫn một mực không nhận là mình đã giấu chiếc USB. Không những không nhận đã giấu chiếc USB, còn nói cứng là chưa từng nhìn thấy nó. Không những chưa nhìn thấy nó, mà chỉ biết Lưu Nhảy Vọt mất một chiếc túi, còn như chuyện gã nhặt được chiếc túi, cũng không hề hay biết. Tóm lại, là cô ta chối bay chối biến. Mã Man Lệ không thừa nhận tất cả việc này không phải vì chịu được đòn đánh của bọn Thôi Đầu trọc, mà vì cũng giống như Lưu Nhảy Vọt, vì đã xem nội dung trong chiếc USB nên sợ mất mạng. Không nói đã nhìn thấy thì chỉ bị đánh. Chứ lỡ nói đã nhìn thấy, e mất cả tính mạng. Đánh mãi, vẫn không tra hỏi ra chiếc USB, đám Thôi Đầu trọc bèn quay sang hỏi nơi ẩn náu của Lưu Nhảy Vọt. Cũng giống như đã chối phăng chuyện chiếc USB, Mã Man Lệ bảo chưa hề gặp Lưu Nhảy Vọt kể từ khi gã ta mất chiếc túi. Nói thế cũng vì sợ nếu dính líu đến Lưu Nhảy Vọt, sẽ bị bọn côn đồ tra hỏi đến cùng. Đánh ba trận đòn vẫn không kết quả, Thôi Đầu trọc nghi đã bắt nhầm người. Bắt Mã Man Lệ là ý kiến của Hàn Thăng Lợi. Coi như Hàn Thăng Lợi làm mọi thứ rối tung rối mù lên. Chuyện đó khoan hãy nói, cái chính là nó làm lỡ mất bao thời gian truy tìm Lưu Nhảy Vọt. Thôi Đầu trọc sẵn đến đá cho Hàn Thăng Lợi một phát, lại toan cho hấn mấy cái bạt tai để xả giận. Đúng lúc ấy, điện thoại di động của Hàn Thăng Lợi reo. Thì ra, Lưu Nhảy Vọt gọi đến từ lò vẹt. Coi như Lưu Nhảy Vọt đã giải cứu cho Hàn Thăng Lợi.

Sau đó, Thôi Đầu trọc tóm gọn bọn Phương Tuấn Đức, rồi áp giải chúng đến lò vẹt. Lưu Nhảy Vọt định dùng bọn Phương Tuấn Đức để đánh đổi con trai mình. Nhưng Thôi Đầu trọc lại không muốn làm như vậy. Không muốn làm như vậy không phải vì không tin tưởng Lưu Nhảy Vọt, mà vì nếu trao đổi như thế, sợ sẽ làm kinh động đến một đám người khác đang tìm chiếc USB, gây thêm phiền phức. Bèn bắt Lưu Nhảy Vọt phải giao nộp USB trước, rồi mới trao đổi con tin. Nhưng Lưu Nhảy Vọt không tin ở Thôi Đầu trọc. Lúc này, gã lại giả vờ ngây ngô, bảo đã trông thấy chiếc USB, nhưng thấy nó vô dụng nên đã vứt đi rồi. Thôi Đầu trọc không đánh Lưu Nhảy Vọt, cũng không tốn nước bọt, lôi thẳng Lưu Nhảy Vọt đến phòng tối trong

tầng hầm. Từ lò vẹt đến căn hầm, Thôi Đầu trọc lái chiếc xe của Phương Tuấn Đức. Lưu Nháy Vọt thấy Mã Man Lệ bị treo trong phòng tối. Do lúc ngủ ở nhà, Mã Man Lệ chỉ mặc mỗi một chiếc váy đeo dây. Bây giờ, chiếc váy bị roi đánh tơi tả, bám xơ xác trên cơ thể Mã Man Lệ. Mã Man Lệ không đeo nịt ngực, lộ ra hai đầu vú bé tẹo. Điều mọi người vẫn không biết bây giờ lồ lộ ra đấy. Chiếc quần lót cũng lộ ra, quần màu đỏ. Mặt mũi bê bết máu. Bầm dập khắp người. Khi biết chuyện thằng con bị bắt cóc, Lưu Nháy Vọt không đến nỗi bị xui. Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng này, gã bàng hoàng đến độ ngồi phịch mông xuống đất. Mã Man Lệ bị nhét giẻ vào mồm, giờ thấy Lưu Nháy Vọt thì ú ớ gọi. Nhưng nghe không rõ cô ta nói những gì. Thôi Đầu trọc không để cho Lưu Nháy Vọt nói chuyện với Mã Man Lệ. Chỉ để cho gã nhìn thấy cảnh tượng này rồi lại đưa gã về lò vẹt. Thôi Đầu trọc bảo Lưu Nháy Vọt, Mã Man Lệ đã khai rồi, rằng đã nhìn thấy chiếc USB. Chiếc USB vẫn ở trong tay Lưu Nháy Vọt, chứ chưa hề vứt đi. Cho Lưu Nháy Vọt gặp Mã Man Lệ cũng là để cho gã một cơ hội. Chỉ cần gã giao nộp chiếc USB, thì sẽ đem đám Phương Tuấn Đức để đổi lấy con trai gã. Nếu lúc này vẫn còn giở trò, sẽ lại treo Lưu Nháy Vọt lên dàn cho một trận. Lần trước, đã treo Lưu Nháy Vọt để đánh nhưng rồi để gã trốn mất, đấy là do cố ý. Còn lần này thì đừng hòng. Lưu Nháy Vọt quả nhiên mắc lừa Thôi Đầu trọc. Khi này ở trong phòng tối tầng hầm, thấy Mã Man Lệ ú ớ muốn nói điều gì đó, tưởng cô ta bảo Lưu Nháy Vọt mau đưa ra chiếc USB để cứu cô ta. Thật ra, Mã Man Lệ chỉ muốn bảo Lưu Nháy Vọt đừng có đưa chiếc USB ra. Cô ta đã không khai, thì cũng không muốn Lưu Nháy Vọt khai. Không khai, cả bọn còn có cơ sống. Chứ hễ khai, chưa biết chừng mất mạng. Nhưng Lưu Nháy Vọt đã khai với Thôi Đầu trọc nơi cất giấu chiếc USB. Lưu Nháy Vọt khai ra không hoàn toàn là vì cứu Mã Man Lệ. Gã muốn giao nộp chiếc USB để dùng Phương Tuấn Đức đổi lại thằng con trai. Vừa rồi, không tin tưởng Thôi Đầu trọc, nhưng việc đã đến nước này, không tin không được. Kể cả không vì Mã Man Lệ và thằng con, nếu như lại bị treo lên và ăn trận đòn nữa, chắc Lưu Nháy Vọt cũng không chịu đựng nổi.

Chương 37

Tào đại ca

Lưu Nhảy Vọt đem giấu chiếc USB Cù Lợi bị mất trong lớp mút ghế ở cabin cần cầu số 3 của công trường xây dựng. Chiếc cầu này cao bằng tòa nhà năm mươi tầng. Người lái cầu hàng ngày vẫn ngồi trên ghế, nhưng không thể nào phát hiện ra. Lưu Nhảy Vọt vừa dứt lời, không chỉ Thôi Đầu trọc khâm phục gã, mà cả Phương Tuấn Đức cũng khâm phục gã. Giấu thế mới là giấu chứ. Hàn Thăng Lợi nổi máu anh hùng rơm, xung phong đi lấy chiếc USB về. Lúc ấy là năm giờ sáng, công trường vẫn chưa làm việc. Lúc đến công trường, vẫn lái chiếc xe của Phương Tuấn Đức. Một tiếng sau, Hàn Thăng Lợi trở về, trong tay quả nhiên có một chiếc USB. Phương Tuấn Đức giúp Thôi Đầu trọc thẩm định chiếc USB, bảo chủng loại, màu sắc đều giống hệt với chiếc USB mà người thuê hẳn đã nói cho hẳn biết. Nghe nói đã tìm thấy chiếc USB, Tào tới ngay lò vẹt. Thôi Đầu trọc đang hưng phấn, sốt ruột định kể lại với Tào toàn bộ quá trình tìm kiếm. Nhưng Tào ngăn hẳn lại. Trước tiên, Tào bắt tay Phương Tuấn Đức và tên Lỗ. Sau đấy, mới bắt tay Lưu Nhảy Vọt, bảo:

– Mọi người vất vả quá.

Lưu Nhảy Vọt chỉ vào Phương Tuấn Đức và tên Lỗ:

– Anh Tào, giờ đã tìm thấy chiếc USB rồi. Anh hãy dùng bọn họ để trao đổi con trai tôi đi.

Lại bảo:

– Cả cô chủ hiệu tóc nữa. Anh thả tất cả đi.

Rồi nơm nớp:

– Các anh không được nuốt lời đâu đấy.

Tào chau mày. Chau mày không phải vì chuyện Lưu Nhảy Vọt tự cho mình có công, khua môi múa mép, mà vì y không thích nghe mấy chữ “nuốt lời”. Ngày thường, Tào ghét nhất kẻ nói lời nuốt lời. Thôi Đầu trọc

thấy Tào phật ý, toan sấn đến đá Lưu Nhảy Vọt, nhưng Tào ngăn hãm lại, hỏi Lưu Nhảy Vọt:

– Theo ông, tôi tìm thứ đồ chơi này là vì cái gì?

Lưu Nhảy Vọt nghĩ ngợi:

– Tiền.

Tào thở dài:

– Đúng, mà không đúng. Nếu vì tiền, thì tôi cũng đã giống như những tên trộm khác rồi. Ngoài tiền ra, tôi còn vì cơ nghiệp Giang Đông.

“Cơ nghiệp Giang Đông” là cái quái gì? “Cơ nghiệp Giang Đông” của Tào lại là cái thứ gì? Lưu Nhảy Vọt không hiểu, cũng không muốn hiểu. Điều gã quan tâm là chuyện đối người và thả người. Mắt Tào vốn không tinh tường gì. Y cầm chiếc USB, gí sát mắt để nhìn, giống hệt lúc nhìn quân mạt chược. Xem xong, bảo:

– Chính vì cơ nghiệp Giang Đông, nên tôi phải bán nó cho thật được giá.

Rồi vỗ vai Lưu Nhảy Vọt:

– Đợi tôi bán hàng xong, sẽ thả người.

Lưu Nhảy Vọt thở phào, nhưng giục Tào:

– Anh Tào, anh muốn bán thì khẩn trương lên. Để lâu, lại bị phát hiện đấy.

Tào xoa tay:

– Chí lí. Để lâu cứ trâu hóa bùn. Tôi sẽ bán nó ngay bây giờ.

Rồi bảo đàn em giải Lưu Nhảy Vọt về nơi ở của băng Đường Sơn. Băng Đường Sơn thuê một căn hộ có ba phòng ngủ trong một khu dân cư. Thanh Diện Thú Dương Chí cũng nằm ở đây để dưỡng thương. Thành ra, Lưu Nhảy Vọt và hãn ta lại chạm trán nhau.

Lưu Nhảy Vọt đi rồi, Tào bắt đầu bán chiếc USB. Y có thể bán chiếc USB cho hai người khác nhau qua hai kênh. Một kênh là thông qua Hàn Thăng Lợi để bán cho Nghiêm Khắc. Để tìm chiếc USB, Nghiêm Khắc đã cho Hàn Thăng Lợi một vạn tệ. Sau đó, Hàn Thăng Lợi không tìm thấy Lưu

Nhảy Vọt, bèn giấu luôn chỗ một vụn tẻ ấy. Kênh thứ hai là thông qua Phương Tuấn Đức bán cho người khác. Người khác là ai, Tào không biết, cũng không dò hỏi. May bắt được Phương Tuấn Đức, nên chiếc USB có hai đầu ra. Một món đồ có thể bán cho hai người. Tự dưng, món đồ này có giá hơn giá trị ban đầu của nó. Nghĩa là có thể bán đảu giá. Tào bảo đàn em gọi điện cho Nghiêm Khắc trước, nhưng không để cho Hàn Thăng Lợi gọi, mà bảo Thôi Đầu trực gọi. Tào tuy mắt có lèm nhèm, nhưng y nhìn người cấm có sai. Xem ra, y không hề tin tưởng Hàn Thăng Lợi. Hàn Thăng Lợi lại cảm thấy mất mặt, nhưng không dám ho he gì. Thôi Đầu trực dùng điện thoại của Hàn Thăng Lợi gọi điện cho Nghiêm Khắc bảo hẳn là bạn của Hàn Thăng Lợi. Hàn Thăng Lợi không tìm thấy chiếc USB, nhưng hẳn lại tìm thấy, và muốn có một vụ giao dịch với Nghiêm Khắc, muốn để cho Nghiêm Khắc phát giá. Lúc đầu, Nghiêm Khắc thấy bất ngờ, không phải bất ngờ chuyện đã tìm thấy chiếc USB, mà bất ngờ vì người tìm thấy chiếc USB có sự thay đổi. Sau đó, hiểu ngay, rằng lần trước gã đã bảo với Hàn Thăng Lợi, nếu tìm thấy chiếc USB sẽ thưởng thêm cho y hai vụn tẻ. Bây giờ, đổi thành người khác gọi điện thoại đến, là có ý mặc cả. Nghiêm Khắc không rõ đối phương nông sâu thế nào, bèn để Thôi Đầu trực ra giá trước. Thôi Đầu trực nói luôn năm mươi vụn. Nghiêm Khắc biết ngay đối phương không phải tay vừa. Nếu như không phải là một tên trộm vặt, thì là một tên máu mặt trên giang hồ, chứ không phải loại dễ sai bảo như Hàn Thăng Lợi. Nhưng đã là dân máu mặt, thì không thể lấy cái giá của một tên trộm vặt ra để mặc cả. Nghiêm Khắc bèn nói hai mươi vụn. Sau một hồi cò kè, chốt giá là ba mươi lăm vụn. Thật ra, mức giá năm mươi vụn tẻ Thôi Đầu trực đưa ra không phải Nghiêm Khắc không trả nổi. Lần trước, mức giá Nghiêm Khắc đưa ra cho điều tra viên lão Hình ở Văn phòng điều tra Trí giả thiên lự tính theo ngày. Nếu trong vòng hai ngày mà tìm thấy, cũng sẽ trả tới hai mươi vụn. Bây giờ, để lần nữa mười mấy ngày, chiếc USB tăng giá là phải. Nhưng vì Nghiêm Khắc chưa quen biết người trong điện thoại. Phần vì sợ đối phương không có chiếc USB, nhưng giờ trò lừa đảo. Phần vì lo ra giá cao quá, đối phương sẽ được đảng chân lân đảng đầu, lại rách việc. Giá ba mươi lăm vụn không cao không thấp, vừa diệt được lòng tham của đối

phương, vừa giữ được đối phương. Hai bên mặc cả xong, hẹn mười một giờ đêm nay, đi lên đường cao tốc Kinh Khai, đến Tây Hồng Môn thì ra khỏi đường cao tốc, đi về phía tây khoảng bảy cây số, gặp nhau ở bùng binh Thiết Tượng Phố, tiền trao cháo múc. Thôi Đầu trực cúp điện thoại. Tào lại sai đàn em trả lại điện thoại cho Phương Tuấn Đức, rồi bảo Phương Tuấn Đức gọi điện cho Lận. Trước khi gọi điện, Phương Tuấn Đức hỏi Tào mức giá tối thiểu. Đã có ba mươi lăm vạn của Nghiêm Khắc làm sàn, Tào tiếp tục nâng giá, giơ ngón tay lên ra dấu bảy mươi vạn. Phương Tuấn Đức bảo, vừa này còn ba mươi lăm vạn. Giờ đến mình lại thành bảy mươi vạn, loáng cái đã tăng gấp đôi. Cho dù là đấu giá chẳng nữa, thì cũng không công bằng. Phương Tuấn Đức nói vậy không phải vì muốn tiết kiệm tiền hộ Lận, mà vì lo nếu nói giá này ra, Lận sẽ từ chối ngay. Lúc thuê hẳn tìm chiếc USB, Lận ra giá cũng chỉ có mười tám vạn. Nếu như Lận từ chối, vụ trao đổi này sẽ được thực hiện với người khác. Phương Tuấn Đức đang ở trong tay Tào, khó mà biết được tình cảnh tiếp theo của hẳn sẽ ra sao. Cả bọn đều lăn lộn trên chõn giang hồ, biết rằng, cái mạng của một ai đó, là chết hay sống, chỉ nằm trong tích tắc thay đổi suy nghĩ của người khác. Nhưng Tào chau mày:

– Không muốn thì thôi vậy.

Phương Tuấn Đức sợ quá, vội gọi điện cho Lận. Phương Tuấn Đức bảo không tìm thấy chiếc USB, nhưng người khác tìm thấy, ra giá bảy mươi vạn. Nào ngờ, Lận không quan tâm đến số tiền, chỉ quan tâm đến chiếc USB. Lận hỏi:

– Đã trông thấy chiếc USB chưa?

Phương Tuấn Đức nhìn Tào, rồi nhìn chiếc USB trên bàn mổ vệt:

– Thấy rồi.

Lận:

– Có phải đồ thật không?

Phương Tuấn Đức:

– Tìm thấy dưới ghế ngồi trong cabin lái cần cầu. Chiếc cần cầu cao bằng tòa nhà năm mươi tầng. Không thể giả được.

Lận:

– Xong.

Thế là xong vụ trao đổi, vượt ngoài sức tưởng tượng của Phương Tuấn Đức. Lận chấp nhận thoải mái như vậy, không phải vì gã là người phóng khoáng. Bình thường, Lận kiệt hơn Nghiêm Khắc gấp nhiều lần. Mà vì gã biết còn rất nhiều người đang tìm chiếc USB, nên muốn lấy được chiếc USB trước những người khác, trước cả Nghiêm Khắc. Hoặc giả, chuyện lấy chiếc USB không quan trọng, cái chính là vì việc khác. Mà việc này do Bộ trưởng Giả đích thân gọi điện từ châu Âu về dặn dò. Hai bên thỏa thuận xong giá cả, bèn hẹn một giờ đêm nay gặp nhau ở quán trà lão Tề, tiền trao cháo múc. Thỏa thuận xong vụ trao đổi đã là bảy giờ sáng. Lận bèn tới cơ quan làm. Ăn trưa xong, y tới ngân hàng rút tiền, rồi cho vào cốp sau xe ô tô. Tối đi dự tiệc của một người bạn mời. Đến mười hai giờ đêm, Lận lái xe đến quán trà lão Tề. Vừa vào đến một căn phòng riêng, ngồi xuống, thì có điện thoại gọi đến. Lận nghe xong, mãi không nói gì. Y đang lưỡng lự. Sau một hồi lưỡng lự, y quả quyết:

– Làm.

Chương 38

Nghiêm Khắc

Nghiêm Khắc hẹn gặp người tìm được chiếc USB ở bùng binh Thiết Trượng Phố. Địa điểm gặp là ý của Nghiêm Khắc. Sở dĩ gã hẹn ở đây, phần vì nơi này cách trại ngựa của gã không xa, đến đây thuận tiện, phần vì nơi này là vùng ngoại ô, xung quanh toàn ruộng rau. Buổi đêm, ít xe cộ qua lại, vắng vẻ. Mười giờ đêm, Nghiêm Khắc bảo bọn Tiểu Bạch nấp ở ruộng rau xung quanh bùng binh Thiết Trượng Phố, đề phòng lúc giao dịch xảy ra sự cố. Nghiêm Khắc đến bùng binh từ mười rưỡi đêm. Đợi đến mười một giờ, không thấy có người đến đưa USB. Cũng có vài chiếc xe con, xe tải xuất hiện, nhưng đều lao vút qua, không hề có ý định dừng lại. Đợi đến mười một rưỡi, vẫn không thấy ai đến. Nghiêm Khắc gọi điện cho người đã giao dịch với gã hồi sáng. Người đó dùng số điện thoại của Hàn Thăng Lợi – kẻ Nghiêm Khắc gặp ở quán trà lão Tề lần trước. Nhưng điện thoại Hàn Thăng Lợi tắt máy. Nghiêm Khắc lại không biết số điện thoại của chính người đã giao dịch với gã. Gã linh tính đã lại xảy ra sự cố gì đó. Đến mười hai giờ đêm thì Nghiêm Khắc không đợi nữa. Gã quyết định đi tìm Nhiệm Bảo Lương. Tìm được Nhiệm Bảo Lương sẽ lại tìm Hàn Thăng Lợi. Sau đó tìm tiếp kẻ đã gọi điện cho gã. Nghiêm Khắc sốt sắng lái xe đi luôn, quên phắt đám Tiểu Bạch vẫn đang nấp trong ruộng rau. Từ bùng binh Thiết Trượng Phố đi về hướng đông, lên đường cao tốc Kinh Khai, rồi lại lên đường vành đai 5. Bỗng điện thoại di động để ở ghế xe bên cạnh đổ chuông. Nghiêm Khắc mừng rơn, tưởng điện thoại của kẻ tìm thấy chiếc USB, vội nhấc máy. Hóa ra là điện thoại của Tiểu Bạch. Lúc này, Nghiêm Khắc mới sực nhớ còn có đám đàn em đang phục ở ruộng rau. Tiểu Bạch:

– Thưa sếp, còn đợi nữa không ạ?

Nghiêm Khắc đành trả lời:

– Thôi, rút đi.

Rồi cúp máy. Lại nghĩ tại sao không gọi điện thoại cho Nhiệm Bảo Lương, khỏi phải đến công trường, bởi Nhiệm Bảo Lương giờ này chắc gì còn ở công trường. Nói chuyện với Nhiệm Bảo Lương qua điện thoại. Hóa ra gã ta vẫn ở công trường. Bèn bảo, đi tìm ngay tên Hàn Thăng Lợi mà lần trước Nhiệm Bảo Lương đã dẫn tới quán trà lão Tề. Tìm Hàn Thăng Lợi không phải để tìm Hàn Thăng Lợi, mà để tìm một người khác. Nhiệm Bảo Lương nghe chẳng hiểu mô tê ra làm sao, hỏi người khác là ai. Nghiêm Khắc cúi tiết:

– Tôi mà biết, còn tìm ông làm quái gì?

Trong lúc gọi điện thoại, Nghiêm Khắc không để ý đằng sau có một chiếc xe jeep đang bám theo chiếc Mercedes của gã. Qua mười hai giờ đêm, đường vành đai 5 xuất hiện toàn xe tải cỡ lớn. Có xe từ Đông Bắc, Nội Mông tới. Có xe từ Sơn Đông, Hà Bắc, Sơn Tây tới. Ban ngày tới Bắc Kinh, hoặc ngang qua Bắc Kinh. Ban ngày, Bắc Kinh cấm xe tải chạy từ vành đai 5 hắt vào trong nội thành, nên xe đều phải đợi ở ngoại thành. Qua mười hai giờ đêm, số xe tải này tràn hết ra vành đai năm. Ban đêm, đường vành đai 5 nhộn nhịp hơn cả ban ngày, trông giống như phiên chợ xe tải. Xe của Nghiêm Khắc lẫn trong dòng xe tải. Lúc gần đến một chiếc cầu vượt, Nghiêm Khắc còn đang nổi cáu với Nhiệm Bảo Lương, thì chiếc xe jeep từ phía sau vọt lên, đi song song với chiếc Mercedes của Nghiêm Khắc, rồi bất chợt tông vào đầu xe của Nghiêm Khắc. Nghiêm Khắc bị bất ngờ. Chiếc xe va vào thành cầu, rồi văng trở lại. Xe ô tô chạy ở làn bên cạnh bị bất ngờ. Một chiếc xe chở than biển số Sơn Tây chồm tới, hất tung chiếc xe của Nghiêm Khắc lên không trung. Chiếc xe lộn mấy vòng, rồi văng qua dải cách ly sang bên phía đường ngược chiều. Phía đường xe ngược chiều cũng toàn xe tải. Một chiếc xe chở cừu biển số Nội Mông đâm tiếp vào xe của Nghiêm Khắc. Chiếc xe lại lộn mấy vòng, rồi văng ra ngoài đường vành đai 5, đâm vào thân cây mọc bên con mương sát đường, rồi văng xuống mương. Chiếc xe rùng mình mấy cái rồi đứng yên. Xung quanh xe, mấy mươi con cừu bị xả xuống như mưa rào. Chúng văng khỏi xe, rơi xuống mương chết tươi. Trong xe, người Nghiêm Khắc nhầy nhựa máu và

thịt. Đầu gã ghếch lên vô-lãng, chết giấc. Duy có chiếc điện thoại di động Nghiêm Khắc dùng để nói chuyện với Nhiệm Bảo Lương vẫn không bị hỏng, rơi xuống chiếc ghế bên cạnh ghế lái. Trong điện thoại văng ra tiếng người hốt hoảng:

– Có chuyện gì thế? Chuyện gì thế?

Lúc xe ô tô của Nghiêm Khắc liên tiếp bị tông, xe cộ đang chạy nườm nượp ở hai bên đường không kịp đề phòng. Rầm, rầm, rầm. Mấy chục chiếc xe tải và xe con thi nhau húc đuôi. Đường vành đai 5 tắc nghẽn xe trên diện rộng.

Chương 39

Lận

Một người trả bảy mươi vạn, một người trả ba mươi lăm vạn. Tào bèn quyết định giao dịch với Lận. Kể từ khi mở lò vịt, hoặc giả, kể từ khi lò vịt trở thành đại bản doanh của băng trộm Đường Sơn, Tào chưa thực hiện một phi vụ làm ăn nào có giá trị trên bảy mươi vạn tệ. Dù rằng, việc cử Thanh Diện Thú Dương Chí tới biệt thự Bethoven trộm đồ là quyết định của Tào, nhưng cái trò vào nhà người ta ăn trộm thì cũng sẽ chẳng trộm được bao nhiêu tiền. Bởi lẽ, chủ nhà chẳng ai dại gì để một đồng tiền trong nhà đợi trộm đến lấy. Thế nên, Tào không thể ngờ lại trúng một quả siêu đậm như thế. Lúc Thanh Diện Thú Dương Chí ăn trộm, bị chủ nhà phát hiện, bỏ chạy, tránh mặt Tào, Tào cũng không quan tâm. Mãi đến mấy ngày sau, Thanh Diện Thú Dương Chí theo về với Tào. Thấy Thanh Diện Thú Dương Chí thương tật khắp mình mẩy, Tào mới biết chiếc USB đáng tiền. Đồ là do Thanh Diện Thú Dương Chí làm mất. Nhưng thứ hãn trộm được lại ở biệt thự Bethoven. Mà biệt thự Bethoven lại thuộc địa bàn quản hạt của Tào. Tào thấy việc mình lấy lại chiếc USB là quá hợp ý Trời. Người nhặt được chiếc USB là một gã đầu bếp ở công trường. Chỉ cần tìm được gã ta, là sẽ lấy lại được chiếc USB. Bèn đi tìm Hàn Thắng Lợi. Không ngờ, quá trình tìm kiếm chiếc USB lại phức tạp như thế. Sau đó phát hiện, không chỉ có đám Tào đang truy tìm chiếc USB. Lúc ấy, Tào mới ý thức được mức độ quan trọng của chiếc USB. Dù biết là nó quan trọng, nhưng cũng không thể ngờ nó lại quan trọng nhường ấy. Bảo Thôi Đầu trọc gọi điện cho Nghiêm Khắc. Nghiêm Khắc ra giá ba mươi lăm vạn tệ đã ngoài sức tưởng tượng của Tào. Đến khi Phương Tuấn Đức gọi điện cho Lận, Tào ra dấu bảy mươi vạn, cũng chỉ để hù dọa thế. Ai dè, đối phương đồng ý ngay. Cái cốt yếu vẫn không phải là tiền, không phải là số tiền bảy mươi vạn. Mà là, bảy mươi vạn này sẽ là nền tảng để gã bắt đầu một sự nghiệp to lớn hơn, đàng hoàng hơn. Không phải vì tiền, mà vì cơ nghiệp Giang Đông. May mà có

những kẻ như Thanh Diện Thú Dương Chí, Hàn Thăng Lợi, Phương Tuấn Đức và cả gã đầu bếp Lưu Nhảy Vọt. Nếu không có bọn họ, Tào sẽ không thể nào có một sự khởi đầu mới. Để mở ra được cục diện mới này là nhờ công sức của tất cả mọi người. Quá vui mừng, bệnh cảm cúm của Tào tự dưng khỏi hẳn. Tào dự định sau khi đại sự thành công, sẽ nghe sách ba ngày để mừng công. Tào vốn sinh ra đã ham đọc sách. Hồi ở Đường Sơn, y từng là một anh giáo viên ở trường trung học. Chỉ vì sau này hỏng mắt, không đọc được sách, cũng không trông rõ bảng, nên mới đổi nghề làm anh bán cá. Sau, cãi cọ đánh nhau với người ta, tưởng đã gây án mạng, nên mới lật đật trốn lên Bắc Kinh, mở lò vịt. Trong lúc vật lộn mưu sinh, bỏ bê mất thú vui đọc sách. Sau khi lò vịt biến thành hang ổ của băng trộm Đường Sơn, Tào lập ra một cõ riêng cho mình. Cuộc sống ổn định rồi, y mới nghĩ đến nghiệp học bị dang dở. Nhưng mắt Tào hỏng, không đọc được sách. Đọc báo cũng phải dùng kính lúp. Bèn chuyển sang thành nghe sách. Nhưng đám người ở lò vịt vốn học hành dốt nát từ nhỏ. Nếu học khá, bọn chúng đã chẳng tới lò vịt làm gì. Bảo bọn chúng trộm đồ, giết người, đốt nhà, được tuốt. Nhưng bảo bọn chúng đọc sách cho Tào nghe, thì chẳng thà cầm dao xiên cho chúng một phát. Tào cũng muốn rèn thói quen đọc sách cho bọn đàn em. Y đã hai bận bảo đàn em đọc sách cho y nghe. Nhưng sách Tào thích nghe toàn những loại như: “Sử ký”, “Hán thư”, “Hậu Hán thư”, “Tư trị thông giám”.... Kể ra, những cuốn này không phải loại khó đọc. Trước đây, khi học tư thực, bọn trẻ sáu tuổi đã bắt đầu đọc “Tiền Luận Ngữ” và “Hậu Luận Ngữ”. Nhưng đám trộm vặt này còn không bằng mấy đứa trẻ con học tư thực. Cầm sách lên mà đọc cứ ấp a ấp úng, lại toàn đọc sai. Không đọc còn đỡ, chứ đã qua miệng chúng đọc, thì cuốn sách này biến ngay sang thành cuốn sách khác. Tào không nghe, còn rõ một chút về cuốn sách. Chứ nghe rồi, thấy mù mịt hết cả. Đành lắc đầu cảm thán:

– Thật ứng với câu: Lưu Hạng chẳng bao giờ đọc sách¹.

Câu này, đám đàn em đọc sách cũng chẳng hiểu. Chỉ thấy Đại ca xua tay, bảo không đọc nữa, liền vội vàng bỏ sách xuống, hớn hờ đi làm việc khác. Tào muốn nghe sách, đành phải nghĩ cách khác. Đi khỏi lò vịt, thuê một cô

sinh viên, cả hai cùng ra vùng ngoại ô, đến một ngôi nhà ở nông thôn, nghe cô sinh viên đọc sách. Đọc sách xong, lại ăn một bữa cơm quê. Mặc dù là một cô sinh viên, nhưng đọc sách chỉ là đọc sách, không hề có ý gì khác. Cô sinh viên cũng cảm thấy lạ. Trước đây, nghe sách thường chỉ một ngày. Nay, vì thành công của vụ giao dịch chiếc USB, Tào đang chuẩn bị nghe liền một mạch ba ngày. Một giờ đêm, đám Thôi Đầu trọc cầm chiếc USB, rồi giải Phương Tuấn Đức tới quán trà lão Tề để tiến hành giao dịch. Tên Lỗ lái xe bị giữ lại làm con tin. Lúc chia tay với Phương Tuấn Đức, Tào còn nắm chặt tay Phương Tuấn Đức, bảo:

– Tháng rộng ngày dài. Ta còn có dịp tái ngộ.

Lại tiếp:

– Chú mày có thích đọc sách không?

Câu hỏi đột ngột quá, khiến Phương Tuấn Đức cứ ngẩn tò te. Ngẫm nghĩ giây lát, hần lắc đầu. Tào bảo:

– Phải đọc. Nếu không, không thích ứng được với thời thế đâu. Anh đang chuẩn bị thành lập một câu lạc bộ đọc sách. Mời chú mày tham gia.

Phương Tuấn Đức càng mù mịt, không hiểu ý tứ của thằng cha chuyên giết vịt này là gì. Nhưng ngoài mặt không dám phản kháng, giả vờ gật đầu ra vẻ sẵn sàng. Kể từ khi bị đám người ở lò vịt của Tào bắt, trong bụng Phương Tuấn Đức cũng nghĩ đến chuyện ngày rộng tháng dài. Nhưng cái ngày rộng tháng dài của hắn là: Con mẹ chúng mày chú. Đừng tưởng bố mày ăn chay. Cứ chờ đấy. Bố mày sẽ quay lại xử lý chúng mày. Nhưng hơn một ngày nay, thấy Tào toàn nói chuyện trên trời dưới bể. Trong đó, có đến quá nửa hắn không hiểu gì cả, lại cảm thấy thằng cha này không dễ đối phó.

Lúc Phương Tuấn Đức dẫn đám Thôi Đầu trọc đến quán trà lão Tề, Lận đã đợi ở trong phòng riêng. Cạnh Lận là một chiếc túi xách dày cộm. Gặp nhau, Lận không nhiều lời, cũng chẳng thèm nhượng mắt nhìn đám Thôi Đầu trọc cho tử tế, chỉ đưa chiếc túi xách cho Phương Tuấn Đức. Phương Tuấn Đức lại quẳng chiếc túi cho Thôi Đầu trọc. Thôi Đầu trọc mở túi, đếm

tiền. Một cọc là một vạn. Một bó là mười vạn. Tổng cộng có bảy bó. Thôi Đầu trọc khóa túi lại, rồi rút chiếc USB ra đưa cho Lận. Lận lấy máy tính xách tay ở trong một chiếc túi khác ra, rồi mở máy, cắm chiếc USB vào. Lúc mở chiếc USB, gã sững sốt. Thì ra, chiếc USB sạch trơn. Đầu óc Lận nổ đánh rầm một tiếng. Không chỉ vì chiếc USB này là giả, mà vì Lận nghe lời Phương Tuấn Đức bảo chiếc USB này được lấy xuống từ dưới chiếc ghế trên cabin cần cầu cao bằng tòa nhà năm mươi tầng, không có chuyện giả. Y tưởng thật, nên trước đây một tiếng, đã lệnh cho một đám người khác tạo ra vụ tai nạn trên đường vành đai 5, tông chết Nghiêm Khắc. Giết Nghiêm Khắc không phải là chủ ý của Lận, mà là chỉ thị của Bộ trưởng Giả. Kể từ khi bức ảnh Nghiêm Khắc và cô ca sĩ sao xuất hiện trên mặt báo, cho đến khi Nghiêm Khắc nói ra chuyện chiếc USB, Bộ trưởng Giả ngoài mặt thì khuất phục, bảo sẽ giúp Nghiêm Khắc, nhưng kỳ thực không phải vậy. Kể từ lúc ấy, Giả muốn Nghiêm Khắc cũng sẽ bị tai nạn xe như tay Phó Tổng của gã. Chỉ vì ngại chiếc USB vẫn ở trong tay Nghiêm Khắc, nên chưa dám ra tay. Bắt Nghiêm Khắc phải chết, không phải vì Giả tâm địa độc ác, hay vì Nghiêm Khắc đe dọa ông ta, làm ông ta tức giận. Mà vì nếu để cho Nghiêm Khắc sống, Giả sẽ tiếp tục phải giúp đỡ gã ta. Chuyện này sẽ không bao giờ có điểm dừng. Giống như người bị ngã xuống nước, nếu ngã gần bờ, trong tay sẵn có cây sào, nếu cứu được là cứu. Nhưng nếu là ra biển đánh cá, tàu chìm. Cả bọn đều rơi xuống biển, thì không thể chìa tay ra cho người khác. Bởi hễ anh chìa tay ra, là kẻ khác sẽ túm chặt lấy anh. Kết quả của việc cứu người là bản thân anh cũng sẽ bị chết đuối. Chẳng thà, chủ động ấn đầu kẻ kia xuống, cho kẻ ấy chết sặc luôn, đỡ đi một gánh nặng. Không những thế, người ngoài sẽ không bao giờ biết được chuyện chiếc tàu đã bị chìm như thế nào. Nếu một người sớm muộn đều phải chết, thì chi bằng cho hẳn ta chết sớm. Như thế, mọi người đều được giải thoát. Hẳn ta cũng sớm được tái sinh. Bộ trưởng Giả từng nói ở Bắc Đới Hà rằng:

– Kể, chết vài đũa thì hay.

Là ý như thế. Đương nhiên, không chỉ có thế. Chuyện bắt Nghiêm Khắc phải chết, Lận lúc đầu không đồng ý. Không đồng ý không phải vì thấy tiếc

thương cho Nghiêm Khắc, mà sợ sẽ xảy ra hậu quả còn nghiêm trọng hơn cả vụ chiếc USB. Chết một mạng người không phải chuyện nhỏ. Nhưng sau đó, y lại đồng ý. Không phải vì đã hiểu ra cái lý lẽ của Giả, mà vì lo chính bản thân chiếc USB. Trong các cảnh quay trong chiếc USB, không chỉ y cũng nhận hối lộ theo đuôi Bộ trưởng Giả. Mà lúc chơi bởi trác táng với đám chân dài “hàng nội, hàng ngoại”, thời gian hiển thị trong chiếc USB cho thấy, y đều “xơi” trước Bộ trưởng. Những chuyện này, trước đây chỉ có Nghiêm Khắc và y biết, còn Bộ trưởng Giả không hề biết gì. Lần trước, Nghiêm Khắc đưa cho y một chiếc máy tính xách tay và sáu chiếc USB, nhưng y không dám đưa cho Giả xem. Bao nhiêu lo lắng dồn hết vào chiếc USB bị mất. Một chiếc USB bị mất, coi như tạm thời giải cứu được cho Lận. Bây giờ, Lận lo, nếu cứu Nghiêm Khắc, sau khi Nghiêm Khắc lấy lại được phong độ, lại kết thân với Giả, thì Lận lúc nào cũng phải canh cánh chuyện không biết ngày nào Nghiêm Khắc sẽ trả thù y, mách với Giả những chuyện này. Chẳng thà, đợi khi tìm được chiếc USB, sẽ bắt Nghiêm Khắc phải chết. Đồng thời, hủy hết toàn bộ USB, để câu chuyện này vĩnh viễn trở thành bí mật. Hoặc giả, Lận cũng sẽ không hủy hết, mà vẫn giữ lại một chiếc USB. Phòng khi đến lúc then chốt, y sẽ lại biến nó thành vũ khí lợi hại uy hiếp Giả. Nhưng thời gian Giả chọn để tạo ra vụ tai nạn xe đối với Nghiêm Khắc khiến Lận giật mình. Trước khi Giả ra nước ngoài, bọn họ tìm kiếm chiếc USB đã năm ngày. Trước khi đi, Giả dặn dò Lận, trong vòng mười ngày phải tìm ra chiếc USB. Ngày tìm thấy chiếc USB sẽ chính là lúc Nghiêm Khắc bị tai nạn. Nhưng ngày Nghiêm Khắc bị tai nạn, Giả không ở trong nước, ông ta sẽ không liên can gì cả. Kể cả sau này xảy ra chuyện, chuyện mạng người hãn hoi, thì cũng chỉ là trách nhiệm của một mình Lận. Lận lại cảm thấy con cáo già này không những tâm địa hiểm độc, mà xử lý mọi việc rất chu toàn, và cả khôn nạn. Đây cũng chính là nguyên nhân mà Nghiêm Khắc lúc còn sống nghĩ mãi không ra đáp án: Tại sao Giả lại ra hạn phải tìm thấy chiếc USB trong vòng mười ngày. Lúc đầu là mười ngày, sau lại gia hạn thêm năm ngày. Bây giờ, đã tìm thấy chiếc USB, nhưng lại là đồ giả. Cái trước mặt là giả, thì chứng tỏ cái thật còn

đang lưu lạc ở bên ngoài. Lận cầm chén trà nóng trên bàn, hất thẳng vào mặt Phương Tuấn Đức:

– Đồ ngu! Chiếc USB là giả!

Mặt Phương Tuấn Đức bồng rẫy. Hăn toan nổi nóng, nhưng khi biết chiếc USB là đồ giả, đầu hăn cũng nổ đánh rầm. Hăn biết hậu quả của việc lấy đồ giả mạo làm đồ thật. Rồi mặc cho vết bồng trên mặt, Phương Tuấn Đức quay người đá Thôi Đầu trọc một phát, rồi nói với Lận:

– Để em tìm tiếp.

Nói xong, toan đi ra. Lúc này, Lận chùng người xuống, tựa vào chiếc sập, than:

– Muộn rồi.

Muộn rồi không phải vì chiếc USB thất lạc bên ngoài không thể tìm lại được nữa. Ngày mai Bộ trưởng Giả từ Pa-ri về, không biết ăn nói làm sao với Bộ trưởng. Mà vì chiếc USB là giả, nhưng chủng loại, màu sắc đều đúng, chứng tỏ đây là một âm mưu. Lúc biệt thự của Nghiêm Khắc bị trộm, Lận đã nghi ngờ đây là một âm mưu. Bây giờ, hai âm mưu này gắn kết với nhau. Âm mưu cũng không quan trọng. Cái chính là nó đã chứng minh, chiếc USB đã rơi vào tay kẻ lẽ ra không nên rơi vào. Quan trọng hơn hết thấy những chuyện này là trước khi tìm thấy chiếc USB thật, Nghiêm Khắc đã chết. Nghiêm Khắc lẽ ra phải chết sau khi tìm thấy chiếc USB. Nào ngờ, gã lại chết trước khi chiếc USB được tìm thấy. Sự việc cứ đảo lộn từng phèo. Từ chuyện này biến thành chuyện kia. Hoặc giả, mọi trật tự của sự việc đều đã lộn tùng phèo, không thể nào sắp xếp lại được nữa.

Chương 40

Lưu Nhảy Vọt

Hôm sau, Lận không đi làm. Lão Hình dẫn người đến cơ quan Lận bắt y, nhưng vồ hụt. Lại về nhà Lận. Người giúp việc nhà Lận báo, Lận đi làm từ sáng sớm. Lão Hình tưởng y đã bỏ trốn, trách mình lại chậm một bước. Cái sự lè mề lần này không phải tại lão Hình, mà tại tay Cục trưởng. Lão Hình vốn định bắt đám Lận ngay tối qua, lúc ở quán trà lão Tề, nhưng khi báo cáo với Cục trưởng, Cục trưởng bảo, đợi ngày mai. Cũng chẳng nói lý do vì sao phải đợi thêm một ngày nữa. Thành ra, để vuột mất Lận. Nhưng buổi tối, tin từ khách sạn Hi Quân báo về, rằng Lận chưa bỏ trốn, mà vẫn ở khách sạn Hi Quân. Nhưng y đã tự sát. Khách sạn Hi Quân là khách sạn 6 sao duy nhất ở Bắc Kinh. Theo như đăng ký ở quầy lễ tân, Lận vào ở khách sạn từ sáng. Chập tối, nhân viên phục vụ vào phòng dọn dẹp. Bấm chuông, trong phòng không ai trả lời, tưởng khách đã ra ngoài. Nhân viên phục vụ mở cửa, thấy trong phòng nồng nặc mùi rượu. Trên chiếc bàn tròn đặt trước sofa còn lại hai vỏ chai rượu Mao Đài. Nhân viên phục vụ cũng không mấy để ý. Lúc dọn giường xong, vào phòng vệ sinh dọn dẹp. Vừa đẩy cửa, nhân viên phục vụ liền “Ồi” một tiếng, rồi ngất xỉu. Một người treo cổ trên giá vòi hoa sen phía trên bồn tắm, hai chân lủng lẳng không chạm đất. Trong bồn tắm có bãi nôn to tướng, khô đét. Sau khi tỉnh lại, nhân viên phục vụ lại hét lên thất thanh. Nhân viên bảo vệ vội vào phòng, đỡ người kia xuống, nhưng người đó đã chết từ bao giờ. Chiếc dây dùng để thắt cổ là dải thắt lưng áo ngủ. Nhân viên bảo vệ báo cho công an phường. Công an phường tìm thấy trong chiếc túi xách tay một tấm thẻ công tác, trên đó ghi đơn vị và tên Lận. Công an phường ngay lập tức gọi điện thoại cho cơ quan Lận, và thông báo cho Cục.

Mặc dù đương sự đã chết, nhưng vụ án coi như đã bị phá. Lão Hình sờ dĩ phá án nhanh như vậy không phải nhờ kết quả tính toán, sắp đặt của lão ta, mà là nhờ Lưu Nhảy Vọt. Tối hôm kia, khi Lưu Nhảy Vọt bị Phương Tuấn

Đức đưa từ Bảo Định về Bắc Kinh. Lúc đột nhập vào lò vẹt để lấy trộm chiếc USB, Lưu Nháy Vọt cẩn thận, vừa gọi điện cho Hàn Thăng Lợi, vừa gọi điện cho lão Hình. Gọi điện cho lão Hình không phải vì lão Hình. Lúc gọi điện thoại, gã chưa biết lão Hình là công an, mà vẫn đinh ninh lão ta là một thám tử. Mà vì để cho có thêm một người biết rằng gã đang bị bắt cóc. Để nếu đàm phán với đám Tào không xong, gã vẫn còn một đường lùi. Lưu Nháy Vọt nói trong điện thoại rằng, hôm qua gã bảo lão Hình đi với gã một chuyến xuống Hà Nam là nói dối, vì chiếc USB không ở Hà Nam. Gã nói vậy là để lão Hình làm chứng cho gã chuyện tờ giấy ghi nợ bị mất. Nhưng bây giờ sắp mất mạng đến nơi, chẳng nói dối nữa làm gì. Thực ra, chiếc USB vẫn đang ở Bắc Kinh. Nếu trưa mai mà gã vẫn chưa gọi điện cho lão Hình, thì lão Hình hãy nghĩ cách cứu gã ra khỏi lò vẹt của Tào. Cứu gã ra, gã sẽ đưa cho lão Hình chiếc USB. Nhưng thực ra, đây vẫn không phải là toàn bộ điều kiện của Lưu Nháy Vọt. Gã để lại một điều kiện chưa nói hết. Gã muốn đợi lão Hình cứu mình xong, sẽ lại mặc cả với lão Hình, bảo lão Hình phải cứu thằng con gã và đứa bạn gái nó, rồi cứu tiếp cả Mã Man Lệ, gã mới chịu đưa cho lão Hình chiếc USB. Lúc nhận điện thoại của Lưu Nháy Vọt, lão Hình vừa từ Thạch Gia Trang về đến Bắc Kinh. Lão không đợi đến trưa mai, mà vừa lái xe, vừa gọi điện cho đồng đội, bảo họ tập trung tại khu chợ đầu mỗi nơi có lò vẹt của Tào. Đến chợ đầu mỗi, lão Hình không vội cứu Lưu Nháy Vọt ngay. Không cứu không phải vì lão Hình không muốn cứu, mà vì muốn thả câu bắt con cá lớn. Đám người từ lò vẹt đi ra đều bị người của lão Hình theo dõi. Khi bọn Thôi Đầu trọc, Phương Tuấn Đức đến quán trà lão Tề để giao dịch, người của lão Hình cũng bám theo đến tận nơi. Tào không giao dịch với Nghiêm Khắc, nên chẳng có ai tới bùng binh Thiết Tượng Phố. Rồi sau đó xảy ra vụ tai nạn giao thông. Nếu Tào giao dịch với Nghiêm Khắc, phía sau có người của lão Hình bám theo, chưa biết chừng không xảy ra vụ tai nạn. Nếu nói như vậy, té ra chính Tào đã hại chết Nghiêm Khắc. Nhưng Lưu Nháy Vọt không hề hay biết những chuyện đã xảy ra. Khi thỏa thuận không xong với đám người ở lò vẹt, Lưu Nháy Vọt bắt đầu lo lắng, không biết trưa mai, lão Hình có nói lời giữ lời không. Lưu Nháy Vọt bảo với đám người ở lò vẹt rằng chiếc USB

được giấu trên buồng lái cần cầu ở công trường. Hàn Thăng Lợi nổi máu anh hùng rơm đi lấy nó về. Chiếc USB ấy thật ra là đồ giả. Từ lão Hình cho đến Phương Tuấn Đức, từ Tào đại ca cho đến Thôi Đầu trọc, cho đến cả Hàn Thăng Lợi đều chưa bao giờ trông thấy chiếc USB. Nội dung bên trong chiếc USB là gì, chỉ có Lưu Nhảy Vọt và Mã Man Lệ biết. Lưu Nhảy Vọt biết rằng, nếu đưa chiếc USB thật ra, không biết chừng sẽ mất mạng. Sau sự việc lại phát triển đến độ: Một khi đã đưa chiếc USB ra, không chỉ gã mất mạng, mà chưa biết chừng thằng con gã, bạn gái nó và cả Mã Man Lệ cũng mất mạng theo. Bây giờ đưa ra chiếc USB giả, cũng coi như là kế hoãn binh, trì hoãn thêm thời gian. Lưu Nhảy Vọt tính toán được như vậy là nhờ học được của Thanh Diện Thú Dương Chí. Lúc trước, Lưu Nhảy Vọt và Thanh Diện Thú Dương Chí tới chân cầu Tứ Quý Thanh để tống tiền Cù Lợi, Thanh Diện Thú Dương Chí đã mua một chiếc USB giả. Chỉ có điều vì không biết hình dạng và màu sắc chiếc USB thật ra sao, nên bị phát hiện ngay tại trận. Có chiếc USB thật trong tay, ngay ngày hôm sau, Lưu Nhảy Vọt đi mua ngay một chiếc giống y hệt, rồi cố ý giấu nó vào buồng lái cần cầu. Không ngờ, vẫn có lúc dùng đến.

Vậy chiếc USB thật hiện giờ ở đâu? Lưu Nhảy Vọt đã giấu nó ở chỗ khác. Nếu như Lưu Nhảy Vọt không nói thì cả thế giới này sẽ chẳng ai có thể ngờ tới. Hôm ấy, sau khi cùng xem nội dung trong chiếc USB, Lưu Nhảy Vọt và Mã Man Lệ đều rất sợ, không biết nên giấu chiếc USB vào đâu. Khi chưa biết nội dung trong chiếc USB, Lưu Nhảy Vọt giấu nó luôn trên người. Nhưng khi đã xem chiếc USB, biết nó là một quả bom, bèn không dám mang nó theo suốt ngày. Nhưng giấu vào đâu bây giờ? Nhà ăn công trường thì không được. Nơi giấu được chỉ có thể là Hiệu tóc Man Lệ. Lúc đầu, Hàn Thăng Lợi đoán Lưu Nhảy Vọt cất chiếc USB ở chỗ lão Cao làng Ngụy Thôn, nhưng sau đó y lại phủ định. Sự phủ định đó hoàn toàn đúng. Bởi Lưu Nhảy Vọt sẽ không đi tìm lão Cao. Không tìm Lão Cao không phải vì không tin lão Cao, mà vì không muốn để việc này lan rộng thêm. Càng ít người biết càng tốt. Chỉ có thể giới hạn giữa gã và Mã Man Lệ. Nhưng Mã Man Lệ lại không đồng ý cất chiếc USB ở chỗ cô ta. Một

mặt, Mã Man Lệ cũng giống như Lưu Nhảy Vọt, khi chưa xem, thì dám giấu. Nhưng khi đã xem rồi thì không dám. Và lại, mọi người đều biết rằng, Lưu Nhảy Vọt hay ra Hiệu tóc Man Lệ. Nếu giấu ở đó, dễ bị người ta đoán ra. Nghĩ mãi, vẫn không nghĩ ra chỗ nào an toàn để giấu. Lúc hai người cùng nghĩ, thì không nghĩ ra. Nhưng sau khi hai người chia tay, thì Lưu Nhảy Vọt lại nghĩ ra một nơi: Nhà vệ sinh đằng sau Hiệu tóc Man Lệ. Không ai có thể ngờ rằng, chiếc USB lại ở gần Mã Man Lệ đến vậy. Và, trong trường hợp khẩn cấp, cũng có người lo toan hộ. Lưu Nhảy Vọt bèn lên tới phía sau Hiệu tóc Man Lệ. Có một nhà vệ sinh nam, một nhà vệ sinh nữ. Lưu Nhảy Vọt nghĩ ngợi, rồi quyết định đi vào nhà vệ sinh nữ. Nửa đêm về sáng, trong nhà vệ sinh không có ai. Lưu Nhảy Vọt giấu chiếc USB ở phía trên hố xí thứ ba từ trái sang. Trong khe tường giữa hàng gạch thứ năm và thứ sáu tính từ trên xuống, lại giữa viên gạch thứ tám và thứ chín tính từ trái sang.

Chương 41

Tào Đại ca, Sáo

Lão Hình tuy không bắt được Lận, nhưng lại tóm gọn đám người ở lò vịt của Tào. Đêm hôm ấy, Cục trưởng không cho bắt Lận, nhưng khi đặt vấn đề bắt bọn ở lò vịt, thì Cục trưởng đồng ý ngay. Tào đang đợi đám Thôi Đầu trọc từ quán trà lão Tề trở về. Khi bọn chúng về, sẽ mang theo bảy mươi vạn tệ. Bảy mươi vạn không quan trọng, mà cái chính, đây là cơ sở nền tảng. Sáng sớm hôm sau, Tào còn phải ra ngoài ô nghe sách. Bốn giờ sáng, Thôi Đầu trọc về đến lò vịt. Nhưng hăn không về một mình. Có rất nhiều công an đi cùng hăn. Tào sửng sốt, biết chống cự cũng vô ích, nên không dám ho he. Chỉ có điều thấy khó hiểu. Y nhướng mắt hỏi lão Hình:

– Sao các ông biết?

Lão Hình không nói chuyện Lưu Nhảy Vọt gọi điện cho mình, mà nhìn đôi mắt lèm nhèm của Tào:

– Đã mổ vịt thì cứ ngoan ngoãn mà mổ vịt. Sao lại phát triển thành xã hội đen thế?

Tào không trả lời lão Hình. Nghĩ ngợi một lúc, rồi than:

– Khoảnh trời nhỏ không thể đấu được với bầu trời lớn vậy.

Lão Hình không rõ y nói thế là ý làm sao. Lúc này, con sáo trong lò vịt chêm vào một câu. Nó ghéch chiếc đầu nhỏ xíu, nhắm về phía lão Hình, tức giận:

– Chết mẹ mày đi.

Lão Hình ngớ người. Tào cũng ngớ người. Khi mua con sáo này, sợ nó cũng giống con sáo ở Đường Sơn, học nói bậy bạ, nên Tào chỉ dạy nó nói ba câu lịch sự, rồi dùng sáp bịt tai nó lại. Có lẽ chưa bịt kín hăn. Hoặc giả, lúc đầu bịt kín rồi, nhưng sau lỏng, lại bong ra, nhưng Tào không để ý. Hóa ra, con sáo vẫn nghe được, và đã học nhiều câu tục tĩu. Nhưng vì sợ lại bị bịt sáp vào tai, nên nó không dám nói. Hóa ra, con sáo toàn giả vờ ngây

ngô. Tào nghe nó nói thế, không trách mình sơ ý, cũng không trách con sáo đã giả vờ giả vịt, mà gật đầu với nó:

– Chính thế.

Lão Hình nhìn khắp đám người có mặt trong lò vịt. Bọn chúng không hề sợ lão Hình. Cũng giống như con sáo, chúng nhìn lão Hình và đám công an với con mắt căm hờn. Trước đây, lão Hình và bọn chúng không hề quen biết nhau. Những người không hề quen biết nhau lại nhìn nhau đầy căm hờn. Không phải vì chuyện trước đây, mà vì trách có kẻ đã phá hoại cuộc sống hiện tại của chúng. Nhìn ánh mắt căm hờn của bọn chúng, có thể đọc thấy sự lưu luyến của bọn chúng đối với cuộc sống hiện tại và cả không khí vui vẻ, đầm ấm ở lò vịt. Lão Hình bắt bọn chúng không phải vì tư thù. Đám người bị bắt cũng lại là người xa lạ. Lão Hình làm công an mãi đã phát ngấy rồi, tìm đám người xa lạ cũng đã phát ngấy rồi. Xét về góc độ cá nhân, lão Hình chợt thấy thêm một bầu không khí như ở lò vịt.

Chương 42

Lão Hình

Lão Hình được Cục trưởng tuyên dương trong toàn cục. Không phải vì lão đã bắt được những kẻ cần bắt. Mà vì lão mãi không bắt được kẻ cần bắt, làm thời gian phá án bị kéo dài. Nhưng cũng chính bởi thời gian phá án bị kéo dài, nên mới không đứt dây động rừng. Thời gian này, Bộ trưởng Giả ở nước ngoài. Nếu như kịp thời phá án, Giả biết tin, chưa biết chừng trốn luôn ở nước ngoài. May mà chậm mười lăm ngày. Mãi đến một ngày trước khi Giả về nước, vụ án mới bị phá. Tóm những kẻ kia, chỉ để tóm Bộ trưởng Giả. Nếu không tóm được Bộ trưởng Giả, mà chỉ tóm được những kẻ kia, thì vẫn coi như chưa phá xong vụ án. Hoặc giả, làm hỏng mất vụ án. Chính vì vậy, hôm lão Hình muốn bắt Lận, Cục trưởng bảo lão ta lùi lại một ngày. Mặc dù hôm sau, Lận tự sát, nhưng Bộ trưởng Giả lại sa lưới. Trong thời gian Giả ở nước ngoài, công tác phá án vẫn phải tiếp tục. May vì ông ta ra nước ngoài, nên việc phá án bớt được một số trở ngại. Nhưng tiến trình vụ án không phải hoàn toàn do con người kiểm soát. Thời gian lão Hình bị chậm trong quá trình phá án lại vừa đúng thời gian Giả ở nước ngoài, và cũng là thời gian Lận ra hạn cho Nghiêm Khắc. Sự trùng hợp này vô tình khiến cho sự lè mề, chậm chạp của lão Hình trở nên tinh tế, hoàn hảo, làm cho Giả mù tịt, không hay biết gì về những gì đang chờ đợi mình. Vụ án được phá kịp thời, giúp công an có được chứng cứ để kịp thời bắt Giả, không để cho ông ta có cơ hội chạy án. Ngày hôm sau, Giả cùng đoàn đại biểu về nước. Vừa xuống sân bay Bắc Kinh, thì Giả bị tóm.

Bắt được Giả, nhưng vụ án cũng mới chỉ là bắt đầu. Bắt Giả không phải là mục đích. Mục đích là để bắt một kẻ khác, hoặc vài kẻ khác đứng đằng sau ông ta. Vụ án lẽ ra sẽ tiếp tục được điều tra. Lão Hình cũng đã chuẩn bị để lần theo dấu vết, xem còn tìm ra những ai. Lão thấy hứng thú với những kẻ xa lạ thuộc tầng lớp này. Làm công an là phải như thế. Bắt người là phải

như thế. Nhưng bên trên bất ngờ chỉ thị xuống, rằng vụ án đến đó là kết thúc, không cần điều tra tiếp.

Rốt cuộc, ai đã đình chỉ điều tra vụ án này? Lão Hình không rõ. Cục trưởng cũng không rõ. Mặc dù không rõ, nhưng bên trên đã bảo dừng, thì không thể không dừng. Lúc này, lão Hình lại thấy nuối tiếc. Không phải vì chuyện phá án vừa xong, mà vì công sức phá án uổng quá. Nhưng nuối tiếc thì cũng để làm gì? Chuyện như thế này, trước đây, không phải không có. Lão Hình đành rút khỏi vụ án này, lại bắt đầu điều tra các vụ án khác, lại bắt đầu tìm kiếm những kẻ không quen biết.

Chương 43

Tôn Ngộ Không

Lão Hình tưởng mình đã rút khỏi vụ án này, nhưng lão ta đã lầm. Gã đầu bếp Lưu Nhảy Vọt ở công trường xây dựng bắt đầu săn tìm lão ta. Vụ án dù công cốc công cò, nhưng nó lại liên hệ chặt chẽ tới việc Lưu Nhảy Vọt giao nộp chiếc USB. Trước khi tới nhà vệ sinh phía sau Hiệu tóc Man Lệ để lấy chiếc USB, Lưu Nhảy Vọt đã có một vụ giao dịch nhỏ với lão Hình. Lúc này, Lưu Nhảy Vọt đã biết lão Hình là công an. Lão Hình của trước đây chỉ là đóng kịch. Nhưng chính bởi lão Hình là công an, nên Lưu Nhảy Vọt thấy càng phải có một vụ giao dịch với lão ta. Lưu Nhảy Vọt bảo, gã có thể giao nộp chiếc USB, nhưng lão Hình phải giúp gã tìm lại chiếc túi bị mất hai mươi hôm trước. Lưu Nhảy Vọt lên giọng:

– Không chỉ bàn chuyện của các ông thôi đâu. Mà phải bàn cả chuyện của tôi đây này.

Lão Hình đã biết mặt đám ba nam một nữ người Cam Túc - thủ phạm cướp chiếc túi của Lưu Nhảy Vọt lần thứ hai. Còn Thanh Diện Thú Dương Chí - thủ phạm cướp chiếc túi của Lưu Nhảy Vọt lần đầu tiên – đã bị bắt. Khi lão Hình dẫn người đến bắt đám Tào ở lò vẹt, Thanh Diện Thú Dương Chí không có mặt ở đó. Hắn đang cùng với Lưu Nhảy Vọt ở chỗ trú ngụ của băng Đường Sơn. Khi công an đập cửa xông vào, nếu như trước đây, thế nào Thanh Diện Thú Dương Chí cũng nhảy ào qua cửa sổ, chuồn. Nhưng bây giờ, bị gãy hai chiếc xương sườn, hắn chỉ có thể nằm yên trên giường gơ tay chịu trời. Bản thân Thanh Diện Thú Dương Chí, do “thằng em” phía dưới sợ quá hóa đơ, để trả thù, hắn đã từng bám theo đám ba nam một nữ, đã biết đường đi nước bước của bọn chúng. Nghĩ vậy, lão Hình thấy chuyện tìm đám ba nam một nữ không có gì là khó. Kể cả khó, cũng chẳng thể khó bằng chuyện tìm chiếc USB, bèn nhận lời với Lưu Nhảy Vọt. Phá án xong, lão Hình quay sang truy tìm đám ba nam một nữ người Cam Túc. Lão đến hết những chỗ mà Thanh Diện Thú Dương Chí đã khai.

Đến ngôi nhà ở phía đông ngoại ô, đến cả Thạch Cảnh Sơn phía tây ngoại ô, tới cả vùng ven sông Thông Huệ, thực quán của lão Cam người Sơn Tây. Cất công tìm kiếm năm ngày, vẫn không thấy. Lại đang phải điều tra một vụ án khác, liên quan đến tính mạng con người. Cục trưởng thấy lão Hình có sở trường phá các vụ án liên quan đến mạng sống con người, nên lại giao cho lão ta một vụ án khác. Tâm tính lão Hình vốn dĩ lễ mễ. Giờ càng lễ mễ thêm. Lưu Nhảy Vọt tìm gặp lại lão Hình, nhưng giọng lão ta không giống trước đây:

– Tôi tìm khắp Bắc Kinh rồi, không thấy.

Lại bảo:

– Có thể bọn chúng đã rời Bắc Kinh, đến nơi khác rồi.

Đã thua thiệt trong vụ giao dịch, giờ Lưu Nhảy Vọt lại cảm thấy mình bị lừa. Chỉ còn mười ngày nữa là đến thời hạn ghi trên tờ giấy nợ. Lưu Nhảy Vọt sốt sắng:

– Nếu không tìm được trộm, thì ông đi với tôi một chuyến về Hà Nam cũng được. Ông làm chứng cho tên trộm, để tôi đòi tiền về.

Lão Hình khóc dở mếu dở:

– Phá án rất coi trọng chứng cứ. Nếu không có tờ ghi nợ, chỉ dựa vào mỗi lời nói của tôi, thì phỏng ích gì?

Lại bảo:

– Với lại, Hà Nam không phải địa bàn của tôi.

Sau này Lưu Nhảy Vọt đi tìm, lão Hình bắt đầu tránh mặt. Lưu Nhảy Vọt gọi điện, lão ta không nghe máy. Lưu Nhảy Vọt thấy lão ta thật chẳng ra làm sao. Nhưng lão Hình là công an, Lưu Nhảy Vọt chẳng biết phải xử lý lão ta thế nào. Không tìm được lão Hình, Lưu Nhảy Vọt bèn vớt lão ta sang một bên, lại bắt đầu ra phố tìm trộm. Một tuần trôi qua, vẫn không thấy bóng dáng bọn trộm đâu. Thời gian càng để lâu, càng khó tìm. Nhưng Lưu Nhảy Vọt vẫn không cam lòng. Vừa làm một anh đầu bếp ở nhà ăn công trường, vừa tranh thủ thời gian tìm trộm. Thêm một tuần nữa trôi qua. Còn một việc khiến Lưu Nhảy Vọt cảm thấy khó hiểu. Nghiêm Khắc chết, công

trường có ông chủ mới, nhưng việc thi công vẫn tiếp tục như thường, dường như, chưa từng xảy ra chuyện gì. Khi tiếp quản công trường, ông chủ mới cũng đến ngó qua nhà ăn. Lưu Nháy Vọt thấy ông ta một lần. Béo, đầu vuông, mặt mày hớn hở. Nghe Nhiệm Bảo Lương bảo, ông chủ mới tên là Tùy Ý. Nhưng Lưu Nháy Vọt chẳng hơi sức đâu quan tâm đến sếp Tùy Ý, bởi gã còn đang mải tìm chiếc túi. Ở Bắc Kinh sáu năm, Lưu Nháy Vọt vẫn không thông thuộc Bắc Kinh. Thế nhưng, khi mất túi, Lưu Nháy Vọt lặn lội tìm kiếm hơn hai mươi ngày. Bây giờ lại tìm thêm nửa tháng nữa. Cộng lại là hơn ba mươi ngày. Chỉ có hơn ba mươi ngày, vậy mà bao nhiêu hang cùng ngõ hẻm, góc ngách ở Bắc Kinh, những nơi trộm có khả năng tới, Lưu Nháy Vọt đều đã đi hết, thông thuộc hết. Tìm hơn ba mươi ngày vẫn không tìm thấy tên trộm. Bỗng một ngày chợt nhận ra, gã đã uống công tìm trộm. Vốn dĩ, tìm tên trộm là để tìm chiếc túi. Tìm chiếc túi là để tìm tờ giấy ghi nợ trong túi. Tìm tờ giấy ghi nợ là để bắt tên Lý Canh Sinh bán rượu rởm ở quê trả lại gã sáu vạn tệ. Gã đâu có ngờ rằng, mặc dù chưa tìm thấy tờ giấy ghi nợ, nhưng khi đến hạn ghi trên tờ giấy nợ, tay Lý Canh Sinh bán rượu rởm vẫn thanh toán số tiền ghi trên giấy nợ mà không cần có tờ giấy nợ làm bằng. Có điều, không phải hẳn ta trả cho Lưu Nháy Vọt, mà trả cho thằng con gã là Lưu Bằng Cử. Lúc Lưu Nháy Vọt mất túi, thằng con ở quê vẫn không hay biết gì chuyện này. Khi Lưu Nháy Vọt nhặt được chiếc túi, Lưu Bằng Cử và bạn gái lên Bắc Kinh. Chiếc túi Lưu Nháy Vọt nhặt được bị Lưu Bằng Cử và bạn gái thó mất. Vì chiếc túi này mà Lưu Bằng Cử và bạn gái nó bị bắt, bị đánh. Trên ngực, trên đùi hai đứa vẫn còn nhiều vết bồng do tàn thuốc lá. Sau khi chuyện này kết thúc, Lưu Bằng Cử rất tức giận, trách Lưu Nháy Vọt đã không nói cho nó biết chân tướng sự việc, để nó bị hành hạ đốn đau như thế. Lúc này, từ chiếc túi thứ hai, nó mới được biết câu chuyện về chiếc túi thứ nhất. Từ chiếc USB, nó mới biết chuyện tờ giấy ghi nợ. Khi chưa biết chuyện thì không sao, nhưng khi đã biết đầu đuôi câu chuyện, Lưu Bằng Cử thấy không thể để cho trận đòn của mình trở thành oan uổng. Nhưng nó không đôi co với Lưu Nháy Vọt. Bởi nó còn đang bận tìm chiếc túi và tờ giấy ghi nợ. Lưu Bằng Cử đi một mạch về Hà Nam, đến thẳng nhà bố dượng Lý Canh Sinh, đòi hẳn ta trả sáu vạn tệ.

Nó bảo, không biết chuyện sáu năm trước thì thôi, chứ đã biết rồi thì nó không thể khoanh tay ngồi nhìn. Nếu Lý Canh Sinh trả tiền, chuyện này tạm coi như xong. Còn không, bố nó hèn, nhưng nó không hèn. Nó sẽ báo thù cho bố nó. Có chút gì đấy giống Hamlet, có chút gì đấy giống chàng hoàng tử trong truyện Hoàng tử báo thù. Lý Canh Sinh cũng nghe nói chuyện Lưu Nhảy Vọt mất chiếc túi, mất cả tờ giấy ghi nợ. Không còn tờ giấy ghi nợ, hẳn liền trở mặt, báo sáu năm trước làm quái có chuyện như thế, còn làm ra vẻ phần nộ:

– Cái tay Lưu Nhảy Vọt chỉ giỏi nói nhăng nhít.

Lại bảo:

– Lần sau gặp, tao sẽ nện cho lão ấy một trận. Cho lão ấy biết thế nào là cái giá của sự nhăng nhít.

Bạn gái Lưu Bằng Cử là Mạch Đô Na bèn xui Lưu Bằng Cử nói chuyện với mẹ nó là Hoàng Hiếu Khánh. Lý Canh Sinh trở mặt, nhưng Hoàng Hiếu Khánh không thể không biết chuyện sáu năm về trước. Bố là bố dượng, còn mẹ là mẹ đẻ. Nhưng Lưu Bằng Cử không tìm Hoàng Hiếu Khánh. Trưa hôm sau, nhân lúc Hoàng Hiếu Khánh ra phố làm đầu, nó lên vào nhà bắt cóc con trai của Lý Canh Sinh và Hoàng Hiếu Khánh. Thằng bé mới hơn hai tháng tuổi. Lúc bị bắt đem đi, thằng bé đang ngủ say. Lưu Bằng Cử mang thằng bé đến Lạc Dương, ở một nhà nghỉ, rồi gọi điện cho Lý Canh Sinh, bảo hẳn trong vòng ba ngày phải trả tiền, thì sẽ trả con. Bằng không, nó sẽ bóp chết thằng con hoang ấy. Lý Canh Sinh hoảng quá, định báo công an. Nhưng Hoàng Hiếu Khánh không chịu. Cô ta khóc lóc bù lu bù loa, nhắc lại chuyện sáu năm về trước, trách Lý Canh Sinh đã hại cả nhà cô ta. Lý Canh Sinh trách mình sơ suất, sóng to bể cả đều đã vượt qua, vậy mà lại đắm thuyền ở con rãnh toèn. Hẳn chỉ biết than thân trách phận rằng mình xui xẻo, rồi ngoan ngoãn trả cho Lưu Bằng Cử sáu vạn tệ. Thằng con đã cầm số tiền ghi trên giấy nợ, nhưng Lưu Nhảy Vọt vẫn không hề hay biết, vẫn lang thang khắp ngang cùng ngõ hẻm Bắc Kinh tìm trộm. Về sau, gã biết được chuyện này là do lão Cao bán mỳ Hà Nam ở làng Ngụy Công nói lại. Hôm ấy, tìm trộm cả ngày vẫn không thấy. Lúc ngang qua làng Ngụy

Công, Lưu Nháy Vọt vào quán mỳ lão Cao nghỉ chân, nhân tiện giải bày nỗi buồn bực trong lòng. Mất túi, rồi lại nhặt được túi, kinh qua cả những lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, vậy mà cuối cùng vẫn trắng tay. Lão Cao vừa ở quê lên. Chưa đợi Lưu Nháy Vọt giải bày, lão ta kể luôn cho Lưu Nháy Vọt nghe cái chuyện làm chấn động cả phố huyện. Nghe lão Cao kể xong, đầu Lưu Nháy Vọt nổ đánh rầm một cái. Chuyện này thật ngoài sức tưởng tượng của gã. Lưu Nháy Vọt chẳng nói chẳng rằng, bỏ đi luôn. Ra khỏi quán mỳ lão Cao, gã không về công trường, mà đi thẳng đến ga Tây Bắc Kinh, mua vé tàu về Hà Nam. Đến Lạc Dương xuống tàu, rồi đi xe tốc hành về Lạc Thủy. Lý Canh Sinh tuy đã trả số tiền ghi trên giấy nợ, nhưng đáng ra số tiền này phải trả cho Lưu Nháy Vọt, chứ không phải cho Lưu Bằng Cử. Lưu Nháy Vọt đang có biết bao ý tưởng xung quanh sáu vạn tệ này. Sáu vạn tệ mệnh hệ đến cả nửa đời còn lại của gã, liên quan đến cả câu chuyện giữa gã với Mã Man Lệ. Qua vụ chiếc USB, Mã Man Lệ không thèm ngó ngang đến Lưu Nháy Vọt. Cô ta trách gã đã đẩy mình dính líu đến chuyện này, thiếu chút nữa thì mất mạng. Nhưng qua chuyện sinh tử này, quan hệ giữa hai người không còn bình thường nữa. Chuyện ngó ngang hay không ngó ngang chẳng còn quan trọng. Đợi khi gã có được sáu vạn tệ làm vốn, mở một nhà hàng ở Bắc Kinh, trở thành một gã nhà giàu, cô ta sẽ phải nhìn gã bằng con mắt khác. Có tiền không quan trọng. Cái chính là gã không còn phải nhìn sắc mặt người khác nữa. Gã sẽ biết ăn nói văn hoa, không lo chuyện giữa gã với Mã Man Lệ không thành. Chính vì cái sự tính toán như vậy, nên Lưu Nháy Vọt mới mất thêm hơn nửa tháng để tìm chiếc túi. Qua chuyện sinh tử này, Lưu Nháy Vọt còn có một sự thay đổi. Trước đây, hễ gặp việc gì đó nghĩ không thông, là gã nghĩ đến chuyện tự sát. Lúc mất túi, gã cũng đã nghĩ tới chuyện tự sát. Nhưng khi nhặt được túi, bắt đầu có người tìm gã, gã lại không hề nghĩ đến chuyện tự sát. Sau này nghĩ lại, thấy những lúc trước đây gã muốn tự sát đều là do chỉ có một mình, hay nghĩ quẩn. Bây giờ, có người muốn giết gã, không cho gã có thời gian để nghĩ. Hoặc giả, chuyện chiếc USB to tát quá. So với nó, chuyện của bản thân gã trước đây trở nên quá nhỏ nhặt. Chuyện nhỏ bị chuyện lớn át đi. Quan trọng hơn là, trước đây, gã toàn chèo thuyền ở con rãnh toèn, hễ

gặp chuyện rắc rối là dễ nghĩ quẩn. Nhưng bây giờ, sau phen thập tử nhất sinh giữa biển cả, gã đã suy nghĩ mọi việc tỉnh táo hơn. Gã thấy thấm thía câu: Biển lớn không dễ lật thuyền, rãnh toàn gần với hoàng tuyền¹ ai ơi. Lưu Nhảy Vọt trước đây hay lăm bằm một mình, bây giờ vẫn vậy. Có điều, trước đây, gã toàn lăm bằm những câu sấm hối về những việc đáng tiếc xảy ra trong quá khứ. Còn bây giờ, hơi tí gã lại văng:

– Con cục c.!

Nhưng sáu vạn tệ không thể là con cục c. Sáu vạn tệ ấp ủ cả mơ ước nửa đời còn lại của gã. Mơ ước ấy không phải bị kẻ trộm phá vỡ, mà bị chính thằng con quý tử của gã phá vỡ. Cứ tưởng trộm là đứa nào? Té ra, lại chính là thằng con gã. Về đến Lạc Thủy, Lưu Nhảy Vọt mới biết con trai gã không còn ở quê nữa. Nó đã cầm số tiền này đi Thượng Hải cùng bạn gái từ sáu hôm trước. Trước khi đi, nó còn quăng lại câu tuyên bố xanh rờn: sẽ dùng sáu vạn tệ này để mở một còi trời riêng ở Thượng Hải. Vốn định lên Bắc Kinh để phát triển, nhưng Bắc Kinh đã làm nó đau lòng, nên nó đành phải đi Thượng Hải. Lưu Nhảy Vọt nghe chuyện, đầu lại nổ đánh rầm. Không phải vì thằng con đã rời Lạc Thủy, gã phải tới Thượng Hải để tìm nó, mà vì gã đã đọc vị thằng con. Thứ nó, đi Thượng Hải phát triển cái đếch gì, có mà ăn chơi đập phá thì có. Lưu Nhảy Vọt vội rời Lạc Thủy đi Thượng Hải. Gã sợ tìm thấy nó muộn quá, số tiền sáu vạn tệ sẽ bị thằng con và bạn gái nó chà đạp cho tan tành. Sáu vạn tệ đối với Lưu Nhảy Vọt là tiền, nhưng đối với Thượng Hải hay Bắc Kinh, chẳng bằng da con rận. Tình hình cấp bách, nên Lưu Nhảy Vọt không gặp Lý Canh Sinh, cũng không gặp Hoàng Hiếu Khánh. Thật ra, bây giờ có gặp bọn họ cũng chẳng giải quyết vấn đề gì. Vốn muốn thăm ông cậu Ngưu Đắc Cỏ, nhưng cũng chẳng có thời gian. Qua tuổi 40, ông cậu Ngưu Đắc Cỏ của Lưu Nhảy Vọt mắt cũng lèm nhèm giống như Tào đại ca ở lò vịt. Bây giờ già, hai mắt ông ta mù hẵn, đang sống ở Ngưu Gia Trang. Lưu Nhảy Vọt bắt chước tên Phương Tuấn Đức từng bắt gã ở ga Bảo Định, đến tìm bạn học của Lưu Bằng Cử, hỏi số điện thoại di động mới của nó. Để tránh đứt dây động rừng, Lưu Nhảy Vọt không gọi điện ngay cho Lưu Bằng Cử. Gã định sau

khi đến Thượng Hải mới liên hệ với thằng con, để bất ngờ vây chết nơi trú ngụ của nó. Giống như gã đã từng toan tính vây chết nơi trú ngụ của tên trộm hồi ở Bắc Kinh. Lưu Nháy Vọt lại bắt xe đi từ Lạc Thủy tới Lạc Dương, rồi mua vé đi Thượng Hải. Còn hai tiếng đồng hồ nữa tàu mới vào ga. Lưu Nháy Vọt chột đối cồn cào. Bấy giờ mới nghĩ ra, từ Bắc Kinh đến Lạc Thủy, rồi lộn lại Lạc Dương, suốt một ngày một đêm, gã chỉ mãi đi cho nhanh, quên cả ăn cơm. Hơn một tháng nay, không biết Lưu Nháy Vọt đã bao bận quên ăn. Gã ra khỏi nhà ga, đi qua đường, đến quán mì cừu, gọi một bát mì, vừa ăn, vừa nghĩ sau khi đến Thượng Hải sẽ đòi tiền thằng con như thế nào. Thằng con cũng không phải tay vừa. Nếu cứ thẳng thừng, một là một, hai là hai, không gài bẫy nó, thì đừng hòng mà lấy lại tiền. Nhưng gài bẫy như thế nào, nhất thời Lưu Nháy Vọt vẫn chưa nghĩ ra. Lúc đang ăn, một phụ nữ ngồi xuống chỗ đối diện với Lưu Nháy Vọt, cũng gọi một bát mì. Lưu Nháy Vọt chỉ mãi mê với tâm sự của mình, không để ý đến người đối diện. Chén xong bát mì, nhưng chẳng biết mùi vị nó ra làm sao. Ăn xong, tính tiền, toan đứng dậy. Vô tình đưa mắt sang người đối diện. Lưu Nháy Vọt chột sững người: Thì ra, người phụ nữ ngồi đối diện không phải ai khác, mà là Cù Lợi – vợ Nghiêm Khắc. Trước đây một tháng, vì chuyện Nghiêm Khắc và cô ca sĩ sao, Nghiêm Khắc phải bố trí lại cảnh diễn ngoài phố. Lưu Nháy Vọt khi ấy đóng vai gã bán ngô luộc người An Huy, nên biết mặt Cù Lợi. Lúc tổng tiền dưới chân cầu Tứ Quý Thanh, gã cũng trông thấy dáng Cù Lợi từ xa. Có điều, Cù Lợi của bây giờ không còn là Cù Lợi của ngày xưa. Trước đây, Cù Lợi đầy đà, da thịt mịn màng. Còn bây giờ, cô ta gầy, đến mức thay hình đổi dạng, nhưng lại có được cái dáng thon thả. Da sạm đen. Sau phút sững sốt, Lưu Nháy Vọt không hiểu hai người chạm trán ở đây là do tình cờ, hay do Cù Lợi cố tình tìm gã. Giọng gã có phần lắp bắp:

– Sao bà lại ở đây?

Cù Lợi nhìn Lưu Nháy Vọt:

– Bởi gặp anh ở đây là thích hợp nhất.

Lưu Nhảy Vọt vã mồ hôi hột. Té ra, Cù Lợi cố tình tìm gã. Gã cảm thấy khó hiểu:

– Sao bà biết tôi ở đây?

Cù Lợi cười:

– Lần trước xảy ra chuyện, Hàn Thăng Lợi đã trốn thoát đấy thôi.

Lưu Nhảy Vọt hiểu ra. Để tìm gã, Cù Lợi đã tìm Hàn Thăng Lợi, rồi từ đó tìm ra gã ở đây. Lần trước, khi lão Hình dẫn người đến bắt đám người ở lò vẹt, Hàn Thăng Lợi đang đi vệ sinh. Lúc về, thấy xe công an bu kín lò vẹt, biết đã xảy ra chuyện, y bèn bỏ trốn. Hàn Thăng Lợi cũng là chỗ thân quen với lão Cao bán mỳ Hà Nam ở làng Ngụy Công. Chắc y biết hành tung của Lưu Nhảy Vọt qua lão Cao. Lưu Nhảy Vọt nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy Hàn Thăng Lợi đang đứng bên ngoài, ra dấu tay với Lưu Nhảy Vọt. Lúc đầu là số 3, sau là số 5. Hóa ra, y đang mè nheo chuyện Lưu Nhảy Vọt nợ tiền. Rằng Lưu Nhảy Vọt nợ y ba nghìn ba trăm tệ, đã trả hai trăm tệ, còn lại ba nghìn một tệ. Cả gốc lẫn lãi bây giờ là ba nghìn năm trăm tệ. Lưu Nhảy Vọt ngẩn tò te. Cù Lợi bảo:

– Lúc ở Bắc Kinh, không dám tìm anh, vì sợ bị anh bán.

Lưu Nhảy Vọt lại hiểu ra, Cù Lợi đã theo dõi gã từ lâu. Càng như vậy, Lưu Nhảy Vọt càng sồn da gà. Cù Lợi tìm gã, chắc chắn không phải vì chuyện gã nợ Hàn Thăng Lợi mấy nghìn tệ. Chồng của Cù Lợi là Nghiêm Khắc một tháng trước đã bị người ta lái xe cán chết. Mặc dù kẻ lái xe không phải là Lưu Nhảy Vọt, nhưng nếu truy xét tới tận gốc rễ, thì cũng liên quan đến Lưu Nhảy Vọt. Lưu Nhảy Vọt tưởng Cù Lợi định nói chuyện này, vội thanh minh:

– Chuyện ấy, thật sự không phải là do tôi cố tình.

Lại bảo:

– Thật ra, sếp Tổng cũng là người tốt.

Cù Lợi xoa tay:

– Chuyện ấy không liên quan gì đến anh.

Lưu Nhảy Vọt vội nói:

– Tất cả chỉ tại tên đại tham quan đã làm liên lụy đến sếp Tổng.

Cù Lợi:

– Cũng chẳng phải tại ông ta. Ông ta chức tước to thế, có ăn tí tiền cũng chẳng hề gì? Tỉ dụ như: một gã đầu bếp, phụ trách mỗi cái bếp con con, nhưng cũng chắm mút, ăn bớt này kia đấy thôi.

Lưu Nhảy Vọt suy nghĩ giây lát về phép tỉ dụ của Cù Lợi, rồi lắc đầu:

– Vậy thì tại cái gì?

Cù Lợi thở dài:

– Tại vì ông ấy muốn có một thứ khác.

Lưu Nhảy Vọt không hiểu ra làm sao, nhưng cũng không dám gặng tiếp. Cù Lợi rút một điều thuốc, châm lửa:

– Vốn dĩ chuyện này đã kết thúc. Nhưng con người một khi đã vào tù, đều thành kẻ nhát chết. Khai tuốt tuồn tuột những gì nên khai, cả những gì không nên khai. Thành ra, chuyện này lại liên lụy sang chuyện khác.

Lưu Nhảy Vọt nghe hiểu ra, Cù Lợi đang ám chỉ tay đại tham quan bị tóm. Lão béo ấy, Lưu Nhảy Vọt đã nhìn thấy trong chiếc USB. Nhưng lão ta liên lụy đến ai thì mặc xác lão, liên quan gì đến Lưu Nhảy Vọt? Lưu Nhảy Vọt không hề tham ô. Việc cần kíp nhất gã phải làm bây giờ là khẩn trương đến Thượng Hải, đòi lại số tiền sáu vạn tệ từ tay thằng con. Thằng con đi Thượng Hải đã bốn ngày. Sợ rằng, sáu vạn tệ đã bị nó chà đạp mất bốn vạn rồi. Nhưng Cù Lợi bảo:

– Lần trước, anh nhặt được chiếc túi của tôi. Trong đó có vài tấm thẻ, đúng không?

Lúc nhặt được chiếc túi của Cù Lợi, Lưu Nhảy Vọt mang về nhà rồi lục giở. Bên trong, ngoài chiếc USB ra, quả thật có vài tấm thẻ ngân hàng. Nhưng nếu không biết mã, thì những tấm thẻ ngân hàng đều coi như vô dụng. Kể cả biết mã, nhưng chủ thẻ báo mất, thì cũng không dám tới ngân

hàng để mạo hiểm. Lưu Nhảy Vọt không hề cầm số thẻ ấy. Gã nói thật với Cù Lợi. Cù Lợi bảo:

– Tôi nói không phải những tấm thẻ ấy. Còn một tấm thẻ nữa, ngắn hơn những chiếc thẻ ngân hàng độ một nửa, trên có hình Tôn Ngộ Không. Tấm thẻ đó đâu rồi?

Ra là thế. Lưu Nhảy Vọt cũng đã nhìn thấy chiếc thẻ ấy. Quả thật, nó ngắn hơn rất nhiều so với những tấm thẻ ngân hàng khác. Một mặt thẻ màu vàng, vẽ bông hoa Tử Kinh. Mặt kia màu sặc sỡ, vẽ hình Tôn Ngộ Không đang múa gậy Kim Cô. Khi ấy, Lưu Nhảy Vọt thấy chiếc thẻ tinh xảo hiểm có bèn nhét luôn vào người. Sau đó, mọi người đổ xô đi tìm chiếc USB, chẳng ai tìm chiếc thẻ, nên Lưu Nhảy Vọt cũng không để ý. Sau khi Lưu Nhảy Vọt xem xong nội dung trong chiếc USB, gã lo chiếc thẻ này cũng lại giống chiếc USB, sớm muộn sẽ xảy ra chuyện, sợ quá, bèn quăng nó đi. Lưu Nhảy Vọt không nói gì với Mã Man Lệ về chiếc thẻ Tôn Ngộ Không ấy cả. Chiếc USB bị đám người truy lùng ghê quá, Lưu Nhảy Vọt quên phắt luôn chuyện chiếc thẻ và Tôn Ngộ Không. Ai ngờ, sau hơn một tháng, chuyện này lại bị Cù Lợi khai ra. Lưu Nhảy Vọt vốn định giả vờ ngây ngô, nhưng Cù Lợi đã ngăn gã lại:

– Đừng có nói với tôi là anh không giữ chiếc thẻ. Những thứ trong chiếc túi, tôi đã điều tra hơn một tháng nay rồi. Những thứ khác đều có nơi có chốn cả, duy nhất bị thiếu tấm thẻ này.

Chuyện đã đến nước này, Lưu Nhảy Vọt không dám nói dối nữa, vội bảo:

– Tôi đã nhìn thấy chiếc thẻ ấy. Nhưng sợ nó lại là một mành họa, nên vứt đi rồi.

Cù Lợi:

– Trong tấm thẻ ấy không phải là tiền, mà chứa đựng những thứ khác, liên quan đến mấy mạng người cơ đấy.

Lại bảo:

– Tôi tìm anh, là muốn nhờ anh giúp tìm lại chiếc thẻ ấy.

Lưu Nhảy Vọt đứng phắt dậy. Chiếc thẻ bị vứt từ hơn tháng trước. Gã vẫn nhớ, đã vứt nó vào một thùng rác ở Vương Bát Phần ngoại ô phía đông Bắc Kinh. Bây giờ, biết đâu mà tìm? Và lại, mình còn phải đi Thượng Hải tìm thằng con nữa chứ. Trong lúc bức bách, Lưu Nhảy Vọt chọt nổi câu:

– Tôi chỉ là một gã đầu bếp. Chuyện Tôn Ngộ Không, bà đừng tìm tôi nữa, có được không?

Cù Lợi thở dài:

– Tôi cũng chẳng muốn tìm anh. Nhưng không có Tôn Ngộ Không, có người không chịu.

Lưu Nhảy Vọt ôm đầu, ngồi phịch xuống ghế. Lúc này, ga tàu vang lên một hồi còi dài. Tàu đi Thượng Hải đã vào ga.

Bắc Kinh, tháng 7/2007